

เมื่อ มมชย ดูใหญ่

เอาชนะแรงกดดันจากครอบครัว ปลดพันธนาการทางใจ
จากการพึ่งพาและความกลัว

เ็ดเวิร์ด ที เวลช์

Edward T. Welch

เมื่อพระเยซูถูกขอให้สรุปสิ่งที่สำคัญที่สุด พระองค์ได้ทรงประทานพระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่สองประการแก่เรา นั่นคือ จงรักพระเจ้าและรักผู้อื่น ฟังดูเหมือนจะง่าย แต่แนวโน้มของเรามักจะรู้สึกกลัวผู้คนแทนที่จะรักพวกเขา มันเป็นเรื่องที่ขัดขวางไม่ให้เรารักพระเจ้าและผู้อื่นในแบบที่ควรจะเป็น นี่คือเหตุผลที่ผมรู้สึกขอบคุณมากที่หนังสือของเอ็ด เวลช์ฉบับปรับปรุงใหม่ได้ถูกตีพิมพ์ออกมา ผมอ่านหนังสือเล่มนี้เมื่อเกือบสามสิบปีมาแล้ว และเป็นเวลาหลายทศวรรษที่ผมพยายามชักชวนและหนุนใจให้คนอื่น ๆ อ่านด้วย ดังนั้น ขอให้คุณหามาอ่าน หยิบขึ้นมาอ่าน และดำเนินชีวิตตามนั้นเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

—**แบรด บิกนีย์** ผู้นำศิษยาภิบาล Grace Fellowship Church เมืองอินดีเพนเดนซ์ รัฐเคนตักกี, ผู้แต่งหนังสือ *Gospel Treason*

มีเพียงแค่หนังสือไม่กี่เล่มที่มีอิทธิพลต่อตัวผม ต่อครอบครัวและต่อคริสตจักรของผมอย่างลึกซึ้งเท่ากับหนังสือ *“เมื่อมนุษย์ใหญ่ แต่พระเจ้าดูเล็ก”* หนังสือเล่มนี้นำเสนอแนวคิดที่เป็นความจริงจากพระคัมภีร์ไบเบิล ซึ่งจะช่วยเปลี่ยนแปลงความคิดที่เราเคยเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของพระเจ้าและมนุษย์ไปอย่างสิ้นเชิง ผมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้ทราบถึงการปรับปรุงเนื้อหาของฉบับใหม่นี้ ซึ่งไม่เพียงยังคงรักษาจุดแข็งของต้นฉบับไว้ทั้งหมด แต่ยังมีการเสริมความจริงและมุมทรัพย์สินทางจิตวิญญาณให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นไปอีก

—**ทิม ชาลลิสส์**, บล็อกเกอร์ www.challies.com; ศิษยาภิบาล, Grace Fellowship Church เมืองโทรอนโต

หนึ่งในงานแรกที่นักศึกษาฝึกงานของเราทำในแต่ละภาคการศึกษา คือการไตร่ตรองถึงชีวิตของตนเองโดยใช้หนังสือ *เมื่อมนุษย์ใหญ่ แต่พระเจ้าดูเล็ก* ของเอ็ด เวลช์ เป็นเวลาหลายสิบปีแล้วที่หนังสือเล่มนี้ช่วยให้ผมได้รู้จักนักศึกษาฝึกงานใหม่ของผมมากขึ้น และช่วยให้พวกเขารู้จักตัวเองมากขึ้นด้วย ในที่สุดผ่านกระบวนการใคร่ครวญที่หนังสือเล่มนี้หนุนใจให้เราทำ เราจะเห็นบางสิ่งว่าพระเจ้าทรง “ยิ่งใหญ่” เพียงใด ถึงแม้ว่าสาระสำคัญได้ถูกระบุอยู่ในชื่อหนังสือแล้ว แต่ส่วนที่เหลือตลอดทั้งเล่มจะช่วยให้เข้าใจได้ดีขึ้น ขอให้อ่านและอธิษฐานขอให้ความกลัวมนุษย์ของคุณลดลงในขณะที่เดียวกันก็ขอให้ความยำเกรงพระเจ้าเติบโตขึ้นในหัวใจคุณ

—**มาร์ก เดเวอร์** ศิษยาภิบาลอาวุโส Capitol Hill Baptist Church วอชิงตัน ดี.ซี.

การได้อ่าน*เมื่อมนุษย์ดูใหญ่ แต่พระเจ้าดูเล็ก* ฉบับพิมพ์ครั้งแรกนั้น เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญที่มีผลกระทบเป็นอย่างยิ่งต่อการเทศนาของผม ผมจำได้ว่าตอนนั้นผมคิดว่าการเทศนาและการให้คำปรึกษาของผมจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เป็นเวลาหลายปีแล้วที่ผมจัดให้หนังสือเล่มนี้เป็นหนึ่งในหนังสือ 5 อันดับแรกที่ผู้รับใช้พระคริสต์ควรอ่าน ดร. เอ็ด เวลช์ได้ตรวจสอบจิตวิญญาณของมนุษย์อย่างลึกซึ้งเผยให้เห็นความบาปที่กักขังเราไว้ และสำแดงถึงฤทธานุภาพของชาวประเสริฐในการปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ หนังสือเล่มนี้จะไม่เพียงแต่จุดไฟในใจคุณเท่านั้น แต่ยังสอนคุณถึงวิธีการนำผู้อื่นไปสู่การเปลี่ยนแปลงนั้นด้วย “ความกลัวมนุษย์” ทำให้ผมเห็นจุดอ่อนมากมายที่ตัวผมมี และยังได้เปิดเผยให้เห็นว่า ความกลัวมนุษย์เป็นอุปสรรคหลักในยุคของเราด้วย ไม่ว่าคุณจะเป็นพ่อแม่ ศิษยาภิบาลที่ปรึกษา หรือเพื่อน นี่คือนหนังสือที่คุณต้องอ่าน ผมรู้สึกขอบคุณที่ได้เห็นฉบับพิมพ์ใหม่นี้สำหรับคนรุ่นใหม่

—**เจ ดี กริเออร์** ศิษยาภิบาล The Summit Church เมืองเดอร์แฮม รัฐนอร์ทแคโรไลนา

ความกลัวมนุษย์เป็นบาปสากลที่ยังรากลึกในใจของเราทุกคนได้อย่างง่ายดาย ความกลัวนี้สามารถครอบงำวัยรุ่นให้เก็บตัวเพราะไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อนวัยเดียวกัน หรือผลักดันชายวัยกลางคนให้พยายามทำทุกสิ่งเพื่อไต่เต้าไปสู่ตำแหน่งที่สูงกว่าในองค์กร มันอาจทำให้แม่บ้านที่อยู่บ้านเลี้ยงลูกรู้สึกด้อยค่าเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ บนโซเชียลมีเดีย หรือล่อลวงนักเทศน์ให้หลีกเลี่ยงการสอนข้อความบางตอนจากพระคัมภีร์ในตอนที่ยากและไม่เป็นที่นิยม ถึงแม้ว่าอุปสรรคทางวัฒนธรรมและการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีจะทำให้สถานการณ์รุนแรงเพิ่มมากขึ้นก็ตาม แต่ปัญหาหลักในใจของเราก็คงไม่เปลี่ยนแปลง ยี่สิบหกปีหลังจากที่ *เมื่อมนุษย์ดูใหญ่ แต่พระเจ้าดูเล็ก* ของเอ็ด เวลช์ถูกตีพิมพ์ครั้งแรก หนังสือเล่มนี้ยังคงเจาะลึกถึงการล่อลวงที่พบได้ทั่วไปอย่างแม่นยำ เอ็ด เวลช์ไม่เพียงแต่วินิจฉัยเท่านั้น แต่ยังให้แนวทางที่จะพ้นจากการล่อลวงนี้ด้วย นอกจากนี้ พระเจ้าผู้ทรงยอมรับเราในข่าวประเสริฐยังทรงประทานอำนาจให้เราผ่านพระวิญญาณของพระองค์ เพื่อที่เราจะไม่ต้องพึ่งใครหรือใช้ผู้คนเพื่อตอบสนองความปรารถนาของเราอีกต่อไป เวลช์แสดงให้เห็นว่าเราสามารถเข้าถึงผู้อื่นด้วยความรักได้โดยการเชื่อฟังพระคริสต์ และเพื่อเป็นการตอบสนองในความรักที่พระองค์มีต่อเรา ขอให้หนังสือเล่มนี้ช่วยให้คนรุ่นใหม่เรียนรู้ที่จะมองเห็นว่ามนุษย์นั้นช่างเล็กน้อยและเห็นพระเจ้าว่ายิ่งใหญ่เพียงใด!

—**อิวาน เมซา** ผู้อำนวยการบรรณาธิการ The Gospel Coalition

ผมมักจะพูดเสมอว่า *เมื่อมนุษย์ดูใหญ่ แต่พระเจ้าดูเล็ก* เป็นชื่อหนังสือที่ดีที่สุดเท่าที่เคยมีมา และเนื้อหาที่ยอดเยียมสมกับที่โฆษณาไว้ เอ็ด เวลช์ใช้พระคัมภีร์อย่างเชี่ยวชาญเพื่อช่วยเราเอาชนะความกลัวมนุษย์ โดยพยายามช่วยให้เราเข้าใจว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่และทรงเพียงพออย่างแท้จริง ตั้งแต่ที่หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ออกมาเป็นครั้งแรก ผมได้ใช้หนังสือเล่มนี้เป็นตำราและสอนหลักการให้นักเรียนของผมและผู้ที่มารับคำปรึกษาจากผม ฉบับปรับปรุงใหม่นี้ยังเข้าถึงได้ง่ายขึ้นและมีประโยชน์สำหรับพวกเราที่ต้องการเรียนรู้ที่จะให้พระเจ้ามีพระคุณมากขึ้นและให้มนุษย์มีค่าลดน้อยลง (รวมทั้งตัวเราเอง)

-จิม นิวไฮเซอร์ ผู้อำนวยการบริหาร The Institute for Biblical Counseling and Discipleship

หนังสือเล่มนี้ของ ดร. เอ็ด เวลช์เป็นดั่งยารักษาโรคที่เยียวยาพวกเราทุกคนเสมอมาเป็นเวลา 25 ปีแล้ว โดยชี้ให้เห็นว่าเรามองพระเจ้าตื่นขึ้นเกินไป และชี้แนะเราให้ไปสู่นทางฝ่ายจิตวิญญาณที่ดีกว่า ปัจจุบัน หนังสือเล่มนี้ยังมีความจำเป็นมากขึ้นเพื่อช่วยให้เราสามารถใช้ชีวิตอย่างคนมีปัญญาและกล้าหาญได้โดยตระหนักรู้เสมอว่าพระเจ้าคือผู้ใด

-สตีเฟน นิโคลส์ อธิการบดี Reformation Bible College

หนังสือเล่มนี้ท้าทายความคิดของเราเกี่ยวกับตัวเราเองในการมีปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้าและผู้คนรอบตัว ซึ่งเป็นความท้าทายมากยิ่งขึ้นทุกทีในยุคสมัยที่ผู้คนล้วนตระหนักถึงแต่ตัวเองมากขึ้นเรื่อย ๆ เอ็ด เวลช์อธิบายได้ชัดเจนถึงความตึงเครียดในการยำเกรงพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ที่ทรงน่าครั่นคร้าม และย้ำให้เห็นถึงความว่างเปล่าของการกลัวสิ่งอื่นหรือบุคคลใด พระวาทะของพระเจ้าเป็นหัวใจสำคัญของเรื่องนี้ และพระบุตรของพระเจ้าคือจุดหมายปลายทาง

-แคธลีน นิลสัน นักเขียนและวิทยากร

มีนักเขียนที่ยังมีชีวิตอยู่เพียงไม่กี่คนที่ช่วยผมให้สามารถเชื่อมโยงจุดต่าง ๆ ระหว่างหัวใจและการกระทำของผมได้อย่างลึกซึ้งเท่ากับเอ็ด เวลช์ เอ็ดเป็นนักวินิจฉัยที่ชาญฉลาดและเข้าช่องในการวิเคราะห์หัวใจของเรานั้นผิดปกติอย่างไร รวมถึงยังระบุได้อย่างเจาะจงว่ามีด้านใดบ้างในชีวิตของเราที่ขาดขาดประเสริฐ ซึ่งเป็นต้นเหตุให้เกิดการต่อสู้ภายในของเรา การต่อสู้อย่างหนึ่งซึ่งมนุษย์ทุกคนต้องพบเจอเหมือนกันคือความกลัวมนุษย์ หนังสือ *เมื่อมนุษย์ดูใหญ่ แต่พระเจ้าดูเล็ก* ของเอ็ด เวลช์ได้ช่วยผมไว้ตั้งแต่เมื่อหนังสือออกจำหน่ายครั้งแรกในปี 1997 และความเข้าใจอย่างลึกซึ้งที่ได้จากหนังสือเล่มนี้ไม่เคยหลุดลอยไปจากความคิดของผมเลย ผมเฉลิมฉลองการได้เริ่มต้นใหม่เมื่อคุณอ่านฉบับปรับปรุงใหม่นี้

—**เดน ออร์ทลุนด์** ผู้เขียนหนังสือ *Gentle and Lowly*

คุณอาจจะเคยอ่านหนังสือที่ดี แต่หนังสือที่ยอดเยียมจะอ่านคุณแทน หนังสือเล่มนี้ซึ่งปัจจุบันได้ตีพิมพ์เป็นครั้งที่สองแล้ว ได้รับการยอมรับในสาขาการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ว่าเป็นหนึ่งในหนังสือที่ยอดเยียมที่สุด เอ็ด เวลช์ได้วางมุมมองพระคัมภีร์ที่ชัดเจนเพื่อช่วยพิจารณาประสบการณ์ที่เราทุกคนล้วนต้องพบเจอนั่นคือ การกลัวซึ่งกันและกันมากเกินไปและยำเกรงพระเจ้าน้อยเกินไป

—**เยเรมีย์ บีแอร์** ศาสตราจารย์ด้านการให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์, The Southern Baptist Theological Seminary, ผู้เขียนหนังสือ *The Dynamic Heart in Daily Life*

ผลงานชิ้นเอกของเอ็ด เวลช์ช่วยให้คริสเตียนจำนวนมากสามารถรับมือกับการแสดงออกต่างๆ ที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อนของความกลัวมนุษย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ฉบับพิมพ์ครั้งที่สองได้กลั่นกรองความจริงจากพระคัมภีร์อันทรงพลังจากฉบับพิมพ์ครั้งแรกออกมาไว้อย่างครบถ้วน พร้อมทั้งชี้ให้เห็นช่องทางต่าง ๆ ของการล่องลอยในยุคปัจจุบัน คนรุ่นต่อไปจะได้รับพระพรและได้รับการเตรียมพร้อมเพื่อรับมือกับการต่อสู้กับความกลัวที่ทุกคนต้องเผชิญ

—**เคอร์ติส ดับเบิลยู โซโลมอน**, ผู้อำนวยการบริหาร The Biblical Counseling Coalition

เมื่อมนุษย์ดูใหญ่
แต่พระเจ้าดูเล็ก

เมื่อมนุษย์ดูใหญ่ แต่พระเจ้าดูเล็ก

WHEN PEOPLE ARE BIG
AND GOD IS SMALL

เอาชนะแรงกดดันจากคนรอบตัว ปลดพันธนาการทางใจ
จากการพึ่งพาและความกลัวมนุษย์

เจ็ดเวิร์ด ที เวลช์

www.gracebannasan.com

เมื่อมนุษย์ใหญ่ แต่พระเจ้าดูเล็ก eBook

When People are Big and God is Small eBook

© 2025 โดย เกรชบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลาย
ลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้
จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever
without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and
reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกรชบรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 098-757-3257

gracebannasan@gmail.com

hisbygrace@me.com

www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย

Printed in Thailand.

คัดลอกหรืออ้างอิงชื่อพระคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐาน 2011 สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคม
พระคริสตธรรมไทย เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น

จัดพิมพ์โดย เกรชบรรณสาร/Grace Bannasan

โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ When People are Big and God is Small หนังสือเล่มนี้ได้รับ
การตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย Presbyterian and Reformed Publishing Company, P.O. Box
817, Phillipsburg, New Jersey 08865-0817 © 1997, 2023 โดย เอ็ดเวิร์ด ที. เวลช์ (Edward T.
Welch). แปลโดยได้รับอนุญาต

ผู้แปล: วาสนา วราชาติเดชชัย (Wat Wassana)

ตรวจสอบโดย: ฤทัยทิพย์ แซ่ลิ้ม (Editor: Ruhtaitip Saelim)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

เอ็ดเวิร์ด ที. เวลช์.

เมื่อมนุษย์ใหญ่ แต่พระเจ้าดูเล็ก.-- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบปติสต์ใน
ประเทศไทย, 2025.

209 หน้า.

1. ไบเบิล. พันธสัญญาใหม่. I. วาสนา วราชาติเดชชัย. ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

225

ISBN (eBook) 978-616-94949-1-1

10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, TaladYai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

แต่ลูกสาวของผม, ลินซีและลิซ่า,
ผู้เป็นที่รักและเปี่ยมด้วยปัญญา

สารบัญ

บทนำ: เมื่อถึงแห่งความรักชั่วไหลไม่สิ้นสุด	13
ภาคที่ 1: เรากลัวคนอื่นได้อย่างไร และเพราะอะไร	
1. “ผู้คนจะมองเห็นฉัน”	27
2. “ผู้คนจะปฏิเสธฉัน”	37
3. “ผู้คนจะทำร้ายตัวฉัน”	49
4. “โลกต้องการให้ฉันกลัวผู้คน”	63
ภาคที่ 2: การเอาชนะความกลัวผู้อื่น	
5. รู้จักความยำเกรงพระเจ้า	79
6. เติบโตในการยำเกรงพระเจ้า	97
7. ตรวจสอบความต้องการที่เกิดจากอารมณ์ตามหลักพระคัมภีร์	117
8. รู้จักความต้องการที่แท้จริงของตน	135
9. ชื่นชมยินดีในพระเจ้าผู้ทรงเติมเต็มเรา	149
10. การรักศัตรูและเพื่อนบ้านของเรา	159
11. การรักพี่น้องของเรา	171
บทสรุป: “จงยำเกรงพระเจ้าและรักษาพระบัญญัติ ของพระองค์”	191
เจ็ดขั้นตอนสู่การเอาชนะความกลัวผู้อื่น	209

บทนำ

เมื่อถึงแห่งความรัก รู้ไหมไม่สิ้นสุด

ขอบคุณที่ร่วมเดินไปกับผมบนเส้นทางแห่งการต่อสู้ที่เราทุกคนต่างต้องเผชิญ เราเสียเวลามากมายไปกับการสงสัยว่าคนอื่นคิดอย่างไรกับเรา ความคิดเห็นของคนอื่นเข้ามาควบคุมชีวิตของเราได้อย่างง่ายดาย บางครั้งเรารู้สึกโกรธเคืองกับสิ่งที่พวกเขาคิดหรือในสิ่งที่พวกเขาพูด และในบางคราวเราถึงกับรู้สึกว่าจะอยากจะหายตัวไปจากตรงนั้นเลยทีเดียว

แต่ปัญหานี้มันมีอยู่ทุกหนแห่ง

- ผู้หญิงคนหนึ่งตัดสินใจตัวเองว่า “เป็นคนล้มเหลวโดยสิ้นเชิง” เมื่อเปรียบเทียบกับตัวเองกับเพื่อน ๆ ที่ดูเหมือนว่ามีความสามารถมากกว่าตัวเธอ
- วัยรุ่นคนหนึ่งเหมือนฟังโพล์ซันมาหายใจหลังจากจมอยู่กับโลกออนไลน์เป็นเวลานาน ทว่าเมื่อเธอกลับมา ความรู้สึกทั้งหมดที่เหลืออยู่มีเพียงความเหงายิ่งขึ้น หดหู่ และสับสนในตัวเอง แม้จะยังมีอารมณ์ประชดเล็กน้อย เมื่อเธอสังเกตเห็นบางคนที่ดีต่อยกกว่า และรู้สึกว่าจะสมควรแล้วที่พวกเขาจะถูกดูแคลน
- ชายหนุ่มคนหนึ่งตกเป็นทาสของความรู้สึกที่อยาก让别人อื่นเคารพตัวเอง เขามักจะแสดงออกมาในรูปของความโกรธเพื่อกลบเกลื่อนความจริงที่เขาที่รู้ดีแก่ใจว่าเขาเป็นคนที่น่าประทับใจน้อยกว่าที่ตัวเขาเองคาดหวังไว้มาก

- ผู้ชายคนหนึ่งไม่เคยยอมรับความจริงที่ว่า ตัวเขาเองดีไม่พอและไม่สำคัญ แต่กลับชำนาญที่จะทำให้ภรรยาของเขารู้สึกแบบนั้นแทน

ปัญหานี้เกิดขึ้นมานานแล้ว แต่กำลังทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ในโลกที่ผู้คนสามารถเชื่อมต่อถึงกันเพียงปลายนิ้วสัมผัสนี้ ก็ทำให้เรามีโอกาสเข้าถึงความคิดเห็นของคนอื่นได้มากมายยิ่งกว่าเดิม ไม่ว่าจะเป็นการที่คนอื่นแสดงความคิดเห็นแบบรุนแรงต่อสิ่งที่เราโพสต์ หรือการเลื่อนผ่านภาพของเราโดยไม่มีใครแสดงความคิดเห็นอะไร หรือแม้แต่การเปรียบเทียบกับคนอื่นในโลกออนไลน์อย่างไม่หยุดหย่อน ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่ทำให้เราโดดเดี่ยวและสิ้นหวังมากขึ้น

ผมเองก็มีปัญหาแบบนี้มานานหลายปี และมันก็ยังไม่ได้จางหายไปจากชีวิตของผม ผมเคยเป็นผู้นำสัมมนาที่ใช้เวลาตลอดทั้งวันในคริสตจักรแห่งหนึ่ง ผ่านไปครึ่งวันผู้ที่มาเข้าร่วมสัมมนาไม่พูดอะไรเลยสักคำ มันเจ็บมากจนถึงขนาดที่ถ้ามีเข็มหล่นก็คงจะได้ยิน ผมค่อนข้างแน่ใจที่ทุกคนหวังว่า การสัมมนานี้จะเสร็จก่อนเวลาหากพวกเขาไม่ขัดจังหวะผม ขณะที่ผมกับภรรยากำลังจะกลับบ้าน ผมเล่าเรื่องนี้ให้เธอฟัง เธอทักผมด้วยความอ่อนโยนว่า ผมประเมินสถานการณ์ที่ฟังเกิดขึ้นนั้นไม่ค่อยถูกต้องนัก แต่สำหรับผมแล้วมันก็หนักखाเพราะเธอเองก็ไม่ได้มีหลักฐานอะไรมาสนับสนุนสิ่งที่เธอพูด

ผมตอบสนองอย่างไรนะเธอ ผมก็ได้แต่หวังจากใจจริงว่า ผมจะไม่เจอผู้เข้าร่วมสัมมนาที่ใจดีแบบนี้ คนที่อดทนนั่งฟังอย่างเดียวจนถึงห้าโมงเย็น!

แน่นอนว่าสิ่งนี้ทำให้ผมอยากกลับมาพูดถึงหัวข้อนี้อีกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นความต้องการเป็นที่รู้จักโดยคนหมู่มาก ความต้องการความเคารพจากคนอื่น แรงกดดันจากเพื่อนฝูง การพยายามทำให้คนรอบตัวพอใจเสมอ หรือแม้แต่การผูกติดคุณค่าของเรากับใครบางคน ทั้งหมดนี้มันทำให้เราอาจจะถูกคนอื่นควบคุมได้ การได้หลุดพ้นจากสิ่งเหล่านี้แม้เพียงชั่วเวลาหนึ่งก็ช่างน่ายินดีเสียเหลือเกิน

ดาเริ่มสว่าง

ผมเริ่มตระหนักถึงปัญหานี้อย่างจริงจังตอนที่ผมเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลาย ผมมักจะรู้สึกประหม่าและถูกความคิดของเพื่อน ๆ ครอบงำเสมอ แต่ผมเองไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้อย่างลึกซึ้ง จนกระทั่งเมื่อถึงวันที่โรงเรียนมีพิธีมอบรางวัล

ผมเป็นหนึ่งในคนที่ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล และผมกลัวจนหัวใจจะวายว่าผมจะได้รับรางวัลนั้น

หอประชุมในวันนั้นเต็มไปด้วยนักเรียนมัธยมปลายชั้นปีที่ 5 และ 6 รวมกันกว่าสองพันคน เมื่อมองจากที่นั่งทางด้านหลังซึ่งเป็นที่ที่ผมมักจะนั่งเป็นประจำ มันทำให้ดูเหมือนว่าเราที่อยู่ไกลออกไปเป็นกิโล สิ่งเดียวที่ผมคิดคือ เพื่อนร่วมชั้นจะคิดอย่างไรกับผมในขณะที่ผมเดินไปข้างหน้า ทำเดินของผมจะดูตลกไหม ผมจะเดินสะดุดตอจนก้าวขึ้นบันไดหรือเปล่า แล้วจะมีใครบางคนซึ่งผมหวังว่าจะไม่ใช่ผู้หญิงที่ผมแอบชอบคิดว่าผมเป็นคนเง่าไหม ผมจะต้องพูดอะไรดีในสุนทรพจน์สั้น ๆ ตอนที่ผมรับรางวัล

ข้าแต่พระเจ้า ได้โปรดอย่าให้ข้าพระองค์ได้รางวัลนี้เลย

หลังจากที่รางวัลเล็ก ๆ น้อย ๆ ถูกประกาศไปแล้วหลายรางวัล รองผู้อำนวยการก็ขึ้นไปบนเวทีเพื่อประกาศชื่อผู้ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ เขาเริ่มต้นด้วยการเล่าประวัติย่อ ๆ ของผู้ที่ได้รับรางวัล ถึงแม้ว่าฟังดูแล้วมันไม่เหมือนประวัติของผมสักเท่าไร แต่ใครจะไปรู้มันอาจจะเป็นผมก็ได้ ผมเริ่มเหวี่ยงแต่ก็ยังนั่งนิ่ง เพราะไม่อยากเป็นจุดสนใจของใคร ในที่สุด รองผู้อำนวยการก็ประกาศว่า “ผู้ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศประจำปีนี้คือ . . .” และชื่อก็ไม่ใช่เอ็ด เวลช์

คุณคงคิดว่า ผมคงจะรู้สึกโล่งใจใช่ไหม? หลังจากชื่อถูกประกาศออกมาไม่เลย ผมไม่ได้รู้สึกแบบนี้เลย ผมกลับรู้สึกเหมือนล้มเหลวโดยสิ้นเชิง เพราะผมคิดว่าคนอื่นจะคิดอย่างไรกับผม? เพื่อน ๆ ต่างก็รู้ว่าผมเป็นหนึ่งในตัวเต็งที่จะได้รางวัลนี้ แต่ในที่สุดมันกลับกลายเป็นคนอื่นไป ผมนี้มันเป็นไอ้ขี้แพ้จริง ๆ

ผมเริ่มคิดหาเหตุผลขึ้นมาเพื่อสร้างความชอบธรรมให้ตัวเองในทันที ถ้าเพียงแต่ผมตั้งใจทำปี่ ผมก็คงจะชนะไปแล้ว เพราะผมเป็นคนมีศักยภาพ ที่ผมไม่ได้รางวัลก็เป็นเพราะแค่ผมไม่ใส่ใจเท่านั้นเอง รอให้ผมเข้ามหาวิทยาลัยก่อนเถอะ แล้วผมจะแสดงให้เห็น

ผมรู้สึกอับอายขายหน้าที่จะกลับไปห้องเรียนอีกครั้ง มันน่าสมเพชใช่ไหมล่ะ?

ในช่วงบ่ายวันนั้น เหตุการณ์ต่าง ๆ ก็วนเวียนอยู่ในหัวของผมอีกครั้ง มันและดุ่มเป๊ะไปหมด ผมใช้ชีวิตเหมือนเด็กที่หวาดกลัว ผมถูกควบคุมโดยสิ่งที่ผมคิดว่าคนอื่นจะคิดเกี่ยวกับตัวผม (หรือหากคนอื่นจะคิดถึงผม ก็คงน้อยกว่าที่ผมจินตนาการไว้มาก นั่นก็จะกลายเป็นอีกปัญหาหนึ่ง) มันทำให้ผมไปต่อไม่เป็นเท่าที่ผมรู้ตอนนั้นคือมันไม่มีทางออก นี่มันชีวิตของผม การยึดติดกับสายตาของคนอื่น หรือถูกควบคุมโดยความคิดเห็นของคนอื่นซึ่งไม่ว่าจะเรียกสิ่งนี้ว่าอะไรก็ตาม มันเป็นเรื่องที่รักษาไม่หายขาด สิ่งที่ทำได้มีเพียงแค่จัดการไปวัน ๆ เท่านั้น บางทีความสำเร็จในอนาคตอาจจะช่วยได้

หรือผม (และผมคิดว่าเป็นเรื่องฉลาดทีเดียว) จะหาเหตุผลที่จะทำให้ตัวเองดูชอบธรรมขึ้นมาได้บ้างกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเช้านี้ คือการคิดว่า จริง ๆ แล้วผมสามารถทำได้ดีแต่ผมแค่ไม่เคยทุ่มเทตัวเองให้กับงานใดงานหนึ่งอย่างสุดหัวใจก็เท่านั้น และเมื่อผมไม่ประสบความสำเร็จและความนับถือตนเองของผมพังทลายลง ผมก็ได้แต่บอกกับตัวเองว่า มันคงจะดีที่สุดหากผมจะพยายามมากกว่านี้ อย่างน้อยที่สุดผมคิดว่าผมก็ยังโอเคแหละ แม้มันจะไม่มีคามหมายอะไรเลยก็ตาม

ผมไม่มีคำตอบ แต่เหตุการณ์ในวันนั้นทำให้ผมนึกถึงปัญหาเหล่านี้ อย่างน้อยก็ทำให้ตาของผมเริ่มสว่างขึ้น

ในวิทยาลัย ผมพยายามต่อสู้กับเจ้าสัตว์ร้ายตัวนี้ด้วยความสำเร็จเล็ก ๆ น้อย ๆ ทั้งในด้านวิชาการและกีฬา และผมใช้กลยุทธ์ที่ว่า “ผมจะทำได้ดีกว่านี้แน่นอน หากผมพยายามอย่างจริงจัง” แต่ปัญหานี้ไม่เคยจางหายไป

ผมเป็นคริสเตียน แต่การเป็นคริสเตียนไม่ได้ช่วยให้ผมสู้กับความคิดเหล่านี้ได้ ผมยังรู้สึกเสมอเมื่อมันเกิดขึ้น ทุกการถูกปฏิเสธ ทุกความล้มเหลว และกับทุกคนที่ไม่เคยสังเกตเห็นผมทั้ง ๆ ที่ผมอยาก让他เห็นว่าผมมีตัวตน มันคอยย้ำเตือนผมว่า ผมยังคงเป็นแค่เด็กคนหนึ่งที่นั่งอยู่แถวหลังสุดของห้องประชุมใหญ่อยู่ดี

เป็นที่ยอมรับในพระคริสต์

มีบางสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปในช่วงที่ผมเรียนในวิทยาลัยพระคริสตธรรม ปีแรก ผมได้มีโอกาสสำนึกการศึกษาพระคัมภีร์ด้วยกันในพระธรรมโรม ผมเคยพิจารณาการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อมาก่อนแล้ว แต่ครั้งนี้หัวข้อนั้นกลับดูมีความหมายเป็นพิเศษ เพราะผมเริ่มเห็นความเชื่อมโยงเข้ากับสถานการณ์ของผม คือ การให้สิ่งที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับตัวผมมีอิทธิพลมากในชีวิต เหตุผลของผมซึ่งก็ไม่ใช่แนวคิดที่ผมคิดขึ้นเองทั้งหมดคือ ผมไม่จำเป็นต้องดำเนินชีวิตให้ถึงมาตรฐานของคนอื่นตามที่พวกเขาคิด เพราะสิ่งที่พระเจ้าคิดเกี่ยวกับตัวผมนั้นมีรากฐานมาจากสิ่งที่พระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วบนไม้กางเขน กล่าวอีกอย่างก็คือ ถึงแม้ว่าผมจะเป็นคนบาป แต่พระเจ้าทรงรักผมและทำให้ผมถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ ดังนั้น ทำไมผมต้องสนใจในสิ่งที่คนอื่นคิดกับตัวผม?

ดูเหมือนว่าสิ่งนี้จะทำให้ผมเป็นอิสระ ซึ่งเป็นอิสระภาพที่ผมต้องการ ผมไม่จำเป็นต้องกังวลเกี่ยวกับความคิดเห็นของคนอื่นอีกต่อไป ผมเพียงแค่ต้อง

ตระหนักถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงคิดเกี่ยวกับตัวผมเท่านั้นก็พอ ผมเป็นบุตรที่รักของพระองค์ ผมเป็นธรรมิกชน ผมเป็นที่ยอมรับแล้วในพระคริสต์ ยอดเยี่ยมไปเลย!

ตลอดสองสามปีต่อมา ผมยังคงกังวลเกี่ยวกับสิ่งที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับตัวผมมากเกินไปอยู่ดี แต่เมื่อความคิดเหล่านี้เกิดขึ้น ผมก็สามารถเตือนตัวเองได้รวดเร็วขึ้นกว่าเดิมว่า ผมไม่จำเป็นต้องทำตามมาตรฐานที่พวกเขาคิด

จะไปสนใจทำไมว่าคนอื่นจะคิดอะไร? ผมพยายามโน้มน้าวตัวเองแบบนั้น ถ้าคนอื่นคิดว่าผมไม่เก่งแล้วจะอย่างไรกัน? มันไม่สำคัญเลย ถ้าพระเยซูคิดว่าผมเก่ง นี่ต่างหากที่สำคัญ และนั่นก็พอแล้วไม่ใช่หรือ

ผมคิดว่าผมหายแล้ว ถึงแม้ว่าผมอาจจะรู้สึกสงสัยขึ้นมาเป็นครั้งคราวว่า ผมกำลังพึ่งพาพระคริสต์ทั้งหมดจริง ๆ ไหม หรือผมกำลังพึ่งกำลังของตัวเองโดยการพยายามทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จและพยายามทำตัวให้เป็นทีพอใจของคนอื่นเพื่อพวกเขาจะได้คิดถึงผมในแง่ที่ดี? ท้ายที่สุดแล้ว ผมกำลังจะไปเรียนพระคัมภีร์และหลาย ๆ คนก็เห็นด้วยกับการตัดสินใจของผม บางทีผมอาจจะรู้สึกดีกับตัวเองเพราะพวกเขาารู้สึกดีกับผม หรือบางทีผมอาจจะรู้สึกดีกับตัวเองเพราะผมทำผลงานด้านกีฬาได้ดีและได้เกรดดีเมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ บางทีผมอาจจะภูมิใจในความทะเยอทะยานของตัวเองในการเป็นผู้รับใช้เมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ ที่มีเป้าหมายทางจิตวิญญาณที่ต่ำกว่าของผม หรือไม่ก็อาจจะเป็นเพราะผมพบตัวตนของผมว่า ผมเป็นคนที่ “สุภาพและมีมารยาท” หรืออย่างน้อยที่สุดก็สุภาพและมีมารยาทดีกว่าใครอีกหลายคน

สรุปแล้ว ผมยังสงสัยอยู่ดีว่าตัวผมเองยังถูกสิ่งที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับตัวผมครอบงำผมอยู่หรือเปล่า แต่ด้วยเหตุที่ผมไม่ค่อยได้รื้อใจเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว ผมจึงไม่ค่อยสนใจที่จะคิดเรื่องนี้ต่อสักเท่าไร และแน่นอนว่าผมจะไม่พูดเรื่องแบบนี้กับใครหรอก เพราะมันน่าอายเกินไป

เรื่องราวชีวิตของผมก็ดำเนินต่อไป และผมก็แต่งงาน

การตื่นรู้ครั้งใหญ่

การแต่งงานเป็นทั้งสิทธิพิเศษและพระพรสำหรับผม อีกทั้งยังเป็นการค้นพบที่ทำให้ผมต้องประหลาดใจ ผมพบว่าการถูกยอมรับโดยพระคริสต์นั้นยังไม่เพียงพอสำหรับผม ตอนที่ผมเพิ่งแต่งงานใหม่ ๆ ผมรู้อยู่แล้วว่าพระเยซูทรงรักผม แต่ผมก็ปรารถนาให้ภรรยาป้ายแดงของผมหลงรักผมจนหมดหัวใจตลอดไป ผมต้องการความรักจากเธอ จนถึงตอนนี้ผมสามารถรับมือกับการถูกปฏิเสธเล็ก ๆ น้อย ๆ

จากคนอื่นได้ แต่ผมกลับรู้สึกเหมือนเป็นอัมพาตไปเลยหากผมไม่ได้รับความรัก ที่ผมต้องการจากภรรยา ผมต้องการความรักที่*ไม่มีเงื่อนไข*จากเธอ หากเธอไม่คิด ว่าผมเป็นสามีที่ดี ผมคงจะรู้สึกเหมือนโลกถล่มทลาย (และหงุดหงิดด้วย)

สิ่งนี้นำไปสู่การค้นพบประเด็นที่ 2 นั่นก็คือ ผมตระหนักได้ในทันทีว่า ผมได้ กลายพันธุ์จากมนุษย์ไปเป็นถึงน้ำแห่งความรักเคลื่อนที่ได้ไปเสียแล้ว ถึงของผม ว่างเปล่าและกำลังมองหาคนอื่นมาเติมถึงของผมให้เต็ม เจ้าสาวของผมมี ของประทานในการมอบความรักจริง ๆ แต่ไม่มีใครที่สามารถเติมผมให้เต็มได้ เพราะผมเป็นถึงน้ำที่มีรอยร้าว

ผมพยายามนึกถึงคำตอบจากพระคัมภีร์ที่เคยใช้ได้ผลกับตัวเองก่อนแต่งงาน แต่ตอนนี้มันกลับใช้ไม่ได้ผลแล้ว จริง ๆ แล้วคำตอบที่ผมนึกออกแทบไม่มีอะไร ที่เกี่ยวกันเลย แทนที่จะช่วยมันกลับทำให้ผมนึกถึงช่วงเวลาที่พักแม่พยายาม ปลอบใจหลังจากที่ผมถูกผู้หญิงทิ้งไว้ว่า “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พ่อกับแม่รักลูกเสมอ” ผมซาบซึ้งใจในความพยายามของพ่อกับแม่ แต่พ่อแม่ทุกคนรวมถึงลูก ๆ ด้วย ต่างรู้ดีอยู่แก่ใจว่า คำตอบทำนองนี้ไม่ได้ช่วยอะไรเลย แน่่อนว่าการที่พ่อแม่รัก ผมนั้นเป็นเรื่องที่ดี และอะไร ๆ มันคงจะแยกว่านี้มากหากพวกเขาไม่รักผม แต่ สิ่งที่ผมต้องการเพิ่มคือ ต้องการใครสักคนที่จะรักผมนอกจากพ่อแม่ของผมแล้ว

ตั้งแต่นั้นมาเป็นต้นมา ผมได้มีโอกาสพูดคุยกับผู้คนหลายร้อยคนที่ลงเอย ด้วยความรู้สึกแบบนี้ พวกเขาค่อนข้างมั่นใจทีเดียวว่า พระเจ้ารักพวกเขา แต่ พวกเขาก็กังเอยหรือต้องการความรักจากคนอื่นอยู่ดี หรืออย่างน้อยพวกเขาก็ ต้องการบางสิ่งบางอย่างจากผู้อื่นด้วย ผลก็คือพวกเขารู้สึกว่างเปล่า พวกเขา รู้สึก ว่าตัวเองไม่มีค่าอะไรเลย และพวกเขาถูกควบคุมโดยใครสักคนหรือสิ่งใดก็ตามที่ พวกเขาเชื่อว่าสามารถให้สิ่งที่พวกเขาคิดว่าพวกเขาต้องการได้

มันคือความจริง อะไรหรือใครก็ตามที่คุณต้องการมากที่สุด สิ่งนั้นจะควบคุม คุณ

การเผชิญหน้ากับความกลัวมนุษย์

พระคัมภีร์ระบุว่าโรคร้ายบาปฝ่ายจิตวิญญาณนี้คือ*ความกลัวมนุษย์*¹ ใน พระคัมภีร์ไบเบิล คนเหล่านั้นที่ติดอยู่ในบ่วงแห่งความกลัวมนุษย์เป็นผู้ที่ประกาศ ตนว่านับถือพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว แต่พวกเขากลับกลัวคนอื่นด้วย นั่นไม่ได้

1 คำว่า “มนุษย์” ที่ใช้ในพระคัมภีร์หมายถึงความรวมถึงผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก เมื่อผมใช้คำในพระคัมภีร์ว่า “กลัว มนุษย์” ในหนังสือเล่มนี้ ผมไม่ได้จำกัดเพียงแค่เพศชายเท่านั้น ผมถือว่าทุกคนในชีวิตของเรามีศักยภาพที่จะ ควบคุมเราได้เสมอ

หมายความว่าพวกเขาารู้สึกว่าวิธีนี้ดีพอหรือรู้สึกหวาดกลัวคนอื่น แม้ว่าบางครั้งพวกเขาอาจจะรู้สึกแบบนั้นก็ตาม ความกลัวในความหมายตามพระคัมภีร์เป็นคำที่กว้างกว่านั้นมาก นอกจากความหมายที่หมายถึงการหวาดกลัวใครสักคนแล้ว มันยังหมายถึงความถึงความรู้สึกยำเกรงใครบางคน การถูกผู้นั้นครอบงำหรือควบคุม การยกย่องผู้หนึ่งเหมือนสิ่งที่ควรบูชา การไว้วางใจใครสักคน หรือการต้องการใครสักคนมากกว่าต้องการพระเจ้า

ความกลัวมนุษย์สามารถสรุปได้ดังนี้ คือ เราให้มนุษย์มาแทนที่พระเจ้าแทนที่จะยำเกรงพระเจ้าตามที่พระคัมภีร์บอก เรากลัวกลัวคนอื่นแทน

แน่นอนว่าความกลัวมนุษย์นี้สามารถเรียกได้ในแบบต่าง ๆ ตอนที่เราเป็นวัยรุ่น ความกลัวจะเรียกว่า*แรงกดดันจากเพื่อนฝูง* เมื่อเราโตขึ้น เราจะเรียกความกลัวอันเดียวกันนี้ว่า การพยายามทำให้คนรอบตัวพอใจเสมอ ส่วนผู้ชายอาจจะเรียกมันว่าเป็นความต้องการความเคารพ หรือในบางยุคสมัยเคยเรียกกันว่า การพึ่งพากันอย่างมากเกินไป ความกลัวแบบนี้มีให้เห็นทั่วไปในทุกสังคม

คุณเคยต้องต่อสู้กับแรงกดดันจากเพื่อนฝูงบ้างไหม? หากคุณเคยเผชิญกับแรงกดดันเหล่านี้เมื่อตอนที่คุณยังอายุน้อยกว่านี้ เชื่อเถอะว่าแรงกดดันนี้ก็ยังคงวนเวียนอยู่ในชีวิตของคุณจนถึงตอนนี้ เพียงแต่มันอาจซ่อนอยู่ลึกลงไป และปรากฏกายออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกันในวัยผู้ใหญ่ หรือบางทีมันอาจจะแอบพรางตัวและซ่อนอยู่ในประวัติหน้าที่การงานที่น่าประทับใจของคุณ (หรือความสำเร็จที่คุณเชื่อว่าตัวเองมี)

คุณรับภาระมากเกินไปหรือเปล่า? คุณพบว่ามันยากที่จะปฏิเสธคนอื่น ถึงแม้สมองจะบอกคุณว่าคุณควรปฏิเสธก็ตามใช่ไหม? ถ้าใช่ คุณคือคนที่ต้องการทำให้คนรอบตัวพอใจ

คุณ “ต้องการ” อะไรบางอย่างจาก*คู่สมรสหรือเพื่อนของคุณหรือไม่?* คุณ “ต้องการ” ให้*คู่สมรสของคุณ* ฟังคุณหรือเคารพคุณหรือไม่? เมื่อเราแสวงหาชีวิตและความพึงพอใจในอะไรก็ได้ที่ถูกสร้างขึ้น (ไม่ใช่พระเจ้า) เราจะผิดหวัง ในชีวิตแต่งงาน คู่สมรสของคุณจะกลายเป็นคนที่คุณกลัว ในที่สุด เขาหรือเธอจะควบคุมคุณ สิ่งที่คุณต้องการจะควบคุมคุณ เมื่อคุณไม่ได้สิ่งนั้น คุณจะรู้สึกว่างเปล่าและสิ้นหวังเพราะคุณไม่ได้สิ่งที่คุณต้องการ หรือรู้สึกโกรธเพราะคุณไม่ได้ในสิ่งที่คุณควรจะได้ คู่สมรสของคุณจะเข้ามาแทนที่พระเจ้าอย่างเงียบ ๆ ในชีวิตคุณ

คุณค่าหรือการนับถือตนเองเป็นประเด็นสำคัญสำหรับคุณหรือไม่? การกลัwmนุษย์มักจะแสดงออกมาในรูปแบบนี้ หากคุณรู้สึกว่าเป็นต้องเตือนตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่าให้เห็นคุณค่าในตัวเอง นั่นมีแนวโน้มสูงว่าชีวิตของคุณจะหมุนรอบสิ่งที่คุณนึกคิด คุณต้องการสิ่งเหล่านี้เพื่อเสริมสร้างอัตลักษณ์และช่วยให้คุณรู้สึกมั่นคงกับตัวเอง คุณต้องการให้พวกเขาเติมเต็มคุณ

คุณเคยรู้สึกเหมือนกำลังจะถูกเปิดโปงว่าเป็นคนหลอกลวงไหม? ผู้บริหารระดับสูงและคนที่ดูเหมือนประสบความสำเร็จหลายคนต่างก็รู้สึกแบบนี้ ความกลัวที่จะถูกเปิดโปงในลักษณะนี้เป็นการแสดงออกถึงความกลัวมนุษย์ นั่นหมายความว่าความเห็นของคนอื่น โดยเฉพาะความคิดเห็นของพวกเขาที่มองว่าคุณเป็นคนล้มเหลว มันสามารถควบคุมคุณได้

คุณมักลังเลใจที่จะตัดสินใจอะไรบางอย่างเสมอใช่ไหมเพราะกังวลว่าคนอื่นคิดอย่างไร? คุณกลัวการทำผิดพลาด เพราะนั่นจะทำให้คุณดูแย่ในสายตาคนอื่นหรือเปล่า? ถ้าใช่ นี่คือนิกรูปแบบหนึ่งของความกลัวมนุษย์

คุณเคยรู้สึกว่างเปล่าหรือชีวิตไร้ความหมายหรือไม่? คุณเคยรู้สึก “หิวโหยความรัก” ไหม? หากคุณต้องพึ่งพาคนอื่นเพื่อมาเติมเต็มคุณ คุณจะถูควบคุมโดยคนเหล่านั้น

คุณรู้สึกขายหน้าได้ง่าย ๆ แม้แต่กับสิ่งเล็กน้อยใช่ไหม? หากเป็นเช่นนั้น คนอื่นและความคิดเห็นของพวกเขาที่มีเกี่ยวกับตัวคุณ จะกำหนดชีวิตของคุณ หรือหากจะพูดให้สอดคล้องกับพระคัมภีร์ คุณมักจะยกย่องความคิดเห็นของผู้อื่นจนถึงจุดที่คุณถูกคนอื่นควบคุม

คุณเคยโกหกบ้างไหม? โดยเฉพาะการโกหกในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ คุณมักจะพยายามปกปิดความจริงใช่ไหม แม้ว่าจะได้พูดโกหกออกมาตรงๆ ก็ตามแต่ใช้วิธีปกปิดบิดเบือน? การโกหกและการใช้ชีวิตอยู่ในความมืดมิด มักจะเป็นวิธีที่ทำให้เราดูดีขึ้นต่อหน้าคนอื่น นอกจากนี้ยังช่วยปกปิดความอับอายของเราต่อหน้าคนอื่นอีกด้วย

คุณอิจฉาคนอื่นบ่อยไหม? ถ้าใช่ นั่นแสดงว่าคุณถูกคนอื่นและสิ่งของที่พวกเขา มีความภูมิใจของคุณ

คนอื่นมักจะทำให้คุณโกรธหรือรู้สึกเศร้าอยู่เสมอใช่หรือไม่? พวกเขาทำให้คุณรู้สึกเป็นบ้าเป็นหลังใช่หรือไม่? ถ้าใช่ แสดงว่าพวกเขาอาจจะเป็นศูนย์กลางที่ควบคุมชีวิตของคุณ

คุณมักจะหลีกเลี่ยงผู้คนใช่หรือไม่? ถ้าใช่ ถึงแม้ว่าคุณอาจจะไม่ได้พูดออกมาว่าคุณต้องการผู้คน แต่คุณก็ยังถูกพวกเขาควบคุมอยู่ดี ถ้าแบบนี้ไม่เรียกว่าเป็นผู้รักสันโดษที่ถูกครอบงำโดยความกลัวมนุษย์แล้วจะเรียกว่าอะไรกัน?

คุณฝืนที่จะลดน้ำหนักหรือยากเพิ่มกล้ามเนื้อใช่หรือไม่? อาหารส่วนใหญ่ที่คุณเลือกไม่ใช้เพื่อสร้างความประทับใจให้คนอื่นหรือ? การปรารถนาคำชมเชยจากผู้อื่นเป็นอีกวิธีหนึ่งที่เรายกย่องมนุษย์ให้อยู่สูงกว่าพระเจ้า

คำอธิบายทั้งหมดก่อนหน้านี้มีอันไหนบ้างที่ไม่ตรงประเด็น? เมื่อคุณเปรียบเทียบตัวเองกับคนอื่น คุณรู้สึกดีกับตัวเองไหม? บางทีความกลัวมนุษย์ในรูปแบบที่อันตรายที่สุด คือความกลัวของคนที่คุณมั่นใจและ “ประสบความสำเร็จ” หมายถึงคนที่คิดว่าพวกเขาไปได้ดีในชีวิต พวกเขาดีกว่าคนอื่น ๆ พวกเขาพอใจในตัวเอง แต่เบื้องหลังนั้น ชีวิตของพวกเขายังคงถูกกำหนดโดยคนอื่นมากกว่าพระเจ้า

ปัญหาที่ทุกคนกลัว

อย่าคิดว่าความกลัวมนุษย์เป็นปัญหาเฉพาะกับคนที่ขี้อายและเก็บตัวเท่านั้น คนที่โกร่งง่ายหรือคนที่ชอบชมคนอื่นก็ถูกคนอื่นควบคุมเช่นกันไม่ใช่หรือไม่? การเอาชนะกันไม่ว่าจะในรูปแบบใด ๆ ก็ตามก็เข้าข่ายนี้ แล้วผู้จัดการที่พยายามทำงานให้มีประสิทธิภาพมากกว่าเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ เพื่อความก้าวหน้าของตนเองล่ะ? อันนี้ก็ใช่ การแย่งชิงอันดับกันอย่างไม่สิ้นสุดในห้องประชุมของบริษัทก็เป็นความกลัวมนุษย์ในรูปแบบที่ดุเดือดรุนแรง คุณคิดว่านักกีฬาดาวเด่นที่มีความมั่นใจในตัวเองสูงจะไม่ใส่ใจกับการที่แฟนคลับจะชอบหรือไม่ชอบเขาใช่หรือไม่? และไม่ว่าแล้วนักข่าวสายกีฬาก็จะเขียนถึงเขาอย่างไรก็ตามใช่หรือไม่? การพยายามยืนกรานอย่างหัวชนฝาว่าไม่ต้องการใคร นั่นก็เป็นหลักฐานที่เพียงพอที่จะยืนยันว่าคนนั้นกลัวมนุษย์ ความกลัวมนุษย์มีอยู่ในรูปแบบเหล่านี้และยังมีในรูปแบบอื่นๆ อีกมากมาย

คุณเข้าข่ายในสิ่งที่เรากล่าวมาทั้งหมดแล้วหรือยัง? หากยังไม่ใช่ ขอให้คุณลองคิดถึงคำ ๆ หนึ่ง คือคำว่า การประกาศข่าวประเสริฐ คุณเคยรู้สึกประหลาดหรืออายที่จะแบ่งปันความเชื่อในพระคริสต์กับคนอื่น เพราะคิดว่าพวกเขາอาจจะมองว่าคุณโง่งมไร้เหตุผลไหม?

ความกลัวมนุษย์เป็นสิ่งที่ฝังอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์ทุกคน การรู้สึกสบายใจกับตัวตนของตัวเองได้นั้นช่างดีเหลือเกิน มันดีมากกว่าการที่จะต้องพยายามเป็นใครสักคน หรือต้องพยายามแสวงหาหยดหนึ่งของความรัก หรือเศษเสี้ยวหนึ่งของการยอมรับจากคนอื่น ใช่มั้ย มันคงจะดีมากเลย แต่ดูเหมือนว่ามันเป็นไปได้เพียงแค่ความฝันที่เลื่อนลอย

การค้นหาคำตอบจากพระคัมภีร์

คำตอบทั่ว ๆ ไปที่เรามักจะได้ยินสำหรับความกลัวของมนุษย์คือ “ฉันแค่ต้องรักตัวเองให้มากขึ้น” ซึ่งจะทำให้เราพึ่งพาสิ่งที่คนอื่นพูดให้น้อยลง แต่คำตอบเช่นนี้เป็นเพียงคำตอบที่ดีแต่ไม่มีน้ำหนัก และไม่เคยทำให้เรารู้สึกสบายใจในตัวเองได้เลยแม้แต่น้อย

อีกคำตอบที่ลึกซึ้งมาอีกหน่อย คือ “พระเจ้าทรงรักฉันมากกว่าที่ฉันรู้” พระเจ้าสามารถเติมเต็มเราด้วยความรักของพระองค์ได้ ดังนั้นเราไม่จำเป็นต้องถูกเติมให้เต็มด้วยคนอื่น แต่คำตอบนี้ก็ยังไม่ครบถ้วน ความรักของพระเจ้าคือคำตอบสำหรับการต่อสู้ของมนุษย์ทุกประการ แต่บางครั้งเรากลับใช้ความรักนั้นเป็นเหมือนกับหน้าที่ของพระเจ้าที่ต้องทำให้เรารู้สึกดีกับตัวเอง รวากับว่าการรู้สึกดีขึ้นเกี่ยวกับตัวเองเป็นความต้องการที่ลึกซึ้งที่สุดของเรา ทั้ง ๆ ที่พระเจ้าไม่ได้ทรงสัญญาอะไรทำนองนี้ไว้กับเราเลย

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้คือการให้คำตอบที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์มากขึ้น เราจะพบกับผู้คนอย่างเช่น อับราฮัมและเบโตร ผู้ซึ่งเคยตกอยู่ในหุบเหวแห่งความกลัวมนุษย์ และมีหน้าซ้ำเขายิ่งลากคนอื่น ๆ ลงมาด้วย ในหนังสือเล่มนี้เราจะไม่เพียงแต่ได้พบกับวิธีการอันแยบยลที่ความกลัวมนุษย์ปรากฏขึ้นในชีวิตของเราเท่านั้น แต่เราจะได้พบทางออกของพระเจ้าอีกด้วย

เพื่อทำความเข้าใจอย่างแท้จริงเกี่ยวกับรากเหง้าของความกลัวมนุษย์ เราต้องถามคำถามที่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น แทนที่จะถามว่า “ฉันจะรู้สึกดีขึ้นเกี่ยวกับตัวเองและไม่ถูกควบคุมโดยสิ่งที่คนอื่นคิดได้อย่างไร?” คำถามที่ดีกว่ามากคือ “ทำไมฉันถึงต้องรู้สึกกังวลเกี่ยวกับคุณค่าในตัวเองมากถึงเพียงนี้?” หรือ “ทำไม

ฉันต้องมีใครสักคน หรือแม้แต่พระเยซูก็จะต้องคิดว่าฉันยอดเยี่ยม?“ ในตลอดทั้งเล่มเราจะได้พิจารณาหัวข้อเหล่านี้จากหลากหลายมุมมอง รวมถึงข้อเท็จจริงที่ว่า เราจำเป็นต้องคิดถึงตัวเองน้อยลง อีกทั้งเราจะได้พูดถึงสาเหตุว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้นและจะทำได้อย่างไร

ยาที่ใช้รักษาความกลัวมนุษย์ได้ดีที่สุดคือความยำเกรงพระเจ้า ในชีวิตของคุณพระเจ้าต้องยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์ทุกคน ยาถอนพิษตำรับนี้จำเป็นต้องใช้เวลานานพอสมควรในการเข้าใจ หรือจริง ๆ แล้ว มันต้องใช้เวลาทั้งชีวิต แต่ผมหวังว่ากระบวนการนี้จะเกิดได้เร็วขึ้นผ่านสิ่งที่เราศึกษาในหนังสือเล่มนี้ รวมถึงได้หล่อเลี้ยงชีวิตของเราด้วย

เมื่อพูดถึงคนอื่น ปัญหาของเราคือเราต้องการพวกเขาเพื่อตัวเราเองมากกว่าที่เรารักพวกเขาเพื่อพระสิริของพระเจ้า พระเจ้ามอบหมายให้เราต้องการพวกเขา น้อยลงและรักพวกเขามากขึ้น ใช้มันขัดกับสัญชาตญาณของมนุษย์ เช่นเดียวกับหนทางของพระเจ้าหลายสิ่งหลายอย่างที่อาจดูไม่เข้ากับความคิดแบบมนุษย์ แต่ถ้าคุณยังรากลงในทางของพระองค์แล้ว คุณจะพบว่าตัวเองอยู่บนเส้นทางสู่ความเป็นอิสระและการพักสงบที่แท้จริง

ข้อสังเกตที่สำคัญประการหนึ่งก่อนที่เราจะเริ่มลงไปในรายละเอียดด้วยกัน คือ ความสนใจของเราอยู่ที่การถูกรอรับโดยความคิดเห็นของคนอื่นหรือในสิ่งที่คิดว่าคนอื่นจะคิดกับตน พระเจ้าได้ทรงประทานวิธีให้เราเข้าถึงสองวิธี วิธีหนึ่งคือความกลัวมนุษย์ ซึ่งตามมาด้วยสิ่งที่เรานำมาสู่ปัญหานั้น และอีกวิธีหนึ่งคือความอับอาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้อื่นนำมาให้และอาจจะนำมาให้ได้อย่างมากมาย ด้วย เมื่อคนอื่นทำผิดต่อคุณหรือล่วงละเมิดคุณ มันจะมีผลกระทบต่องานของคุณอย่างยาวนาน และสิ่งที่จะทำให้คุณประหลาดใจคือ การตระหนักได้ว่าพระเจ้าทรงมีถ้อยคำที่จะตรัสกับคุณมากเพียงใดในท่ามกลางความอับอายนั้น

ความกลัวมนุษย์และความอับอายเกี่ยวข้องกับเราทุกคน ผมได้เจาะลึกรายละเอียดพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับความอับอายไว้ในหนังสืออีกเล่มหนึ่งแล้ว² ดังนั้น ในหนังสือเล่มนี้ แม้ว่าผมจะพูดถึงทั้งสองเรื่องนี้แต่จะเน้นที่ความกลัวมนุษย์เป็นหลัก

ให้เราเริ่มกันเลย

2 Edward T. Welch, *Shame Interrupted: How God Lifts the Pain of Worthlessness and Rejection* (Greensboro, NC: New Growth Press, 2012).

ส่วนที่ 1

*ทำไมเราจึงเกรงกลัวมนุษย์
และเรากลัวพวกเขาอย่างไร*

บทที่ 1

ผู้คนจะเห็นฉัน

หากความรู้สึกว่าจำเป็นต้องมีใครสักคนในชีวิตหรือรู้สึกกลัวมนุษย์ เป็นปัญหาที่ทุกคนต้องเผชิญ เราก็คาดหวังว่าพระคัมภีร์จะเต็มไปด้วยคำอธิบายที่ชัดเจนอัดแน่นด้วยเนื้อหา และมีคำสอนที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับเรื่องนี้ และก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “การกลัวคนได้วางบ่วงไว้ แต่คนที่วางใจในพระยาเวห์ก็ปลอดภัย” (สภข. 29:25) คำถามหลักประการหนึ่งที่ปรากฏซ้ำในพระคัมภีร์คือ “คุณจะกลัวใคร [หรือใครที่คุณรู้สึกว่าจะจำเป็นต้องมีในชีวิตหรือใครที่กำลังควบคุมชีวิตของคุณ]” คุณจะยำเกรงพระเจ้าหรือกลัวมนุษย์

พระคัมภีร์ให้เหตุผลพื้นฐานสามประการว่าทำไมเราจึงกลัวมนุษย์ และเราจะพิจารณาแต่ละเหตุผลตามลำดับ เหตุผลที่เรากลัวมนุษย์เพราะ พวกเขาสามารถ

- เปิดโปงและทำให้เราอับอาย
- ล้อเลียนและปฏิเสธเรา และ
- โจมตี คุกคาม หรือกดขี่เรา

เหตุผลทั้ง 3 ประการนี้มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน นั่นคือการมองว่าผู้คน “ยิ่งใหญ่กว่า” (กล่าวคือ มีอำนาจและมีความสำคัญมากกว่า) พระเจ้า และด้วยความเป็นตัวเองที่เกิดขึ้นในตัวเรา เราจึงมอบอำนาจให้ผู้อื่นที่จะบอกว่าเราควรรู้สึกอย่างไร รวมไปถึงถึงว่าเราควรจะทำอะไรด้วย

ความกลัวที่เกิดจากความละอายใจ

เหตุผลแรกที่เรากลัวมนุษย์ก็คือ คนอื่นอาจจะเปิดโปงหรือทำให้เราอับอาย กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความละอายใจทำให้เราตกอยู่ในสภาพอ่อนแอต่อความกลัวมนุษย์ไปโดยปริยาย ซึ่งเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดตั้งแต่ในปฐมกาล ทันทีที่อาดัมและเอวาทำบาป “ตาของเขาทั้งสองคนก็สว่างขึ้น จึงรู้ว่าพวกเขาเปลือยกายอยู่” (ปฐมก. 3:7) ฉากดังกล่าวก็กลายเป็นการขึ้นหัวและกลัวโทษกันและกันในทันควัน ซึ่งหมายความว่า “คนนั้นเลวร้ายกว่าฉัน”

นี่คือจุดเริ่มต้นของความกลัวมนุษย์ สำนึกแห่งความละอายใจ การถูกเปิดโปง ความอ่อนแอ และความต้องการปกปิดหรือหาที่พึ่งอย่างสิ้นหวัง ภายใต้สายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์และจากสายตาของคนอื่น

ความละอายใจที่มีต้นตอมาจากความบาป

สิ่งแรกที่เกิดขึ้น คือ สายตาของอีกฝ่ายปรากฏขึ้นราวกับว่านี่เป็นครั้งแรกที่ชายและหญิงจ้องมองกันด้วยสายตาแห่งการตัดสิน ตามมาด้วยสายพระเนตรของพระเจ้าที่จ้องมองพวกเขาอย่างทะลุปรุโปร่งมากกว่าสายตาของมนุษย์ด้วยกัน ทั้งสองสิ่งนี้รบกวนจิตใจอย่างยิ่ง จนอาดัมและเอวาต้องหลบซ่อนตัว และเรายังคงซ่อนตัวอยู่จนถึงทุกวันนี้

อาดัมและเอวารู้ว่าตนเองเปลือยกายอยู่ก่อนที่จะทำบาป แต่ด้วยสภาพแห่งความบริสุทธิ์ของพวกเขา สิ่งนี้ไม่เคยนำไปสู่การตัดสินซึ่งกันและกันเลย แต่สายตาครั้งนี้แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง พวกเขามองเห็นความเปลือยเปล่าที่ลึกซึ้งกว่าเดิม อย่างน้อยผู้ที่ถูกมองก็รู้สึกว่ามันถูกเปิดโปงมากขึ้นกว่าเดิม

ชายและหญิงพยายามปกปิดร่างกาย แต่ใบไม้ก็ไม่สามารถบรรเทาความละอายใจนี้ได้ สิ่งที่เคยเป็นพระพร ได้แก่ การได้รู้จักและการเป็นที่รู้จักจากพระเจ้า ตอนนี้ได้กลายเป็นคำแช่งสาปไปเสียแล้ว สิ่งที่เคยเป็นการสบตาด้วยความรัก กลายเป็นสิ่งที่ไม่สุภาพและเป็นการก้าวร้าว

เมื่ออาดัมทำบาป ความละอายใจกลายเป็นเสาหลักในชีวิตของมนุษย์ “พวกเขาคิดอย่างไรกับฉัน? พระเจ้าทรงคิดอย่างไรกับฉัน?”

ชั่วพริบตาเดียว มนุษยชาติรู้สึกว่ามันไม่เป็นที่ยอมรับอีกต่อไป สิ่งหักหม้มที่น่าสลดใจคือ สายตาของอีกฝ่ายที่เป็นมนุษย์ต่างหากที่ทำให้ชายและหญิงคู่นี้รู้สึกมากที่สุด อาดัมและเอวาพยายามปกปิดตัวเองเมื่อพวกเขามองเห็นซึ่งกันและกัน แน่แน่นอนว่าพระเจ้ามองเห็นทุกสิ่งอยู่แล้ว แต่มนุษย์นั้นไม่เห็นทุกสิ่ง และคนอื่นก็ไม่ได้

แตกต่างจากเรารู้สึกเท่าไร ดังนั้นมันจึงน่าแปลกใจที่โดยปกติแล้วเรามักจะกังวลเกี่ยวกับผู้อื่นมากกว่าพระเจ้า สิ่งนี้เองที่เป็นกุญแจสำคัญของความกลัวมนุษย์ของเรา ตั้งแต่บาปเข้ามาในโลก เรามองเห็นพระเจ้าได้ไม่ชัดและสับสนพระองค์น้อยลง แต่เรารู้ถึงการจ้องมองของผู้อื่นได้ บางครั้งถึงขั้นเจ็บปวดเลยทีเดียว

ความละอายใจที่มีต้นตอมาจากการถูกทำร้ายหรือจากบาปของผู้อื่น

ในประวัติศาสตร์ด้านฝ่ายจิตวิญญาณของมนุษย์ ความละอายใจในหลากหลายรูปแบบได้เพิ่มเข้ามา ความละอายใจดั้งเดิมนั้นเกิดจากบาปของเราเอง ซึ่งเกิดจากการที่เราเป็นมลทินและเปลี่ยนแปลงทั้งต่อหน้าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และต่อหน้าผู้อื่น ต่อมา ความละอายใจยังเป็นผลจากการตกเป็นเหยื่อของบาปผู้อื่น ได้แก่ การถูกทำร้ายหรือถูกผู้อื่นดูหมิ่น

ความละอายใจรูปแบบที่สองนี้สามารถ “ติดได้” จากการสัมผัสกับสิ่งที่เป็นมลทิน ตัวอย่างเช่น เมื่อดินาห์ถูกเซเคมข่มขืน เธอ “ถูกทำให้เป็นมลทิน” (ปฐก. 34:5) ซึ่งไม่ได้หมายความว่าดินาห์ต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอ ประเด็นก็คือ แม้ว่าเธอจะไม่ได้ทำบาป แต่ความบริสุทธิ์ของเธอถูกทำลายลง และทุกอย่างในชีวิตของเธอก็เปลี่ยนไป

“ฉันรู้สึกเหมือนมีป้ายไฟนีออนที่เขียนว่า ‘ฉันถูกล่วงข่มขืน’ ติดอยู่บนหน้าผากของฉัน” หญิงคนหนึ่งกล่าว เธอสามารถเป็นกระบอกเสียงให้กับคนอื่น ๆ อีกหลายพันคนได้ “ฉันกลัวที่จะอยู่ร่วมกับคนอื่นเพราะอาจจะทำให้พวกเขาติดมลทินไปด้วย” หญิงอีกรายกล่าว

คนอื่นสามารถทำบางอย่างกับเรา จนทำให้เรากลายเป็นคนที่มีมลทินได้ หากผู้ชายคนหนึ่งล่วงประเวณีกับภรรยาของชายอื่น คู่สมรสของอีกฝ่ายที่ปราศจากความผิดก็จะได้รับความอับอายหรือเสื่อมเสียเกียรติไปด้วย หรือกล่าวได้ว่าเป็น “การถูกทำให้เปลี่ยนแปลง” เพราะบาปของผู้อื่น (ดู ลนต. 20:11, 17, 19-21) เด็กที่ไม่เชื่อฟังทำให้พ่อแม่ของพวกเขาต้องอับอายและถูกดูหมิ่น (สภข. 19:26)

ในพันธสัญญาเดิม วิหารถูกทำให้เป็นมลทินเพราะคนที่เป็นมลทินเข้าไปในพระวิหาร (สดด. 79) เรื่องที่คล้ายกันเกิดขึ้นเมื่อชาวอิสราเอลสัมผัสซากสัตว์ที่ถูกประกาศว่าเป็นมลทิน ผู้ที่สัมผัสซากสัตว์นั้นแม้จะไม่ได้ตั้งใจก็ต้องซักเสื้อผ้าของตนและถือว่าเป็นมลทินไปจนถึงเย็น (ลนต. 11:24)

มีสองวิธีที่เราจะเปลี่ยนแปลงหรือไม่เป็นที่ยอมรับ วิธีแรก คือ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากบาปของเรา วิธีที่สอง คือ การที่เราถูกทำให้เปลี่ยนแปลงเพราะบาปของผู้อื่น สิ่งที่น่าสับสนคือ ความละอายใจจากการตกเป็นเหยื่อให้ความรู้สึกเหมือนกัน

กับความละอายใจที่เกิดจากบาปของเราเอง แม้ว่าสาเหตุนั้นจะแตกต่างกันมากก็ตาม เหยื่อจะรู้สึกขายหน้า รู้สึกอับอาย และเสื่อมเสียชื่อเสียงเพราะบาปที่คนอื่นทำต่อพวกเขา พวกเขาารู้สึกว่าตนเองเป็นมลทิน เปลือยเปล่าและไม่สามารถปกปิดตัวเองได้ พวกเขาารู้สึกเหมือนกำลังตกอยู่ภายใต้สายตาของผู้คนที่รู้ทุกสิ่ง และรู้สึกกลัวพวกเขาเหล่านั้น

ทั้งความบาปและความอับอายต่างก็มีวิธีเดียวกันที่จะรักษาให้หาย นั่นคือ การพักสงบ การชำระล้าง และการยอมรับที่พบได้ในการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระเยซูคริสต์ แต่โปรดจำไว้ว่าทั้งสองสิ่งนี้มีความแตกต่างกัน ความบาปคือสิ่งที่เราได้ทำลงไป แต่การตกเป็นเหยื่อคือสิ่งที่เราเป็นผู้ถูกระทำ

การซ่อนตัวและการแอบดู

เมื่อคุณรู้สึกว่าตัวเองถูกเปิดโปง สัญชาตญาณอย่างหนึ่งคือการเอามือปิดบังใบหน้าของคุณ เด็ก ๆ มักจะทำแบบนี้ “อย่ามองฉัน” หรือไม่กี่ “ถ้าฉันมองไม่เห็นคุณ คุณก็มองไม่เห็นฉัน” แต่เนื่องจากมือของเราไม่ใช่วิธีแก้ปัญหามาระยะยาว เราจึงหันไปหาสิ่งที่ยั่งยืนกว่า นั่นคือ การใช้ชีวิตอยู่หลังกำแพง

นี่คือจุดที่ความกลัวของมนุษย์เข้ามามีบทบาทอย่างเต็มที่ ปัญหาของความกลัวมนุษย์ไม่ได้อยู่ที่ความละอายใจต่อบาปหรือการตกเป็นเหยื่อ ปัญหาคือเราใช้กลยุทธ์ของเราเองเพื่อปกป้องตัวเองและพยายามฟื้นฟูชื่อเสียงให้กับตัวเอง

ดังนั้นเราจึงสร้างกำแพงขึ้นมา

“กำแพงหนาสิบฟุต ไม่มีใครเข้ามาได้ และตัวฉันเองก็ออกไปไม่ได้” การปกปิดที่ลึ้นหวังเหล่านี้ทำให้เราโดดเดี่ยว แต่ก็ปกป้องเราจากสายตาของคนอื่น ๆ ได้เช่นกัน ในชีวิตจริง กำแพงเหล่านี้สามารถสร้างได้ด้วยวัสดุที่แตกต่างกันนับพันชนิดไม่ว่าจะเป็นเงินทอง ชื่อเสียง ผลงานด้านกีฬา หน้าที่การงาน และความยุ่งวุ่นวาย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์สร้างขึ้นสามารถปกปิดความละอายใจได้อย่างแท้จริง

คุณลักษณะที่น่าสนใจอย่างหนึ่งของกำแพงส่วนใหญ่เหล่านี้ คือ วิธีที่มันช่วยให้เราเห็นคนอื่นได้ กำแพงหนาแต่มีรอยแตกร้าวเล็ก ๆ หรือมีหน้าต่างที่ช่วยให้เราสามารถมองเห็นภายนอกได้ เราต้องการซ่อนตัว แต่เราก็ต้องการแอบดูด้วยเช่นกัน ในแง่หนึ่ง การแอบดูอาจจะเปิดเผยความเปราะบางของผู้อื่นเพื่อให้เราเชื่อว่าพวกเขาเหล่านั้นที่อยู่ข้างนอกกำแพงก็ไม่ได้ต่างจากเรา (หรืออาจจะไม่ได้เท่าเราด้วยซ้ำ) ความอับอายต้องการเพื่อนร่วมชะตา ในอีกแง่หนึ่ง การแอบดูอาจ

ทำให้เราเห็นใครบางคนที่แข็งแกร่งและสามารถเป็นฮีโร่ของเราได้ เมื่ออยู่กับฮีโร่ เราจะรู้สึกโดดเดี่ยวน้อยลง เพราะเราสามารถเข้าสู่ความสัมพันธ์ในจินตนาการที่ปลอดภัยกับเขาได้

การสร้างโลกในจินตนาการขึ้นมาเป็นกิจกรรมยามว่างยอดนิยมของผู้ที่อยู่เบื้องหลังกำแพงเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น พอลล่าเป็นผู้หญิงโสดที่ประสบความสำเร็จ เธอมีหน้าที่การงานที่ดี มีความรับผิดชอบสูง และได้รับคำชื่นชมมากมายจากผู้บริหารระดับสูงอยู่เสมอ เธอรับใช้ในคริสตจักรที่เธอเป็นสมาชิกอยู่อย่างกระตือรือร้นและเป็นที่ชื่นชอบของทุกคน แต่ในตอนเย็น เธอจะอยู่กับสามีและลูกๆ ในจินตนาการของเธอ เหตุผลหนึ่งที่เธอสร้างโลกในจินตนาการขึ้นมานั้นก็เป็นเพราะว่ามันให้สิ่งที่เธอต้องการ อีกเหตุผลหนึ่งก็คือมันให้เธอมีความสัมพันธ์ได้โดยไม่ต้องเสี่ยงที่จะถูกรู้จักอย่างแท้จริง

ผมยอมรับว่าโลกในจินตนาการเป็นส่วนหนึ่งในโลกของผมด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ร่างกายของผมตั้งแต่เอวขึ้นไปทำงานประสานกันได้ดี แต่ผมรู้สึกว่าเท้าของผมนั้นไร้ประโยชน์ ผมคิดว่าอาจจะมาจากการว่ายน้ำหลายปีเกินไป บังเอิญว่าร่างกายของภรรยาผมทำงานประสานกันได้ดีทุกส่วน และเธอชอบเดินรา

คุณรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นในครั้งล่าสุดที่เรากลับจากงานปาร์ตี้ จิตใจของผมเริ่มล่องลอย ผมเริ่มจินตนาการว่า ผมเป็นนักเต้นชั้นเทพ ในฉากสมมติของค่ำคืนนั้น ผมเดินออกไปที่ฟลอร์เต้นร่ายอย่างไร้กังวลเหมือนผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง และจู่ๆ ผมก็กลายเป็นนักเต้นเท้าไฟที่ผสมผสานระหว่างเฟร็ด แอสแตร์ จอห์น ทราโวลตา และมิก แจ็กเกอร์ ผู้คนต่างประหลาดใจ ภรรยาของผมก็คิดว่า ผมเก่งเหลือเกิน....

มันทั้งน่าตลกทั้งน่าสมเพชในเวลาเดียวกัน ประเด็นของผมก็คือ จินตนาการที่ดูไม่มีพิษภัยนี้อัดแน่นไปด้วยความกลัวมนุษย์ มันเป็นวิธีที่ผมใช้รับมือกับความคิดของคนอื่นที่คิดเกี่ยวกับความเชื่อช่างยุ่งยากของผม

นี่คือความย้อนแย้งในเรื่องของการเห็นคุณค่าในตัวเอง ผมรู้สึกแยกกับตัวเอง และผมน่าจะเป็นหนักกว่าคนอื่นในเรื่องนี้ และผมปรารถนาที่อย่างน้อยตัวผมเองจะเป็นที่น่าประทับใจหรือดีกว่าคนอื่นอย่างน้อยก็ในทางใดทางหนึ่ง เหตุผลที่ผมรู้สึกแยกกับตัวเองก็คือ ผมต้องการความยิ่งใหญ่ให้กับตัวเองแม้เพียงชั่วคราวก็ตาม ผมเป็นชาวนาที่อยากเป็นพระราชินี เมื่อเรดตกอยู่ใต้อำนาจของการเห็นคุณค่าในตัวเองต่ำหรือมีความนับถือตนเองต่ำ ความเจ็บปวดนั้นรุนแรง และแน่นอนว่ามันไม่รู้สึกเหมือนกับความภาคภูมิใจในตนเองเลย จิตใจของเรายังคงยุ่งุ่นวายในขณะที่เราซ่อนตัวและแอบดูอยู่

คุณสงสัยไหมว่าทำไมรายการทีวี นิตยสาร และเว็บไซต์บางแห่งถึงได้รับความนิยมมาก? นั่นไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาให้ออกาสกับเราชั่วคราวเพื่อแอบดูผู้อื่นจากเบื้องหลังกำแพงแห่งความละอายใจของเราหรอกหรือ? พวกเขาให้เราเห็นความน่าอับอายของผู้อื่น และนั่นทำให้ความน่าอับอายของเราดูเป็นเรื่องปกติหรือไม่มันก็ทำให้เราเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับฮีโร่ของเราได้ เพื่อที่เราจะรู้สึกดีขึ้นกับตัวเองได้ชั่วขณะหนึ่ง

ดูเหมือนว่าคนในยุคนี้จะเป็นคนที่ชอบแอบดูคนอื่น ขณะที่คนหนึ่งกำลังแอบดูใครบางคนผ่านรูกุญแจ เขาก็กำลังถูกอีกคนแอบดูอยู่ และคนที่แอบดูคนที่แอบมองผ่านรูกุญแจก็กำลังถูกใครอีกคนแอบจับตาอยู่ และคนนั้นก็ถูกแอบดูจากใครบางคนต่อไปเรื่อย ๆ ไม่มีที่สิ้นสุด

เมื่อถึงเวลาเที่ยงคืน

ในราวต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 (ประมาณปี 1800-1830) เซอร์เร็น เคียร์เคออร์ นักปรัชญาชาวเดนมาร์กได้สังเกตผู้คนที่ใช้ชีวิตด้วยการซ่อนตัวและการแอบดูแทนที่พวกเขาจะใช้กำแพง พวกเขาหลับสวมหน้ากากแทน

คุณไม่รู้หรือว่าเมื่อถึงเวลาเที่ยงคืนทุกคนก็ต้องถอดหน้ากากออก? คุณเชื่อหรือว่าชีวิตจะปล่อยให้ตัวเองถูกเยาะเย้ยอยู่เสมอ? คุณคิดหรือว่าก่อนถึงเที่ยงคืนสักเล็กน้อยคุณสามารถหนีออกไปได้? คุณไม่หวาดกลัวต่อสิ่งนี้หรือ? ในชีวิตจริงผมเคยเห็นหลายคนที่หลอกลวงผู้อื่นมานานจนในที่สุดก็ไม่สามารถเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของพวกเขาได้อีกต่อไป ผมเคยเห็นผู้ชายที่เล่นซ่อนหาเป็นเวลานาน จนในที่สุดเมื่อเสียสติพวกเขาได้เปิดเผยความคิดที่น่ารังเกียจที่เขามีต่อผู้อื่นแต่เก็บงำไว้ไม่เคยบอกใครเลย และรู้สึกภาคภูมิใจมากที่สามารถปกปิดมันไว้ได้เสมอ¹

เขาพูดถูก ทุก ๆ วันคือฝันร้าย การสวมหน้ากากเป็นส่วนหนึ่งของกิจวัตรประจำวันที่เราจะทำทุกเช้า เช่นเดียวกับการแปรงฟันและรับประทานอาหารเช้า แต่การสวมหน้ากากนี้ไม่ใช่เรื่องรื่นเริงใด ๆ เลย ภายใต้หน้ากากอันสวยงามมีผู้คนจำนวนมากที่หวาดกลัวว่าจะถูกเปิดเผยหรือถูกเปิดโปง และแน่นอนว่าสักวันหนึ่งหน้ากากจะถูกถอดออกและสิ่งที่ปกปิดอื่น ๆ จะถูกเปิดเผยชั่ววันหนึ่ง

1 Soren Kierkegaard, "Either/Or," in *A Kierkegaard Anthology*, ed. Robert Bretall (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1946), 99.

แต่สิ่งที่เราควรระวังจะเกรงกลัวจริง ๆ นั้นไม่ใช่สายตาของคนอื่น เพราะท้ายที่สุดแล้วคนอื่นก็ไม่ต่างจากตัวเราเอง เคียร์เคอกอร์ได้ชี้ให้เห็นถึงความกลัวที่ลึกซึ้งกว่านั้น นั่นคือสายพระเนตรของพระเจ้า หากเพียงแค่การจ้องมองของมนุษย์ ยังสามารถปลุกความกลัวในตัวเราได้ ยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรที่สายพระเนตรของพระเจ้าจะทำให้เราหวาดกลัวมากยิ่งขึ้นไปอีก หากเรารู้สึกว่าจะถูกเปิดเผยหรือถูกเปิดโปงโดยมนุษย์ ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าเรารู้สึกแตกสลายยิ่งกว่านั้น เพราะไม่มีสิ่งใดที่พระองค์ไม่ทรงเห็น

แค่เพียงคิดถึงเรื่องแบบนี้ก็ทำให้รู้สึกเกินจะรับไหวแล้ว หัวใจของเราสั่นสะท้านเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ และเราพยายามทุกวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงมัน วิธีหนึ่งที่จะหลีกเลี่ยงสายพระเนตรของพระเจ้าคือการใช้ชีวิตราวกับว่าความกลัวผู้อื่นเป็นปัญหาที่ร้ายแรงที่สุดของเรา—คือมองว่ามนุษย์ยิ่งใหญ่ แต่พระเจ้าดูเล็กน้อย แน่แน่นอนว่านี่ไม่ใช่ความจริง ความกลัวมนุษย์มักเป็นเพียงรูปแบบที่เรารู้ได้ชัดกว่าความกลัวต่อพระเจ้า กล่าวคือ เราตระหนักถึงความกลัวต่อมนุษย์มากกว่าความรู้สึกยำเกรงพระเจ้า

จริงอยู่ที่ความกลัวผู้อื่นเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจริง เราหวาดกลัวความคิด ความคิดเห็น และการกระทำของคนอื่น แต่ภายใต้ความกลัวนี้ เราซ่อนความยำเกรงพระเจ้าเอาไว้อย่างมิดชิดที่สุดเท่าที่ทำได้ ตัวอย่างเช่น ลองสังเกตงานเลี้ยงสมโภชหน้ากากของเคียร์เคอกอร์ในเวอร์ชันพระคัมภีร์

พระเยซูทรงหันมาทางพวกเขาตรัสว่า “ธิดาทั้งหลายแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้ส่งสารเราเลย แต่จงร้องไห้ส่งสารตนเองและลูก ๆ เกิด เพราะจะมีเวลาหนึ่งที่พวกเขาจะกล่าวว่า ‘พวกผู้หญิงที่เป็นหมัน และครรภ์ที่ไม่ได้ปฏิสนธิและเต้านมที่ไม่เคยเลี้ยงลูกก็เป็นสุข’ ในเวลานั้นเขาจะเริ่มพูดกับภูเขาทั้งหลายว่า ‘จงพังลงมาทับเรา’ และพูดกับเนินเขาว่า ‘จงปกคลุมเราไว้’ (ลูกา 23:28-30)

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา บรรดาผู้ที่เปลี่ยนแปลงก็คงเลือกที่จะถูกปกคลุมไว้ด้วยก้อนหินบนภูเขาในเยรูซาเล็ม มากกว่าจะถูกเปิดโปงความบาปต่อสายพระเนตรอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า

คำตอบของพระเจ้าและการตอบสนองของเรา

แน่นอนว่าพระเจ้าทรงมีคำตอบสำหรับความกลัวนี้ ชาวประเสริฐคือ เรื่องราวที่พระเจ้าทรงปกปิดศัตรูที่เปลี่ยนเปล่าของพระองค์ ทรงนำพวกเขามานานเลี้ยงฉลองมงคลสมรส แทนที่จะทรงทำลายพวกเขา พระเจ้ากลับทรงอภิเษกสมรสกับพวกเขา กษัตริย์ดาวิดซึ่งทรงบาปประเสริฐที่กำลังจะมาถึงนี้กล่าวว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทรงตรวจสอบข้าพระองค์ และทรงรู้จักข้าพระองค์” (สดด. 139:1) สายพระเนตรของพระเจ้าเป็นพระพรสำหรับดาวิด แต่เป็นคำสาปแช่งสำหรับผู้ที่ยังเปลี่ยนเปล่า สายพระเนตรของพระเจ้าปกป้องผู้ที่มีความผิดบาปของเขาได้รับการชดใช้แล้ว และผู้ที่บาปของเขาได้ถูกคลุมปกปิดแล้ว

แต่จะเป็นอย่างไรหากความกลัวยังคงอยู่ แม้กระทั่งสำหรับผู้ที่ได้รับการชดใช้ ความผิดบาปด้วยความชอบธรรมของพระเยซูแล้ว? คำตอบดูเหมือนจะเข้าใจได้ไม่ยากว่า เพียงแค่จำไว้ว่าพระเยซูทรงทำสำเร็จแล้วผ่านการสิ้นพระชนม์ การฟื้นคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ พระเยซูได้ขจัดความละอายใจของคุณ มนุษย์คนอื่น ๆ ไม่มีอำนาจที่จะเทศความละอายใจให้กับคุณอีกต่อไป บาปของคุณเองเท่านั้นที่ทำให้คุณเป็นมลทิน และพระเจ้าจะทรงอภัยให้คุณแล้ว เมื่อคุณสารภาพบาปกับพระองค์

นี่อาจเป็นคำสอนเดียวที่สามารถปลดปล่อยคนที่หวาดกลัวได้ อย่างไรก็ตาม จากประสบการณ์ส่วนตัวของผม แสดงให้เห็นว่ามีหลายครั้งที่ทางออกของปัญหานี้ต้องประกอบด้วยอะไรที่มากกว่าการเตือนใจตัวเองด้วยความจริงของชาวประเสริฐเพียงอย่างเดียว

ผมไม่ได้หมายความว่าชาวประเสริฐของพระเยซูไม่เพียงพอ แต่สิ่งที่ผมหมายถึงก็คือ เราต้องใส่ใจกับความต้อเจิบของจิตใจมนุษย์ เราไม่เพียงแต่ต้องจดจำชาวประเสริฐเท่านั้น แต่ต้องสำรวจตัวเองด้วยมุมมองของชาวประเสริฐอีกด้วย แล้วจึงปฏิบัติตามสิ่งที่เรารู้ ตัวอย่างเช่น “ความทรงเป็นเอกในทุกสิ่ง” (คส. 1:18) ของพระเยซูส่งผลต่อการสนทนาของเราอย่างไร? เราสารภาพบาปทุกวันหรือไม่? เราหันไปหาพระเจ้าก็เฉพาะตอนที่เรื่องราวปวดหัวในชีวิตใช้ไหม? หรือเราพยายามควบคุมสถานการณ์ด้วยตัวเอง?

ปัญหาที่ผ่านมา

ให้เรามาสรุปลงว่าตอนนี้เราอยู่ ณ จุดใดกัน มุมมองแรกที่พระคัมภีร์บอกเราเกี่ยวกับความกลัวมนุษย์นั้นเชื่อมโยงกับความละอายใจและความพยายามของ

เราที่จะปกปิดตัวเอง เราพยายามปกป้องตัวเองและหลีกเลี่ยงจากการถูกคนอื่น
จ้องมอง ซึ่งก็มีเหตุผลที่สมควรอยู่ แต่อย่ามองข้ามปัญหาที่ลึกซึ้งกว่านั้น ปัญหา
ที่ดูเหมือนว่าจะมาจากการถูกคนอื่นจ้องมอง ในความเป็นจริงแล้ว ปัญหานั้นอยู่
ภายในตัวเรา และเป็นปัญหาระหว่างพระเจ้ากับตัวเราเอง ให้มองข้ามแรงกดดัน
จากผู้คนรอบข้างไปได้เลย เพราะปัญหาที่แท้จริงไม่ใช่การถูกผู้อื่นจ้องมอง แต่เป็น
สายพระเนตรของพระเจ้าต่างหาก

เราตั้งชื่อปัญหานี้ว่า “ความกลัวมนุษย์” เนื่องจากเห็นได้ชัดเจนที่สุดเมื่อเราอยู่
ต่อหน้าผู้อื่น ตัวอย่างเช่น หากห้องประชุมใหญ่ของโรงเรียนมัธยมในเรื่องตัวอย่าง
ตอนต้นนั้นว่างเปล่า หรือรองผู้อำนวยการโทรศัพท์มาบอกว่าผมได้รับรางวัล
ผมก็คงจะไม่วีลวิตถาย การมีผู้อื่นอยู่ด้วยทำให้เรารู้สึกถูกเปิดโปง อย่างไรก็ตาม
แม้ว่าจะรู้สึกเหมือนว่าผู้อื่นทำให้เรารู้สึกละอายใจ แต่ในความเป็นจริงแล้ว เรา
แบกความละอายใจนั้นอยู่ตลอดเวลาต่างหาก ผู้อื่นเพียงแต่กระตุ้นให้ความรู้สึก
ละอายใจที่เราไม่นั้นให้แสดงออกมาเท่านั้น

ไม่น่าแปลกใจเลยที่เราารู้สึกว่าเราเป็นเพียงตัวละครตัวหนึ่งแทนที่จะใช้ชีวิต
อย่างเปิดเผยได้อย่างเต็มที่ แต่ยังมีทางออกอยู่ คำตอบสำหรับความกลัวมนุษย์ที่
เกิดจากความละอายใจนั้นอยู่ในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า พระองค์ทรงชำระ
เราให้บริสุทธิ์ เราไม่สามารถชำระตัวเราเองได้ ทั้งความบาปและความละอายใจ
ของเรายesuเสียอำนาจของมันไปเมื่อ “เราได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวาย
พระกายของพระเยซูคริสต์ครั้งเดียวเป็นพอ” (ฮบ. 10:10)

ยังมีอีกมากมายที่สามารถกล่าวเพิ่มเติมได้ แต่สำหรับตอนนี้ก็เพียงพอที่จะ
อธิบายว่าทำไมเราถึงมีความอ่อนแอต่อความกลัวมนุษย์ เมื่อคุณอ่านบทนี้จบแล้ว
ลองสำรวจตัวคุณเองว่าคุณมีแนวโน้มที่จะซ่อนตัวมากเพียงไร บางทีคุณอาจจะ
หวังว่าในพระคัมภีร์จะมีเรื่องความน่าละอายทำนองเดียวกันกับที่คุณมี—พระเจ้า
มีเรื่องดีๆ ที่สำคัญที่จะตรัสกับคุณเสมอ

สำหรับต่อยอดความคิด

1. หากคุณยังไม่แน่ใจว่าคุณมีปัญหาความกลัวต่อผู้อื่นในชีวิตของคุณหรือไม่ ให้ลองดูว่าชีวิตส่วนตัวของคุณแตกต่างจากชีวิตในที่สาธารณะอย่างไร มีบางใดบ้างที่คุณสามารถสารภาพกับพระเจ้าได้อย่างง่ายดาย แต่กลับพบว่ายากที่จะเปิดเผยกับผู้อื่น? มีบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับตัวคุณที่คุณไม่ยอมให้ผู้อื่นรู้หรือไม่? คำถามเหล่านี้อาจจะช่วยให้คุณเห็นต้นตอของความกลัวมนุษย์ที่ถูกขับเคลื่อนด้วยความละอายใจในชีวิตของคุณได้
2. ลองนึกถึงกลยุทธ์บางอย่างที่คุณมักจะใช้เพื่อปกปิดตัวเอง โดยจำไว้เสมอว่าผู้คนส่วนใหญ่มักสวมใส่ไว้หลายชั้นเพื่อปกปิดตัวเองอยู่เสมอ

บทที่ 2

ผู้คนจะปฏิเสธฉัน

ความละอายใจและความกลัวที่จะถูกเปิดโปงทำให้เราตกอยู่ในสภาพอ่อนแอต่อการกลั่นแกล้ง ตอนนี้ขอให้คุณหันมาสนใจประสบการณ์ที่ทุกคนมีทั่วโลกในการถูกปฏิเสธและความกลัวว่าจะถูกปฏิเสธ ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของความละอายใจอย่างแน่นอน มันไม่จำเป็นต้องเป็นการถูกละเมิดที่ร้ายแรงเสมอไป การถูกคนอื่นเพิกเฉย เยาะเย้ย หรือหันหลังให้คุณก็ถือว่าร้ายแรงพอ พวกเขาติดกันคุณออกไป พวกเขาไม่ยอมรับและไม่ให้ความรักที่คุณต้องการจากพวกเขา ทำให้คุณรู้สึกโดดเดี่ยวและรู้สึกด้อยค่ากว่าคนรอบข้าง

และเช่นเคย พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ก่อนแล้ว

ความกลัวการถูกปฏิเสธที่พระคัมภีร์กล่าวถึง

การได้รู้ว่าบุคคลสำคัญหลายคนตลอดประวัติศาสตร์ต่างก็มีปัญหาเกี่ยวกับความกลัวการถูกปฏิเสธนั้นอาจจะเป็นเรื่องที่ทึ่งใจ ตัวอย่างเช่น โมเสสได้เตือนผู้นำและผู้วินิจฉัยของอิสราเอลถึงเรื่องนี้โดยเฉพาะ (ฉบ. 1:17) โมเสสรู้ดีว่ามนุษย์มักให้ความเคารพต่อความคิดเห็นของผู้อื่น แสดงความลำเอียง และให้เกียรติบางคนเหนือคนอื่น เพราะพวกเขากลัวการถูกปฏิเสธจากคนที่พวกเขาถือว่าสำคัญ

แนวโน้มนี้ของมนุษย์เป็นประเด็นสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้วินิจฉัยของอิสราเอล ตัวอย่างเช่น หากผู้วินิจฉัยของอิสราเอลต้องตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับช่างตีโลหะคนสำคัญ เขาอาจจะต้องเจอกับแรงกดดันบางอย่างที่จะทำให้ผลการตัดสินนั้นเบาลงหรืออาจถึงขั้นยกเว้นโทษทั้งหมด เพราะหากไม่ทำเช่นนั้นในอนาคตช่างตีโลหะคนนั้นอาจจะปฏิเสธที่จะช่วยผู้วินิจฉัยก็ได้ในยามที่เขาต้องการความ

ช่วยเหลือ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้วินิจฉัยอาจจะถูกควบคุมโดยจำเลยได้ หากจำเลยมีสิ่งที่ผู้วินิจฉัยต้องการ ในสถานการณ์เช่นนี้ ผู้คนจะกลายเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ และความยุติธรรมของพระเจ้าจะกลายเป็นเรื่องเล็กน้อย

ผมสงสัยว่ามีพวกเรากลักรักที่กลัวคนที่ร่ำรวยกว่า มีอำนาจมากกว่า มีการศึกษาสูงกว่า และมีเสน่ห์ดึงดูดมากกว่า เราสามารถตรวจสอบตัวเองโดยการถามคำถามเหล่านี้ว่า ฉันให้ความสำคัญกับการได้รับการยอมรับและการอนุมัติจากบุคคลหรือบางกลุ่มเป็นพิเศษ เพียงเพราะพวกเขาให้สิ่งที่ฉันคิดว่าฉันต้องการได้ใช่ไหม? ซึ่งนั่นอาจจะหมายถึงเจ้านายที่ประเมินผลประจำปีของฉัน หรือไม่ก็เพื่อนบ้านที่ช่วยส่งเสริมสถานภาพของฉันให้ดีขึ้น หรือบางทีอาจจะเป็นคนที่จะช่วยจัดหางบประมาณของคริสตจักร หรือคู่สมรสที่การยอมรับและการอนุมัติจากเขามีความสำคัญที่สุด

ในพระคัมภีร์ กษัตริย์ซาอูลเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของคนที่ถูกกลัวการถูกปฏิเสธ ใน 1 ซามูเอล 15 พระเจ้าทรงบัญชาให้ซาอูลทำลายชาวอามาเลห์ให้สิ้นซาก จากนั้นพระเจ้าก็ทรงประทานพระคุณแก่กองทัพของอิสราเอลเพื่อเอาชนะผู้คนเหล่านี้ “แต่ซาอูลกับทหารได้ไว้ชีวิตอากัก [กษัตริย์ของชาวอามาเลห์] และเก็บแกะ วัว ลูกแกะ ที่อ้วนท้วนซึ่งดีที่สุดเอาไว้” (1 ซมอ. 15:9) เมื่อผู้เผยพระวจนะซามูเอลเผชิญหน้ากับซาอูลด้วยเรื่องการไม่เชื่อฟังอย่างร้ายแรงนี้ ซาอูลก็สารภาพบาปของเขาแต่ก็แก้ตัวว่า “ข้าพเจ้ากลัวประชาชน จึงยอมทำตามพวกเขา” (1 ซมอ. 15:24)

ซาอูลน่าจะอ้างเหตุผลนี้ด้วยสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งในสองประการ บางทีเขาอาจจะรู้สึกกดดันจากนายพลของเขาจริง ๆ จึงต้องนำของที่ปล้นมาจากสงครามกลับบ้านเมืองของตน ในกรณีนี้ ข้อแก้ตัวนี้ของเขาก็ฟังไม่ขึ้นเมื่อเทียบกับคำเตือนอันนับไม่ถ้วนของพระเจ้าที่สั่งไว้ไม่ให้เรากลัวมนุษย์ด้วยกันเอง หรือบางทีซาอูลอาจคิดว่าซามูเอลจะยอมรับข้อแก้ตัวของเขาก็เป็นได้ เพราะการกลัวคนอื่นเป็นเรื่องปกติธรรมดาของมนุษย์ ที่แย่ที่สุดแล้ว เนื่องจากความกลัวคนอื่นเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของเรา แล้วเราจะถูกถือว่ามีความผิดได้อย่างไร? ไม่ว่าทางเลือกใดจะเป็นแรงจูงใจที่แท้จริงของซาอูล ความกลัวมนุษย์ของเขาก็ก่อให้เกิดผลลัพธ์อันเลวร้าย นั่นคือเหตุผลที่ซาอูลต้องสูญเสียอาณาจักรของเขาไป

พวกฟาริสีในพันธสัญญาใหม่มีความกลัวที่จะถูกปฏิเสธเช่นเดียวกับกษัตริย์ซาอูล พวกเขาโยยหาการยอมรับและการเห็นชอบจากประชาชน และกลัวว่าตนจะไม่ได้รับสิ่งเหล่านั้น พวกฟาริสีจำนวนมากอดอ้างว่าพวกเขาไม่เชื่อในพระเยซู และพวกเขายังกล่าหาผู้ที่เชื่อด้วยว่าหลงผิด (ยอห์น 7:45-49) แต่ก็มีผู้นำบางคนที่ไม่สามารถเพิกเฉยต่อคำสอนและการอัศจรรย์อันเปี่ยมด้วยสิทธิอำนาจของพระเยซูได้ และในใจลึก ๆ พวกเขาก็เชื่อในพระองค์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขา

เชื่อว่าพระเยซูทรงถูกส่งมาจากพระเจ้าและทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาหวังไว้ และอธิษฐานเพื่อมานาน

คุณอาจคิดว่า เมื่อมีความเชื่อมั่นเช่นนี้พวกผู้นำเหล่านั้นจะกลายเป็นสาวกของพระเยซูทันที และพยายามโน้มน้าวคนอื่น ๆ ให้เชื่อในพระเยซูด้วย ไม่เลย มันไม่ได้เกิดขึ้น ความเชื่อของพวกเขาเหี่ยวเฉาอย่างรวดเร็ว เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้? เพราะพวกเขากลัวที่จะบอกคนอื่น ๆ ว่าตนเองเชื่อในพระเยซู เนื่องด้วยพวกเขาคาดเดาไปต่าง ๆ นานาว่าผู้คนในธรรมศาลาจะตอบสนองอย่างไรบ้างหากพวกเขาประกาศออกไปเช่นนั้น “เพราะพวกเขาชอบคำสรรเสริญจากมนุษย์ มากกว่าการสรรเสริญพระเจ้า” (ยอห์น 12:43) พวกเขาารู้สึกว่าต้องการคำสรรเสริญจากมนุษย์ พวกเขากลัวการถูกปฏิเสธมากกว่ายาเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า

ความกลัวการถูกปฏิเสธของเราเอง

ฟังดูคุ้น ๆ มากเลยใช่ไหม บางครั้งดูเหมือนว่าเราอยากตายเพื่อพระเยซู มากกว่าที่จะมีชีวิตเพื่อพระองค์ หากใครสักคนมีอำนาจที่จะฆ่าเราเพราะคำประกาศความเชื่อของเรา ผมจินตนาการว่าคริสเตียนส่วนใหญ่คงจะยังคงตอบว่า “ใช่ ฉันเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์” ถึงแม้ว่าการตอบเช่นนั้นจะหมายถึงความตายก็ตาม ความน่ากลัวของการถูกทรมานอาจจะทำให้ใครบางคนต้องคิดทบทวนอีกครั้ง แต่ผมคิดว่าคริสเตียนส่วนใหญ่จะยอมรับพระคริสต์ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม แต่อย่างไรก็ดี หากการตัดสินใจเพื่อพระเยซูหมายถึงการต้องใช้เวลาหลายปีในการไม่เป็นที่นิยม ถูกเพิกเฉย ยากจน หรือถูกวิพากษ์วิจารณ์ หลายคนก็อาจจะวางความเชื่อของตนไว้บนหิ้งชั่วคราว “ความตายยังไม่ใกล้เข้ามา ดังนั้นทำไมต้องรีบตัดสินใจอย่างหุนหันพลันแล่นแบบนั้นล่ะ?” “ยังมีเวลาในภายหลังที่จะจัดการเรื่องต่าง ๆ ให้ถูกต้องกับพระเจ้า” พูดอีกอย่างก็คือ “ฆ่าฉันเถอะ แต่อย่าทำให้ฉันหมดความนิยมหมดการยอมรับ หรือหมดความเคารพจากคนอื่น”

จงจำคำ ๆ นี้ไว้ให้ดี การประกาศข่าวประเสริฐ ผมแน่ใจว่าวัยรุ่นหลายคนคงจะยอมตายดีกว่าที่จะปล่อยให้เพื่อน ๆ จับได้ว่าพวกเขาไปที่เยวกับกลุ่มอนุชนในคริสตจักรหรือแสดงละครคริสเตียนตามท้องถนน การเดินทางเผยแผ่ศาสนาที่ได้รับคามนิยมมากที่สุดไม่ใช่การไปไกลจากละแวกบ้านของเราเองหรือ? การเล่าเรื่องพระเจ้าในแอฟริกาเป็นเรื่องง่าย แต่การเล่าเรื่องพระเจ้าในละแวกบ้านของเราเองเป็นสิ่งที่ท้าทายอยู่เสมอ มีใครบ้างที่มีความกล้าหาญและชัดเจนเหมือนพระเยซูในการเป็นพยานเกี่ยวกับข่าวประเสริฐอย่างสม่ำเสมอ? ไม่เคยมีเลย

มีใครที่สามารถหลีกเลี่ยงความกลัวของมนุษย์ในการประกาศข่าวประเสริฐได้ตลอดเวลาบ้างไหม? แน่นอนว่าไม่มี มี “ความโง่เขลา” ที่อยู่ในข่าวประเสริฐแห่งไม้กางเขนในสายตาของผู้ไม่เชื่ออยู่แล้ว การประกาศข่าวประเสริฐอย่างชัดเจนทำให้เราดูไม่ดี และ ไม่ทำให้เราเป็นที่นิยมเลย

“แรงกดดันจากผู้รอบข้าง” และการสรรเสริญพระเจ้า

คำสรรเสริญจากผู้อื่นก็เหมือนสายลมบางเบาที่พัดผ่านมาเพียงชั่วขณะ แต่เป็นไปได้ที่มั่นคงเหมือนมีเกียรติมากกว่าการสรรเสริญพระเจ้า พระเยซูเองตรัสกับผู้นำสาวกไว้ว่า “พวกท่านจะเชื่อได้อย่างไรในเมื่อท่านรับเกียรติจากกันและกันเอง และไม่ได้แสวงหาเกียรติที่มาจากพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแต่องค์เดียว” (ยอห์น 5:44)

ในปัจจุบันนี้ เราอาจจะเรียกพวกฟาริสีว่าเป็นพวกที่พยายามทำให้คนรอบตัวพอใจเสมอก็ได้ พวกเขา “ต่อสู้กับแรงกดดันจากคนที่อยู่รอบตัว” และเนื่องจากเราทุกคนเองต่างก็เคยเผชิญกับปัญหาแบบนี้บ้างในบางครั้ง ดังนั้น เราจึงค่อนข้างเห็นใจในพฤติกรรมดังกล่าว แต่การพยายามทำให้คนรอบตัวพอใจเสมอเป็นความกลัวมนุษย์ในแบบที่น่าเศร้าที่สุด วิญญาณมักจะตัดสินใจผิดพลาดครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะเหตุผลนี้ ในขณะที่ยิ่งใหญ่ก็ด้วยเช่นกันที่มักจะดูว่าคนอื่นอยากให้เราทำอะไร เราขอให้คนอื่นริเริ่มแสดงความรักก่อน เราใช้เวลามากเกินไปในการสงสัยว่าคนอื่นคิดอย่างไรเกี่ยวกับเสื้อผ้าหน้าผมของเรา หรือกับความคิดเห็นที่เราแสดงออกมาในการประชุมกลุ่มย่อย เรามองเห็นโอกาสที่จะเป็นพยานเกี่ยวกับพระคริสต์ แต่เราหลีกเลี่ยง เพราะเราถูกรบกวนด้วยชื่อเสียงของเราเอง เมื่อเราติดตามเรื่องราวในพันธสัญญาเดิมเหล่านี้ ปัญหาดูเหมือนจะเกิดจากคนอื่น แต่ในความเป็นจริง ปัญหาอยู่ในตัวเราเองต่างหาก

พระเยซูทรงแตกต่างจากความกังวลแบบฟาริสีโดยสิ้นเชิง พระองค์ไม่ทรงลำเอียงหรือเลือกที่รักมักที่ชัง แต่กลับเข้าช่วยทั้งชายและหญิง ทั้งคนรวยและคนจน และทั้งผู้คนทุกเชื้อชาติและทุกวัยด้วยความเท่าเทียม พระองค์ไม่ทรงทำแบบสำรวจความคิดเห็นว่าจะอะไรเป็นที่นิยมก่อนที่จะทรงเริ่มสั่งสอน แต่กลับทรงตรัสความจริงที่มักจะไม่ใช่ที่นิยม ทั้งยังสามารถแทงทะลุเข้าสู่แก่นบึงของหัวใจมนุษย์ได้ พระองค์ตรัสว่า “เราไม่ยอมรับเกียรติจากมนุษย์” (ยอห์น 5:41) แม้แต่ศัตรูของพระองค์ก็ได้เห็นสิ่งนี้ด้วย “จึงใช้บรรดาศิษย์ของตนกับพวกเฮโรดไปทูลพระองค์ว่า

“ท่านอาจารย์ เราทราบว่าคุณเป็นคนซื่อสัตย์ สอนทางของพระเจ้าตามความจริงโดยไม่ได้อาใจใคร เพราะท่านไม่ได้เห็นแก่หน้าใคร” (มธ. 22:16) แน่نونว่าคำพูดของพวกเขาเป็นเพียงการประจบสอพลอเพื่อหวังจะหลอกล่อพระเยซู แต่ถึงอย่างไรก็เป็นคำพูดที่แสดงถึงความจริงอยู่ดี การที่พระเยซูไม่เผยแสดงต่อความคิดเห็นของผู้อื่นเป็นส่วนหนึ่งของการสอนของพระองค์ด้วยสิทธิอำนาจ และเป็นหนึ่งในลักษณะที่ทำให้การกระทำพันธกิจของพระองค์แตกต่างจากผู้นำชาวยิวคนอื่น ๆ ทั้งหมด

นอกจากนี้ท่านที่เขื่อนั้นยังกำหนดทิศทางในการทำพันธกิจของอัครทูตเปาโลอีกด้วย เปาโลตื่นตอนเช้าตรู่ทุกวันให้เลียนแบบสิ่งที่เขาทำเช่นเดียวกับที่เขาเลียนแบบพระคริสต์ (1 คร. 4:16; 1 ธส. 1:6) โดยสิ่งนี้ เปาโลกำลังสนับสนุนให้สาวกของตนเลียนแบบชีวิตและหลักคำสอนของเขา ซึ่งรวมถึงการแสวงหาคำสรรเสริญจากพระเจ้ามากกว่ามนุษย์ (1 ธส. 2:4) เปาโลไม่ใช่คนที่เอาใจคน แต่เขาเป็นคนที่รักผู้คน และเพราะความรักนี้เขาจึงไม่เปลี่ยนข่าวประเสริฐให้เป็นไปตามความคิดเห็นของคนอื่น มีเพียงคนที่รักคนอื่นเท่านั้นที่สามารถอดทนอย่างตรงไปตรงมาได้ มีเพียงคนที่รักคนอื่นอย่างแท้จริงเท่านั้นที่จะไม่ถูกควบคุมโดยความคิดเห็นของคนอื่น เปาโลยังบอกแก่ชาวกาลาเทียด้วยว่า หากเขายังคงพยายามเอาใจมนุษย์ เขาก็จะไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระเจ้า (กท. 1:10) นั่นคือสิ่งที่เปาโลใช้รับมืออย่างจริงจังกับความกลัวมนุษย์

แต่สิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เปาโลมีสัญชาตญาณทางเนื้อหนังเหมือนกับเราทุกคน ซึ่งเปาโลเองก็รู้เรื่องนี้ดี ด้วยเหตุนี้ เขาจึงวิงวอนคริสตจักรให้อธิษฐานเพื่อเขา “[อธิษฐานและวิงวอน] เพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าพูด พระองค์จะประทานถ้อยคำแก่ข้าพเจ้าที่จะสำแดงความล้าลึกของข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญ เพราะข้าพเจ้าประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นทูตที่ติดขัดตรวน และเพื่อว่าข้าพเจ้าจะกล้าพูดตามที่ข้าพเจ้าควรจะพูดนั้น” (อฟ. 6:19-20)

การต่อสู้กับความกลัวมนุษย์ของเปโตร

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างที่น่าเศร้ากว่าเกี่ยวกับความกลัวมนุษย์

เปโตรเป็นที่รู้จักกันดีในเรื่องบุคลิกที่หุนหันพลันแล่นของเขา ในบรรดาสาวกทั้งหมด เปโตรดูเหมือนจะกล้าหาญที่สุด เขาอาจจะเป็นคนสุดท้ายที่เราคาดหวังว่าจะมีปัญหาเรื่องความกลัวมนุษย์ แต่โรคนั้นเกิดขึ้นได้ในใจของทั้งผู้ที่กล้าหาญและผู้ที่ขี้ขลาดเช่นกัน

เปโตรจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไรกัน? เขาได้เห็นการอัศจรรย์ เขาได้รับพระวิญญาณซึ่งเปิดเผยให้เขาเห็นว่าพระเยซูคือพระคริสต์ เขาได้มีโอกาสเห็นกับตาตนเองในขณะที่พระเยซูทรงจำแลงพระกาย! เขาเป็นศิลา เขารักพระเยซู การปฏิเสธพระเยซูจึงเป็นสิ่งที่คาดไม่ถึงว่าเปโตรจะทำ แต่เขาก็เหมือนกับเราคือเป็นคนบาปเหมือนกัน ผู้ซึ่งไม่สามารถทำสิ่งฝ่ายวิญญาณได้เลยหากขาดการทำงานอย่างต่อเนื่องของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตรจึงสามารถตกอยู่ในบ่วงแห่งการยกย่องมนุษย์จนคนเหล่านั้นดูยิ่งใหญ่กว่าพระเยซูได้เช่นกัน

ในคืนหนึ่งที่อากาศหนาวเย็น เปโตรอยู่นอกบ้านของมหาปุโรหิต ในขณะที่พระเยซูถูกไต่สวนอยู่ข้างใน เปโตรยืนอยู่ใกล้กองไฟกับกลุ่มข้าราชการและคนรับใช้ เมื่อคนเหล่านั้นบอกว่าพวกเขาเคยเห็นเปโตรอยู่กับพระเยซู เปโตรตอบไปทันทีว่า “ที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง” (มธ. 26:70)

การที่เปโตรปฏิเสธเช่นนั้น มันอาจจะทำให้เราคิดไปว่าคนที่กำลังเผชิญหน้ากับเปโตรคือข้าราชการที่มีตำแหน่งสูง หรือไม่กี่เป็นฟาริสี หรืออาจจะเป็นใครสักคนที่สามารถสั่งประหารชีวิตเขาได้ทันที ชีวิตของเปโตรคงต้องตกอยู่ในอันตรายอย่างยิ่ง แต่เปล่าเลย เปโตรกำลังเผชิญหน้ากับหญิงสาวธรรมดา ๆ คนหนึ่งที่ไม่มีอำนาจอะไรเลย เป็นเพียงแค่นางใช้เท่านั้น ใช่ว่าเธอเป็นสาวใช้ของมหาปุโรหิต แต่ในตอนนี้มหาปุโรหิตกำลังยุ่งอยู่กับการไต่สวนพระเยซูไม่มีเวลามาสนใจเปโตรด้วยซ้ำ และหากจะมีใครที่อยากจะทำสาวกสักคนของพระองค์ ตัวเลือกที่ชัดเจนก็น่าจะเป็นยอห์น เพราะเขาอยู่ข้างในกับพระเยซู

คงจะดีไม่น้อยหากคิดว่าชีวิตของเปโตรตกอยู่ในอันตราย แต่นั่นไม่เป็นความจริง เพราะแทบจะไม่มีสิ่งใดที่ทำให้เขาต้องปฏิเสธพระคริสต์

ครั้งที่สองเปโตรก็ถูกถามคำถามเดิม ซึ่งอาจจะเป็นการถามจากสาวใช้คนเดิมก็เป็นได้ เปโตรก็ยังตอบแบบเดียวกัน และไม่ใช้การตอบแบบหลบตาอย่างคนขี้ขลาด แต่เป็นการปฏิเสธอย่างเด็ดขาดพร้อมเอ่ยคำสาบานด้วย แน่นอนว่าเปโตรรู้ดีถึงความจริงจังของคำสาบาน เขารู้คำสอนของพระเยซูจากคำเทศนาบนภูเขาว่า “จริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่” (มธ. 5:37) แต่ความบาปทำให้ความจริงนี้ไม่มีความสำคัญใด ๆ ต่อเปโตรเลยในขณะนั้น ความกลัวมนุษย์มักจะเป็นส่วนประกอบหนึ่งของความไม่เชื่อและการไม่เชื่อฟัง

การปฏิเสธครั้งที่สามของเปโตรนั้นเลวร้ายยิ่งกว่าครั้งก่อน ๆ “เปโตรเริ่มเอ่ยคำสาปแช่งตนเองและกล่าวคำสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” (มธ. 26:74) หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งคือ “ขอพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์านุภาพทรงสาปแช่งข้าและครอบครัวหากข้าไม่ได้พูดความจริง” ความกลัวมนุษย์เป็นกับดักที่ทรยศอย่างแท้จริง อีกทั้งจังหวะเวลาที่เปโตรทำนั้นไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่านี้ได้อีก เพราะในขณะนั้น พระเยซู

สามารถมองเห็นเปโตรได้ ซึ่งน่าจะเป็นขณะที่พระองค์กำลังถูกนำตัวจากบ้านของมหาปุโรหิตไปยังสภายิวแซนเฮดริน พระเยซู “ทรงเหลียวดูเปโตร” (ลูกา 22:61)

สำหรับเปโตร ณ วินาทีนั้นดูเหมือนว่าเขากลายเป็นอาดัมคนแรก ภายใต้อาณัติของพระเนตรขององค์บริสุทธิ์ เขาคงรู้สึกเปลี่ยวเปล่าอย่างบอกไม่ถูก ไม่มีที่ใดให้ซ่อนตัวสำหรับพระเยซู เราทำได้แค่เดาว่าพระองค์ทรงกำลังคิดอะไรอยู่

สิ่งที่เรารู้ก็คือ เมื่อพระเยซูปรากฏแก่เหล่าสาวก พระองค์ทรงยินดีที่จะสำแดงการให้อภัยอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อเปโตร “จงไปบอกเหล่าสาวกของพระองค์ และรวมทั้งเปโตรด้วย” ทูตสวรรค์ประกาศหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ (มาระโก 16:7) ในยอห์น 21:15-19 พระเยซูทรงตอบโต้กับการปฏิเสธทั้งสามครั้งของเปโตร ด้วยคำเชิญชวนสามครั้งให้เลี้ยงฝูงแกะของพระองค์ และพระองค์จบด้วยการตรัสว่า “จงตามเรามาเถิด” (ข้อ 19)

เมื่อได้มีประสบการณ์ในคำแข่งسابแห่งความกลัวมนุษย์ ได้สัมผัสถึงสายพระเนตรของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ได้รู้จักความรักที่ให้อภัยอย่างล้นลึก เปโตรย่อมได้เรียนรู้บทเรียนของเขาแล้ว หรืออย่างน้อยผมแน่ใจว่าเขาคิดเช่นนั้น แม้จะมีความเชื่ออันแรงกล้าและได้รับของประทานฝ่ายพระวิญญาณ แต่ชายผู้โดดเด่นคนนี้ก็ต้องการถ่อมตัวลงอีกครั้งเนื่องจากความกลัวมนุษย์ คราวนี้เป็นตอนที่เขาพยายามทำให้คนรอบข้างพอใจด้วยการรับประทานอาหารกับกลุ่มคริสเตียนกลุ่มหนึ่ง

เปโตรตระหนักดีว่าคนต่างชาติก็ถูกรวมไว้ในข่าวประเสริฐเช่นกัน หลังจากที่เขาเห็นนิมิตในพระธรรมกิจการบทที่ 10 เขาก็ใช้เวลาอยู่กับคนต่างชาติ เช่น โครเนเลียส ต่อมาดูเหมือนการพบปะและรับประทานอาหารกับคนต่างชาติก็กลายเป็นเรื่องปกติ แต่เมื่อคริสเตียนชาวยิวซึ่งถือว่าการเข้าสุหนัตเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐมาหาเปโตร เปโตรก็แยกตัวออกจากพี่น้องผู้เชื่อต่างชาติ เปโตรปฏิบัติต่อพี่น้องผู้เชื่อต่างชาติเหล่านั้นตามธรรมเนียมของชาวยิวแทนที่จะปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเจ้า

เหตุใดเขาจึงทำเช่นนี้? เพราะเขาเกรงกลัวกลุ่มคนที่เข้าสุหนัต เป็นผลให้ชาวยิวคนอื่น ๆ รวมทั้งบาร์นาบัส ถูกชักจูงให้ทำผิดเช่นเดียวกัน “ความหน้าซื่อใจคด” เช่นนี้ร้ายแรงมากจนเปาโลต้องเผชิญหน้ากับเปโตรแบบซึ่ง ๆ หน้า (กท. 2:13)

แล้วในที่สุดเปโตรได้เรียนรู้อะไรบ้างหรือไม่? จดหมายฝากสองฉบับของเปโตรน่าจะเขียนขึ้นหลังจากเหตุการณ์นี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง จดหมายฉบับแรกของเขาแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างเหตุการณ์เหล่านี้ในชีวิตของเปโตร และวิธีที่เขาสั่งสอนคริสตจักรในยุคแรก

ถ้าพวกท่านขวนขวายทำดี ใครจะทำร้ายพวกท่าน แต่ถ้าพวกท่านต้องทนทุกข์ เพราะทำสิ่งถูกต้อง พวกท่านก็เป็นสุข อย่างกลัวการข่มขู่ของพวกเข และอย่าวิตกไปเลย แต่ในใจของพวกท่าน จงเคารพนับถือพระคริสต์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (1 เปโตร 3:13-15)

เปโตรเขียนไว้ว่า “อย่างกลัวมนุษย์ แต่จงเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้า” เพราะเขาตระหนักดีว่าความกลัวมนุษย์นั้นสามารถเป็นบ่วงกับดักได้

รูปเคารพที่เราเลือกเอง

ความละอายใจและความกลัวการถูกปฏิเสธมีอะไรที่เหมือนกันบ้าง? ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ว่าเราสนใจว่าจะถูกเปิดโปงหรือถูกปฏิเสธหรือไม่ เพราะทุกคนควรสนใจเรื่องเหล่านี้ แน่นอนว่าพระเจ้าทรงสนพระทัยเรื่องความละอายใจและการถูกกระทำอย่างไม่เป็นธรรมเช่นกัน สิ่งทั้งสองอย่างมีเหมือนกันคือพวกเขาไม่รู้ว่า จะหาความหวังและการปลอบโยนจากพระวามะของพระเจ้าได้อย่างไร หรือบางทีพวกเขาก็เพียงแค่ไม่ยอมหันเข้าหาพระองค์ ในขณะเดียวกัน เมื่อปล่อยทิ้งไว้มนุษย์คนอื่น ๆ ก็ค่อย ๆ เติบโตในความคิดเราจนมีขนาดใหญ่เกินจริง

นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับสิ่งที่เราปรารถนาเป็นพิเศษ มันไม่ได้คงอยู่อย่างนิ่งเฉยเมื่อใช้ภาพในพระคัมภีร์ก็คือ ผู้คนจะกลายเป็นรูปเคารพของเรา และรูปเคารพของเรา ก็จะควบคุมเรา เราอาจจะกล่าวได้ด้วยซ้ำว่าเมื่อเราพยายามเอาใจสิ่งใด เรากำลังบูชาสิ่งนั้น หวังว่าพวกเขาจะตอบแทนเราและ “เติมเต็ม” เราด้วยความนับถือ ความรัก ความชื่นชม การยอมรับ และความเคารพ

เมื่อเราคิดถึงรูปเคารพ เรามักจะนึกถึงพระบาอัลและสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นก่อน จากนั้นเราอาจจะค่อยนึกถึงเงินทอง เรามักจะไม่ค่อยนึกถึงคู่สมรส ลูก ๆ หรือเพื่อนที่โรงเรียน ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้ว มนุษย์คือรูปเคารพที่เราเลือก รูปเคารพนี้มีมาก่อนพระบาอัล เงินทอง และอำนาจ เช่นเดียวกับรูปเคารพอื่น ๆ มนุษย์เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น ไม่ได้เป็นพระผู้สร้าง (รม. 1:25) และมนุษย์ไม่สมควรได้รับการนมัสการจากเรา เรานมัสการมนุษย์เพราะเรารู้สึกว่าพวกเขามีอำนาจที่จะให้บางสิ่งบางอย่างแก่เราได้ เราคิดว่าพวกเขาสามารถช่วยพรเราได้

เมื่อคุณลองคิดดูให้ดีแล้ว การนมัสการรูปเคารพเป็นกลยุทธ์เก่าแก่ในหัวใจมนุษย์ วัตถุประสงค์ของการนมัสการอาจเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา แต่หัวใจยังคงเหมือนเดิม สิ่งที่เราทำในปัจจุบันไม่ต่างจากสิ่งที่ชาวอิสราเอลทำกับลูกโคทองคำ

เมื่อชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ พวกเขาารู้สึกอ่อนแอและขัดสนมาก (อีกทั้งยังมีใจแข็งกระด้างและกบฏ) ถึงแม้ว่าพวกเขาได้เห็นฤทธานุภาพของพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็ยังรู้สึกหวาดกลัว รู้สึกว่าไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ วิธีแก้ไขของพวกเขา คือเลือกรูปเคารพสักอย่างมาแทนพระเจ้าผู้เที่ยงแท้องค์เดียว การทำเช่นนี้ เท่ากับ เป็นการทั้งต่อต้านพระเจ้าและหลีกเลี่ยงพระองค์ในเวลาเดียวกัน

ชาวอิสราเอลต่อต้านพระเจ้าโดยไว้วางใจในตนเองและพระของตนเอง มากกว่าไว้วางใจในพระเจ้าผู้เที่ยงแท้องค์เดียว สุดท้ายแล้ว พวกเขาไม่แน่ใจว่าเลยว่ พระเจ้าจะอวยพรให้ผู้หญิงในชนชาติของพวกเขามีบุตรได้หรือไม่ แล้วพระอื่น ๆ ที่ดูเหมือนจะมีฤทธิ์อำนาจในการให้ผลผลิตอย่างอุดมสมบูรณ์ล่ะ? พวกเขาคิดว่า พระเจ้าผู้เที่ยงแท้องค์เดียวคงจะไม่สามารถตอบสนองความต้องการของพวกเขา ได้ทันที ดังนั้นพวกเขาจึงแสวงหาการอวยพรและความพอใจในสิ่งที่พวกเขารู้สึกว่าสามารถควบคุมได้ดีกว่า เพื่อว่าพระเจ้าเที่ยงแท้คนเดียวนี้อาจจะไม่เพียงพอ พวกเขา ก็เริ่มติดตามพระอื่น ๆ พวกเขาคิดว่ารูปเคารพจะให้สิ่งที่พวกเขาต้องการ หรือรู้สึกว่าเป็นต้องมิได้ พวกเขต้องการพระเจ้าที่พวกเขาสามารถควบคุมและ บงการได้ พวกเขาไม่ต้องการสิ่งใดเหนือกว่าตัวเอง รวมทั้งพระเจ้าเที่ยงแท้คนเดียว ด้วย พวกเขต้องการทำตามวิธีของพวกเขาเองมากกว่าวิธีของพระเจ้า และนั่นคือ จุดสูงสุดของการกบฏอย่างแท้จริง

เมื่อชาวอิสราเอลติดตามพระอื่นนั้นหมายความว่าพวกเขาต้องการหลีกเลี่ยง พระเจ้าด้วย เพราะมันเป็นสิ่งที่พวกเขารู้สึกสบายใจกว่าการที่จะไว้วางใจพระองค์ ชาวอิสราเอลไม่เคยเห็นการแสดงความสามารถที่ศักดิ์สิทธิ์อย่างที่ได้เห็นบนภูเขา ซิ나이มาก่อน ความบริสุทธิ์เช่นนั้นทำให้พวกเขารู้สึกประหลาดและถูกเปิดโปง พวกเขาตระหนักถึงความอับอายใจของตนเอง เพื่อรับมือกับความน่าหวาดเกรงจาก ความบริสุทธิ์นี้ ใจที่กบฏของพวกเขาจึงแสวงหาพระเจ้าที่เชื่องกว่าและไม่เรียกร้องอะไรจากพวกเขามากนัก และลู่กว้างทองคำก็เป็นดังเช่นที่พวกเขาปรารถนา

และมันก็เป็นเช่นนั้นเรื่อยมาจนถึงในปัจจุบันนี้ ในความไม่เชื่อและการนมัสการ รูปเคารพของเรา ทำให้เราทั้งต่อต้านพระเจ้าและหลีกเลี่ยงพระองค์

ผลของการนมัสการรูปเคารพมนุษย์คืออะไร? เช่นเดียวกับการนมัสการ รูปเคารพทุกประเภท รูปเคารพที่เรานมัสการจะครอบงำเราในไม่ช้า สิ่งที่เรากลัว จะกลายเป็นสิ่งใหญ่โตและปกครองเรา รูปเคารพบอกเราว่าต้องคิดอย่างไร รู้สึก อย่อย่างไรและทำอย่างไร มันบอกเราว่าต้องใส่เสื้อผ้าอย่างไร มันบอกให้เราหัวเราะ กับมุกตลก และมันบอกให้เราหัวเราะตายเมื่อต้องลุกขึ้นพูดต่อหน้าคนหมู่มาก กลยุทธ์ทั้งหมดนี้ ย้อนกลับมาทำร้ายเรา เราไม่เคยคาดคิดว่าการใช้มนุษย์มา ตอบสนองความต้องการของเราจะทำให้เราตกเป็นทาสของพวกเขา

ซาร่าห์เป็นนักกีฬาดาวเด่นในกีฬา 3 ประเภทในวิทยาลัยที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ ไม่เพียงเท่านั้น เธอยังเป็นกัปตันทีมในชั้นปีที่สองของทั้งสามทีมอีกด้วย รวมถึงเธอเพิ่งได้รับเลือกให้เป็นนักกีฬาหญิงยอดเยี่ยมของวิทยาลัยร่วมกับอีกคนหนึ่งด้วย คุณอาจจะคิดว่าด้วยความสามารถและการเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไปอย่างกว้างขวางเช่นนี้ ซาร่าห์คงรู้สึกดีกับตัวเองใช่ไหมเลย เพราะตอนนี้เธอก็เริ่มกังวลถึงปีหน้าแล้ว ความคาดหวังของคนอื่นจะยิ่งสูงขึ้นไปอีก เธอจะอย่างไรให้ดีกว่าสิ่งที่เธอได้ทำสำเร็จไปแล้วได้? เพื่อนสนิทคนหนึ่งของซาร่าห์เล่าให้เราฟังในภายหลังว่า “ซาร่าห์บอกว่าเธออยากเป็นแฟนที่ดีที่สุด เป็นนักกีฬาที่เก่งที่สุด เป็นนักศึกษาที่เรียนได้ดีที่สุด”

ซาร่าห์อยากจะเลิกเล่นกีฬาสชนิดหนึ่งเพื่อบรรเทาความเครียดที่ท่วมท้นในชีวิตของเธอ แต่เธอกลับที่จะทำให้เพื่อนร่วมทีมผิดหวัง การปฏิเสธเพื่อนคนใดคนหนึ่ง เป็นสิ่งที่ซาร่าห์จะไม่มีวันทำเป็นอันขาด “เธอต้องการทำให้ทุกคนพอใจและตัวเองก็หยุดมันไม่ได้” เพื่อนอีกคนหนึ่งกล่าว มีเพียงทางออกเดียวที่ซาร่าห์คิดออก เธอหยิบปืนไรเฟิลขนาด .22 ขึ้นมาแล้วยิงเข้าที่หน้าอกของตัวเอง

ผู้คนได้กลายเป็นรูปเคารพของซาร่าห์ เธอต้องการการยอมรับและมิตรภาพจากพวกเขา อีกทั้งเธอรูสึกอัดอัดใจเป็นอย่างยิ่งหากคนเหล่านี้รู้สึกไม่ดีกับเธอ ความจริงที่น่าเศร้าก็คือ ซาร่าห์ตกเป็นทาสของรูปเคารพของเธอ และโคกนาฏกรรมก็มาพร้อมกับการเป็นทาสเช่นกัน เธอไม่เห็นหนทางอื่นที่จะไปสู่อิสรภาพ และเราทุกคนก็มองออกว่าเรากับซาร่าห์นั้นไม่ต่างกัน

ก่อนที่จะเราจะอธิบายจุดอ่อนของเราที่มีต่อความกลัวมนุษย์ ให้เราเริ่มจินตนาการถึงก้าวเล็ก ๆ ที่จะช่วยให้เราหลุดพ้นจากความกลัวกันก่อนดีกว่า ตัวอย่างเช่น หากคุณรู้สึกว่าคุณล้าเหลว และส่งผลให้รู้สึกว่าคุณอื่นอาจจะไม่ยอมรับคุณ ขอให้คุณทราบว่าคุณได้ตั้งกฎสูงสุดในชีวิตของคุณขึ้นมาแล้วคือ การที่จะต้องไม่มีใครสักคนที่จะต้องรู้สึกพอใจกับคุณเสมอ และแน่นอนว่า กฎนี้คือกับดักที่ไม่มีวันจะบรรลุได้จริง และเมื่อใดก็ตามที่คนเหล่านั้นไม่ยอมรับเรา มันไม่มีอะไรที่เราจะทำได้เลย เพราะกฎเช่นนี้ไม่มีกลไกในการให้อภัยหรือให้ความชอบธรรมกับเรา ดังนั้น กฎเช่นนี้จำเป็นต้องถูกยกเลิกและแทนที่ด้วยสิ่งที่ให้ความหวังเสมอ

สำหรับต่อยอดความคิด

จุดประสงค์ของสองบทแรกนี้ คือการเปิดเผยให้เห็นว่า ความกลัวมนุษย์มีอยู่ในตัวเราทุกคน ความเป็นจริงของเบื้องหลังความกลัวนี้ลึกซึ้งกว่าความคิดสมัยใหม่ที่เรามีต่อความกลัวนี้ ตามความหมายในพระคัมภีร์ สิ่งที่เรากลัวแสดงถึงความจงรักภักดีของเรา มันแสดงว่าเราวางใจในสิ่งใด และใครคือผู้ที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตเรา

1. ความกลัวมนุษย์คืออะไร? ให้อธิบายเป็นคำพูดของคุณเอง
2. ในชีวิตของคุณ คุณแสดงความกลัวมนุษย์ออกมาในรูปแบบใดบ้าง? ให้เขียนสั้น ๆ คุณอาจจะเริ่มด้วยเหตุการณ์เด่น ๆ ตอนที่คุณยังอายุน้อยกว่านี้เรื่อยมาจนถึงในปัจจุบันนี้
 - มีความคิดหรือการกระทำอะไรบางอย่างที่คุณอยากซ่อนไว้ในความมืด?
 - คุณเคยสังเกตไหมเวลาที่คุณปกปิดบางอย่างด้วยการโกหก หรือพยายามหาเหตุผลเพื่อสร้างความชอบธรรมให้ตัวเองหรือโทษผู้อื่น หรือเพื่อหลีกเลี่ยงบางสิ่งบางอย่าง หรือเปลี่ยนหัวข้อสนทนา ถ้าใช่ แสดงว่าคุณปรารถนาที่จะดูดีในสายตาของคนอื่น
 - ใครหรือคนกลุ่มใดที่มีอิทธิพลในชีวิตของคุณมากที่สุด ใครคือคนที่คุณพยายามใช้ชีวิตเพื่อทำให้เขาพอใจ?
3. ให้จินตนาการว่าคุณจะตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้อื่นให้น้อยลงได้อย่างไร? หากคุณยกเลิกกฎในชีวิตที่บอกว่าคุณจะต้องเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น แล้วอะไรจะมาแทน?

บทที่ 3

ผู้คนจะทำร้ายร่างกายฉัน

การถูกปฏิเสธสามารถกระตุ้นความกลัวของมนุษย์ได้และมันมักจะเกิดขึ้นจริง การถูกปฏิเสธโจมตีจิตวิญญาณของเรา และเรามักตอบสนองด้วยความรู้สึกเจ็บปวด แต่เราหวังว่าจะได้ยินพระปัญญาของพระเยซูมากกว่าปล่อยยให้สิ่งนั้นครอบงำเรา ภัยคุกคามอีกประการหนึ่งคือ เมื่อคุณเผชิญกับอันตรายจากผู้อื่น ทั้งทางร่างกายและจิตใจ คุณจะไม่กลัวผู้อื่นได้อย่างไรในเมื่อพวกเขาทำให้คุณตกอยู่ในอันตราย?

ขอให้ผมได้อธิบายให้คุณฟัง การที่อะดรีนาลินของคุณหลั่งออกมาเมื่อเผชิญกับภัยคุกคามทางร่างกายนั้นไม่ถือเป็นบาป แต่ความกลัวมนุษย์คือความกลัวที่เลว เกิด มันอาจจะเริ่มต้นจากความกลัวตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นเมื่อเราอ่อนแอและถูกคุกคาม แต่เมื่อสัญญาเดือนนี้ไม่ถูกควบคุมด้วยความเชื่อ ความกลัวนี้ก็จะกลายเป็นความกลัวที่ครอบงำตัวเองและลืมนพระเจ้าไปชั่วขณะหนึ่ง ความกลัวนี้เมื่อใดก็ตามที่มันถูกกระตุ้น มันอาจจะควบคุมชีวิตเราได้ ในสถานะเช่นนี้ เราจะมองคนอื่นราวกับว่าเขาเป็นแหล่งกำเนิดแห่งชีวิตและความตาย

การรู้สึกกลัวไม่ใช่เรื่องผิด ในฐานะสิ่งมีชีวิตที่อาศัยอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยบาป เราควรระวังบ้างในบางครั้ง แต่ปัญหาคือ เมื่อเราไม่มีพระเจ้าอยู่ในสมการ ความกลัวของเรา ความกลัวมนุษย์เป็นภัยคุกคามต่อจิตวิญญาณของผู้ที่ถูกทำร้ายหรือถูกทารุณกรรม หากปล่อยทิ้งไว้โดยไม่จัดการ ผู้กระทำคามผิดจะยิ่งเติบโตในใจกลายเป็นรูปเคารพมากขึ้นเท่านั้น และอำนาจของพวกเขาก็เพิ่มมากขึ้นตามไปด้วยเช่นกัน

ขอให้จำไว้ว่าเป้าหมายของเราในบทเหล่านี้คือ การระบุให้ได้ว่าความกลัวมนุษย์ซ่อนตัวอยู่ที่ใดในใจของเรา จากนั้นเราจะหันไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ฟังพระวจนะ

อันประเสริฐของพระองค์ให้มากขึ้นเรื่อย ๆ และยึดถือพระวาทะเหล่านั้นไว้ให้แน่น จนกว่าพระวาทะจะมีผลในการคลายอำนาจผูกมัดที่ผู้อื่นมีต่อเรา

พลังของคำพูด

อันตรายเป็นการเกิดขึ้นได้จากคำพูด พระคัมภีร์ไม่เคยลดทอนผลกระทบของคำพูดลงเลย คำพูดสามารถให้ชีวิตหรือทำให้ตายก็ได้

เด็ก ๆ มักจะถูกบดขยี้ให้อยู่ภายใต้อำนาจของคำพูดเหล่านี้ พวกเขากลายเป็นคนเงียบ หลังจากเผชิญกับคำพูดเหล่านั้นเพียงไม่กี่ครั้ง จากนั้นก็จะถอยห่างแต่ยังคงระมัดระวังอยู่เสมอ โดยปกติแล้วมันต้องมีเหตุการณ์มากกว่าหนึ่งเหตุการณ์จึงจะจุดไฟแห่งความกลัวมนุษย์ให้เกิดขึ้นได้ แต่การวิพากษ์วิจารณ์ที่รุนแรงเพียงครั้งเดียวก็สามารถทำให้เกิดขึ้นได้ หรือบางทีอาจเป็นเพียงเรื่องซุบซิบเกี่ยวกับตัวคุณที่คุณเปลือยไต่บันไดโดยบังเอิญ สิ่งที่เคยเกิดขึ้นในชีวิตของคุณทำให้อ่อนไหวต่อความกลัวคนอื่นมากขึ้น มักเป็นเพราะคุณได้รับผลกระทบจากคำพูดที่บ้านตอนกำลังใจอย่างต่อเนื่อง คุณได้ยินคำพูดที่วิพากษ์วิจารณ์ ดูถูก หรือหยาบคายใส่คุณทุกวัน

บ่อยครั้งที่คำพูดเหล่านี้มาพร้อมกับการกระทำที่คุกคามถึงชีวิต

เรื่องราวของเจน

เจนเป็นเหยื่อของความรุนแรงทั้งทางร่างกายและทางเพศ เธอถูกพ่อของเธอข่มขืนตั้งแต่ 7 ขวบจนถึง 12 ขวบ พ่อหยุดข่มขืนเจนเพียงเพราะเขาแก่ตัวลงและเซื่องช้า ทำให้เจนสามารถหลบหนีจากเขาได้ แต่ความรุนแรงยังคงดำเนินต่อไปในช่วงวัยรุ่นตอนต้นของเธอ พี่ชายของเธอต่อยเธอจนตัวอ้วนด้วยความเจ็บปวด แม้ว่าขอบตาจะเขียวช้ำและซีโครงหัก แต่เธอก็ไม่เคยไปโรงพยาบาลเลย เพราะพี่ชายขู่ว่าจะฆ่าเธอถ้าเธอบอกใครเรื่องนี้

ตอนนี้เจนอายุ 35 แล้ว เธอแต่งงานมา 8 ปีแล้วกับสามีที่คอยสนับสนุนเธอมาโดยตลอด และมีลูกสองคนที่อยู่ในวัยก่อนเข้าเรียน เธอได้เผชิญหน้ากับทั้งพ่อและพี่ชายอย่างกล้าหาญ ทั้งสองคนก็ยอมรับในความผิดของตนและแสดงความสำนึกผิดออกมาบ้าง เพราะทั้งสองต้องการให้ทุกคนลืมเรื่องนั้นไป เจนมีความเข้มแข็งอย่างเห็นได้ชัด แต่การก้าวเดินในทิศทางที่ถูกต้องของเจนกลับไม่ได้ปกป้องเธอจากปัญหาต่าง ๆ มากมายที่แตกต่างออกไป

ตัวอย่างเช่น เมื่อเจนพูดถึงคนที่ทำร้ายเธอคนใดคนหนึ่ง อารมณ์ของเธอจะขึ้น ๆ ลง ๆ อย่างรุนแรง บางครั้งเธอปรารถนาที่จะได้รับความรักแบบครอบครองจากพวกเธออย่างแรงกล้า รวากับเธอหวังว่าจะได้เขียนทัບอดีตของเธอในวัยเด็กแบบใหม่ที่ไม่ใช่แบบเดิม บางครั้งเธอก็รู้สึกโกรธและหวังว่าพวกเธอจะตายไปเสียที บางครั้งก็รู้สึกหวาดกลัวเมื่อนึกถึงสิ่งที่เคยเกิดขึ้นและพยายามตีตัวออกห่างจากทุกคน เพราะเธอรู้สึกว่าทุกคนที่พบเจอเป็นภัยคุกคามต่อชีวิตของเธอ

เจนเป็นสมาชิกของคริสตจักรแห่งหนึ่งและมีความเชื่อในพระเยซู อย่างไรก็ตาม เป็นเรื่องยากที่ความเชื่อของเธอจะมีผลไปถึงอดีตของเธอได้ ศิษยาภิบาลของเธอได้ช่วยเธอในการเผชิญหน้ากับพ่อและพี่ชายของเธอ แต่ดูเหมือนว่าเธอจะพึ่งพาความเข้มแข็งของเจตจำนงของตนเองเพื่อให้ผ่านแต่ละวันไปได้มากกว่า เธอบอกว่าบางครั้งความสัมพันธ์ของเธอกับพระเจ้านั้น “ห่างเหิน” เพราะเธอรู้สึกไม่คู่ควรที่จะเป็นลูกของพระองค์และรู้สึกโกรธพระเจ้าในเวลาเดียวกันด้วย

ยังมีความหวังสำหรับเจนและสำหรับทุกคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงหรือถูกคนอื่นทำร้าย แต่ก่อนที่จะให้คำตอบที่ชัดเจน เรามาศึกษาตัวอย่างในพระคัมภีร์เกี่ยวกับวิธีที่ผู้คนตอบสนองต่อการคุกคามและการถูกโจมตีกันก่อน

วีรบุรุษผู้ไม่เต็มใจ

อับราฮัมแสดงให้เห็นว่าความกลัวมนุษย์เป็นเรื่องที่พบได้ทั่วไป แม้กระทั่งในหมู่ผู้เชื่อก็ตาม ไม่นานหลังจากที่พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ อับราฮัมได้เดินทางไปยังอียิปต์เนื่องด้วยการกันดารอาหาร

เมื่อใกล้จะเข้าอียิปต์ อับราฮัมก็พูดกับนางซารายภรรยาของท่านว่า “นี่แน่ะฉันรู้ว่าเธอเป็นหญิงรูปงาม เมื่อคนอียิปต์เห็นเธอ พวกเขาจะว่า ‘หญิงคนนี้เป็นภรรยาของเขา’ แล้วก็มาฉ้อฉลเสีย แต่จะใช้ชีวิตเธอ ขอให้บอกว่าเธอเป็นน้องสาวของฉัน เพื่อเขาจะได้ทำดีต่อฉันเพราะเธอ และฉันจะได้รอดชีวิตเพราะเธอ (ปฐก. 12:11-13)

อับราฮัมกลัวว่าจะถูกคุกคามทางร่างกาย เขารู้สึกประหลาดใจที่ตัวเองไม่ได้รับการปกป้อง แต่แทนที่จะวางใจพระเจ้า อับราฮัมกลับวางใจในแผนการที่เขาคิดขึ้นมาเพื่อป้องกันตัวเอง สำหรับอับราฮัม ชาวอียิปต์ดูยิ่งใหญ่แต่พระเจ้ากลับดูเล็กน้อย นี่แหละคือความกลัวมนุษย์

อีกไม่กี่บทต่อมาในปฐมกาลบทที่ 20 อับราฮัมใช้กลอุบายเดียวกันนี้อีกครั้ง คราวนี้อับราฮัมไม่เพียงแต่ทำให้ภรรยาของเขาตกอยู่ในสถานการณ์ที่เธออาจถูกล่วงเกินเท่านั้น แต่เขายังทำบาปต่ออาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเกอร์ราร์ดด้วย ถึงแม้ว่าอาบีเมเลคจะไม่ใช่มุขที่มีอำนาจแบบฟาโรห์ แต่เขาเป็นบุคคลที่คนทั่วไปรู้จักดี และเป็นผู้ปกครองมณฑล นั่นดูเหมือนจะเพียงพอสำหรับอับราฮัม ดังนั้นเขาจึงขอให้ภรรยาของเขาโกหกอีกครั้ง มีเพียงการแทรกแซงของพระเจ้าอย่างทรงฤทธิ์ ปรากฏเท่านั้นที่ทำให้อาบีเมเลคไม่ล่วงประเวณีกับนางซาร่าห์ รวมถึงช่วยให้อับราฮัมไม่ต้องละอายใจอย่างที่สุด

ด้วยอดีตอันแสนรุนแรงเกี่ยวกับความเชื่อที่ผสมผสานกับความกลัวเช่นนี้ อับราฮัมจึงดูไม่เหมาะสมที่จะผ่านการทดสอบที่ยากที่สุดที่มนุษย์คนหนึ่งจะต้องเผชิญ เขาจะยำเกรงพระเจ้าจนถึงขนาดยอมเชื่อฟังแม้ว่าจะต้องเสียสละลูกชายคนเดียวของเขาก็ตามไหม? การถูกคุกคามชีวิตก็ว่าเลวร้ายแล้ว แต่การที่ชีวิตของลูกถูกคุกคามยิ่งเป็นเรื่องที่ร้ายแรงกว่ามาก และนี่คือการทดสอบที่อับราฮัมต้องเผชิญ

แต่อับราฮัมก็ไม่หวั่นไหวเลย เมื่อพระเจ้าบอกให้อับราฮัมสละชีวิตลูกชาย อับราฮัมตื่นแต่เช้าอย่างเชื่อฟังพระเจ้า มีพ่อคนไหนที่จะยอมทำเช่นนี้? มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เชื่อว่าหากพระเจ้าจะพรากชีวิตลูกชายของเขาไป พระองค์จะคืนชีวิตให้ลูกชายของเขาพ้นจากความตายได้ อับราฮัมหายจากความกลัวมนุษย์ได้อย่างน่าทึ่งเมื่อพระเจ้าทรงทดสอบเขา เมื่ออับราฮัมแสดงความเต็มใจที่จะวางใจพระเจ้า แม้ว่านั่นหมายถึงลูกชายของเขาจะต้องตายก็ตาม ทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงกล่าวว่า “บัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า” (ปฐมก. 22:12)

เมื่อความกลัวชนะและคนรุ่นหนึ่งพ่ายแพ้

ตัวอย่างความเชื่ออันกล้าหาญของอับราฮัมไม่ได้จัดความกลัวมนุษย์ออกไปจากลูกหลานของเขา ประวัติศาสตร์ของอิสราเอล ได้พลิกผันอย่างรุนแรงไม่ใช่เพียงในเชิงสัญลักษณ์ แต่เกิดขึ้นจริงในทางกายภาพต่อคนทั้งชาติ เนื่องจากชาวฮีบรูกลัวว่าชาวคานาอันจะทำร้ายพวกเขา ประชากรของพระเจ้าที่เกือบจะได้เข้าสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญา กลับเปลี่ยนไปสู่การพเนจรในถิ่นทุรกันดารแทน

ในพระธรรมกันดารวิถีบทที่ 13 กลุ่มสายลับชาวอิสราเอลได้รับมอบหมายให้ไปสอดแนมดินแดนนั้น ในรายงานของพวกเขา พวกเขาระบุว่าดินแดนนั้นเป็นดินแดนแห่งพันธสัญญาและ “มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์” (กฉว. 13:27) แต่พวกเขากลับเกรงกลัวชาวเมืองในดินแดนนั้นมากกว่ายำเกรงพระเจ้าของตน แม้ว่าพวกเขา

เพิ่งเห็นกับตาของตนเองว่า พระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวของพวกเขาก็ได้พิสูจน์พระองค์เองในการเผชิญหน้ากับฟาโรห์ว่าพระองค์เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็ตาม

แต่ว่าคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นก็มีกำลังมาก เมืองของพวกเขาก็มีกำแพงป้องกันและใหญ่โตมาก...เราไม่สามารถเข้าไปและชนะคนเหล่านั้นได้ เพราะพวกเขามีกำลังมากกว่าเรา เราเป็นเหมือนตักแตน และเราก็คือเป็นเช่นนั้นในสายตาของพวกเขา (กตว. 13:28, 31, 33)

ประชาชนเพิกเฉยต่อคำวิงวอนของโมเสสที่ว่าพวกเขาไม่ต้องกลัว (กตว. 14:9) การพิพากษาสำหรับความไม่เชื่อดังกล่าวจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และพระเจ้าตรัสว่า “ชนชาตินี้จะสบประมาทเรานานเท่าไร พวกเขาจะไม่เชื่อเรานานแค่ไหน แม้เราได้ทำการอัศจรรย์ทุกอย่างท่ามกลางพวกเขามาแล้ว เราจะประหารเขาทั้งหลายด้วยโรคระบาด และตัดเขาทิ้งไป แล้วเราจะทำให้เจ้าเป็นประเทศใหญ่โตและแข็งแกร่งกว่าพวกเขาอีก” (กตว. 14:11-12)

พระเจ้าผู้หวงแหนของเราทรงเรียกร้องให้คนมีศรัทธาและยกย่องเพียงแค่พระองค์เท่านั้น การกลัวชาวคานาอันแทนที่จะยำเกรงพระเจ้าเที่ยงแท้เพียงองค์เดียวนั้น ถือเป็นการมีศรัทธารูปเคารพ แต่เนื่องจากโมเสสได้ทูลขอพระเมตตาเพื่อชนชาติอิสราเอล พระเจ้าจึงทรงมีพระเมตตาที่จะลดโทษให้พวกเขา แทนที่จะทำลายล้างชนชาติอิสราเอลจนสิ้นซาก พระเจ้าทรงห้ามไม่ให้คนรุ่นหนึ่งเท่านั้นที่จะได้เข้าไปในดินแดนแห่งพันธสัญญา พวกเขาจะต้องตายเหมือนคนเร่ร่อนในถิ่นทุรกันดาร แต่ลูกหลานของพวกเขาจะได้เห็น การเติมเต็มในพระสัญญาของพระเจ้า ช่างเป็นพระคุณอันน่าอัศจรรย์ใจอย่างแท้จริง

เมื่อการพิพากษาของพระเจ้าสิ้นสุดลงและชนชาติอิสราเอลรุ่นที่ไม่เชื่อพระเจ้าได้ล้มตายไปหมดแล้ว โมเสสได้ร้องขอกับชนชาติอิสราเอลเป็นครั้งสุดท้าย เป็นช่วงเวลาที่สำคัญและจริงจังอย่างยิ่งก่อนที่จะมีโมเสสจากโลกนี้ไป และก่อนที่จะเขาจะส่งมอบสิทธิอำนาจของตนต่อไปให้กับโยชูวา คำเตือนใจที่อบอุ่นและเปี่ยมด้วยหัวใจของผู้เลี้ยงดูผู้แก่ ซึ่งต่อมาถ้อยคำเหล่านี้ได้กลายเป็นพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติที่ตรึงใจผู้คนได้อย่างไม่ต้องสงสัย ในคำเทศนานั้น โมเสสได้เรียกร้องให้ชนชาติอิสราเอล ถวายความจงรักภักดีต่อพระเจ้าอย่างหมดหัวใจ และเตือนพวกเขาไม่ให้ละเมิดพันธสัญญา โมเสสย้ำกับพวกเขาเป็นพิเศษให้หลีกเลี่ยงความผิดพลาดในอดีตที่บรรพบุรุษของพวกเขาเคยกลัวผู้คนมากกว่ายำเกรงพระเจ้า โมเสสพูดเสมอ

ไม่ใช่หรือว่า “อย่ากลัวหรืออย่าตกใจ” (ฉธบ. 1:21) และ “อย่างครั่นคร้ามหรือกลัวเขา (ศัตรู) เลย” (1:29) แต่ระหว่างการเดินทางในถิ่นทุรกันดาร ชนชาติอิสราเอลไม่ได้เชื่อฟัง และผลที่ตามมาคือความพ่ายแพ้อย่างย่อยยับ สิ่งที่พวกเขากลัวนั้นได้ครอบงำพวกเขาอย่างแท้จริง

ดังนั้น โมเสสจึงกล่าวต่อไปว่า

อย่ากลัวเขาเลย [โอรุซตริย์แห่งบาซาน] (3:2)

ท่านทั้งหลายอย่ากลัวพวกเขาเลย [อาณาจักรทั้งสี่] (3:22)

ในวันนั้นที่ท่านยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ที่โฮเรบ พระยาห์เวห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรวบรวมประชากรให้มาหาเรา เพื่อเราจะให้เขาได้ยินถ้อยคำของเรา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงเราตลอดวันคืนที่เขาใช้ชีวิตอยู่ในโลก’ (4:10)

โอ อยากให้พวกเขามีใจเช่นนี้อยู่เสมอ คือใจที่ยำเกรง [พระยาห์เวห์] (5:29; ดูเพิ่มเติม 6:2, 13)

ถ้าท่านจะนึกในใจว่า ‘ประชาชาติเหล่านี้ใหญ่โตกว่าข้า ข้าจะขับไล่พวกเขาไปได้อย่างไร’ ท่านอย่ากลัวพวกเขาเลย (7:17-18)

ยังมีคำเตือนและคำให้กำลังใจแบบเดียวกันนี้อีกหลายสิบครั้ง ซึ่งล้วนแต่ไปในแนวทางเดียวกัน นั่นคือ “พวกเจ้ามักจะกลัวคนที่ดูเหมือนจะเป็นภัยคุกคามต่อเจ้า แต่จงยำเกรงพระเจ้าและพระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้น”

ในตอนท้ายของพระธรรมเล่มนี้ โมเสสไม่เบื่อเลยที่จะเตือนสิ่งนี้ซ้ำอีก ในเฉลยธรรมบัญญัติ 31:6 เขาสั่งประชาชนว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรือครั่นคร้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไปกับท่านคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่าน” โมเสสย้ำคำพูดนี้อีกครั้งว่า “อย่ากลัวและอย่าขาดเลย” (31:8) โมเสสจบการสั่งสอนของเขาด้วยการให้กำลังใจเป็นครั้งสุดท้าย

สองผู้นำที่เปี่ยมด้วยความเชื่อ

พระธรรมโยชูวาเริ่มต้นในลักษณะเดียวกัน อ่านโยชูวา 1:1-9 และขอให้สังเกตคำเตือนใจ พระเจ้าได้ให้คำแนะนำกับโยชูวาถึงสามครั้ง พระองค์ทรงบอกโยชูวาให้เข้มแข็งและกล้าหาญ “เราส่งเจ้าไว้แล้วไม่ใช่หรือ?” พระเจ้าทรงตรัสตามโยชูวาและทรงตรัสต่อไปว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าครั่นคร้ามหรือตกใจเลย เพราะว่าพระเยเวห์พระเจ้าของเจ้าสถิตกับเจ้าทุกแห่งที่เจ้าไป” (ข้อ 9)

โยชูวาเป็นลูกศิษย์ที่ดีเสมอ ต่อมาเมื่อเขาเผชิญหน้ากับกษัตริย์ที่ถูกจับเป็นเชลยห้าพระองค์ โยชูวาได้กล่าวซ้ำคำสั่งเหล่านี้ที่พระเจ้าทรงประทานให้กับชนชาติอิสราเอลอีกครั้งว่า “อย่ากลัวหรือตกใจเลย จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด” (10:25) ความมั่นใจของเขามาคู่กับการเชื่อฟัง - ซึ่งมันจะต้องเป็นเช่นนี้เสมอ - โยชูวาได้ประหารชีวิตกษัตริย์ทั้งห้าองค์ด้วยดาบของเขาเอง ด้วยการเป็นแบบอย่างของผู้นำที่ดีเช่นนี้ โยชูวาได้ทิ้งมรดกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไว้คือ “คนอิสราเอลได้ปรณิบัติพระยาห์เวห์ตลอดสมัยของโยชูวา” (24:31)

ดาวิดเองก็มีมรดกวังต่อความกล้ามนุษย์และอันตรายมากมายที่มันจะนำมาให้อยู่เสมอ พระธรรมสดุดีมักจะวนเวียนอยู่กับคำถามหนึ่ง คือ เราควรจะกลัวผู้ใดพระเจ้าหรือมนุษย์? คำตอบของดาวิดคือ “พระยาห์เวห์จะทรงครอบครองเป็นนิรันดร์” (สดด. 146:10) มนุษย์ทุกคนต้องตายและในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็จะสูญสิ้นไป (สดด. 146:4) พระเจ้าทรงเป็นโล่ของดาวิด (สดด. 3:3; 5:12; 7:10) ทรงเป็นที่ลี้ภัยและป้อมปราการของเขา (สดด. 5:11; 9:9) ทรงเป็นกำลังของดาวิด (สดด. 118:14) และทรงเป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยกู้ของข้าพเจ้า (สดด. 18:2) เมื่อดาวิดรู้สึกกลัว เขาก็จะหวนระลึกขึ้นมาได้ว่าผู้คนสามารถมีพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ได้เมื่อเทียบกับตัวเขา แต่คนเหล่านั้นไม่มีพลังอำนาจใด ๆ เลยเมื่อเทียบกับพระเจ้าของเขา

ผมหวังว่าเรื่องนี้จะชัดเจนขึ้นคือ เราควรจะรู้สึกกลัวเมื่อเราถูกคุกคามทางร่างกาย การที่อะดรีนาลินของคุณหลั่งออกมาเมื่อเผชิญกับภัยคุกคามทางร่างกายนั้นไม่ถือเป็นบาป แต่ความกล้ามนุษย์คือความกลัวที่เกินขอบเขต มันอาจจะเริ่มต้นจากความกล้าตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นเมื่อเราอ่อนแอและถูกคุกคาม แต่บางครั้งสัญญาณเตือนนี้ไม่ได้รับการควบคุมด้วยความเชื่อ ปัญหาคือเมื่อเราไม่มีพระเจ้าอยู่ในสมการความกล้าของเรา นี่คือจุดที่ทำให้เจเนออ่อนแอ อีกทั้งมันยังเป็นประสบการณ์เดียวกันกับที่ทหารผ่านศึกหลายคนที่ผมรู้จักต้องเผชิญ แต่พวกเขาไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์เช่นนั้นเสมอไป

ผู้ประพันธ์บทเพลงสดุดีกล่าวถึงความกลัวต่อศัตรูบ่อยครั้ง ตัวอย่างเช่น ดาวิด พูดถึงการไล่ล่าอย่างดุเดือดของศัตรูและความกลัวของเขาเมื่อเขาถูกพวกฟิลิสเตีย จับตัวที่เมืองกัท เมื่อใดก็ตามที่ดาวิดนอนหลับ เขาไม่รู้ว่าจะได้มีโอกาสตื่นขึ้นมา อีกหรือไม่ ดาวิดก็กลัวเช่นกัน แต่เขาไม่ได้กลัวมนุษย์มากกว่ายาเกรงพระเจ้า เขากล่าวว่า

เมื่อข้าพระองค์กลัว

ข้าพระองค์วางใจในพระองค์

ในพระเจ้า ผู้ที่ข้าพระองค์สรรเสริญพระวณะ

ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจ ข้าพระองค์จะไม่กลัว

เนื้อหนังจะทำอะไรข้าพระองค์ได้ (สดด. 56:3-4)

พระเจ้าทรงเป็นพระศิลาและป้อมปราการของดาวิด

ดังนั้น บทเพลงสดุดีของดาวิดจึงไม่ใช่ตัวอย่างของความกลัวมนุษย์ เมื่อใดก็ตามที่ดาวิดรู้สึกกลัว เขาจะหันไปหาจอมกษัตริย์ของเขาเสมอ “เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์วางใจในพระองค์” และนี่คือความแตกต่าง ดาวิดรู้ว่าเขายืนอยู่บนทางแยกระหว่างความเชื่อในพระเจ้ากับความกลัวมนุษย์ และเขารู้ว่าต้องหันไปทางไหน

“จงระวังตัวให้ดี” ดาวิดเตือนเรา “ความกลัวตามปกติจะกลายเป็นการนั้สการรูปเคารพเมื่อคุณพยายามจัดการความกลัวนั้นด้วยตัวเอง” จากนั้นเขาเชิญชวนให้เราก้าวต่อไป ปลอ่ยให้เขาเป็นคนนำถึงแม้ว่าเขาจะนำหน้าเราไปไกลแล้วก็ตาม เขาพูดถึงความมั่นใจในพระเจ้า และเขาเตือนให้เราจำได้ว่าเมื่อเรามีพระเจ้า เราก็มียุ่ทุกสิ่งที่เราจำเป็นต้องมี

พระยาห์เวห์ทรงเป็นที่กำบังอันแข็งแกร่งแห่งชีวิตข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะเกรงผู้ใดเล่า

เมื่อพวกคนชั่วมาข้าพเจ้า

เพื่อจะกินเนื้อข้าพเจ้า

คือบรรดาคู่อริและศัตรูของข้าพเจ้า

พวกเขาจะสะดุดและล้มลง

... แม้สงครามกาโธมใส่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ายังวางใจพระเจ้าอยู่

ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระยาห์เวห์
ซึ่งข้าพเจ้าจะเสาะแสวงหา
คือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของข้าพเจ้า (สดด. 27:1-4)

หากคุณอ่านพระธรรมสดุดีตอนนี้และสามารถพูดได้ว่าบทนี้แสดงถึงความปลอดภัย
ของหัวใจคุณ นั่นก็แสดงว่าคุณกำลังเรียนรู้ถึงความยำเกรงพระเจ้าแล้ว

ความหวังสำหรับผู้ที่มีความกลัวและความละอาย

หากจะมีใครสักคนที่มีเหตุผลที่จะต้องกลัวคนที่ดูเหมือนว่าจะมีอำนาจ
มากกว่าตน คนนั้นก็คือเจน ดังที่เราเห็นในบทก่อนหน้านี้ เธอตกเป็นเหยื่ออย่าง
น่าเศร้า ความละอายใจและความกลัวจะไล่ตามเธอไปตลอดชีวิต และเธอจำเป็นต้อง
ต่อสู้เพื่อขจัดมันออกไป

แต่ยังมีอะไรอีกมากกว่านั้นรออยู่สำหรับเจน

พระเจ้าทรงดึงเจนเข้ามาใกล้พระองค์และทรงชำระล้างเธอให้สะอาด รวมถึง
พระองค์ยังทรงยื่นมือต่อด้านผู้กดขี่เธอ เจนสามารถฝากพ่อและพี่ชายของเธอไว้
กับพระบิดาผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรมได้ (1 เปโตร 2:23) และเธอมั่นใจได้ว่า
ยังมีพระคำดี ๆ อีกมากมายรอเธออยู่

ในท่ามกลางบรรดาพระคำที่ดีเหล่านั้น มีคำพูดที่ว่า “มนุษย์ทุกคนดำรงอยู่ชั่ว
เวลาหนึ่งอย่างลมหายใจ” (สดด. 39:5) อำนาจของพวกเขาจะจางหายไป ความ
ชั่วร้ายของพวกเขาจะไม่คงอยู่ตลอดกาล เมื่อความเป็นนิรันดร์ลงมายังพื้นแผ่นดิน
โลก การกระทำของคนเหล่านั้นจะถูกเผาไหม้ไปพร้อมกับทุกสิ่งที่เป็นมลทิน
ในฐานะที่เป็นเพียง มนุษย์ธรรมดาซึ่งถูกสร้างขึ้นและจำเป็นต้องพึ่งพาพระเจ้า
ตลอดชีวิต ความสัมพันธ์ที่เจนมีกับพ่อและพี่ชายของเจนไม่สามารถมอบชีวิต
และคำตอบให้กับเจนได้

และยังมีมากกว่านั้นอีก

เจนจำเป็นต้องมีความสัมพันธ์กับบุคคลที่ถูกต้องเพื่อปลดปล่อยตัวเธอเอง
จากความกลัวและความอับอายที่เธอมี พระเยซูถูกตัดสินให้สิ้นพระชนม์ในลักษณะ

ที่น่าละอายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คือถูกเปลือยกายและถูกตรึงบนไม้กางเขน พระเยซูทรงรู้จักความอับอาย แต่พระองค์ทรงไว้ซึ่งความผิด พระองค์ทรงแบกรับความละอายใจของผู้คนที่ถูกวางไว้บนพระองค์ นี่คือนักบุญที่เจ็ดต้องการ

เนื่องจากพระองค์ทรงทนทุกข์กับความน่าละอายและการถูกทำร้ายอย่างรุนแรง พระเยซูจึงทรงรู้จักความอับอายอย่างถ่องแท้ และทรงมีสายพระเนตรอันเฉียบคมในการมองเห็นวิญญาณที่ต้องเผชิญกับความน่าละอายเหมือนกัน เมื่อสายตาของเจนนับจ้องที่พระเยซู เจนก็สามารถหยดความพยายามในการชำระล้างตัวเองจากความน่าละอาย และหันมาเรียนรู้ว่าพระเยซูทรงชำระล้างความละอายใจและความพิชิตบาปของเธอแทน เพราะพระองค์ทรงทั้งเคยประสบความน่าละอายและการแบกรับความน่าละอายของคนของพระองค์ไว้บนพระองค์เอง ดังนั้น ความน่าละอายจึงไม่ใช่สิ่งที่สามารถกำหนดตัวตนของเราได้อีกต่อไป ในความเป็นจริง โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ความน่าละอายไม่ใช่ส่วนหนึ่งของเรานอีกต่อไปเลย

แล้วพระเจ้าทรงตอบสนองต่อคนที่ตกเป็นเหยื่อที่ได้ไว้วางใจพระองค์อย่างไร? พระองค์ทรงเข้าใจความอับอายของพวกเขา ทรงโศกเศร้าที่ลูก ๆ ของพระองค์ตกเป็นเหยื่อ ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงทำบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ เราอาจจะมองไม่เห็นวามว้าวุ่นแห่งสวรรค์กำลังหมุนไปอย่างไร แต่ด้วยความเชื่อเราเชื่อว่าพระเจ้าไม่ทอดทิ้งผู้ที่ถูกผู้อื่นทำร้าย (ดูตัวอย่างได้จากพระธรรมสดุดีบทที่ 22) พระเจ้าทรงสำแดงพระเมตตาและใช้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์กำจัดความอับอายเหล่านั้น จากนั้น ในพระราชกิจของพระเจ้าที่ดูเหมือนเกินคาดคิด พระเจ้าก็ทรงกระทำในสิ่งที่ล้ำไปอีกขั้นหนึ่ง คือพระองค์ทรงสมรสและยกย่องคนเหล่านั้นที่เคยถูกทำให้อับอาย

อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย

อย่าอดสูเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย

เพราะเจ้าจะลืมนความขายหน้าในวัยสาวของเจ้า

และเจ้าจะไม่จดจำความอายในการเป็นม่ายของเจ้าอีก

เพราะพระเจ้าผู้สร้างเจ้าเป็นสามีเจ้า

พระนามของพระองค์คือพระยาเวห์จอมทัพ

และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า

เขาเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสากลโลก (อสย. 54:4-5)

พระคำเหล่านี้จะเป็นถ้อยคำแห่งความหวังและความชื่นชมยินดีสำหรับเจนหรือไม่? เมื่อศิษยาภิบาลของเธอบอกสิ่งเหล่านี้กับเธอ เธอยอมรับว่ามันเป็นความจริง

แต่ดูเหมือนว่าพระคำเหล่านี้จะไม่เข้าไปถึงหัวใจของเธอ มันเป็นเพราะว่าเธออาจจะโกรธพระเจ้ามากกว่าที่เธอคิด บางทีเธออาจจะคิดว่าในอดีตพระองค์ไม่ได้ทรงสนพระทัยที่จะทำอะไรในตอนที่ยังเลวร้ายเหล่านั้นกำลังเกิดขึ้นกับเธอ แล้วทำไมพระองค์จึงจะทรงมาสนพระทัยและจะทำอะไรมากมายในตอนนี้? หรือบางทีความคิดที่จะได้สมรสกับผู้สูงสุดเพียงหนึ่งเดียวนั้นดูน่ากลัวมากกว่าจะน่าอัศจรรย์ใจสำหรับเธอ ความรู้สึกที่ว่าเธอเองไม่คู่ควรนั้นทำให้เธออยากให้พระเจ้าอยู่ห่าง ๆ มากกว่า เธอตระหนักถึงพระคุณของพระเจ้า แต่เธอไม่เชื่อว่าตนเองเป็นหนึ่งในผู้รับที่ได้รับพระคุณนั้น

แต่เจนจะต้องเชื่อ เจนต้องเชื่อในพระวาระของพระคริสต์มากกว่าสิ่งใดทั้งหมด หากเจนคิดว่าพระคุณนั้นจะไม่สามารถเอื้อมมาถึงเธอได้ เธอควรระมัดระวัง เพราะความคิดดังกล่าวบ่งบอกว่าคำโกหกของซาตานนั้นอยู่ใกล้เจนแค่เอื้อม คือเจนกำลังเชื่อว่าสิ่งที่เธอทำหรือที่คนอื่นทำกับเธอสามารถแยกเธอออกจากความรักของพระเจ้าได้ สิ่งนี้ไม่เป็นความจริงเลยสำหรับบุตรทั้งปวงของพระเจ้า

แล้วเจนควรจะทำอย่างไร? แล้วถ้าเราเป็นเจนล่ะ เราจะทำอย่างไร? การสารภาพบาปอาจจะเป็นเส้นทางตรงที่สุดที่นำไปสู่ความเชื่อ มันเป็นหนทางที่จะหันกลับจากเครือข่ายคำโกหกที่พร้อมอยู่ทุกวินาทีที่จะเข้ามาครอบงำอดีตของเรา ไม่ว่าจะเป็นความอับอายหรือการถูกทำร้ายก็ตาม

“พระเจ้า ลูกมองหาชีวิตและความปลอดภัยผิดที่มาโดยตลอด ลูกมักจะรับฟังคำโกหกที่ไม่ใช่พระคำอันแท้จริงของพระองค์”

“พระเจ้า ลูกรู้สึกถูกทอดทิ้ง และลูกยังเชื่อต่อไปอีกว่าตนเองถูกทอดทิ้ง ลูกต้องการได้ยินเรื่องของพระเยซูมากขึ้น เพื่อที่จะสามารถยืนหยัดต่อสู้กับคำโกหกที่ दौरानเหล่านั้นได้”

หรือไม่ก็อธิษฐานเพียงแค่พูดว่า “ช่วยด้วย” นั่นก็ถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีแล้ว การสารภาพบาปเป็นสิ่งที่ดีสำหรับจิตวิญญาณอย่างแท้จริง เป็นกิจวัตรประจำวันที่ได้รับการดลใจจากพระวิญญาณ นี่เป็นของขวัญที่พระเจ้าทรงประทานให้กับเรา การสารภาพบาปช่วยทำให้ความมืดมิดถูกเปิดโปงออกมาในที่แจ้ง และช่วยให้เรามองเห็นพระเจ้าและเส้นทางแห่งความสว่างของพระองค์ ช่วยฟื้นฟูความใกล้ชิดของเรากับพระเจ้า แต่การสารภาพบาปจะกลายเป็นภาระเมื่อมันมาพร้อมกับความเชื่อที่ว่าเราจะต้องพยายามทำให้พระเจ้ากลับมาโปรดปรานเราอีกครั้ง โดยแสดงความเศร้าโศกเป็นพิเศษหรือจบลงด้วยคำสัญญาว่าจะพยายามทำด้วยตัวเองให้มากกว่าเดิม การสารภาพบาปที่แท้จริงจะจบลงด้วยคำพูดเรียบง่ายด้วยคำว่า “ขอบคุณพระเยซู”

ทางเลือกที่อยู่ตรงหน้าเรา

พระธรรมเยเรมีย์บทที่ 17 เป็นพระคัมภีร์ชิ้นเอกที่ว่าด้วยเรื่องความกลัวมนุษย์ บริบทตอนนี้สรุปการตัดสินใจในชีวิตให้เหลือเพียงสองทางเลือก คือเราจะวางใจมนุษย์หรือเราจะวางใจพระเจ้า?

คนที่วางใจในมนุษย์

และให้เนื้อหนังเป็นกำลังของเขา

และใจของเขาหันออกจากพระยาห์เวห์

คนนั้นก็เป็นที่แข่งสาป

เขาเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย

และจะไม่เห็นสิ่งดีที่มาถึง

เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงในถิ่นทุรกันดาร

ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย

คนที่วางใจในพระยาห์เวห์ย่อมได้รับพระพร

คือผู้ที่ความวางใจของเขายู่ในพระยาห์เวห์

เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำ

ซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ

เมื่อแดดส่องมาถึงก็ไม่กลัว

เพราะใบของมันคงเขียวอยู่เสมอ

และไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง

เพราะมันไม่หยุดที่จะเกิดผล (ยรม. 17:5-8)

พันธสัญญาเดิมระบุว่าเราขึ้นอยู่กับทางแยกระหว่างความกลัวมนุษย์และความยำเกรงพระเจ้า เส้นทางที่นำไปสู่ความกลัวมนุษย์อาจจะแสดงออกในแง่ของการเล่นพรรคเล่นพวก ต้องการให้คนอื่นคิดถึงเราในแง่ดี กลัวว่าจะถูกคนอื่นเปิดโปง หรือรู้สึกถูกควบคุมจากคนที่มั่งมีร่างกายที่แข็งแรงกว่า เมื่อเราไม่ต่อสู้กับความกลัวเหล่านี้ด้วยความยำเกรงพระเจ้า ผลที่ตามมาอาจจะเลวร้ายอย่างยิ่ง แต่เมื่อเราให้พระเจ้าอยู่ในที่ที่ถูกต้องในชีวิตของเรา โชครวนเก่า ๆ ที่คอยผูกมัดชีวิตของเราก็จะถูกทำลายลง

สำหรับต่อยอดความคิด

เมื่อพระเยซูทรงส่งสาวกออกไปเรียกคนอื่น ๆ ให้เข้าสู่พระราชอาณาจักร พระองค์เตือนพวกเขาว่า จะต้องเผชิญกับปัญหามากมาย ผู้คนจะปฏิเสธพวกเขา พวกเขาจะถูกส่งตัวไปที่สภาเมืองเพื่อถูกลงโทษเยี่ยงคนผิดต่อหน้าสาธารณะชน การประกาศเรื่องราวของพระเยซูของพวกเขาจะสร้างความแตกแยกทำให้ผู้คนโกรธมากขึ้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง สาวกจะถูกล่อลวงให้กลัมนุชน

พระเยซูจึงทรงตรัสเพื่อตอบสนองต่อเหตุการณ์เหล่านั้นว่า “อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงสามารถทำลายทั้งจิตวิญญาณและกายในนรกได้” (มธ. 10:28)

พระเยซูทรงเน้นย้ำถึงความกลัวการถูกทำร้ายโดยเฉพาะการถูกทำร้ายร่างกาย ซึ่งเป็นสิ่งเดียวกับที่อับราฮัมต้องเผชิญ แต่พระองค์ตรัสว่าสถานการณ์เลวร้ายที่สุด คือ การถูกฆ่า และพระองค์ตรัสว่าถึงแม้ว่าจะถูกคุกคามด้วยความตายก็ไม่ควรทำให้สาวกกลัมนุชน หากความยำเกรงพระเจ้าสามารถต่อต้านการคุกคามที่รุนแรงเช่นนั้นได้ ดังนั้นการคุกคามอื่น ๆ เช่น การถูกปฏิเสธก็จะเป็นอันตรายถึงชีวิต

อย่าลืมว่าสาวกก็เป็นคนธรรมดาเหมือนกับเรา พวกเขาต้องการให้ผู้คนที่ชื่นชอบพวกเขา ดังนั้น บรรดาเพื่อนของเหล่าสาวกและคนอื่น ๆ ในอิสราเอลก็สามารถเป็นอันตรายกับพวกเขาได้มากพอ ๆ กับศัตรูที่ต้องการฆ่าพวกเขา

ลองนึกถึงคำเตือนของพระเยซูที่ว่า “อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงสามารถทำลายทั้งจิตวิญญาณและกายในนรกได้” คำเตือนนี้มีฤทธิ์เดชในการปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ ฤทธานุภาพของพระเจ้าจะช่วยให้เราก้าวข้ามความคิดที่แสนเจ็บปวดที่เกิดจากกลัมนุชนได้

บทที่ 4

โลกนี้อยากให้ฉันทกลับมามนุษย์

พระคัมภีร์เตือนเราว่าโลกนี้มีรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ขัดกับพระคัมภีร์ซึ่งมันอยากให้เราทำตาม องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตือนชนชาติอิสราเอลในพันธสัญญาเดิมอยู่เสมอว่า โลกที่อยู่รอบตัวพวกเขาซึ่งเต็มไปด้วยการบูชารูปเคารพของชนชาติเหล่านั้นคือภัยคุกคามที่อันตรายอย่างยิ่ง หากเพื่อนบ้านที่อยู่รอบ ๆ ชนชาติอิสราเอลบูชารูปเคารพ เราก็มั่นใจได้เลยว่าในที่สุดชนชาติอิสราเอลจะค่อย ๆ นมัสการพระเหล่านั้นไปโดยปริยาย

คริสตจักรในยุคแรกก็ได้รับอิทธิพลจากโลกนี้เช่นกัน เห็นได้จากการที่ทั้งวัฒนธรรมของชาวยิวและชาวโรมันต่างก็พยายามทำให้ชาวประเสริฐกลายเป็นเรื่องความชอบธรรมโดยการกระทำ หรือการยึดติดกับกฎเกณฑ์ (คส. 2) โลกนี้ให้ความสำคัญกับความสำเร็จหรือประวัติส่วนตัวเหมือนอย่างที่เป็นมาตลอด การมีชื่อเสียงคือทุกสิ่งทุกอย่าง แผ่นจารึกและบันทึกมากมายในยุคโรมันที่บอกให้โลกรู้ว่าใครคือผู้อุปถัมภ์และใครคือผู้มีบุญคุณนั้น ไม่ได้ต่างอะไรเลยกับขยอใดโศกในโซเซียมมีเดียในโลกปัจจุบัน ในขณะเดียวกัน พวกฟาริสีก็เชี่ยวชาญในการแสดงออกที่ดูดีในที่สาธารณะด้วยการอธิษฐานอย่างเร้าอารมณ์ และอวดอ้างการถวายของกำนัลในพระวิหาร ซึ่งไม่ต่างจากความรู้สึกในปัจจุบันที่ว่าเราเป็นนักแสดงที่สร้างตัวละครขึ้นมาเพื่อให้โลกนี้ตัดสิน การได้รับการยอมรับจากคนอื่นเป็นตัวกำหนดทิศทางชีวิตเรา ส่วนการถูกปฏิเสธกลายเป็นโอกาสที่เราสร้างตัวตนใหม่ขึ้นมาหรือไม่ก็ซ่อนตัวตนเดิมเอาไว้ เพราะการมีชื่อเสียงคือทุกสิ่งทุกอย่าง

คุณลักษณะที่ดำรงอยู่ยาวนานของโลกนี้ยังคงหล่อหลอมเราอยู่ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยังมีอิทธิพลที่เกิดขึ้นล่าสุดอีกด้วย คำถามคือ ค่านิยมที่เป็นบาปต่อพระเจ้าที่เราทำกันจนชินในสังคม¹ กระตุ้นให้เกิดความกลัวมนุษย์ได้อย่างไรอีกบ้าง?

สมมติฐานบางประการในโลกปัจจุบัน

การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมที่สำคัญเริ่มขึ้นในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 และต้นศตวรรษที่ 19 ก่อนหน้านั้น คนส่วนใหญ่เชื่อว่าโลกนี้มีโครงสร้างที่ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้า ทุกคนและทุกสิ่งมีที่ทางของตัวเอง การถือกำเนิดขึ้นมาไม่ว่าจะในชนชั้นใด ครอบครัวไหน หรืออาชีพเช่นไร ชีวิตของคุณนั้นก็จะถูกวางแบบแผนไว้อย่างเรียบร้อยแล้ว เช่น “ผมเป็นคนอังกฤษ ผมเป็นสมาชิกของโบสถ์ประจำเขตเซนต์แอนน์ ผมเป็นชาวนา และผมเป็นบุตรชายคนที่สองของชาร์ลส์” เป็นต้น นี่คือสิ่งที่เรียกว่าอัตลักษณ์ ไม่จำเป็นต้องตัดสินใจเรื่องอาชีพที่ทำและศาสนาที่นับถือ เพราะสิ่งเหล่านั้นถูกกำหนดไว้แล้วตั้งแต่ต้น ในช่วงนั้น มีวิกฤตการณ์ด้านอัตลักษณ์บ้างเพียงไม่กี่ครั้ง เนื่องจากผู้คนรู้ว่าพวกเขาเป็นใครและควรปฏิบัติตัวอย่างไร แรงกดดันที่จะต้องสร้างและปรับเปลี่ยนตัวตนอยู่เสมอ เพื่อให้กลายเป็นใครสักคนนั้นยังไม่เกิดขึ้นในยุคนั้น

แต่อย่างไรก็ดี การเพิ่มขึ้นของชนชั้นกลางในยุโรปได้เปลี่ยนแปลงแนวคิดดังกล่าวไปมาก ผู้คนเริ่มเห็นว่าบทบาทในชีวิตไม่ได้ถูกกำหนดไว้แล้วอย่างตายตัวอีกต่อไป แนวคิดใหม่ที่รุนแรงเกี่ยวกับชีวิตและอัตลักษณ์รวมถึงความเป็นไปได้ของชีวิตยังไม่เคยถูกค้นพบมาก่อน จนกระทั่งเมื่อชนชั้นกลางแสดงพลังของตนในช่วงการปฏิวัติฝรั่งเศสปี ค.ศ. 1789 เหตุการณ์นี้เป็นเครื่องหมายทางการเมืองว่ากำลังจะมีบางสิ่งที่ลึกซึ้งกว่านั้นเกิดขึ้น เมื่อเส้นแบ่งระหว่างชนชั้นชาวนาและชนชั้นขุนนางเริ่มเลือนรางลง บวกกับไม่มีแนวคิดที่ชัดเจนที่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ในการกำหนดโครงสร้างทางสังคมใหม่ แนวคิดใหม่ที่เกิดขึ้นจึงละทิ้งการยอมจำนนชีวิตต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้า และให้คุณค่ากับการเติบโตแบบปัจเจกบุคคล การค้นหาอัตลักษณ์ของตนเอง และการให้ความสำคัญว่าแต่ละบุคคลนั้นสามารถทำหรือเป็นสิ่งที่ได้บ้าง นั่นคือพัฒนาการของวัฒนธรรมตะวันตกตามที่เรารู้จักกันในปัจจุบัน และได้รับการขนานนามอย่างว่า เป็นการถือกำเนิดขึ้นของลัทธิบูชาตนเอง

1 Richard F. Lovelace, *Renewal as a Way of Life: A Guidebook for Spiritual Growth* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1985), 86

สมมุติฐานเกี่ยวกับพระเจ้า

พระเจ้ายังคงเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมตะวันตก ในความเป็นจริงแล้ว คนส่วนใหญ่ทั้งในอดีตและในปัจจุบันจะบอกว่า พระเจ้ามีอยู่จริงและจิตวิญญาณเป็นอมตะ ซึ่งฟังดูดีทีเดียว ถึงแม้ว่ามันอาจจะพื้นฐานไปหน่อยเพราะไม่มีคำกล่าวที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระเยซู แต่ก็ดูเหมือนจะเป็นความคิดแบบคริสเตียนอยู่โดยเนื้อแท้

ในช่วงสองศตวรรษที่ผ่านมา มีการนำภาษาของพระเจ้ามาใช้ ที่ฟังดูเหมือนถูกต้อง แต่มันถูกแยกออกจากเนื้อหาในพระคัมภีร์โดยสิ้นเชิง ตัวอย่างเช่น รุสโซ นักปรัชญาชาวฝรั่งเศสกล่าวถึงพระเจ้า แต่พระเจ้าของเขาพบได้ในธรรมชาติ และทำให้คนไม่รู้สึกลอยจากนมัสการ รุสโซเปลี่ยนโฟกัสจากการเปิดเผยที่เป็นความจริง (พระคัมภีร์) ไปสู่ประสบการณ์ส่วนตัว (ความรู้สึก) จากคนอื่นไปสู่ชีวิตภายใน และจากการรักพระเจ้าและเพื่อนบ้านไปสู่การรักตัวเอง

สิ่งนี้เกิดขึ้นพร้อมกับความมั่นใจของ ยุคแห่งการตื่นรู้ที่ให้ความสำคัญกับความคิดและเหตุผล การเฝ้าสังเกตอย่างรอบคอบดูเหมือนจะไขความลึกลับเกี่ยวกับร่างกายและโลกที่อยู่รอบตัวเรา ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่เมื่อใดก็ตามที่ไม่มีคำอธิบายเกี่ยวกับภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดขึ้นและความชั่วร้ายที่มนุษย์ทำต่อมนุษย์ด้วยกัน พวกเขาเลือกที่จะไม่ยอมจำนนต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ในทางกลับกัน พวกเขาสงสัย และความสงสัยกลายเป็นความไม่เชื่อ ส่งผลให้พระเจ้าถูกผลักไสให้ห่างไกลออกไป จนในที่สุดพระเจ้ากลายเป็นสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเขาอีกต่อไป²

นี่คือแม่แบบสำหรับวัฒนธรรมสมัยใหม่ ได้แก่ อำนาจของเหตุผลและความรู้สึก และภาษาแนวจิตวิญญาณที่กลวงๆ ปราศจากสาระที่แท้จริง

สุนทรพจน์ของรالف วอลโด เอเมอร์สันชี้ให้เห็นเรื่องนี้อย่างชัดเจน เขากล่าวว่า “แม้ว่าชีวิตของพระเยซูจะเป็นชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์ แต่การกล่าวอ้างว่าเป็นชีวิตของจักรวาลนั้นช่างเป็นเรื่องที่น่าละอายยิ่งนัก! การยึดคนคนหนึ่งซึ่งบังเอิญมีตัวตนอยู่ที่ไหนสักแห่งในช่วงเวลาหนึ่งและพูดกับจิตวิญญาณที่เพิ่งเกิดใหม่ว่า ‘จงดูแบบอย่างของคนนั้น... เข้าไปอยู่ในการควบคุมของบุคคลที่มีตัวตนอยู่อดีตคนนั้น เลียนแบบสิ่งที่เขาทำ พูดแบบที่เขาพูด’ นี่คือการบ้าคลั่งของศาสนาคริสต์ ข้าพเจ้าหันหลังให้กับผู้แย่งชิงเหล่านั้น จิตวิญญาณย่อมเชื่อมั่นในตนเองเสมอ”³ ความสนใจสูงสุดจึงกลายเป็นตัวตน ไม่ใช่พระเจ้า ไม่ใช่คนอื่น แต่เป็นตัวฉันเอง

2 Charles Taylor, in his book *A Secular Age* (Cambridge, MA: Harvard University Press, 2007), ชี้ให้เห็นว่า “ปัญหาความชั่วร้าย” ไม่ใช่ปัญหาสำคัญก่อนช่วงเวลานี้ (ดูตัวอย่างที่ หน้า 232).

3 Ralph Waldo Emerson, *The Journals and Miscellaneous Notebooks*, vol. 7, 1838–42, ed. A. W. Plumstead and H. Hayford (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1969), 254.

วัฒนธรรมของเรายอมรับแนวคิด “พระเจ้าตามที่เรเข้าใจพระองค์” ซึ่งเป็นพระเจ้าที่ถูกรู้จักโดยผ่านการเดินทางภายในจิตใจของเรา “การพึ่งพาพระเจ้าคือ... การพึ่งพาความเข้าใจของตนเองว่าพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรักคือผู้ใดและทรงทำอะไรเพื่อเราบ้าง”⁴ “มีแนวทางมากมายในการอธิษฐานและการใคร่ครวญ แต่ไม่มีแนวทางใดถูกต้อง... สิ่งที่แท้จริงคือประสบการณ์จริงที่เราสามารถสัมผัสพระเจ้าได้... การเติบโตทางจิตวิญญาณเกิดขึ้นจากการที่เราสามารถเข้าใจตัวตนของเราได้อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น”⁵ สิ่งเหล่านี้เป็นผลจากวัฒนธรรมแบบพหุนิยมที่แต่ละคนทำในแบบของตนเอง “ฉันมีพระเจ้าในแบบของฉัน ส่วนคุณก็มีพระเจ้าในแบบของคุณไป” การกระทำที่ผิดศีลธรรมเพียงสิ่งเดียวในวัฒนธรรมเช่นนี้คือการบอกว่าพระเจ้าในแบบของฉันเหนือกว่าของผู้อื่น

ผลกระทบของการปฏิบัติที่เกิดขึ้นอย่างเจือจางๆ นี้ต่อวิธีที่เราคิดเกี่ยวกับพระเจ้ายังคงดำเนินต่อไป เมื่อเรายกย่องความสามารถของเรา ความบริสุทธิ์และการทรงครอบครองสูงสุดเหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้าก็จะถูกด้อยค่าลง เราจะไม่สามารถตระหนักได้เลยว่าในทุกขณะ “เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์” (กิจการ 17:28) เราใช้ชีวิตตามกิจวัตรประจำวันว่าพระเจ้ามียูจริง แต่พระองค์ทรงอยู่ห่างไกลเสียเหลือเกิน ไกลเกินกว่าที่จะมายุ่งกับรายละเอียดในชีวิตของเราดังนั้นในทางปฏิบัติแล้ว เราใช้ชีวิตด้วยตัวเอง ปัญหาที่ตามคือ เมื่อความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและการดำรงอยู่ของพระองค์เสื่อมถอย เราก็เหลือเพียงตัวเราเอง และเราไม่สามารถไว้วางใจในตัวเองได้ เราเลิกเกินไป อีกทั้งยังอ่อนแอเกินไปด้วย เพราะฉะนั้นเราจึงไว้วางใจในมนุษย์ และความกลัวมนุษย์ก็ทวีความรุนแรงขึ้น

สมมุติฐานเกี่ยวกับตัวเราเอง

ไม่ว่าเราจะคิดว่าตัวเองดำเนินชีวิตสอดคล้องกับพระคัมภีร์มากเพียงไร มันเป็นไปได้เลยที่เราจะหลีกเลี่ยงไม่ได้รับผลกระทบจากสมมุติฐานทางโลกเหล่านี้ สมมุติฐานทางโลกอยู่ในทุกอนุของอากาศที่เราหายใจ ผมจำได้ว่าครั้งแรกที่ผมขับรถไปยังลอสแอนเจลิส ก่อนที่จะถึงผมมองเห็นเมืองปกคลุมไปด้วยหมอกควัน แต่เมื่อผมขับรถเข้าไปในลอสแอนเจลิสแล้ว หมอกควันเหล่านั้นก็ดูเหมือนจะหายไป ท้องฟ้าด้านบนดูเป็นสีฟ้าครามสดใส ทรายใต้เท้าไม่มีสิ่งใดเป็นพื้นหลังเช่นภูเขา อากาศก็ดูใสเหมือนคริสตัล นี่คือธรรมชาติของสมมุติฐานทางโลก เมื่อคุณถูกล้อมรอบไปด้วยสิ่งเหล่านั้น เมื่อคุณอยู่ในนั้น คุณจะมองไม่เห็นมัน

4 Lynne Bundesen, *GodDependency: Finding Freedom from Codependency and Discovering Spiritual Self-Reliance* (New York: Crossroad, 1989), 59.

5 John Bradshaw, *Bradshaw On: The Family* (Deerfield Beach, FL: Health Communications, 1988), 234, 236.

เมื่อใช้คำว่าพวกเรา คำนี้หมายถึง “ฉัน” มากกว่า “พวกเรา” หากวัฒนธรรมตะวันตกมีความเข้าใจที่ผิดพลาดเกี่ยวกับพระเจ้า วัฒนธรรมตะวันตกก็จะมี ความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับผู้ที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระองค์ด้วย ตัวอย่างเช่น วัฒนธรรมตะวันตกได้สอนให้เราคิดแบบปัจเจกบุคคลมากกว่าแบบส่วนรวม เรา มักคิดถึงแค่ตัวเราเองมากกว่าพวกเรา การตีความข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “อย่าให้ โอกาสแก่มาร” (อฟ. 4:27) เป็นตัวอย่างที่ชัดเจน โดยปกติข้อนี้มักถูกนำมาใช้กับ ตัวบุคคล นั่นคือ ถ้าคุณโกรธในแบบที่เป็นบาป ซาตานก็จะควบคุมชีวิตของคุณ ได้ในระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่านี่อาจจะเป็นความจริง แต่จริง ๆ แล้วข้อพระคัมภีร์ตอน นี้ กล่าวถึงบริบทของคริสตจักรต่างหาก พระธรรมเอเฟซัสพูดถึงความสามัคคีใน คริสตจักร “โอกาส” หมายถึงอิทธิพลจากความแตกแยกที่ซาตานก่อให้เกิดใน พระกายของพระคริสต์มากกว่าการที่ซาตานครอบงำบุคคลใดบุคคลหนึ่ง วิธีแก้ไข คือให้เราแสวงหาการคืนดีอย่างร้อนรนเมื่อความสัมพันธ์ใด ๆ ถูกทำลาย

ในวัฒนธรรมตะวันตก การจะพบเจอแนวคิดแบบ “พวกเรา” นั้นหาได้ยาก เพราะ ครอบครัวมักจะแตกแยกและอยู่อย่างกระจัดกระจาย เราเปลี่ยนงานเป็นประจำ และ พวกเราหลายคนทำงานไกลบ้าน ดังนั้น เราจึงเข้าใจได้ถึงความพยายามที่จะสร้าง อัตลักษณ์แบบปัจเจกบุคคลที่มีความเฉพาะตัวของพวกเราเพียงอย่างเดียว แต่สิ่งนี้ ขัดแย้งกับวิธีที่เราถูกสร้างขึ้น นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงเห็นความพยายามใน โลกออนไลน์ในการค้นหากลุ่มและความสัมพันธ์ส่วนตัว ชุมชนที่แท้จริงนั้นสมาชิก ในชุมชนนั้น ๆ จะต้องมีการเผชิญหน้าและใช้เวลาร่วมกันจริง ๆ แบบตัวต่อตัว เดินผ่านช่วงเวลาที่เป็นปวดด้วยกัน ซื่อสัตย์ต่อกัน มีการขอการให้อภัย รวมถึง เรียนรู้ที่จะรักและรับใช้ซึ่งกันและกัน อะไรก็ตามที่น้อยกว่านี้จะทำให้คนในชุมชน เข้าถึงซึ่งกันและกันได้เพียงบางส่วนเท่านั้น หากเราไม่สามารถเปิดใจกับผู้อื่น ได้ เราจะกลัวพวกเขาและถูกควบคุมโดยความคิดเห็นที่พวกเขาอาจจะมีต่อเรา

เรามีความดีทางศีลธรรมอยู่ในตนเอง แต่เมื่อพระเจ้าทรงอยู่ห่างไกล และ หลักศีลธรรมที่ยึดเหนี่ยวชุมชนเริ่มเสื่อมถอย ใจของเราก็จะตระหนักได้น้อยลงว่า สิ่งใดถูกหรือสิ่งใดผิด บรรยายาครอบตัวเราเหมือนบอกเป็นนัยว่า ความชั่วร้าย ส่วนใหญ่อยู่ภายนอกตัวเรา แนวคิดเช่นนี้เริ่มต้นในศตวรรษที่ 19 โดยเชื่อกันว่า เราสามารถค้นพบความไร้เดียงสาของมนุษย์และความงดงามทางศีลธรรมที่มีมา ตั้งแต่กำเนิดได้ในผู้ที่ไม่ถูกสังคมทำให้แปดเปื้อน เช่นเด็ก ๆ ดังที่ฟรีดริช ชเลเกล กล่าวไว้ว่า “เด็กเปรียบเสมือน กระแจะเงาโลที่เรารู้สึกดูความลึกลับในความ รัก อันบริสุทธิ์ของพระเจ้า”⁶

6 D. S. Robinson, comp., *An Anthology of Modern Philosophy* (New York: Thomas Crowell, 1931), 508.

ด้วยแก่นแกนของฝ่ายจิตวิญญาณเช่นนี้ ผู้คนจึงสามารถค้นหาความเป็นพระเจ้าและการเปิดเผยได้จากตนเอง นักกวีนามว่าซามูเอล โคลริดจ์ได้เขียนไว้ว่า “เราเริ่มต้นด้วยการรู้จักตนเอง เพื่อจะจบลงที่เราอย่างสมบูรณ์ เราเริ่มต้นจากตัวตนของเรา เพื่อที่จะสูญเสียและค้นพบตัวตนทั้งหมดในพระเจ้า”⁷ ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมองหาความจริงจากภายนอกอีกต่อไป ไม่ว่าจะเป็นจากพระเจ้าหรือจากผู้อื่น ความจริงนั้นพบได้ในตัวเองบุคคลเอง

ข้อสันนิษฐานเหล่านี้สามารถพบได้ในสถานที่ที่ให้คำปรึกษา ที่ซึ่งคริสเตียนไม่สนใจเรื่องการให้อภัยบาปแต่กลับกระตือรือร้นเกี่ยวกับความต้องการส่วนตัว อีกทั้งยังสามารถพบได้ในรายการทอล์กโชว์ส่วนใหญ่ ที่ซึ่งการเปิดเผยตัวตนนั้นได้รับการยกย่องและตามใจอย่างฟุ่มเฟือย รวมไปถึงข้อสันนิษฐานเหล่านี้ปรากฏชัดในการสารภาพบาปแบบขอไปที ซึ่งมักจะเกิดขึ้นเมื่อบาปอันน่าละอายได้ถูกเปิดโปงแล้ว หรือคำขอโทษในทำนองที่บอกว่า “ฉันต้องขอโทษหากทำให้คุณรู้สึกไม่ดี”

ลองพิจารณาความคิดเห็นของนธาเนียล แบนเดน จากหนังสือชื่อ *Honoring the Self* เขากล่าวไว้ว่า “การให้เกียรติต่อตนเอง คือการตกหลุมรักชีวิตของตนเอง ตกหลุมรักความเป็นไปได้ในการเติบโตและการมีประสบการณ์แห่งความชื่นชมยินดี ตกหลุมรักกระบวนการค้นพบและสำรวจศักยภาพเฉพาะของความเป็นมนุษย์ ดังนั้น เราจึงเริ่มเห็นได้ว่าการให้เกียรติตนเองคือการฝึกฝนความเห็นแก่ตัวในทางที่สูงส่งอย่างถึงที่สุด แต่กลับเข้าใจความหมายของคำนี้น้อยที่สุด และผมขอโต้แย้งว่าสิ่งนี้ต้องการอิสระ ความกล้าหาญ และความซื่อสัตย์อย่างมหาศาล”⁸ คำพูดเหล่านี้ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 19 แต่คือคำพูดของคนทั่วไปที่เดิณอยู่บนท้องถนนในปัจจุบันนี้ และได้กลายมาเป็นสมมุติฐานพื้นฐานทางวัฒนธรรมว่า เราเป็นคนดีที่ต้องรักตัวเองเพื่อให้มีสุขภาพดี การรักตัวเองยังคงเป็นจริยธรรมสมัยใหม่อยู่จนถึงทุกวันนี้

“จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (มธ. 19:19) มักถูกใช้เป็นข้อพระคัมภีร์ที่พิสุจน์ให้เห็นว่าจำเป็นสำหรับผู้ที่ต้องการหลักฐานมารองรับว่า เราต้องรักตัวเองก่อนเพื่อที่จะรักผู้อื่นได้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว ข้อนี้ไม่ได้ดีเท่าที่เขานั้นเลย พระเยซูทรงตรัสคำเหล่านี้กับเศเรฐฐีหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเห็นชัดว่าเขารักตัวเองและรักทรัพย์สมบัติของเขามากเกินไป มีพระบัญญัติเพียงข้อเดียวในที่นี้ และนั่นก็คือ “จงรักเพื่อนบ้านของเจ้า” ซึ่งไม่ใช่คำสอนเรื่องรักตัวเอง เพราะอาศัยวัฒนธรรมที่

7 Samuel Coleridge, *Biographia Literaria* (1817), thesis 9.

8 Nathaniel Branden, *Honoring the Self: Personal Integrity and the Heroic Potentials of Human Nature* (Boston: Houghton Mifflin, 1983), 4.

ให้ความสำคัญกับปัจเจกบุคคลมากกว่าชุมชน จึงตีความข้อพระคัมภีร์นี้เสียใหม่ และทำให้หันกลับมาจ้องมองแต่ตัวเอง

พระคัมภีร์ถือว่าเราเอาใจใส่ตัวเองมากเกินไปพออยู่แล้ว เราแต่งตัว เราอาจจะถึงกับสับสนเมื่อสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่เราต้องการ เราหมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับตัวเรา แน่ใจว่าการเกลียดชังตนเองเป็นองค์ประกอบหนึ่งของความละเอียดใจ แต่การรักตัวเองก็ไม่ใช่คำตอบ ดังนั้น ในความเข้าใจที่ถูกต้อง พระคัมภีร์จึงถามว่า “ทำไมเจ้าจึงมัวแต่กังวลกับตัวเองนักเล่า?”

สังเกตเถิดว่า เมื่อหลักคำสอนเรื่องความบาปของเราเริ่มสั่นคลอน ทุกสิ่งก็พังทะลายลงไปด้วย บาปเป็นต้นเหตุของความชั่วร้ายและการทำร้ายกันทุกรูปแบบระหว่างมนุษย์ บาปยังคงอยู่ในใจของทุกคน และมันนำเราไปสู่ความรักของพระคริสต์โดยตรง เมื่อความทุกข์ของเราก่อให้เกิดคำถามเกี่ยวกับความดีงามของพระเจ้า ไม่ทางเช่นของพระคริสต์เป็นที่เดียวที่เราจะพบกับการพักสงบได้ “แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เรา คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (รม. 5:8) หากขาดการเชื่อมโยงที่ชัดเจนนี้ อารมณ์ของเราจะมีอิทธิพลเหนือกว่าการตัดสินใจทางศีลธรรมของเราเอง

ความรู้สึกเป็นหนทางสู่ความจริง หากพระเจ้าอยู่ห่างไกลและไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับเรา และเราเป็นคนดีที่แค่ทำสิ่งเลวร้ายในบางครั้งก็เท่านั้น ดังนั้น เราก็แทบไม่มีเหตุผลที่จะต้องตั้งคำถามถึงความรู้สึกของเราเลย โยฮันน์ วูล์ฟกัง ฟอน เกอเธ่กล่าวไว้ว่า “ความรู้สึกคือทุกสิ่ง” ความรู้สึกจึงกลายเป็นราวกับเสียงพึมพำที่ไม่ชัดเจนของจิตวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ และการเป็นคนมีศีลธรรมคือการทำทุกสิ่งทั้งหัวใจของคุณกระตุ้นให้ทำ เมื่อเราทำตามแรงกระตุ้นที่อยู่ภายในเรา เราจะไม่วันทำผิดพลาด สมมุติฐานนี้บอกเราเช่นนี้

“พระเจ้าบอกให้ฉันแต่งงานกับจอห์น” แมรีดูมีความสุขมาก และศิษยาภิบาลก็หวังว่าจะได้แบ่งปันความสุขของเธอ

“เล่าเกี่ยวกับเขาให้ผมฟังหน่อย”

“เขายังไม่เป็นคริสเตียนเลย จริง ๆ แล้ว เขาปฏิเสธที่จะมาคริสตจักรด้วยซ้ำ แต่ฉันรู้ว่าสักวันหนึ่งเขาจะมา”

“แมรี คุณรู้ได้อย่างไรว่าคุณควรแต่งงานกับเขา? พระเจ้าบอกคุณอย่างไรหรือ?”

“อาจารย์คะ ฉันแค่รู้สึกคะ ฉันรู้ว่ามันคือสิ่งที่ถูกต้องแน่นอน”

การสนทนาได้สิ้นสุดลงตรงนี้ แมรีพึ่งอ้างสิทธิอำนาจสูงสุดในชีวิตของเธอซึ่งนั่นก็คือ ความรู้สึกของเธอเอง ในอีกสองปีต่อมา เธออ้างสิทธิอำนาจสูงสุดในชีวิต

ของเธออีกครั้ง “อาจารย์คะ ฉันไม่เชื่อว่าพระเจ้าต้องการให้ฉันอยู่ในความสัมพันธ์ที่ไม่มีความสุขแบบนี้ ฉันรู้สึกไม่พอใจจอห์นในตลอดปีที่ผ่านมา เขาไม่ยอมไปคริสตจักรกับฉัน เขามัวแต่ทำงานและเล่นกีฬา และเราแทบจะไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกัน ฉันไม่รักเขาอีกต่อไปแล้ว เพราะฉะนั้นฉันจึงตัดสินใจหายา”

ไม่ใช่แค่ความรู้สึกดี ๆ เท่านั้นที่เรามุ่งเน้น แต่เป็นเพราะว่าโดยทั่วไปแล้วอารมณ์ถือเป็นแหล่งที่มาของความจริงหลักของเรา เราจึงยิ่งสนใจความเจ็บปวดของเราเป็นพิเศษ ความคิดของคริสเตียนดั้งเดิมมักจะพูดถึงความทุกข์ แต่เชื่อมโยงความทุกข์นั้นกับพระคริสต์เสมอมา ทว่าทุกวันนี้ เราจัดการกับความเศร้าโศกและความเจ็บปวดของเรา โดยตัดขาดความจริงที่จำเป็นต้องเชื่อมโยงกับการทรงถูกตรึงกางเขน และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ การยกย่องเชิดชูความรู้สึกให้สูงขึ้นเช่นนี้ สามารถเปลี่ยนแปลงวิธีการอธิษฐานของเราได้ด้วยซ้ำ

ตัวอย่างเช่น ครั้งหนึ่งผมเคยได้ฟังคำเทศนาที่กล่าวถึงจุดประสงค์ใหม่ของการอธิษฐาน นักเทศน์ได้กล่าวว่า “จุดประสงค์ของการอธิษฐาน คือ เพื่อสัมผัสได้ถึง การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า”

มีช่วงเวลาหนึ่งในชีวิตของผมเอง ที่ผมเคย “ฝึกฝนการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า” เมื่อผมรู้สึกถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ ผมก็จะอธิษฐาน ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี จนกระทั่งวันหนึ่งที่ผมไม่รู้สึกถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า ผมรอรอเป็นชั่วโมง ๆ ด้วยน้ำตานองหน้า แต่ผมก็ยังไม่รู้สึกถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระองค์เลย ผมพยายามอธิษฐาน แต่กลับรู้สึกว่าทั้งตัวผมและคำอธิษฐานของผม นั้นถูกขังอยู่ในห้องที่ปิดสนิท ในที่สุด การทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าก็มาถึงในวันรุ่งขึ้น เมื่อผมขอความช่วยเหลือจากเพื่อนที่ดีคนหนึ่ง เขาเพียงแค่อถามด้วยคำถามธรรมดา ๆ ว่า “ทำไมคุณถึงไม่อธิษฐานด้วยความเชื่อ” เขาสอนบทเรียนที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งให้ผม นั่นคือการอธิษฐานขึ้นอยู่กับพระเจ้าและพระสัญญาของพระองค์ ไม่ใช่ขึ้นอยู่กับความรู้สึกเพื่อฝันของตัวผมเอง

จับตาดูกันต่อไป และฟังคำถามยอดนิยมในการศึกษาพระคัมภีร์ที่มักจะถามว่า “คุณรู้สึกอย่างไรกับข้อพระคัมภีร์นี้?” ซึ่งคำถามนี้สามารถถามได้ในอีกทางหนึ่งว่า “อะไรคือสิ่งที่สำคัญที่สุดในข้อพระคัมภีร์นี้?” การจดจ่ออยู่ที่ความรู้สึกของเราอาจจะทำให้เรามองข้ามคำถามหลักที่สำคัญกว่า นั่นคือ “พระเจ้าทรงตั้งใจตรัสอะไรกับเรา?”

แน่นอนว่า ความรู้สึกของเรามีความสำคัญมาก มันสะท้อนให้เห็นสิ่งเหล่านั้นที่เราเห็นว่าสำคัญที่สุดในชีวิตเรา พระธรรมสดุดีเชื้อเชิญให้เราระบายเรื่องราวในใจของเราเหล่านั้นต่อพระเจ้า (ตัวอย่างเช่น สดุดี 62:8) อย่างไรก็ตาม พระธรรมสดุดีไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อให้ความรู้สึกของเราเป็นสิ่งที่กำหนดเส้นทาง หรือนำทางเราไปสู่ความจริง

เมื่อความรู้สึกกลายเป็นสิ่งที่สำคัญมากกว่าพระคำของพระเจ้าและการตอบสนองด้วยความเชื่อของเรา ผลที่ตามมาคือ มนุษย์จะมีความสำคัญมากขึ้นในชีวิตของเรา เพราะพวกเขามีอำนาจเหนือความรู้สึกของเรา และพระเจ้าจะกลายเป็นผู้ที่มีความสำคัญน้อยลง

จิตวิญญาณกลายเป็นเรื่องของความรู้สึก ผลที่ตามมาโดยธรรมชาติของสมมติฐานเหล่านี้ก็คือ ความรู้สึกฝ่ายจิตวิญญาณนั้นยังคงอยู่ และมีอะไรมากกว่าแค่เพียงตัวเรา แต่สิ่งนี้คือจิตวิญญาณที่ถูกแยกออกจากพระวิญญาณและถูกด้อยค่าลงให้เป็นเพียงความรู้สึกแห่งความไม่มีที่สิ้นสุด เป็นความปิติยินดีที่ไม่อาจอธิบายได้ต่อสิ่งมหัศจรรย์ของตนเอง หรือธรรมชาติหรือประสบการณ์ที่ไม่อาจอธิบายได้ นี่คือจิตวิญญาณที่ปราศจากพระเจ้า

ตัวอย่างเช่น เมื่อผู้ก่อตั้งกลุ่มผู้ตีสุนาณิรนาม คือ บิล วิลสันอยู่ในโรงพยาบาลและกำลังหมดแรงจากการดื่มสุราอย่างเมามาย เขามองเห็นแสงอันสว่างจ้า ซึ่งเขาตีความว่าเป็นประสบการณ์ทางศาสนา ต่อมาเขาได้กล่าวว่าประสบการณ์ทางศาสนาที่มีความสำคัญต่อการเลิกดื่มเหล้าของเขา แต่ประสบการณ์ทางศาสนา นั้นถูกแยกขาดจากพระเจ้าโดยสิ้นเชิง แทนที่คำว่า“จิตวิญญาณ”จะหมายถึงพระเจ้านักกลับหมายถึงเพียงความรู้สึกที่สมบูรณ์และมหัศจรรย์ที่ไม่สามารถอธิบายได้

เกือบสองร้อยปีก่อน นักปรัชญาชาวเดนมาร์กนามว่า เคียร์เคอการ์ด (ค.ศ. 1813-1855) ได้สังเกตเห็นว่ามีคนจำนวนมากไปคริสตจักร แต่ “การมาเป็นคริสเตียนและการเป็นคริสเตียนนั้น กลายเป็นเรื่องไม่สำคัญอีกต่อไป”

เขาถามว่า การที่ผู้คนนับพันเหล่านี้เรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียนโดยอัตโนมัติหมายความว่าอย่างไร? คนมากมายเหล่านี้เท่าที่เรารู้จะบอกได้นั้น ดำเนินชีวิตไม่เหมือนคนที่เชื่อพระเจ้าเลย! ใครๆ ก็สามารถยืนยันสิ่งนี้ได้ด้วยการสังเกตง่าย ๆ คนที่เรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียน แต่ไม่เคยไปคริสตจักรเลยแม้แต่สักครั้งเดียว ไม่เคยคิดถึงพระเจ้า นอกจากใช้พระนามของพระเจ้าเพื่อเป็นการสาบาน แล้วพวกเขาก็ไม่เคยเอ่ยพระนามของพระเจ้าอีกเลย! คนที่เรียกตัวเองว่าเป็นคริสเตียนเหล่านั้นที่ไม่เคยตระหนักว่าตนอาจมีพันธะผูกพันต่อพระเจ้า ที่กันบั้งของเรื่องนี้ต้องมีความสับสนอย่างมหาศาลและภาพลวงตาที่น่ากลัวอย่างไม่ต้องสงสัยเลย⁹

9 Søren Kierkegaard, *The Point of View for My Work as an Author: A Report to History*, ed. Benjamin Nelson, trans. Walter Lowrie (New York: Harper & Row, 1962), 74.

เคียร์เคอการ์ด มองเห็นว่าจิตวิญญาณที่ปราศจากพระเจ้า ยังพบได้แม้ท่ามกลางผู้ที่เรียกตนเองว่าเป็นคริสเตียน

ปัจจุบัน เรื่องฝ่ายจิตวิญญาณกลับมาเป็นที่นิยมอีกครั้ง ในยุคที่เทคโนโลยีก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว เรารู้อย่างคงมีปริศนาอยู่ ผู้คนต้องการรักษาความรู้สึกมหัศจรรย์ในชีวิตของตนไว้ หรือพูดให้สอดคล้องกับพระคัมภีร์มากขึ้นก็คือ ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้านั้นไม่สามารถปฏิเสธได้ มีแต่จะถูกบิดเบือนไปเท่านั้น

- “ฉันรับสิ่งที่ฉันต้องการจากพระคัมภีร์และคริสตจักรเท่านั้น ส่วนที่เหลือช่างมัน”
- “การประชุมกลุ่มผู้ตีดสนิรนามเป็นเรื่องของการค้นหาพลังฝ่ายจิตวิญญาณ”
- ฉันยังคงมีปัญหาเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องพระเจ้าของคริสเตียนที่อยู่บนสวรรค์นั้น เพราะสำหรับฉันแล้ว ฉันคิดว่าพระเจ้าคือจักรวาลที่มีความลึกลับในความดีของตนเอง”

เมื่อพระเจ้าและเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณถูกด้อยค่าให้ลดลงมาเท่ากับมาตรฐานหรือความรู้สึกของเรา พระเจ้าจะไม่เป็นพระผู้บริสุทธิ์อันน่าเกรงขามแห่งอิสราเอลสำหรับเราได้อีกต่อไป และเมื่อพระเจ้าถูกทำให้เล็กลงในสายตาของเรา ความกลัวมนุษย์ก็จะเติบโตขึ้น

จิตบำบัด: ผู้ดูแลสมมติฐานทางวัฒนธรรม

จิตบำบัดแบบอเมริกันมีบทบาทที่โดดเด่นในการดูแลหลักการทางโลกเหล่านี้ มันตั้งอยู่บนสมมติฐานว่ามนุษย์โดยเนื้อแท้เป็นสิ่งที่ดี และจะเน้นที่อารมณ์ความรู้สึก รวมถึงให้ความสำคัญกับจิตวิญญาณแบบทางโลก จากนั้นจึงนำสิ่งเหล่านี้มาประยุกต์ใช้เพื่อแก้ปัญหาที่มนุษย์กำลังเผชิญอยู่ ทำให้กลายเป็นสิ่งที่ป็นรูปธรรมและเข้าถึงได้ง่าย แนวคิดเหล่านี้ถูกรวมเข้าด้วยกันและเรียกว่า *ความต้องการทางจิตวิทยา*

ผู้ทำให้แนวคิดเรื่องความต้องการทางจิตวิทยากลายเป็นที่นิยมคือ อับราฮัม มาสโลว์ ตามทฤษฎีการทำให้ตนเองบรรลุศักยภาพสูงสุดของมาสโลว์กล่าวว่า เราเกิดมาพร้อมกับลำดับขั้นของความต้องการ ความต้องการขั้นพื้นฐานที่สุดคือความต้องการพื้นฐานทางกายภาพและความปลอดภัย เมื่อความต้องการเหล่านี้ได้รับการตอบสนองแล้ว เราก็จะยกระดับความต้องการพื้นฐานทางด้านจิตใจขึ้นไปอีกระดับหนึ่งได้ เช่น ความต้องการการเป็นส่วนหนึ่งและความรัก ความต้องการ

การเคารพจากผู้อื่นและความเคารพนับถือตนเอง มาสโลว์เขียนไว้ว่า “ดูเหมือนว่าสาเหตุหลักของโรคทางประสาท...จะเกิดจากการขาดแคลน เป็นการขาดสิ่งที่น่าพอใจบางอย่าง ซึ่งผมเรียกสิ่งที่น่าพอใจบางอย่างนี้ว่าความต้องการ เป็นความต้องการในทำนองเดียวกันกับที่ร่างกายต้องการน้ำ กรดอะมิโน และแคลเซียม กล่าวคือ กล่าวคือ การขาดสิ่งเหล่านี้จะทำให้เกิดความเจ็บป่วยขึ้น โรคทางประสาทส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับ... ความปรารถนาที่ไม่ได้ตั้งใจ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องความปลอดภัย ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งและการมีตัวตน ความต้องการความรักที่ใกล้ชิดสนิทสนม หรือการได้รับความเคารพและศักดิ์ศรี”¹⁰

ผู้ที่เดินตามทฤษฎีมาสโลว์มักจะเห็นด้วยกับประเด็นพื้นฐานสามประการดังนี้ คือ ความต้องการด้านจิตวิทยามีอยู่จริงและเป็นส่วนสำคัญของความเป็นมนุษย์ รวมถึงความต้องการที่ไม่ได้รับการตอบสนองจะส่งผลให้เกิดโรคทางบุคลิกภาพบางประการ นอกจากนี้ ประเด็นพื้นฐานเหล่านี้ยังสามารถเสริมลักษณะเฉพาะของทฤษฎีความต้องการทางจิตวิทยาหรือทฤษฎีการพร่องบางสิ่งได้อีกด้วย ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของคนอเมริกันอย่างชัดเจน ทฤษฎีความต้องการ จะเติบโตได้เฉพาะในบริบทที่ให้ความสำคัญกับปัจเจกบุคคลมากกว่าชุมชน และที่ซึ่งการบริโภคคือวิถีชีวิต

การเพิ่มขึ้นของความต้องการทางจิตวิทยานั้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะเมื่อคุณไม่ได้อยู่ภายใต้พระเจ้า วิถีชีวิตของคุณก็จะมาจากภายในตัวคุณเอง สิ่งที่คุณรู้สึกมากที่สุดจะกลายเป็นสิ่งที่ดีและจำเป็นต่อการเติบโต และเช่นเดียวกับทฤษฎีที่ดี ทุกทฤษฎี แนวคิดนี้ก็ฟังดูสมเหตุสมผลสำหรับจิตวิญญาณของเรา เพราะเราประสบกับความว่างเปล่าที่หัวใจของเราปรารถนาให้ได้รับการเติมเต็ม แต่เนื่องจากทฤษฎีเหล่านี้ไม่สมบูรณ์และไร้พระเจ้า มันจึงกระตุ้นให้เกิดความกลัวมนุษย์ “ความต้องการ” หรือ “สิทธิ” นำไปสู่ความกลัวนี้อย่างไม่อาจต้านทานได้ เพราะเราจะเริ่มกลัวสิ่งที่เราคิดว่าเราต้องการ

การประเมินที่ผิดพลาดในทฤษฎีความต้องการใหม่นี้อาจจะดูเบาบางในตอนแรก แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่รุนแรงในตัวตนของเรา นั่นคือ ชีวิตอยู่กับการรู้สึกดีกับตัวเองและสามารถยอมรับตัวเองได้ การรู้สึกภูมิใจในตัวตนของตนเอง และในสิ่งที่ตนเองทำนั้น จะทำให้เกิดความเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มที่ในด้านของความคิดและจิตใจ เป็นการทำด้วยตนเองและเพื่อตนเอง คุณจะทำสิ่งนี้ได้อย่างไร ก็โดยการล้อมรอบตัวเองด้วยผู้คนที่คุณรักสิ่งดี ๆ ทั้งหมดให้คุณฟัง

10 Abraham Maslow, *Toward a Psychology of Being* (New York: Van Nostrand, 1968), 21.

อิทธิพลของจิตวิทยาคริสเตียน

ในขณะเดียวกัน คริสตจักรก็ได้เชิญผู้ฟังสิ่งเหล่านี้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น หนังสือที่ขายดีเล่มหนึ่งในตลาดคริสเตียนสมัยก่อนได้ทำให้ “ความต้องการ” กลายเป็นศูนย์กลางในการทำความเข้าใจเรื่องมนุษย์ ในมุมมองนี้ มนุษย์เปรียบเสมือนถ้วยที่ว่างเปล่า ไม่เคลื่อนไหว รอคอยที่จะถูกเติมเต็ม ผู้เขียนได้กล่าวไว้ว่า “ความต้องการที่จะเป็นที่รักนี้ พระเจ้าประทานให้ติดตัวในทารกทุกคนตั้งแต่เกิด มันเป็นความปรารถนาที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมที่ต้องได้รับการเติมให้เต็มตั้งแต่เกิดจนตาย หากเด็ก ๆ ไม่ได้รับการเติมเต็มในความรักพื้นฐานนี้ เด็ก ๆ เหล่านี้จะต้องแบกรับบาดแผลไปตลอดชีวิต”¹¹ หากถ้วยแห่งความต้องการของเราเต็มไปด้วยความรักของผู้อื่น เราจะมีความสุข หากถ้วยของเราว่างเปล่าหรือมีเพียงครึ่งเดียวเราก็จะทุกข์ระทม

มุมมองต่อมนุษย์ในลักษณะนี้ให้ความสำคัญมากกับการใส่ใจเรื่องความเจ็บปวดของเรา มันไม่เพียงแต่ดูเหมือนว่าจะเข้าใจเราเท่านั้น มันยังพูดถึงความต้องการที่พระเจ้าประทานให้ด้วย แต่ทว่ามันทำให้ประสบปัญหาเช่นเดียวกับที่แนวคิดทางโลก มันคือเป็นชาวประเสริฐอื่น มันไม่ใช่ชาวประเสริฐในการอภัยโทษบาปซึ่งเป็นการแสดงความรักอันใหญ่หลวงของพระเจ้า แต่เป็นแนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่เพื่อเรา หน้าที่ของพระองค์ คือตอบสนองความต้องการเหล่านั้นที่เรา มีและทำให้เรารู้สึกดีกับตัวเอง

แน่นอนว่า เรามีความต้องการบางอย่างที่พระเจ้าประทานมา แต่เราจำเป็นต้องศึกษาพระคัมภีร์เพิ่มเติม เพื่อให้เห็นว่าความต้องการเหล่านั้นคืออะไร (เราจะพูดถึงเรื่องนี้ในบทที่ 8) ณ จุดนี้เราสามารถพูดได้เพียงว่าการพูดคุยเกี่ยวกับความต้องการนั้นซับซ้อนกว่าที่เห็นในตอนแรก และเป็นไปได้ที่ในปัจจุบันการพูดคุยเกี่ยวกับความต้องการของเรา อาจจะถูกกำหนดกรอบโดยทฤษฎีทางจิตวิทยาฝ่ายโลกมากกว่าที่จะถูกกำหนดโดยพระคัมภีร์

หากเป็นเช่นนี้ เราควรระมัดระวังในการพูดว่า “พระเยซูทรงตอบสนองความต้องการทั้งหมดของเรา” ในตอนแรก คำพูดเช่นนี้ฟังดูเหมือนสอดคล้องกับพระคัมภีร์ เพราะพระคริสต์ทรงเป็นเพื่อน พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาผู้เปี่ยมด้วยความรัก คริสเตียนได้สัมผัสถึงความรู้สึกว่าตนเองมีความหมายและมั่นใจในความรักของพระเจ้า สิ่งนี้ทำให้พระคริสต์เป็นคำตอบสำหรับปัญหาต่าง ๆ ที่เรามี อย่างไรก็ตาม หากเราใช้คำว่าความต้องการอย่างคลุมเครือ และทำให้ขอบเขตของ

11 Robert Hemfelt, Frank Minirth, and Paul Meier, *Love Is a Choice: Recovery for Codependent Relationships* (Nashville: Nelson, 1989), 34.

ความหมายขยายออกไปจนถึงความปรารถนาที่เห็นแก่ตัว ดังนั้นจึงมีสถานการณ์บางอย่างที่เราควรพูดว่าพระเยซูทรงตั้งใจที่จะไม่ประทานทุกสิ่งที่เป็นแก่เราเพื่อที่จะเปลี่ยนความต้องการของเราแทน¹²

กระแสด้านที่ก่อตัวขึ้น

มีอีกสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์สั้น ๆ ของแนวคิดเรื่องความต้องการทางจิตวิทยา นั่นคือ ทศนคติที่ได้รับการนิยามและเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับมนุษย์นี้ ถูกตั้งคำถามจากแวดวงฝ่ายโลก เนื่องจากนักบำบัดบางคนเรียกร้องให้มีการปฏิรูปสมมติฐานพื้นฐานในวัฒนธรรมของเรา พวกเขามองเห็นผลที่ตามมาว่า หากมนุษย์เปรียบเหมือนถ้วยจริง ๆ เราจะเป็นเพียงผู้รับเท่านั้นที่ไม่ได้ทำการอะไร การไม่ได้เป็นผู้ริเริ่มเลยไม่ต้องรับผิดชอบในการกระทำของตนในโลกนี้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ความผิดก็จะไม่ตกอยู่ที่ตัวเราเอง เพราะโรคทั้งหมดเป็นผลมาจากความสัมพันธ์ในอดีตที่ไม่ได้รับบางสิ่งอย่างเพียงพอ

นอกจากนี้ สื่อวิชาการยังได้ทำลายแนวคิดที่ว่าคนในยุคปัจจุบันควรถูกกำหนดให้เป็นถ้วยที่ว่างเปล่า ในบทความสำคัญในวารสารทางการแพทย์ที่มีชื่อว่า *American Psychologist* ฟิลิป คushman ได้แย้งว่า ตัวตนที่ว่างเปล่าเป็นผลผลิตอันตรายของวัฒนธรรมที่ต้องการการเติมเต็ม ทั้งในทางกายภาพและทางวัตถุ¹³ ผู้กระทำความผิดตามคำกล่าวของนักจิตวิทยาคushman คือ สาขาวิชาจิตวิทยาและอุตสาหกรรมโฆษณา เพราะทั้งสองฝ่ายพยายามสร้างความรู้สึกว่าขาดความต้องการขึ้นมาเพื่อจะได้ขายผลิตภัณฑ์ และการขายความต้องการเหล่านี้ได้นำไปสู่คนรุ่นต่อไปที่ว่างเปล่า เพราะบาง และซึมเศร้า

นักประวัติศาสตร์และนักปรัชญา คริสโตเฟอร์ ลาช ระบุถึงความกังวลเหล่านี้ในช่วงปลายทศวรรษ 1970 ว่า “บรรยากาศร่วมสมัยคือการบำบัดไม่ใช่ศาสนา ผู้คนในปัจจุบันไม่ได้หิวโหยความรอดส่วนบุคคล และยังไม่ต้องพูดถึงการฟื้นฟูยุคทองในอดีต แต่พวกเขากลับหิวโหยความรู้สึกหรือภาพลวงเพียงชั่วคราวในการมีความเป็นอยู่ที่ดี มีสุขภาพที่แข็งแรงสมบูรณ์ และเกิดความมั่นคงทางจิตใจ”¹⁴

12 ดู Edward T. Welch, “Who Are We? Needs, Longings, and the Image of God in Man,” *The Journal of Biblical Counseling*, 13, no. 1 (1994): 25-38.

13 Philip Cushman, “Why the Self Is Empty,” *American Psychologist* 45, no. 5 (May 1990), 599.

14 Christopher Lasch, *The Culture of Narcissism: American Life in an Age of Diminishing Expectations* (New York: Norton, 1978), 7.

ดังนั้น นี่เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดสำหรับเราที่จะพัฒนาคำสอนในพระคัมภีร์ให้มีความชัดเจน และมีความหมาย เกี่ยวกับคำถามว่าเราเป็นใครและเราจะหลีกเลี่ยงการถูกควบคุมจากสิ่งที่เราต้องการได้อย่างไร

สำหรับต่อยอดความคิด

บทนี้ช่วยทบทวนประวัติความเป็นมาของสมมติฐานทางวัฒนธรรมปัจจุบันของเราบางส่วนอย่างคร่าว ๆ โดยแสดงให้เห็นว่าสมมติฐานเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบต่อคริสตจักรอย่างไร ตัวอย่างเช่น แนวคิดที่ทำให้บุคคลมองว่าตนเองมีความสำคัญมากกว่าชุมชน มองว่าตัวตนโดยเนื้อแท้เป็นสิ่งที่ดี และยกระดับความรู้สึกและความต้องการของตนให้สูงกว่าสิ่งใด และแนวคิดฝ่ายจิตวิญญาณที่แยกขาดจากการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู รวมถึงการดำเนินชีวิตแห่งความเชื่อและการเชื่อฟัง ลองใช้เวลาเพื่อพิจารณาว่าสมมติฐานเหล่านี้อาจค่อย ๆ แทรกซึมเข้ามาในชีวิตของคุณอย่างไร

1. คุณพบสมมติฐานของโลกเหล่านี้ที่ไหนบ้าง? (ตัวอย่างเช่น จากวรรณกรรม จากงานศิลปะ จากภาพยนตร์ จากการพูดคุยกันคนอื่น ๆ เป็นต้น) คุณคิดว่าสมมติฐานฝ่ายโลกเหล่านี้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไรในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา?
2. คุณเห็นสมมติฐานเหล่านี้ในชีวิตคุณอย่างไร? จำไว้ว่าสมมติฐานเหล่านี้ อาจจะไม่สอดคล้องกับหลักศาสนาคริสต์ที่คุณยึดถือเป็นทางการ แต่มันส่งผลกระทบต่อชีวิตของคุณ
3. ให้ถามมิชชันนารีว่า พวกเขาเห็นสิ่งเหล่านี้ในคริสตจักรประเทศไทยอย่างไรบ้าง?

ส่วนที่ 2

ก้าวข้ามความกลัวมนุษย์

บทที่ 5

รู้จักความยำเกรงพระเจ้า

ประสบการณ์ทั้งหมดของความกลัวมนุษย์ไม่ว่าจะในรูปแบบใดมีลักษณะร่วมกันอย่างน้อยหนึ่งประการ คือ มนุษย์ (คนอื่น) นั้นยังมีขนาดใหญ่ คนเหล่านั้นเติบโตจนกลายมาเป็นรูปเคารพในชีวิตของเรา พวกเขาจะควบคุมเรา และเนื่องจากในใจของเรามีพื้นที่ไม่พอที่จะนมัสการพระเจ้าและมนุษย์ได้ในเวลาเดียวกัน เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์ถูกยกให้ใหญ่ขึ้น ใจของเราก็ไม่มีที่เหลือให้พระเจ้า เพราะฉะนั้นภารกิจแรกในการหลีกเลี่ยงกับดักของความกลัวมนุษย์ คือ การรู้ว่าพระเจ้านั้นน่าเกรงขามและทรงพระสง่าราศี ไม่ใช่ชนมนุษย์

ผมได้เข้าใจเรื่องนี้ในวันอาทิตย์หนึ่ง ขณะที่ผมนั่งอยู่ในคริสตจักร

มันเป็นเดือนแห่งครอบครัว ทุกวันอาทิตย์ของเดือนกุมภาพันธ์ จะมีครอบครัวต่าง ๆ มาแบ่งปันในคริสตจักรว่า ครอบครัวของตนนั้นใช้เวลากับพระเจ้าร่วมกันอย่างไร ทุกครอบครัวต่างได้รับความรู้ และแน่นอนชวนให้ตระหนักถึงความผิดพลาดของตนเองอย่างแรง แต่มีคุณพ่อคนหนึ่งที่ทำให้ผมได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้า เมื่อคุณพ่อคนนั้นถูกถามว่าครอบครัวของเขาทำอะไรเมื่อพวกเขาใช้เวลากับพระเจ้าด้วยกัน เขาตอบว่า “พูดถึงพระเจ้า”

นี่แหละ คือการเปิดเผยของพระเจ้าที่มาถึงผม

ขอให้ผมได้อธิบายให้คุณฟัง ในฐานะที่ผมเป็นที่ปรึกษา ผมอยู่ในโลกของ “การหาคำตอบว่าจะทำได้อย่างไร” คนที่เป็นโรคมะเร็งมาหาผมเพราะเขาหรือเธออยากรู้วิธีการจัดการโรคมะเร็งให้หายไป สามีภรรยาที่รู้สึกถึงความสัมพันธ์ของพวกเขาไม่ได้หวานชื่นเหมือนเมื่อก่อนมาหาผม พวกเขาต้องการรู้ว่าจะจุดประกายความรักนั้นอีกครั้งได้อย่างไร บางครั้ง ผมต้องสารภาพว่า ผมพูดถึง “วิธีการหรือการหาคำตอบว่าจะทำได้อย่างไร” มากกว่าพูดถึงพระเจ้า

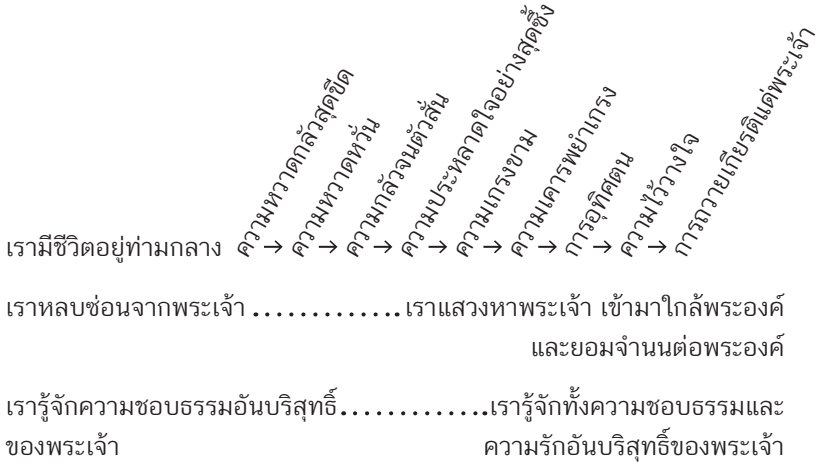
ผมมีลูกสองคนซึ่งมักจะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากชั้นรวีในวันอาทิตย์กลับมาที่บ้านด้วย โดยปกติแล้ว ผมมักจะอ่านสิ่งเหล่านั้นในบ่ายวันอาทิตย์ เพราะมันมีประโยชน์มาก เต็มไปด้วยหลักคำสอนในพระคัมภีร์และการประยุกต์ใช้ รวมไปถึง “วิธีการ” ดี ๆ มากมาย เต็มไปด้วยเรื่องราวที่เกี่ยวกับเด็ก ๆ ที่รู้สึกว่าคุณเพื่อนปฏิเสธ และเรียนรู้ว่าพระเยซูสามารถช่วยให้พวกเขารักคนที่ใจร้ายได้อย่างไร ผมจำเรื่องราวหนึ่งเกี่ยวกับการขี่โกงซึ่งผู้สอนนำเสนอได้ค่อนข้างดี แต่พวกเขาแทบจะไม่พูดถึงพระเจ้าเลย

อย่าเข้าใจผิดผิดนะครับ ผมคิดว่าการนำพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้กับรายละเอียดในชีวิตของเรานั้นเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง แต่อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตของผมก็คือ บางครั้งหลักการเหล่านี้ไม่ได้ถูกฝังอยู่ในพันธกิจหลักและเป็นสมบัติอันล้ำค่าของเราในการรู้จักพระเจ้า “และพระองค์จะทรงเป็นเสถียรภาพในช่วงเวลาของท่าน ทรงเป็นความรอด สติปัญญา และความรู้อันอุดม ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นทรัพย์สมบัติของศิโยน” (อสย. 33:6) เมื่อทรัพย์สมบัติชิ้นนี้ไม่ได้อยู่ในสายตาของเรา ผลลัพธ์ก็คือ เป้าหมายของเราจะเป็นการพยายามทำตนเองให้ดีขึ้นมากกว่ามีเป้าหมายเพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์

ความยำเกรงพระเจ้าคืออะไร

โปรดอย่าคิดตั้งแต่ความหวาดกลัวเท่านั้นเมื่อคุณคิดถึงความยำเกรงพระเจ้า เพราะความยำเกรงพระเจ้างี้เหมือนกับความกลัวมนุษย์ที่ครอบคลุมทัศนคติที่หลากหลาย ในด้านหนึ่ง ความยำเกรงพระเจ้างี้หมายถึงความหวาดกลัวพระเจ้าอย่างแท้จริง เราเป็นมลทิน และเราปรากฏตัวต่อหน้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้ทรงบริสุทธิ์ปราศจากบาป เราจึงมีเหตุผลอันถูกต้องที่จะรู้สึกละอายใจเมื่ออยู่จำเพาะพระพักตร์ของพระองค์ และการพิพากษาโทษของพระเจ้างี้ทรงยุติธรรมในทุกมิติ

ความรู้สึกลัวหวาดกลัวเป็นปฏิกิริยาตอบสนองตามธรรมชาติของเราต่อพระเจ้า ความกลัวนี้ทำให้เราถอยหนีจากพระองค์ อยากจะหลีกเลี่ยงพระองค์ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แม้ว่าบางครั้งเราอาจไม่รู้ตัวว่ามีความรู้สึกเช่นนี้อยู่ในใจก็ตาม ความยำเกรงพระเจ้าที่ไม่ได้จับจองที่พระเยซูอาจจะปรากฏในรูปแบบของ “ความกังวลที่ปราศจากเหตุผลที่ชัดเจน” มีความนับถือตนเองต่ำ และมีปัญหาโรคภัยไข้เจ็บสมัยใหม่มากมายที่เกิดจากการที่เราไม่ได้เชื่อมโยงความสัมพันธ์กับพระเจ้าอยู่เสมอ แต่แท้จริงแล้ว มันเป็นผลที่ตามมาจากการดำเนินชีวิตจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ความกลัวนี้คือความหวาดกลัวพระเจ้า แต่ไม่ใช่ความยำเกรงพระองค์

รูปที่ 1 ความยำเกรงพระเจ้า

ความยำเกรงพระเจ้าที่แท้จริงนั้นเป็นสิ่งที่สว่นไว้สำหรับผู้ที่รู้จักพระเยซู ความยำเกรงพระเจ้านี้หมายถึง การยอมจำนนด้วยความรู้สึกยกย่องอย่างลึกซึ้ง ซึ่งนำไปสู่การเชื่อฟัง และสามารถชี้แทนกับการนมัสการพระเจ้า การพึ่งพาพระองค์ การไว้วางใจในพระองค์ และมีความหวังในพระองค์ได้ คุณจะพบความยำเกรงนี้เมื่อคุณมาหาพระเจ้าและฟังพระวจนะของพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ความยำเกรงนี้รวมถึงความรู้เกี่ยวกับความบาปของเราและความบริสุทธิ์ปราศจากบาปของพระเจ้า และยังรวมถึงความรู้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับความยุติธรรมของพระเจ้าและพระพิโรธของพระองค์ที่มีต่อความบาป ในขณะเดียวกันก็วางความมั่นใจไว้ในการให้อภัยในพระเมตตาและความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ความยำเกรงนี้ได้ตระหนักรู้ว่าเนื่องจากแผนการนิรันดร์ของพระเจ้า พระเยซูจึงทรงยอมถ่อมพระองค์ลงโดยการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อไถ่บาปให้ศัตรูของพระองค์จากการเป็นทาสและจากความตาย ความยำเกรงนี้ได้ตระหนักรู้ว่าพระเจ้าตรัสว่า “เรารักเจ้า” ก่อนเสมอ ความรู้นี้ทำให้เราใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้นแทนที่จะหลีกหนีไป ในความยำเกรงนี้ เราเดินร่วมกับพระองค์อย่างถ่อมใจและชื่นชมยินดีในการเชื่อฟัง ความยำเกรงนี้เป็นจุดสูงสุดของการตอบสนองของเราต่อพระเจ้า

การรู้จักความแตกต่างระหว่างความกลัวทั้งสองแบบนี้ ทำให้เข้าใจชัดเจนขึ้นว่าทำไมพระคัมภีร์จึงกล่าวว่า “ในความรักนั้นไม่มีความกลัว” (1 ยอห์น 4:18) แต่ในขณะเดียวกัน ก็ยังบัญชาให้เรามีความยำเกรงพระเจ้าด้วยเสมอ พระคัมภีร์สอน

ให้รู้ว่าประชากรของพระเจ้าไม่ได้ถูกขับเคลื่อนด้วยความหวาดกลัวที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษอีกต่อไป ในทางกลับกัน เราได้รับพระพรให้มีความเกรงขามอย่างลึกซึ้งซึ่งเกิดจากความรักและจากการถวายเกียรติแด่พระองค์เสมอ บริบทในพระคัมภีร์จะบอกให้เราทราบอย่างชัดเจนเสมอว่า พระคัมภีร์กำลังอ้างถึงความกลัวประเภทใด

เพราะเหตุใดพระคัมภีร์จึงใช้คำที่มีความหมายเดียวกัน? ทั้งนี้ก็เพราะความกลัวทั้งสองแบบนั้นมีบางอย่างที่สำคัญร่วมกันคือ ทั้งสองต่างเป็นการตอบสนองต่อความจริงที่ว่า พระเจ้าผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนั้นทรงครองแผ่นดินโลกทั้งหมด นี่คือข้อความในพระคัมภีร์และเป็นสาระสำคัญของความยำเกรงพระเจ้า

เพื่อจะเข้าใจถึงความยิ่งใหญ่ของข้อความนี้ คุณควรทำความเข้าใจความหมายในเชิงพระคัมภีร์ของคำว่าบริสุทธิ์เสียก่อน คำว่าบริสุทธิ์หมายถึง “แยกออกจาก” “แต่งตั้งไว้เป็นพิเศษ” “แตกต่าง” หรือ “ไม่ปนเปื้อน” เมื่อกล่าวถึงพระเจ้า คำว่าบริสุทธิ์หมายความว่า พระองค์ทรงแตกต่างจากเรา ไม่มีพระลักษณะใดเลยของพระเจ้าที่มนุษย์สามารถเข้าใจได้จากการเปรียบเทียบพระลักษณะนั้นกับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น อีกทั้งความรักและความยุติธรรมของพระเจ้าอยู่เหนือเรา สิ่งเหล่านั้นบริสุทธิ์ฤทธานภาพของพระเจ้าเป็นขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไม่มีผู้ใดสามารถเปรียบเทียบพระองค์ได้ คุณธรรมของพระเจ้าไม่มีใครเทียบได้ พระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงชอบธรรมอย่างแท้จริง

ความบริสุทธิ์ไม่ใช่เพียงหนึ่งในพระลักษณะมากมายของพระเจ้า แต่ความบริสุทธิ์เป็นธรรมชาติที่แท้จริงของพระองค์และปรากฏอยู่ในพระลักษณะทั้งหมดของพระเจ้า พระปัญญาของพระองค์เป็นพระปัญญอันบริสุทธิ์ ความงามของพระองค์เป็นความงามอันบริสุทธิ์ พระบารมีของพระองค์เป็นพระบารมีอันบริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์ของพระองค์คือสิ่งที่ “เพิ่มพระสิริ ความรุ่งโรจน์ และความสดุดคล้องเป็นหนึ่งเดียวกันเข้ากับความสมบูรณ์แบบทั้งสิ้นของพระเจ้า”¹

องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า พวกเราจะเปรียบเรากับผู้ใด
และมีใครที่เสมอเหมือนเรา (อสย. 40:25)

ข้าแต่พระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริสุทธิ์
พระองค์ใดจะยิ่งใหญ่อย่างพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย
(สดด. 77:13)

1 John M'Clintock and James Strong, “Holiness,” *Cyclopedia of Biblical, Theological and Ecclesiastical Literature* (New York: Harper, 1872), 4:298.

เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์

เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเจ้า (โสเซยา. 11:9)

บางคนเรียก “ความเป็นแบบอื่น” นี้คือความบริสุทธิ์ของพระเจ้าว่าเป็น การทรงดำรงอยู่เหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด พระเจ้าทรงถูกยกย่องเหนือประชากรของพระองค์ พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่ในที่สูงและทรงสูงส่ง (อสย. 57:15) การพิพากษาและความเมตตาของพระองค์อยู่เหนือเรา สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ ดังนั้น เราจึงไม่สามารถใช้ภาพของกษัตริย์หรือพระราชินีเป็นต้นแบบเพื่อเข้าใจพระเจ้าได้ เราไม่สามารถใช้ภาพการครองราชย์ของกษัตริย์ในโลกใบนี้เป็นต้นแบบเพื่อทำความเข้าใจคำกล่าวที่ว่า พระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ทรงครองราชย์เหนือทุกสรรพสิ่ง พระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ทรงไม่มีผู้ใดเปรียบเสมือนได้ พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่และทรงแตกต่างจากกษัตริย์ทุกพระองค์บนโลกใบนี้ พระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ทรงเป็นต้นแบบของทุกสิ่ง กษัตริย์องค์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนโลกใบนี้เป็นเพียงภาพสะท้อนที่เลื่อนกลางของพระเจ้าเท่านั้น พระเจ้าของเราทรงยิ่งใหญ่เหนือสิ่งใดทั้งหมด

เพื่อให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้ายิ่งใหญ่และน่าเกรงขามมากยิ่งขึ้น พระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่เหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมดได้เสด็จมาใกล้เรา พระองค์ยิ่งใหญ่และทรงเป็นความรัก การรู้เพียงว่าพระเจ้านั้นทรงดำรงอยู่เหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมดและเปี่ยมด้วยพระสิริ อีกทั้งทรงแยกจากการทรงสร้างทั้งสิ้นของพระองค์โดยสิ้นเชิงจะเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ในสถานการณ์เช่นนี้ อาจจะทำให้เราเคยชินกับความคิดที่ว่าพระองค์จะไม่ทรงแทรกแซงกิจการของมนุษย์ และอาจใช้ชีวิตเสมือนว่าเราเป็นพระเจ้าของตนเอง

แต่พระเจ้าของเราไม่เป็นเช่นนั้น พระองค์ยังทรงเป็นพระเจ้าผู้สถิตอยู่ทุกหนทุกแห่ง ผู้ซึ่งได้ทรงสำแดงพระองค์เองแก่เราและทรงมาเป็นมนุษย์เหมือนเรา พระองค์ตรัสว่า “เราจะดำเนินในหมู่พวกเจ้า จะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชากรของเรา” (ลนต. 26:12) พระองค์ทรงอยู่ใกล้เรา พระองค์จะไม่ทรงละหรือทอดทิ้งเราเลย (ฮบ. 13:5) พระองค์อยู่ใกล้เรามากจนทรงเรียกเราว่า “มิตรสหาย” (ยอห์น 15:14) พระองค์อยู่ใกล้เรามากจนพระคัมภีร์กล่าวว่า “พระคริสต์สถิตในพวกท่าน” (คส. 1:27) ด้วยธรรมชาติของพระเจ้าที่เราได้ทราบไปแล้ว เราจึงแทบจะเข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้เลย แต่ด้วยพระคุณของพระเจ้า เราสามารถเติบโตขึ้นในการเรียนรู้ถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ได้ การรู้อย่างนี้จะขับเคลื่อนมนุษย์เป็นรูปเคารพออกไปจากชีวิตของเรา และทำให้เรามีแนวโน้มที่จะหมกมุ่นอยู่กับตัวเองน้อยลง

อะไรคือสิ่งที่ขัดขวางความยำเกรงพระเจ้า?

ปัญหาที่เราพบในการพยายามเพื่อรู้จักและเพื่อยำเกรงพระเจ้าอย่างที่พระองค์ควรได้รับ คือ ศัตรูที่สำคัญอยู่สามประการคือ โลกนี้ เนื้อหนังของเราเอง และมารซาตาน ศัตรูทั้งสามนี้จะร่วมกันวางแผนเพื่อยกระดับให้มนุษย์ (หรือสิ่งที่เราจะได้รับจากพวกเขา) อยู่เหนือกว่าพระเจ้า การต่อต้านขัดขวางนี้เกิดขึ้นในใจ (เนื้อหนัง) ของเราเอง และถูกรอรับโดยโลกนี้และมารซาตาน

จิตใจของเรา

จิตใจของเรามีกลยุทธพื้นฐานบางประการในการหลีกเลี่ยงความยำเกรงพระเจ้า กลยุทธอันดับต้น ๆ คือ สัญชาตญาณในการดำเนินชีวิตตามความสำเร็จของเรา สิ่งนี้ทำให้เรานึกถึงคนที่นิยมความสมบูรณ์แบบและฟาริสี เรื่องนี้เป็นที่รู้จักดีในพระคัมภีร์ว่าเป็นความชอบธรรมที่มาจากการกระทำหรือการยึดมั่นในธรรมบัญญัติ และนั่นหมายความว่าเราเป็นคนที่ “อยากอยู่ใต้ธรรมบัญญัติ” (กท. 4:21) มากกว่าที่จะดำเนินชีวิตโดยอาศัยพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น

อัครทูตเปาโลขยายความในพระธรรมโรมว่า “เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตส่าห์ตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น พวกเขา [ชาวฮีบรู] จึงไม่ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของธรรมบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (รม. 10:3-4) ในข้อนี้ เปาโลเขียนว่าเราสามารถแสวงหาความชอบธรรมของเราเองได้แทนที่จะได้รับความชอบธรรมที่ประทานไว้ในพระเยซูคริสต์ ทำไมเราจึงเลือกที่จะทำเช่นนั้น? ทำไมเราถึงไม่รีบเร่งไปหาสมบัติล้ำค่าชิ้นนี้?

พระคุณของพระเจ้าไม่ใช่ข้อดีเสมอไปเมื่อเราต้องการสร้างอัตลักษณ์ขึ้นด้วยตัวเอง เราชอบแนวคิดของการเป็นหุ้นส่วนกับพระเจ้ามากกว่า คือ พระเจ้าทำบางส่วนและเราเองทำอีกส่วนหนึ่ง เพื่อที่เราจะสามารถเอาความสำเร็จเหล่านั้นไว้รอดคนอื่น ๆ ได้ และสิ่งนี้มันทำให้เรารู้สึกหยิ่งทะนงในตัวเองเป็นอย่างยิ่ง แต่เรามีทางเลือกอีกทางหนึ่งคือการเป็นคนยากจนและขัดสนต่อจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และแน่นอนว่านี่ไม่ใช่ทางเลือกที่ความหยิ่งทะนงของเราจะเลือก

นี่คือสภาพที่เหมาะสมที่สุดที่ทำให้เกิดความกลัวมนุษย์ เพราะหากเราพยายามดำเนินชีวิตในแบบที่ประสบความสำเร็จไว้เพื่อรอดคนอื่น เราก็มั่นใจได้เลยว่า กลไกที่ขับเคลื่อนทั้งหมดนี้ก็คือการที่เราดำเนินชีวิตภายใต้ธรรมบัญญัติ โดยพยายามทำความดีด้วยตัวเองต่อหน้าพระเจ้า

กลยุทธ์อย่างหนึ่งของลัทธิเคร่งกฏบัญญัติ ก็คือ การลดทอนความสำคัญของการเชื่อฟังลงให้กลายเป็นเพียงความกังวลเกี่ยวกับบุคลิกภายนอก ทั้ง ๆ ที่การเชื่อฟังนั้นถือว่าการแสดงออกที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาว่าคนนั้นมีความยำเกรงพระเจ้า มันจะทำให้เราจดจ่ออยู่ที่การกระทำของเราเองและมองข้ามทำที่ต่าง ๆ ไป การทำเช่นนั้นมันทำให้เราจินตนาการไปว่า ตัวเราได้มาตรฐาน วันนี้เราไม่ได้ทำใคร เราไม่ได้ล่วงประเวณี เราไม่ได้ขโมยของ ๆ ใคร เราช่างมีวันที่ดีจริง ๆ และยิ่งไปกว่านั้นเราเป็นคนดี แน่แน่นอนว่าบางครั้งเราก็ทำสิ่งไม่ดีบ้างเป็นครั้งคราว เช่น เราอาจจะตะคอกคนอื่น หรืออาจจะดูส่อลามกบ้าง แต่โดยรวมแล้ว เราถือว่าเป็นคนดีพอสมควรเลยละ อย่างน้อยก็ดีกว่าบางคน ผลที่ตามมาคืออะไร? ถ้าเราคิดว่าเราเป็นคนดีแล้ว แปลว่าพระเจ้าก็ไม่เกี่ยวอะไรกับชีวิตของเรา

ดังนั้นเราสามารถสรุปได้ว่าสิ่งที่เรียกว่าลัทธิเคร่งกฏบัญญัตินั้น มีส่วนทำให้เรากลัวมนุษย์ เมื่อความต้องการพระเยซูเหนือสิ่งอื่นใดของเราเริ่มจางหายไป เราก็พึ่งการพยายามทำด้วยตัวเอง การเห็นคุณค่าในตัวเองก็จะเริ่มมาเยือนเราเป็นบางครั้งเมื่อเราคิดว่าเราก็ไม่เลวนะ หรือบางทีอาจจะดีกว่าคนบางคนด้วยซ้ำ แต่ลัทธินี้ก็เผยให้เห็นข้อบกพร่อง เพราะเราย่อมล้มเหลวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในที่สุด ธรรมบัญญัติจะกล่าวโทษเรา ความสิ้นหวังจึงเข้ามาแทนที่ความนับถือตนเอง และค่อย ๆ กลายเป็นความวิตกกังวลเรื้อรังเมื่อเราพยายามดำเนินชีวิตด้วยตัวเราเอง ลัทธิเคร่งกฏบัญญัติคือพาริสี่ที่พบได้ในตัวเราทุกคน

ลัทธิเคร่งกฏบัญญัติเริ่มต้นจากความพยายามของเราเอง โดยหวังว่าเราจะได้รับความภาคภูมิใจและสันติสุขจากความพยายามในสิ่งที่เราทำ แต่พระคุณเริ่มต้นที่พระเยซู ผู้ทรงเชื่อฟังธรรมบัญญัติอย่างสมบูรณ์แทนเรา เพื่อที่เราจะรอดในสิ่งที่พระองค์ทำและพักสงบในพระราชกิจของพระองค์แทนที่จะพึ่งพิงในการกระทำของเราเอง และเมื่อเราอยู่กับพระองค์ ด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระองค์ เราจึงเติบโตขึ้นในการเชื่อฟังถึงแม้จะยังไม่สมบูรณ์ก็ตาม

โลกนี้

โลกนำเอาความโน้มเอียงสู่การเป็นพวกเคร่งกฏหมายของเรา แล้วทำให้มันกลายเป็นสิ่งที่ชอบธรรม โลกย้ำเตือนเราว่า ไม่ว่าเราจะมิบาปหรือข้อบกพร่องอะไรก็ตาม เราก็เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง และคนอื่นก็ทำเช่นเดียวกัน สิ่งที่ถูกหรือผิดถูกตัดสินด้วยเสียงส่วนใหญ่ มีใครกล้ายืนยันได้ว่าพระเจ้าทรงใส่พระทัยเรื่องเหล่านี้จริง ๆ ? โลกแสดงให้เห็นว่าแม้ว่าพระเจ้าจะมีจริง แต่พระองค์ทรงอยู่ห่างไกล พระองค์ทรงเริ่มต้นทุกอย่าง แต่ตอนนี้พระองค์กำลังนั่งเฉย ๆ ปล่อยให้สิ่งต่าง ๆ เป็นไปตามยถากรรมของมัน และ “พระเจ้าจะช่วยผู้ที่ช่วยตนเอง” เท่านั้น

มารซาตาน

มารซาตานยืนหยัดต่อต้านทุกสิ่งที่จะยกย่องพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว เมื่อใดก็ตามที่เราเกรงกลัวสิ่งที้นอกเหนือจากพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว ไม่ว่าจะเป็นพระอื่น ๆ มนุษย์ หรือสรรพสิ่งที่อยู่ต่ำกว่ามนุษย์ มารซาตานกำลังรู้สึกชอบอกชอบใจกับความมืดที่เราสร้างขึ้น มารซาตานใช้คำโกหกและการหลอกลวงอื่น ๆ เพื่อทำให้ความบาปของเราดูเล็กลง ขึ้นว่าพระเจ้าอยู่ห่างไกล และโกหกให้เราเชื่อว่าเราไม่สามารถไว้วางใจพระวามะของพระเจ้าได้ อันที่จริง มันกำลังใส่ความพระเจ้าว่ากำลังปิดกั้นไม่ให้เราได้รับสิ่งดี ๆ

เมื่อมีศัตรูเช่นนี้ การเติบโตขึ้นในความยำเกรงพระเจ้าย่อมไม่ใช่กระบวนการที่ราบรื่นเลย

เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม ศัตรูเหล่านี้ไม่ควรทำให้เรารู้สึกท้อถอย ความยำเกรงพระเจ้าสามารถเรียนรู้ได้ ในเฉลยธรรมบัญญัติ 4:10 พระเจ้าตรัสว่า “จงรวบรวมประชากรให้มาหาเรา เพื่อเราจะให้เขาได้ยินถ้อยคำของเรา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงเราตลอดวันคืนที่เขาจะมีชีวิตอยู่ในโลก” ในทำนองเดียวกัน กษัตริย์ดาวิดก็ตักเตือนประชาชนให้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเจ้า

บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ จงยำเกรงพระยาห์เวห์

เพราะผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน (สดด. 34:9)

มาเถิด ลูกเอ๋ย มาฟังเรา

เราจะสอนเจ้าถึงความยำเกรงพระยาห์เวห์ (สดด. 34:11)

เราจะเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเจ้าได้อย่างไร? เราทำได้โดยการฟังพระวามะของพระองค์อย่างถ่อมใจ

เมื่อเขา [กษัตริย์] นั่งบัลลังก์ในราชอาณาจักรก็ให้เขาคัดลอกธรรมบัญญัตินี้ไว้ในหนังสือเพื่อตนเองต่อหน้าพวกปุโรหิตคนเลวี่ ให้มันอยู่กับเขา และให้เขาอ่านตลอดชีวิตของตน เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา โดยรักษาถ้อยคำทั้งสิ้นในธรรมบัญญัตินี้ และกฎเกณฑ์เหล่านี้และทำตาม (ฉธบ. 17:18-19)

และเพื่อบุตรหลานทั้งหลายของเขาผู้ยังไม่ทราบจะได้ยินและเรียนรู้ที่จะ
ยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา (ฉธบ. 31:13)

การฟังนั้นแน่นอนว่ายากกว่าที่เราคิดไว้เสียอีก ทั้งศัตรูทั้งสามพยายามทำให้
การฟังเป็นสิ่งที่ต้องต่อสู้เพื่อให้ได้มา และโลกของเราก็อายุร่นวายอยู่แล้ว แต่หาก
ความยำเกรงพระเจ้านั้นมีความสำคัญอย่างที่พระคัมภีร์บอก เราก็สามารถมั่นใจได้
ว่าพระเจ้าเองจะทรงประทานกำลังให้เราติดตามแสงสว่างนั้นได้

ลองคิดถึงการขอความช่วยเหลือและการอธิษฐานดู ความถ่อมใจเช่นนี้จะนำ
คุณไปสู่เส้นทางที่ถูกต้องและพบกับพระคุณจากพระเจ้ามากยิ่งขึ้น ถ้ามองเพื่อน ๆ ว่า
พวกเขามีเรื่องราวเกี่ยวกับการรู้จักพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และแสนดีที่สามารถแบ่งปัน
ให้คุณฟังได้หรือไม่ เริ่มค้นหาว่าโลกนี้พยายามเปลี่ยนแปลงพระเจ้าตรงจุดใด
เพื่อให้จัดการกับพระองค์ได้ง่ายขึ้น ขอให้พระเจ้าทรงสอนคุณให้อ่านพระวจนะ
ของพระองค์ในฐานะคนมีปัญญาที่ “พินิจพิจารณาธรรมบัญญัติอันสมบูรณ์ซึ่งเป็น
ธรรมบัญญัติแห่งเสรีภาพ” (ยากอบ 1:25)

ตอนนี้ให้เราพิจารณาพระคัมภีร์บางตอนที่สอนเรื่องความยำเกรงพระเจ้า
กัน ความจริงแล้ว พระคัมภีร์ทั้งเล่มคือแบบเรียนว่าด้วยความยำเกรงพระเจ้า เพราะ
ตลอดทั้งเล่มสอนว่าพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวผู้ทรงบริสุทธิ์แห่งอิสราเอลทรง
ครอบครองอยู่เหนือทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าจะกล่าวโดยใช้คำนี้โดยตรงหรือไม่ก็ตาม
พระคัมภีร์บางตอนดูเหมือนว่าจะมีความสำคัญเป็นพิเศษ ผมจะเน้นบางตอน
ในบทนี้ ประเด็นสำคัญคือต้องมาดูก่อนว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใดและพระองค์ทรง
กระทำสิ่งใด ส่วนการกระทำของเราคือการตอบสนองต่อความรู้ที่เรามีเกี่ยวกับ
พระองค์

สังเกตเป็นพิเศษเกี่ยวกับพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ซึ่งแสดงให้เห็น
ทั้งความรักอันบริสุทธิ์ ความยุติธรรม พระเมตตา และความเข้มงวดของพระองค์
(รม. 11:22) ผู้ประพันธ์เพลงสดุดีเตือนเราว่าผู้ที่ยำเกรงพระเจ้ากล่าวว่า “ความรัก
มั่นคงของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์” (สดด. 118:4) แต่พวกเขายังกล่าวอีกว่า “เมื่อ
พระองค์ทรงกริ้วขึ้นแล้ว ใครจะยืนหยัดต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ได้” (สดด. 76:7)
พระคัมภีร์กล่าวถึงความรักที่ไม่อาจจินตนาการได้ควบคู่ไปกับพระพิโรธอันบริสุทธิ์
ของพระเจ้า พระเจ้าผู้เปี่ยมด้วย “พระกรุณาและพระคุณ พระองค์ทรงกริ้วข้า ทรง
บริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์จริง” (อพย. 34:6) แต่พระองค์ก็จะไม่ทรง
ละเว้นการลงโทษต่อผู้ที่ทำความผิดอย่างแน่นอน (ข้อ 7)

ดังนั้น การกล่าวว่า “พระเจ้าของฉันไม่ใช่พระเจ้าแห่งการพิพากษาและ
พระพิโรธ พระเจ้าของฉันเป็นพระเจ้าแห่งความรัก” นั้นจึงไม่ถูกต้อง การคิดเช่นนี้

ทำให้เราไม่สามารถเติบโตในความยำเกรงพระเจ้าได้ อีกทั้งความคิดเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเพียงแค່เสียพระทัยกับความบาปเท่านั้น แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงขุ่นเคืองพระทัยอะไร รวมถึงความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับผู้อื่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าจะเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ได้ ทั้งความยุติธรรมและความรักของพระเจ้าเป็นการแสดงออกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ และเราต้องรู้จักทั้งสองสิ่งนี้เพื่อเรียนรู้ถึงความยำเกรงพระองค์ หากเราพิจารณาเพียงแค່ความรักของพระเจ้าเท่านั้น มันจะทำให้เราจะไม่ต้องการพระองค์ และไม่กางเขนก็ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วน หากเรามุ่งเน้นแค่ความยุติธรรมของพระเจ้า เราก็อยากจะทำร้ายพระองค์ เพราะเราจะรู้สึกผิดอยู่เสมอและนับเวลาถอยหลังสู่การพิพากษาของพระองค์

ดังนั้นเราจึงต้องจดจำทั้งสองสิ่งนี้ให้ขึ้นใจ แต่ทั้งสองสิ่งนี้ก็ไม่ถึงกับสมดุลกันเสียทีเดียว พระเจ้าเองทรงส่งเสริมความไม่สมดุลนี้ นั่นคือให้เราเน้นที่ความรักและพระเมตตา พระพิโรธของพระองค์จางหายไปเพราะพระเจ้าได้ทรงวางแผนการลงโทษที่เราสมควรจะได้รับนั้นไว้ที่พระเยซู ความรักและพระเมตตาของพระเจ้าทรงดำรงอยู่จนถึงวันนี้และตลอดไปเป็นนิรันดร์

เรียนรู้ความยำเกรงพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง

จงมองพระคัมภีร์ว่า เป็นโรงเรียนของพระเจ้าที่สอนเกี่ยวกับความยำเกรงพระเจ้า บทเรียนเริ่มต้นด้วยคำสอนที่ว่าพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวผู้ทรงบริสุทธิ์ผู้ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสรรพสิ่ง

ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระยาห์เวห์

ให้ชาวพิภพทั้งปวงเกรงกลัวพระองค์

เพราะพระองค์ตรัส โลกก็เกิดขึ้นมา

พระองค์ทรงบัญชา มันก็ตั้งมั่นคง (สดด. 33:8-9)

สรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างคือผู้รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าตรัสเพียงคำเดียว และสิ่งนั้นเกิดขึ้นเพื่อทำตามพระประสงค์ของพระองค์ สิ่งที่เราเห็นรอบตัวเราคือฝีมือหัตถ์ของพระเจ้าที่แม้แต่พระเจ้าเองก็ยั้งตรัสว่าดี หากพระเจ้าตรัสว่าสิ่งนั้นดี นั่นต้องเป็นงานศิลปะชิ้นเอก แม้ว่าในปัจจุบันนี้มันจะอยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรมก็ตาม

จงมองไปรอบ ๆ แล้วสังเกตพระสิริของพระเจ้าที่สะท้อนออกมาในสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง ท้องฟ้าสีครามสะท้อนถึงฉลองพระองค์อันทรงพระเกียรติ ปุยเมฆเป็นเครื่องเตือนใจถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า (อพย. 19:9) และเป็นราช

รถเมื่อพระองค์ทรงกำกับดูแลสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง (สดด. 104:3) สายลมเป็นทูตสื่อสารของพระเจ้า (สดด. 104:4) และมาจากพระคลังของพระองค์ (สดด. 135:7) ดวงอาทิตย์ส่องแสงเหมือนเจ้าบ่าว เตือนใจผมว่าพระเยซูกำลังเสด็จกลับมาหาคริสตจักรของพระองค์ (สดด. 19:5) ฟาสาบรรดาสรรเสริญการอัศจรรย์ของพระเจ้าอย่างแท้จริง (สดด. 89:5) และประกาศพระสิริของพระองค์ (สดด. 19:1)

สัตว์ทุกตัวที่คุณเห็นมันกำลังกินหญ้าหรือดื่มน้ำอยู่นั้น ล้วนได้รับการเลี้ยงดูจากพระเจ้าผู้สูงสุด (สดด. 104) ชวนาชาวไร่ไม่ได้ทำให้พืชผลของตนเติบโต แต่พืชผลมาจากพื้นดินโลกในฐานะเป็นของขวัญจากพระเจ้า สายฝนคือการแสดงออกถึงความเอาใจใส่ของพระองค์ สายฟ้าที่พาดลงมาแสดงถึงฤทธานุภาพของพระองค์ นอกจากนี้ พระเจ้ายังทรงเป็นเจ้าของทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง “ที่ลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่สูงของภูเขาก็เป็นของพระองค์ด้วย” (สดด. 95:4) เรากำลังเดินอยู่บนพื้นดินที่มีเจ้าของคือพระเจ้าเอง

เพื่อให้เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับเราโดยตรง ขอให้เรารู้ว่าพระเยซูคือพระผู้สร้าง “เพราะโดยพระองค์ สรรพสิ่งถูกสร้างขึ้น ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ทั้งสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็น... และในพระองค์ สรรพสิ่งก็ดำรงอยู่” (คส. 1:16-17) อัครทูตเปโตรได้มีโอกาสดูพระผู้สร้างในชั่วขณะหนึ่ง คือเมื่อฝูงปลาฟังพระวจนะของพระเยซูและว่ายเข้าไปในอวนของเปโตรจนเต็มล้น เมื่อซีโมนเปโตรเห็นอย่างนั้นก็ทรุดตัวลงที่เท้าของพระเยซูทูลว่า “นายเจ้าข้า ขอตานไปให้ห่างจากข้าพเจ้าเถิด เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นคนบาป” (ลูกา 5:7)

เอลิซาเบธ บาร์เร็ตต์ บราวนิ่ง กล่าวไว้ดังนี้ว่า

โลกอัดแน่นไปด้วยสวรรค์

และพุ่มไม้ธรรมชาติทุกต้นก็ลุกโชนเป็นไฟด้วยพระเจ้า

มีเฉพาะเพียงแค่มองเห็นเท่านั้นที่จะถอดรองเท้าออก

ส่วนที่เหลือจะนั่งล้อมวงและเด็ดผลแบล็กเบอร์รี่²

ผู้ประพันธ์บทเพลงสดุดีกล่าวเช่นเดียวกันกับ เอลิซาเบธ บาร์เร็ตต์ บราวนิ่ง ก่อนหน้านั้น เมื่อเขาเลือกที่จะถอดรองเท้าออก ความยิ่งใหญ่ของการทรงสร้างของพระเจ้าเป็นแรงบันดาลใจให้เขามัสการและถ่อมใจลง

เมื่อข้าพระองค์มองดูฟ้าสวรรค์อันเป็นพิพระหัตถ์ของพระองค์

ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้

2 Elizabeth Barrett Browning, *Aurora Leigh* (1857), book 7.

มนุษย์เป็นผู้ใดเล่า ที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา
และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่พระองค์ทรงห่วงใยเขา
(สดด. 8:3-4)

ด้วยความงดงามทั้งหมดที่ถูกสร้างขึ้นรอบตัวเรา มีความงดงามที่เหนือกว่าความงามของเราในหลาย ๆ ด้าน พระเจ้ากลับทรงเลือกมนุษย์ให้เป็นมงกุฎแห่งการทรงสร้างของพระองค์

เมื่อได้ยืนยันความจริงนี้มันทำให้ผมตอบสนองสองประการ เช่นเดียวกับผู้บันทึกพระธรรมสดุดี ไม่มีคำตอบใดเลยที่ทำให้ผมรู้สึกดีกับตัวเองเป็นพิเศษ ประการแรกผมรู้สึกเต็มไปด้วยความอัศจรรย์ใจ ผมมีคำถามมากมาย ทำไมพระองค์ถึงมาสนใจพวกเรา ท่ามกลางทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างด้วยความสวยงามทั้งหมดนี้ เพราะเหตุใดพระองค์จึงทรงเลือกให้มนุษย์เป็นผู้ที่สะท้อนพระฉายาของพระองค์ โดยเฉพาะ ผมซาบซึ้งพระคุณนั้น แต่ก็ยากที่จะเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงวางเราไว้เหนือทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง

ประการที่สองคือ มันทำให้ผมต้องถ่อมใจลงและขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งนี้ ทั้งแกรนด์แคนยอนและมหาสมุทรนั้น ต่างก็สวยงามกว่าผมเป็นไหน ๆ แทนที่ผมจะภูมิใจในตนเอง สิ่งทรงสร้างเหล่านี้กลับเตือนใจผมว่า ผมไม่ได้ดำเนินชีวิตอย่างงดงามเท่าที่ควรและผมต้องการพระเยซู

นี่คือบทเรียนแรกของเราในการเรียนรู้ที่จะยำเกรงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า

ยาโคบและโมเสสเรียนรู้ความยำเกรงพระเจ้า

เมื่อคุณอ่านพระธรรมปฐมกาลผ่านเลนส์ของความยำเกรงพระเจ้า ทุกเหตุการณ์ก็จะยิ่งออกรสออกชาติมากขึ้น น้ำท่วมโลกเป็นภาพที่น่าเกรงขามที่แสดงให้เห็นถึงความยุติธรรมของพระเจ้า โนอาห์เป็นหลักฐานที่แสดงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า หอคอยบาเบลแสดงให้เห็นถึงฤทธาณาภาพและความยุติธรรมอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แต่พระองค์จะไม่ปล่อยย้ให้มนุษย์ยกย่องตนเอง ในขณะที่เดียวกันหอคอยบาเบลยังแสดงให้เห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าด้วยเพราะพระองค์ได้ทรงจำกดวงผลของบาปของผู้บาปไว้ โดยการให้ผู้คนที่จะจัดกระจายไปทั่วโลกได้กลายเป็นเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้โอกาสที่คน ๆ หนึ่งจะข้ามเหวคนจำนวนมากมีน้อยลง การทรงเรียกของอับราฮัมเป็นภาพที่น่ายำเกรงของความรักที่ติดตามและไล่ล่ามนุษย์ (กล่าวคือ ทั้งงดงามและน่าเกรงขาม) พระเจ้าผู้ทรงอำนาจสูงสุดเสด็จเข้ามาใกล้ชายคนหนึ่ง และทรงเรียกอับราฮัมให้เป็นบิดาของผู้คนมากมายซึ่งหมายถึงประชากรของพระเจ้า แต่ละเรื่องราวท้าทายความ

เข้าใจที่จำกัดของเราเกี่ยวกับความยุติธรรมและความรักของพระเจ้า และนำเราไปสู่การเคารพยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ แต่มีเพียงเรื่องราวของยาโคบเท่านั้นที่เผยให้เห็นว่าพระเจ้าทรงพระนามว่า “ความยำเกรง” (ปฐม. 31:53)

ครั้งแรกที่ยาโคบได้พบกับพระเจ้า—หรือที่ยาโคบเรียกว่า “พระองค์ที่อิสอัคบิดาของเขายำเกรง” ในตอนนั้นยาโคบกำลังหลบหนีจากเอซาวพี่ชายของตนเนื่องจากยาโคบพึ่งหลอกขโมยสิทธิบุตรหัวปีจากเอซาวไป ยาโคบจึงมีเหตุผลที่จะกลัวพี่ชายของเขา เอซาวเป็นคนตัวใหญ่กว่า แข็งแรงกว่า และบางทีก็อาจมีแนวโน้มใช้ความรุนแรงมากกว่าด้วย ดังนั้น จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าในช่วงเวลานี้ของยาโคบ มนุษย์คือสิ่งใหญ่โต ส่วนพระเจ้านั้นกลับเล็กกระจิดริด

แต่แล้วความฝันของยาโคบก็ได้เปลี่ยนแปลงทุกสิ่ง (ปฐม. 28:10-22) คำว่าบริสุทธิ์เป็นคำที่ถูกนำมาใช้ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม แต่ส่วนใหญ่มักใช้เพื่ออธิบายถึงที่ประทับของพระเจ้า ณ จุดนี้เองที่ยาโคบได้พบกับพระเจ้า ขณะที่เขากำลังฝัน ม่านแห่งฟ้าสวรรค์ได้ถูกเปิดออก และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตรัสกับเขา พระดำรัสของพระองค์ทรงอ่อนโยนและปลอบประโลมแต่ยังคงความบริสุทธิ์ ดังนั้น ยาโคบจึงรู้สึกหวาดกลัว เขาจิตใจที่ได้ตื่นขึ้นและยังมีชีวิตอยู่ เขาร้องออกมาว่า “สถานที่นี้มายำเกรงนัก” (ข้อ 17) และเขาสอบถามว่า “พระยาเวห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์” (ข้อ 21) ยาโคบเรียกสถานที่นั้นว่าเบเธล ซึ่งแปลว่า “พระนิเวศน์ของพระเจ้า” สำหรับเราแล้วนี่คือข่าวดี ยาโคบเป็นคนขี้โกง แต่พระเจ้าก็ยังทรงเสด็จเข้ามาใกล้เขา พระเจ้าไม่ได้เสด็จเข้ามาใกล้ยาโคบเพราะยาโคบเป็นคนดี และสมควรได้รับสิ่งนี้ หรือเพราะพระองค์ทรงมองเห็นศักยภาพของเขา แต่พระองค์ทรงเสด็จเข้ามาใกล้เพราะว่านี่คือวิถีของพระเจ้า

เหตุการณ์นี้เองที่น่าจะอยู่ในใจของยาโคบมากที่สุดเมื่อเขาเรียกพระเจ้าว่า “พระองค์ที่อิสอัคยำเกรง” อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่การเผชิญหน้ากับพระเจ้าเพียงครั้งเดียวของยาโคบ บริบทของการเผชิญหน้ากับพระเจ้าครั้งต่อไปของเขามีความคล้ายคลึงกันตรงที่ยังคงเกี่ยวข้องกับภัยคุกคามของเอซาว แต่ต่างกันตรงแทนที่ยาโคบจะวิ่งหนีจากเอซาว เขากลับกำลังจะไปพบกับเอซาวแทน

คำถามที่ชัดเจน: *คุณควรกลัวผู้ใด? เอซาวหรือพระเจ้าผู้เที่ยงแท้องค์เดียว?* เพื่อช่วยให้ยาโคบตัดสินใจเรื่องนี้ พระเจ้าได้ทรงอวยพรยาโคบด้วยการเสด็จมาเยี่ยมเยียนเขาอย่างใกล้ชิดยิ่งกว่าความฝันที่เบเธลเสียอีก พระเจ้าปรากฏกายให้ยาโคบได้เห็นในรูปรายมนุษย์ ต่อสู้กับเขา และอวยพรเขา

การที่พระเจ้าเปิดเผยพระองค์เองในความฝันก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่การที่พระองค์เข้ามามีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิดกับประชากรของพระองค์ เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง และนี่แหละคือวิถีที่พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะเปิดเผยพระองค์เอง

กับเรา พระองค์เป็นพระเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดเรา พระองค์คือพระเจ้าที่อยู่กับเรา การได้สัมผัสกับพระลักษณะของพระเจ้าเช่นนี้คือสิ่งที่มากเกินไปสำหรับยาโคบ ดังนั้นพระเจ้าจึงเลือกที่จะให้พระนามของพระองค์เป็นความลับ อย่างไรก็ตามกับเรา ความลับได้ถูกเปิดเผยแล้ว เรารู้จักผู้คนที่มาปล้ำสู้กับยาโคบด้วยพระนามที่ก่อให้เกิดความรู้สึกเคารพยำเกรงและน่าเกรงขามมากที่สุด นั่นคือ “เพราะพระนามของพระเยซู ทุกชีวิตจะต้องคุกเข่าลงกราบพระองค์” (ฟป. 2:10)

ความยำเกรงพระเจ้าเป็นของขวัญที่พระเจ้าทรงประทานให้อย่างแท้จริง ความรู้ที่เพิ่มขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้าจะเข้ามาแทนที่ความกลัวมนุษย์ และขจัดแนวโน้มในการละเลยบาปกลับ ๆ ของเราออกไป ขาวดีคือ เราสามารถเรียนรู้เรื่องนี้ได้ พระเจ้าทรงยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะอวยพรให้เราได้รู้สิ่งนี้ คุณไม่จำเป็นต้องมีเชื้อสายอิสราเอลเลย ขอเพียงแค่คุณปรารถนาและแสวงหาความรู้เท่านั้น

โมเสสก็เหมือนกับยาโคบที่ไม่ได้มีนิสัยยำเกรงพระเจ้าติดตัวมาตั้งแต่เกิด แต่ในที่สุดโมเสสเองก็ได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเจ้า ประสบการณ์ครั้งแรกของโมเสสที่เหมือนกับประสบการณ์ของยาโคบที่เบธเอลนั้น เกิดขึ้นขณะที่โมเสสกำลังหลบหนีด้วยเช่นกัน เมื่อพระเจ้าปรากฏกายให้โมเสสเห็นเป็นเปลวไฟในพระธรรมอพยพบทที่ 3 ตอนนั้นเป็นตอนที่โมเสสกำลังซ่อนตัวในถิ่นทุรกันดารเพื่อหลบหนีจากฟาโรห์ การปรากฏพระองค์เองต่อโมเสส สามารถกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า พระเจ้าทรงนำที่ประทับของพระองค์มาใกล้โมเสสและบอกให้โมเสสรู้ว่าที่นั่นคือที่ศักดิ์สิทธิ์ โมเสสได้รับคำสั่งให้ถอดรองเท้าออก และเขาเอามือปิดหน้าด้วยความกลัว

ทั้งยาโคบและโมเสสต่างก็ได้รับพระพรและพระสัญญาจากพระเจ้า คือ ความรู้ถึงความรักของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญต่อความยำเกรงพระเจ้า แต่ในขณะเดียวกันทั้งสองคนต่างก็หวาดกลัวการได้ใกล้ชิดของพระเจ้าผู้สูงสุด สิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขาคือสิ่งที่สุดขั้ว พวกเขาก้าวจากความหวาดกลัวจนตัวสั่นไปสู่การนมัสการความยำเกรงพระเจ้าของพวกเขา มีลักษณะเฉพาะคือมีทั้งความหวาดกลัวและการนมัสการ พวกเขาเป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้

ในชีวิตของคริสเตียน มีการเปลี่ยนจากความหวาดกลัวจนตัวสั่นที่เกี่ยวข้องกับการพิพากษาลงโทษ หรือไม่ก็จากความไม่แยแสที่ปฏิเสธการพิพากษาลงโทษไปสู่การนมัสการที่ขับเคลื่อนด้วยความรัก อย่างไรก็ตาม ตัวอย่างในพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าความรู้สึกเกรงขามนี้เหมาะสมกับผู้เชื่อ เมื่อเราเข้าใจความบริสุทธิ์ของพระองค์ เราจะได้รับการนำทางจากโมเสส ยาโคบ และผู้บันทึกพระธรรมสดุดี เพื่อที่เราจะสามารถกล่าวได้ว่า “ร่างกายของข้าพระองค์สิ้นส่ท้านด้วยความเกรงกลัวพระองค์” (สดด. 119:120) หนึ่งในพระนามของพระเจ้า คือ ความยำเกรง

นี่คือบทเรียนที่สองของเราในการเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเจ้า

การเรียนรู้ความยำเกรงพระเจ้าองค์พระผู้ไถ่

เราได้เรียนรู้ความยำเกรงพระเจ้าโดยการรู้จักพระเจ้าผู้สร้าง การทรงสร้างจักรวาลเป็นการแสดงออกถึงฤทธานุภาพและความรักของพระเจ้า นอกจากนี้เรายังเรียนรู้ความยำเกรงพระเจ้าโดยการเป็นพยานถึงพระองค์ในฐานะพระผู้ไถ่ในพันธสัญญาเดิมเราเห็นสิ่งนี้ได้ชัดเจนที่สุดในการอพยพออกจากอียิปต์ของชนชาติอิสราเอล

การอพยพและการทรงประทานธรรมบัญญัติบนภูเขาซีนาย คือบทเรียนครั้งแรกและครั้งใหญ่ของการยำเกรงพระเจ้า ในเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าแสดงให้เห็นว่าพระองค์เท่านั้นที่เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว ไม่มีสิ่งใดเทียบได้กับพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นในด้านฤทธานุภาพ ด้านการทรงพิพากษา ด้านความรักและด้านความสัตย์ซื่อ ไม่มีผู้ใดหรือสิ่งใดที่สามารถเทียบกับพระเจ้าได้เลย

หลังจากที่ชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์แล้ว ในที่สุดพระเจ้ายกย่องนำพวกเขาไปยังภูเขาของพระองค์ แต่เนื่องจากการอยู่ใกล้กับที่ประทับของพระเจ้า ชนชาติอิสราเอลจึงได้รับคำสั่งให้ชำระตนเองในเชิงสัญลักษณ์และแยกตัวออกจากพวกเขาไม่สามารถล่วงล้ำเข้ามาในบริเวณเชิงเขาได้ ต้องซักเสื้อผ้า แลงดการมีเพศสัมพันธ์เมื่อพวกเขาต้องมารวมตัวกันที่ภูเขา พวกเขาต้องเตรียมตัวให้พร้อมที่จะอยู่ใกล้ดินแดนศักดิ์สิทธิ์

จากนั้นพวกเขาได้เห็นการทรงสำแดงของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ ไฟลงมาบนภูเขาควีนนาทที่ปกคลุมทุกหนทุกแห่ง ภูเขาทั้งลูกสิ้นสะท้อนอย่างรุนแรง และเสียงแตรที่ประกาศการเสด็จมาของพระเจ้ายกย่องก็ดังกึกก้องขึ้นเรื่อย ๆ แน่นอนว่า ประสาทสัมผัสของทุกคนถูกปลุกดันออกมาจนถึงขีดสุดแห่งการรับรู้

ครั้งหนึ่งผมเคยเจอเหตุการณ์ที่เสียงดังและน่าตกใจพอ ๆ กันกับเหตุการณ์แบบนี้มาแล้ว ผมได้ขับรถกับเพื่อน ๆ มหาวิทยาลัยไปทางใต้ของฟลอริดาโดยใช้เวลาประมาณยี่สิบชั่วโมง ตอนที่เราไปถึงก็ประมาณตีหนึ่งครึ่งแล้ว และดูเหมือนว่าที่พักที่มีดuscheแพงเกินไปสำหรับการพักค้างคืนแค่ไม่กี่ชั่วโมง ดังนั้นเราจึงตัดสินใจหาที่กางเต็นท์แทน ระหว่างนั้นพวกเราทุกคนยกเว้นคนขับต่างก็หลับ ๆ ตื่น ในที่สุดเมื่อเขาหยุดรถ เราก็กางเต็นท์และนอนพักที่นั่น แต่สิ่งที่เราไม่รู้เลยก็คือ ในระหว่างที่คนขับหาที่กางเต็นท์ที่ชั่วคราว เขาได้ขับรถผ่านป้าย “ห้ามบุกรุก” เข้าไปแล้ว

สิ่งต่อมาที่ผมจำได้คือ พื้นดินกำลังสั่นสะเทือนและมีเสียงของภูเขาถล่ม ในความโกลาหลนั้น ผมเห็นเพื่อนของผมทั้งสี่คนอ้าปากค้างและเส้นเลือดที่คอของพวกเขาก็โป่งออกมา พวกเขา กำลังกรี๊ดร้อง แต่เสียงข้างนอกนั้นดังจนผมไม่ได้ยินเสียงอะไรของพวกเขaley หลังจากนั้นไม่กี่นาที เราก็กางเต็นท์ออกจากเต็นท์และได้รู้ว่าทำไมเราถึงได้ที่กางเต็นท์ฟรี เป็นเพราะเรากางเต็นท์อยู่ติดกับ

ปลายรันเวย์ของกองทัพนั่นเอง เสียงที่เราได้ยินคือเสียงเครื่องบินขนส่งขนาดมหึมาของกองทหารที่กำลังบินขึ้นห่างจากหัวของเราไปเพียงประมาณเก้าเมตรเท่านั้นเอง

ผมคิดว่าชาวอิสราเอลคงไม่ได้ยินเสียงกรีดร้องของคนอื่น ๆ ที่อยู่รอบตัวเช่นกันเมื่อเสียงแตรดังกึกก้องขึ้น เพราะพวกเขาคงมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับภูเขาจนไม่ทันสังเกตเห็นคนรอบตัวที่กำลังอ้าปากค้างจนเส้นเลือดที่คอของพวกเขาโป่งพองออกมา

ผลลัพธ์ของเหตุการณ์นั้น คือคำสั่งสิบข้อบนแผ่นศิลาสองแผ่น ซึ่งก็คือธรรมบัญญัตินั่นเอง (ไม่มีข้อใดเลยที่บอกว่าเราต้องได้รับการชื่นชมจากคนอื่น) อาจจะฟังดูน่าผิดหวัง แต่หากผู้คนคาดหวังสิ่งที่มีความหมายมากกว่านี้ พวกเขา ก็ย่อมพลาดการเข้าใจแก่นแท้ของธรรมบัญญัติไปอย่างสิ้นเชิง

ธรรมบัญญัตินั้นงดงาม เพราะเผยให้เห็นถึงพระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระบัญญัติสิบประการและการประยุกต์ใช้มากมาย ล้วนสอนเราเกี่ยวกับผู้ที่ทรงประทานธรรมบัญญัตินี้แก่เรา ธรรมบัญญัติเหล่านี้เผยให้เห็นว่า วิธีการของพระเจ้านั้นสูงกว่าวิธีการของประชาชาติที่อยู่รอบ ๆ ชาวอิสราเอลอย่างมาก สิ่งที่ดีเหมือนเป็นการจู้จุกจิกสำหรับเรานั้น แท้จริงแล้วกลับเป็นการเปิดเผยที่สวยงามของพระเจ้าผู้ทรงปกป้องผู้ที่ถูกกดขี่และคนยากจน พระเจ้าผู้ทรงเกลียดความอยุติธรรม ทรงรักความเมตตา ทรงประทานการยกโทษและทรงชำระให้สะอาด และทรงบริสุทธิ์อย่างแท้จริง ในธรรมบัญญัติพระเจ้าทรงกำหนดมาตรฐานใหม่สำหรับความบริสุทธิ์ที่โลกไม่เคยรู้จักมาก่อน

เราสามารถกล่าวได้ว่าธรรมบัญญัติเป็นเอกสารแห่งความรักอันบริสุทธิ์ ในธรรมบัญญัตินั้นพระเจ้าตรัสว่า “เราได้แสดงให้เห็นแล้วว่า ถึงแม้เจ้าจะเป็นชนชาติที่อ่อนแอที่สุด แต่เราได้ช่วยเจ้าและดูแลเจ้าบุตรที่รักของเรา เราได้เปิดเผยความรักนิรันดร์ของเราที่มีต่อเจ้ามากยิ่งขึ้น บัดนี้ เจ้าได้เห็นความรักของเราแล้วและรู้ว่าเจ้าเป็นบุตรของเรา เจ้าต้องเรียนรู้ที่จะรักเราและดำเนินชีวิตอย่างบุตรแห่งสวรรค์ เพื่อแสดงให้เห็นว่าจะทำสิ่งนั้นได้อย่างไร เราจึงมอบธรรมบัญญัติแก่เจ้า ธรรมบัญญัตินี้จะสอนให้เจ้าเป็นเหมือนพระบิดาในสวรรค์ของเจ้า” การเชื่อฟังของเราไม่ได้ทำให้พระองค์รักเรา แต่พระองค์ทรงรักเราก่อน แล้วจึงประทานโอกาสให้เราตอบสนองต่อความรักของพระองค์

เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า จงชำระตัวให้บริสุทธิ์เพื่อเจ้าจะบริสุทธิ์
เพราะเราบริสุทธิ์ (ลนต. 11:4; ดูเพิ่มเติม 19:2; 20:7)

เจ้าต้องบริสุทธิ์สำหรับเรา เพราะเราหาที่ไว้เป็นผู้บริสุทธิ์ และได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลายเพื่อเจ้าจะเป็นของเรา (ลนต. 20:26)

มนุษย์จะบริสุทธิ์ได้อย่างไร? พวกเขาจะรักและถวายเกียรติแด่พระเจ้าของพวกเขาได้อย่างไร? ด้วยความเคารพยำเกรงพวกเขาจะยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้าและเชื่อฟังพระองค์ และพวกเขาเชื่อวางใจว่าพระองค์เองจะทรงยกโทษบาปของพวกเขา ซึ่งบาปเหล่านั้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ นี่คือสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าความยำเกรงพระเจ้าเป็นเช่นไร นี่คือนิยามที่ธรรมบัญญัติได้สอนไว้ จะมีของขั้วชนิดใดที่ทรงเกียรติยิ่งไปกว่านี้หรือ? ไม่น่าแปลกใจที่ผู้บันทึกพระธรรมสดุดีจะกล่าวว่า “ร่างกายข้าพระองค์สั่นเทิ้มเพราะหวาดกลัวพระองค์ และข้าพระองค์กลัวคำพิพากษาของพระองค์” (สดด. 119:120)

นี่คือบทเรียนที่สามของเราในการเรียนรู้เรื่องความยำเกรงพระเจ้า

เมื่อถึงจุดนี้ให้แน่ใจว่าคุณได้จับจ้องที่พระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์เสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการนัดแคนยอนหรือธรรมบัญญัติสิบประการ ทั้งหมดนี้ล้วนแต่สร้างความรู้สึกเกรงขาม เพราะเป็นการแสดงออกถึงพระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า

สำหรับต่อยอดความคิด

1. คุณเพิ่งจะเริ่มค้นคว้าคร่าวๆ ถึงความยำเกรงพระเจ้าเท่านั้น ในขั้นตอนนี้ให้คุณอธิบายเป็นคำพูดของตัวเองว่าความยำเกรงพระเจ้าคืออะไร ขอให้มีความหมายเชิงบวกและแสดงความมุ่งมั่นปรารถนาของคุณ เพราะนี่คือของขั้วที่พระเจ้าทรงประทานให้กับผู้ที่มิปัญญาที่สุดท่ามกลางพวกเรา
2. เมื่อใจของเราและธรรมบัญญัติของพระเจ้ามาบรรจบกัน เรามักจะมองข้ามพระคุณของพระเจ้า ย้อนกลับไปอยู่ที่พระบัญญัติสิบประการและพิจารณาว่าพระบัญญัติเหล่านี้เผยให้เห็นลักษณะนิสัยของพระเจ้าอย่างไร (อพย. 20) ตัวอย่างเช่น ธรรมบัญญัติเผยให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ซื่อสัตย์ที่จะไม่ทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ (“อย่าล่วงประเวณี”) พระองค์เป็นเจ้าของทุกสิ่ง พระองค์ต้องการเราเป็นของพระองค์เอง เป็นต้น

บทที่ 6

เติบโตขึ้นใน ความยำเกรงพระเจ้า

เราสามารถต่อต้านความกลัวมนุษย์ได้เมื่อเราเรียนรู้ว่าพระเจ้าของเราทรงมีความรักและทรงมีฤทธิ์อานุภาพมากกว่าที่เราเคยจินตนาการไว้ แต่ภารกิจนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ถึงแม้ว่าเราจะเป็นเจ้าหน้าที่ในวนอุทยานแห่งชาติที่สวยงามที่สุด หรือพุ่มไม้ในสวนหลังบ้านของเราเริ่มมีไฟลุกโชนแต่ไม่ถูกเผาไหม้ไป หรือแม้แต่พระเจ้าจะทรงปรากฏตัวต่อหน้าเราและปล้ำสู้กับเราสองสามยก มันก็ไม่มีอะไรเป็นเครื่องรับประกันเลยว่าเราจะยำเกรงพระเจ้าทุกวันจนไปถึงวันสุดท้ายในชีวิตของเรา บ่อยครั้งที่ประสบการณ์บั่นทอนเราถูกเสียงโหวกเหวกจากโลกภายนอกแซงหน้าอย่างรวดเร็ว และก็จะเป็นอีกครั้งที่พระเจ้าดูเล็กลงในใจเรา เป้าหมายของเราคือการสร้างรูปแบบประจำวันเพื่อการเติบโตขึ้นในความรู้ของพระเจ้า

ความงดงามของความยำเกรงพระเจ้า

โปรดจำไว้ว่า เรื่องทั้งหมดนี้ล้วนสวยงามและน่าดึงดูดใจ พระธรรมสุภาพิตสามารถช่วยเราได้ หัวใจของพระธรรมเล่มนี้คือความยำเกรงพระเจ้าซึ่งถือเป็นประตู เป็นเส้นทาง และเป็นจุดหมายของปัญญา “ความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และการรู้จักองค์บริสุทธิ์เป็นความรอบรู้” (สภษ. 9:10)

เนื่องจากความยำเกรงพระเจ้าเป็นสมบัติล้ำค่าแห่งชีวิต สุภาพิตจึงเชื้อเชิญเราให้เข้ามาหาความยำเกรงพระเจ้า พระธรรมสุภาพิตทำให้ความยำเกรงพระเจ้าเป็นที่ดึงดูดใจมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ผู้ที่ยำเกรงพระองค์จะอยู่อย่างพาสึก

(19:23) ความยำเกรงพระยาเวหนั้นยืดชีวิตให้ยาว (10:27) ผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ย่อมมีสวัสดิภาพและลูกหลานของเขาจะมีที่ลี้ภัย (14:26) เป็นน้ำพุแห่งชีวิต (15:16) นำเกียรติมาให้ (22:4) และควรได้รับการสรรเสริญทุกที่ที่มองเห็น (31:30)

ความยำเกรงพระเจ้าคืออะไร?

คือการรู้จักผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ทรงเป็นผู้สร้างสรรพสิ่งใหม่ ซึ่งเราถูกนำมาไว้ในพระองค์ด้วย

นั่นคือการตอบสนองต่อพระองค์อย่างถ่อมใจโดยการรักสิ่งที่พระองค์ทรงรัก และเกลียดสิ่งที่พระองค์ทรงเกลียด

ลองจินตนาการดูว่า โลกนี้จะเป็นอย่างไรหากเรารู้สึกเกลียดชังบาปอย่างแท้จริง โดยเริ่มต้นจากการเกลียดชังบาปของเราก่อน แล้วจึงค่อยนึกถึงบาปของผู้อื่น (มธ. 7:3-5) หากเป็นเช่นนั้นจริงมันจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อสามีภรรยาทะเลาะกัน? แทบจะเกิดขึ้นไม่ได้เลย เพราะทั้งคู่จะพยายามตั้งใจฟังกันและกัน และขอโทษให้กับความเห็นแก่ตัวของตนเอง แล้วกลุ่มเพื่อนที่สนามเด็กเล่นล่ะ? เด็ก ๆ ทั้งชายและหญิงจะเล่าเรื่องราวดี ๆ เกี่ยวกับเพื่อนร่วมชั้นของพวกเขา แล้วเมื่อมีใครทำบาปต่อเราล่ะ? เราจะไม่ทำคน ๆ นั้นในใจของเราอีกต่อไป แต่เราจะปกคลุมบาปของเขาด้วยความถ่อมใจและด้วยความรัก และหากจำเป็นต้องบอกคนนั้นถึงสิ่งที่เขาทำผิดกับเรา เราก็จะเผชิญหน้ากับอีกฝ่ายด้วยจิตวิญญาณเดียวกัน คือจิตวิญญาณแห่งความถ่อมใจและแห่งความรัก

ขณะที่คุณกำลังจะอ่านเรื่องราวต่อไปนี้ ขอให้นึกถึงตัวอย่างบางส่วนจากชีวิตของคุณเองที่มนุษย์เคยดูเหมือนใหญ่กว่าพระเจ้า และจำไว้เสมอว่า คนที่ควบคุมคุณได้นั้น แท้จริงเป็นเพียงลูกแมวที่ไม่สามารถทำอันตรายคุณได้เลยเมื่อเทียบกับสิงโตแห่งยูดาห์

โยบเรียนรู้ถึงความยำเกรงพระเจ้า

“เจ้าได้พิจารณาคุโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่” พระเจ้าตรัสถามซาตาน (โยบ 1:8) โยบเป็นตัวอย่างที่เกือบจะสมบูรณ์แบบของคนที่ยำเกรงพระเจ้า หากคุณต้องการทราบว่าตัวคุณเองนั้นยำเกรงพระเจ้าหรือไม่ ขอให้สังเกตปฏิกิริยาของคุณเมื่อสิ่งดี ๆ ได้ถูกพรากไปจากคุณ คุณตอบสนองอย่างไรเมื่อต้องประสบปัญหาทางการเงิน มีคนในครอบครัวเสียชีวิต หรือสูญเสียความรัก? หลังจากประสบกับความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัสจะมีพวกเราสักกี่คนที่เชื่อว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าความเจ็บปวดของเรา โยบเป็นคนหนึ่งเชื่อเช่นนี้โดยสนิทใจ

หลังจากสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง โยบกล่าวว่า “พระยาเวห์ประทาน และพระยาเวห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามของพระยาเวห์” (1:21) จากนั้น เมื่อร่างกายของเขาเป็นฝีร้ายตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อม เขากล่าวว่า “เราจะรับสิ่งดีจากพระเจ้า และจะไม่รับสิ่งไม่ดีบ้างหรือ” (โยบ 2:10) โยบเป็นคนแรกที่พูดถึงปัญญาและความยำเกรงพระเจ้าอย่างเฉพาะเจาะจง เมื่อเขาพูดว่า “ความยำเกรงองค์เจ้านายนั้นแหละคือปัญญา และการหันเสียจากความชั่วร้ายคือความเข้าใจ” (โยบ 28:28) แต่ถึงแม้จะมีคำกล่าวเหล่านี้ คำพูดของโยบก็ไม่ใช่สิ่งที่สอนเราได้มากที่สุด

นอกเหนือจากตอนที่พระเจ้าทรงประทานธรรมบัญญัติไว้ในพระธรรมอพยพแล้ว พระดาร์สที่ยาวที่สุดของพระองค์ในพระคัมภีร์อยู่ในสืบทอดท้ายของโยบ เป็นพระดาร์สที่ทรงตั้งใจให้โยบเติบโตยิ่งขึ้นในการรู้จักความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า หากคุณอ่านบทเหล่านี้ทุกวันเป็นเวลาหนึ่งเดือน คุณจะพบว่าพระดาร์สเหล่านี้ครอบคลุมและเยียวยาได้แทบทุกสิ่งในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นความกลัวมนุษย์ ความทุกข์ยากและความเศร้าโศก ความวิตกกังวล ความหดหู่ ความโกรธ จงฟังคำถามเหล่านี้จากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

เจ้าได้บังคับบัญชาอรุณตั้งแต่เจ้าเกิดมา

และเป็นเหตุให้อรุณทักทายจักที่ของมันเป็นหรือ? (38:12)

ประตู่แห่งความตายได้เผยแก่เจ้าแล้วหรือ

เจ้าได้เห็นประตูงามจักรวาลแล้วหรือ?

เจ้าหยั่งรู้ความกว้างใหญ่ของแผ่นดินโลกหรือ? (38:17-18)

เจ้าส่งสายฟ้าออกไปเพื่อให้มันไป

และพูดกับเจ้าว่า ‘พวกเรายูที่นี้’ ได้ไหม? (38:35)

พระเจ้ายังคงถามอย่างต่อเนื่อง และไม่ยอมอ่อนข้อ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นคำถามที่ทำให้คุณพูดไม่ออก แต่คำถามเหล่านี้ถูกถามด้วยพระกรุณาต่อผู้ชอบธรรมที่ให้ความสำคัญกับความยำเกรงพระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด คำถามเหล่านี้ให้ผลตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ทุกประการ คำตอบของโยบแสดงให้เห็นว่าเขาเข้าใจว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงแตกต่างจากเขา และพระเจ้าทรงอยู่เหนือเขา ตามถ้อยคำในสดุดี 139:6 ความรู้ของพระเจ้า “อัศจรรย์” เกินกว่าที่โยบจะเข้าถึงได้ เพื่อเป็นเครื่องยืนยันเพิ่มเติมว่าโยบเติบโตขึ้นในความยำเกรงพระเจ้า เขาถ่อมใจลงต่อ

พระผู้ทรงฤทธิ์ทรงแสดงภาพ “ข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในพงศลิดิน และซี้เถ้า” (โยบ 42:6) ความถ่อมใจและการกลับใจเช่นนี้เป็นสัญญาณที่ชัดเจนว่าบุคคลนั้นกำลังเรียนรู้ความยำเกรงพระเจ้า

และยังมีอีกมากในพระคำรัสของพระเจ้าที่ตรัสกับโยบ คำถามมากมายของพระเจ้าสืบเนื่องมาจากเรื่องราวในปฐมกาล 1 และความขึ้นบานที่พระองค์ทรงมีต่อสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง เมื่อเราเข้าใจเรื่องราวนั้น เราจะเห็นว่าพระเจ้าทรงสร้างเราตามพระฉายของพระองค์ ราวกับพระองค์ตรัสว่า “หากเรารู้จักและเอาใจใส่ต่อสิ่งที่เราสร้างคือโลกและสัตว์ต่าง ๆ แล้ว เราย่อมรู้จักและเอาใจใส่ต่อเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าสิ่งเหล่านั้น”

คุณจำช่วงเวลาในชีวิตที่คุณพูดว่า “พระเจ้าคือพระเจ้า” ได้หรือไม่ในช่วงเวลานั้น คนอื่นไม่มีอำนาจที่จะบงการ กดดัน หรือควบคุมคุณได้เลย

การเผชิญหน้ากับพระเจ้าตัวต่อตัว

แม้ว่าความยำเกรงพระเจ้าของโยบจะไม่ได้มุ่งเป้าไปที่การรับมือกับความกลัวมนุษย์โดยเฉพาะ แต่คำสั่งของพระเจ้าที่ส่งถึงผู้เผยพระวจนะอิสยาห์นั้นชัดเจนว่ามุ่งที่ประเด็นนี้ เมื่อพระเจ้าทรงเรียกอิสยาห์ พระองค์ได้ทรงประทานข้อความที่บอกให้เขารู้ว่าเขาจะถูกผู้อื่นปฏิเสธและคุกคามทางร่างกายอย่างแน่นอน (อสย. 6:9-13) ในทุกวันอิสยาห์จะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ทำให้กลัวมนุษย์มากกว่ายำเกรงพระเจ้า ดังนั้น มันจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่อิสยาห์จะต้องมีความยำเกรงพระเจ้าตราตรึงอยู่ในใจอย่างเต็มเปี่ยม เพราะคนที่ยำเกรงพระเจ้าจะไม่เกรงกลัวสิ่งอื่นใด

ลองคิดดูสิ พระเจ้าบอกให้คุณพูดต่อหน้าสาธารณะชนเพื่อต่อต้านนโยบายของชาติ แต่ประชาชนจะตราหน้าคุณว่าเป็นคนทรยศต่อชาติบ้านเมือง คุณได้รับเชิญไปงานเลี้ยงรื่นเริงแต่ต้องเทศนาคำเตือนและความทุกข์ยากให้แก่กษัตริย์ที่กำลังรู้สึกสนุกสนานฟัง คุณจะเป็นคนที่ไม่มีความชอบที่สูงสุดในอิสราเอลและยูดาห์ และกษัตริย์ก็ต้องการตัดหัวคุณ ในสถานการณ์เช่นนี้ พระเจ้าจะประทานพระคุณพิเศษแก่ประชากรของพระองค์ สำหรับอิสยาห์ พระคุณของพระเจ้ามาในรูปแบบของการได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่เทศนาโดยเฉพาะ ผลกระทบของสิ่งนี้ เป็นแกนหลักที่สร้างรูปแบบให้กับเนื้อหาทั้งหมดของหนังสืออิสยาห์ และนั่นคือเหตุผลที่อิสยาห์เรียกพระเจ้าของเขาว่าองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล

บริบท

อิสยาห์เริ่มพระธรรมตอนนี้ด้วยคำว่า “ในปีที่กษัตริย์อัสซียาหาลิ้นพระชนม์” (6:1) นี่ไม่เพียงแต่เป็นเครื่องหมายทางประวัติศาสตร์สำหรับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นตามมาเท่านั้น แต่ยังเป็นการเกริ่นนำเข้าสู่แนวคิดเรื่องความยำเกรงพระเจ้าอีกด้วย

กษัตริย์อัสซียาห์เป็นกษัตริย์ที่ยอดเยียม พระองค์ทรงได้รับการสั่งสอนจากเศคาริยาห์ในเรื่องความยำเกรงพระเจ้า (2 พศด. 26:5) และพระเจ้าทรงประทานความสำเร็จครั้งแล้วครั้งเล่าให้แก่เขา แต่อย่างไรก็ดี พระองค์ไม่ได้ทรงปฏิบัติตามคำสั่งของธรรมบัญญัติที่ให้เฝ้าระวังเป็นพิเศษในช่วงวันแห่งความเจริญรุ่งเรืองของพระองค์ เมื่อกษัตริย์อัสซียาห์มีอำนาจมากขึ้น พระองค์กลับหลงใหลในความหยิ่งผยองและได้เข้าไปทำหน้าที่ที่มีเพียงบุโรหิตเท่านั้นที่จะทำได้ เป็นผลให้พระเจ้าทรงลงโทษทำให้กษัตริย์อัสซียาห์เป็นโรคเรื้อนทันที

สิ่งนี้ทำให้เราหันกลับไปนึกถึงโมเสสผู้นำที่ยอดเยียมอย่างแท้จริง โมเสสสะดุดล้มเพียงจุดเดียวและต้องถูกลงโทษอย่างรุนแรง โมเสสไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในดินแดนแห่งพันธสัญญา และอัสซียาห์ก็เป็นโรคเรื้อนจนกระทั่งถึงวันสิ้นพระชนม์ เวลาแห่งการสิ้นพระชนม์ของอัสซียาห์เป็นเวลาแห่งความโศกเศร้าของประชาชนทั้งชาติ และเป็นเวลาเดียวกันกับที่ประชาชนจะเติบโตขึ้นในความยำเกรงพระเจ้า พวกเขาได้เห็นแล้วว่าแล้วว่า พระเจ้าเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ซึ่งจะไม่ทรงยอมทนต่อบาปในประชากรของพระองค์ ดังนั้น อิสยาห์จึงกลัวจนตัวสั่นก่อนที่จะเหตุการณ์ยิ่งใหญ่จะเกิดขึ้นตามมาเสียอีก

สิ่งมีชีวิต

อิสยาห์อยู่ในพระวิหารและน่าจะกำลังคิดเรื่องกษัตริย์อัสซียาห์อยู่ เมื่อพระเจ้าทรงเปิดตาเขาให้มองเห็นความจริงในสวรรค์

ข้าพเจ้าเห็นองค์เจ้านายประทับบนพระที่นั่งอันสูงส่งและรับการเทิดทูน และชายฉลองของพระองค์ก็เต็มพระวิหาร เหนือพระองค์มีพวกเสราฟิมยืนอยู่ แต่ละองค์มีปีกหกปีก ใช้สองปีกปิดหน้า ใช้สองปีกปิดเท้า และใช้สองปีกบินไป (6:1-2)

อิสยาห์เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับบนบัลลังก์ ทรงฉลองพระองค์แบบบุโรหิต การประทับอันบริสุทธิ์ของพระองค์ครอบครองเต็มพระวิหาร จนเสราฟิมต้องลอยอยู่เหนือพระบัลลังก์นั้น เพราะไม่มีที่ว่างโดยรอบเลย

เสราฟิมเหล่านี้ถูกกล่าวถึงเฉพาะในพระธรรมอิสยาห์เท่านั้น และไม่ถูกกล่าวถึงอีกเลยในพระธรรมเล่มอื่น ความจริงที่ว่าอิสยาห์ไม่คุ้นเคยกับเสราฟิมเลยทำให้จากนี้ยิ่งน่าทึ่งขึ้นไปอีก ถ้าเป็นทูตสวรรค์ที่อิสยาห์คุ้นเคยและจดจำได้มากกว่ามันอาจจะทำให้ฉากนี้น่าขำขึ้นบ้างสำหรับเขา เพราะ “ถ้าทูตสวรรค์เหล่านี้สามารถยืนต่อหน้าพระเจ้าได้ บางทีข้าพเจ้าก็อาจจะทำได้เหมือนกัน” แต่อิสยาห์ไม่ได้เตรียมตัวมาเพื่อพบกับสิ่งมีชีวิตเหล่านี้เลย เขาไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับพวกมันเลยด้วยซ้ำ สิ่งที่ไม่ใกล้เคียงกับสิ่งมีชีวิตเหล่านี้มากที่สุดที่เขารู้จักก็คือทูตที่อยู่นบนหีบพันธสัญญา ซึ่งแม้แต่พวกนั้นก็พบได้เฉพาะในอภิสถิตสถาน คือชั้นในสุดและเป็นส่วนที่ บริสุทธิ์ที่สุดของพลับพลาเท่านั้น

เสราฟิมดูเหมือนจะมีหน้าที่เพียงอย่างเดียว นั่นคือประกาศถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เสราฟิมเหล่านี้ส่งงามมากจนเสียงของพวกมันทำให้ธรณีประดุพระวิหารสั่นสะเทือน แต่ถึงแม้จะมีสถานะที่สูงส่งเช่นนี้ แต่บรรดาเสราฟิมเหล่านี้ก็ยังต้องปิดตาของตนเองจากสายพระเนตรขององค์บริสุทธิ์

การร้องเรียก

เหล่าเสราฟิมต่างร้องต่อกันและกันว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระยาเวห์จอมทัพ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มไปด้วยพระลือของพระองค์!” (6:3) คำว่าบริสุทธิ์ที่ถูกกล่าวออกมาสามครั้งนั้น ขยายความยิ่งใหญ่แห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ทุกครั้งที่เอ่ยคำว่าบริสุทธิ์ จะขยายความบริสุทธิ์ของคำก่อนหน้าให้ยิ่งใหญ่เต็มขนาดมากยิ่งขึ้น

ลูกสาวสอนผมเกี่ยวกับพลังของการทำซ้ำเช่นนี้ บ่ายวันหนึ่ง ผมกำลังทำงานในห้องทำงานที่บ้าน โดยปกติแล้วจะมีกฎของครอบครัวที่ไม่ได้พูดออกมาแต่เป็นที่รู้กันว่า ลูกสาวของผมจะไม่เข้ามาในห้องเวลาผมทำงาน เธอจะปล่อยให้ผมทำงานเงียบ ๆ คนเดียวในห้อง แต่ในบ่ายวันนั้น ลิซ่าอยากจะเล่นกับผมจริง ๆ เธอก็เลยถามว่าผมจะทำงานเสร็จเมื่อไร แล้วก็บ้วนปัสสาวะอยู่ในห้อง มาชะเง้อมองเป็นครั้งแรกหวังว่าผมจะทำงานเสร็จเร็ว ๆ สิ่งนี้ทำให้ผมอยากเล่นกับลูกแทนการทำงาน ดังนั้น ผมก็เลยวางมือจากงานที่ทำอยู่เพื่อไปเล่นกับเธอ การทำเช่นนี้หมายความว่า คินนี่ผมต้องทำงานเพื่อเป็นการชดเชย แต่ผมก็รู้สึกว่ามันคุ้มค่า

คินนี่ก่อนเข้านอน เธอได้ยื่นโน้ตมาให้ผม

คุณพ่อสุดที่รัก

หนูรักพ่อมากกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก เลยคะ

รัก

จากลิซ่า

เธอใช้ถึง 2 หน้ากระดาษเขียน ก ซ้ำหลังคำว่ามาก

ลิซ่าไม่มีคลังศัพท์มากพอที่จะใช้ได้อย่างฟุ่มเฟือย อีกทั้งไม่มีความสามารถทางกวีที่จะใช้คำอุปมาอุปไมยที่ล้าลึก หากเธอมี จดหมายฉบับนี้ของเธอก็จะมีพลงน้อยลง แต่สิ่งที่เธอเขียนโดยใช้ ก ขยายตัว ก ตัวก่อนหน้า มันทำให้คำว่า มาก มีความหมายหนักแน่นมากยิ่งขึ้น เธอบอกว่าเป็นไปไม่ได้ที่เธอจะรักผมได้มากกว่านี้อีกแล้ว

นี่คือวิธีที่ผมได้เรียนรู้ที่จะใส่ใจกับคำว่า “บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์”

จุดวิกฤตและการชำระให้สะอาด

อิสยาห์ทำในสิ่งที่ใคร ๆ ก็จะทำเช่นกัน เขาร้องออกมาว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า!” (6:5) เขาแน่ใจว่าเขาจะต้องตายอย่างแน่นอนเพราะเขาไม่สะอาด และเขาอยู่ในที่ประทับขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลผู้ซึ่งลงโทษกษัตริย์อัสซีเรียด้วยโรคเรื้อน

แต่พระเจ้ามิได้ทรงละทิ้งอิสยาห์ นี่คือโรงเรียนที่สอนเรื่องความยำเกรงพระเจ้า และจุดสูงสุดของบทเรียนนี้คือ การผสมผสานฤทธิ์อำนาจและการพิพากษาเข้ากับความรักและการให้อภัยด้วยความรัก ดังนั้น ในเหตุการณ์นี้ซึ่งไปที่พระเยชูอย่างชัดเจนที่สุดเรื่องหนึ่งในพระคัมภีร์ เสราฟิมคนหนึ่งได้เป็นฝ่ายริเริ่มเข้าไปหาชายผู้ที่เสมือนเป็นคนตายแล้ว โดยการชำระอิสยาห์ให้บริสุทธิ์ ด้วยถ่านเพลิงที่ตีบมาจากแท่นบูชาที่ถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าและนำมาแตะที่ปากของอิสยาห์ (6:6-7; ดูเพิ่มเติม 1 ยอห์น 1:9)

จากนั้นอิสยาห์ก็ทำในสิ่งที่ใคร ๆ ก็ยอมทำในสถานการณ์เช่นนี้ คือ เขาลืมตัวเองเสียสิ้น และอุทิศตนเป็นผู้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ เขาได้แสดงออกถึงความกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าผ่านการเชื่อฟังอย่างยำเกรง

ผลลัพธ์: ได้รับอิสระด้วยความยำเกรงพระเจ้า

นี่คือหนึ่งในพระพรอันยิ่งใหญ่ของการยำเกรงพระเจ้า เราคิดถึงตัวเองน้อยลงเมื่อหัวใจของเราเต็มไปด้วยความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราก็จะเหลือพื้นที่น้อยลงสำหรับคำถามที่ว่า “คนอื่นจะคิดอย่างไรกับฉัน?” หากคุณเคยเดินท่ามกลางต้นเรดวูดยักษ์ที่มีความสูงประมาณ 120 เมตร คุณจะไม่มีวันตื่นตระลึงกับขนาดของต้นด็อกวูดที่มีความสูงเพียงแค่ประมาณ 10 เมตรอีกต่อไป หากคุณเคยผ่านพายุเฮอริเคนอันน่าสะพรึงกลัวมาแล้ว ฝนนอกฤดูก็ไม่มีอะไรน่าหวั่นเกรง หากคุณเคยยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์อำนาจ ทุกสิ่งที่เคยควบคุมคุณก็จะมีพลงน้อยลงไปในทันที

ผมจำตอนที่ผมอยู่ในกลุ่มเล็ก ๆ มีผู้ชายคนหนึ่งที่กลัวมากกว่าเขาจะพูดอะไรบางอย่างออกไปที่ทำให้ใครไม่พอใจ ดังนั้น จึงเป็นผลให้เขาเป็นคนเงียบและไม่ค่อยกล้าพูดอะไรกับภรรยาของเขา เขาแทบจะไม่เคยลงโทษลูก ๆ ของเขาเลย และเขาก็กลัวเจ้านายของเขาด้วย เราได้มีโอกาสรู้ว่าพ่อของผู้ชายคนนี้เป็นคนขี้โมโหและไม่สามารถควบคุมความโกรธเกรี้ยวของตนเองได้ แต่สิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขากับพ่อไม่ได้ทำให้ชายคนนี้เป็นอิสระ ในที่สุด หลังจากพยายามช่วยเหลือมาเป็นเวลาหลายสัปดาห์ กลุ่มนี้ก็หันไปจดจ่อกับสิ่งอื่นแทน เราหันไปมองภาพพระเจ้าที่ปรากฏในพระธรรมอิสยาห์ หลังจากพบกันสี่ครั้ง ชายผู้หวาดกลัวคนนี้ขอให้พวกเราอธิษฐานเพื่อเขา เพราะเขาตั้งใจจะคุยกับเจ้านายเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติบางอย่างในสำนักงานที่เขาเชื่อว่าไม่ยุติธรรม การรู้จักพระเจ้าอย่างลึกซึ้งเป็นก้าวแรกในการปลดปล่อยเขาจากความกลัวมนุษย์

การปลอบโยนใจจากพระเมตตาของพระเจ้า

การศึกษาของเรารวมถึงฉากแห่งพระบัลลังก์ในอิสยาห์บทที่ 6 แต่พระธรรมเล่มนี้ก็ยังประกอบด้วยตัวอย่างอีกมากมาย เราเห็นภาพความยุติธรรมอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า และพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อประชากรของพระองค์ตลอดทั้งเล่ม ทั้งสองธีมนี้เหมือนกับเล่นไล่จับกัน ในพระธรรมในอิสยาห์บทที่ 40 และในที่สุดก็ถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกันในอิสยาห์บทที่ 52 และ 53

พระเจ้าของพวกท่านตรัสว่า “จงซูใจ จงซูใจประชากรของเรา” (40:1) อิสยาห์บทที่ 40 เป็นจุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์ที่จบลงด้วยข่าวสารของไมกามเชน องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ตรัสเพียงว่า “จงซูใจ” แต่พระองค์ทรงตรัสว่า “จงซูใจ จงซูใจ” พระองค์เน้นย้ำถึงความห่วงใยแบบที่แม่มีให้ต่อลูกที่พระองค์ประทานให้แก่ผู้ที่ถูกจับไปเป็นเชลย ความซูใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเจ้าทรงมอบให้ คือการสถิตอยู่กับประชากรของพระองค์ เหตุผลที่พวกเขาถูกเนรเทศก็เพราะพวกเขาได้ละทิ้งพระพักตร์ขององค์บริสุทธิ์ แต่บัดนี้ องค์บริสุทธิ์กำลังเสด็จกลับมาเพื่อเรียกประชากรของพระองค์ พระองค์กำลังเสด็จเข้ามาใกล้

ท่ามกลางบรรดาเสียงที่ประกาศการเสด็จมาของพระองค์นั้น มีเสียงหนึ่งที่ร้องว่า “มนุษย์ทุกคนเป็นเหมือนต้นหญ้าและสง่าราศีทั้งหมดของเขาก็เหมือนดอกไม้ในทุ่ง” (40:6) ถึงแม้ว่าเสียงนี้จะฟังดูน่าหดหู่ใจ แต่ก็มีคำพูดที่ซูใจ การซูใจนั้นคือการได้รู้ว่ากษัตริย์แห่งอัสซีเรีย—ผู้กดขี่ประชากรของพระเจ้า—จะตายจากไปเหมือนดอกไม้ที่เหี่ยวเฉา แม้ว่าประชากรจะถูกจับไปเป็นเชลยเพราะบาปของพวกเขาเอง แต่การตกเป็นเชลยจะไม่คงอยู่ตลอดไป เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

เป็นเพียงมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้า อำนาจของเขาไม่สามารถล้มล้างพระสัญญาอันเป็น
นิรันดร์ของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ได้

พระเจ้ากำลังเสด็จมาเพื่อช่วยเหลือประชากรของพระองค์จากการคุกคาม
การโจมตี และการถูกจับไปเป็นเชลยด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ที่ช่วย
ประชากรครั้งแล้วครั้งเล่า และด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์เดียวกันนี้ที่พิพากษาอิสราเอล
บัดนี้พระองค์จะทรงอุ้มลูกแกะน้อยไว้ใกล้พระทัยของพระองค์

พระองค์จะทรงเลี้ยงฝูงแกะของพระองค์เหมือนผู้เลี้ยงแกะ

พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะไว้ด้วยพระกรของพระองค์

พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรง

และจะคอย ๆ นำแม่แกะที่มีลูกอ่อน (40:11)

เมื่อเราถูกกดขี่โดยคนอื่น ไม่ว่าคน ๆ นั้นจะเป็นศัตรู เป็นเจ้านาย หรือเป็น
คู่สมรสของเรา นี่คือการหนึ่งในภาพอันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้ามอบให้เรา พระเจ้า
ตรัสว่า “การกดขี่จะไม่คงอยู่ตลอดไป แต่ความเมตตาของเราจะอยู่ตลอดไป”
พระเมตตาของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าภัยคุกคามใด ๆ จากมนุษย์

แน่นอนว่าบางครั้งสิ่งนี้มองเห็นได้ยาก จำเป็นต้องมีดวงตาแห่งความเชื่อจึงจะ
สามารถมองเห็นพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์แห่งพระเมตตาของพระเจ้า และคาดหวังการ
ช่วยกู้ในช่วงเวลาแห่งความยากลำบาก แต่ความดีของพระเจ้าที่มีต่อเรานั้นอยู่ใกล้
เสมอ และเราจำเป็นต้องฝึกฝนการมองเห็นสิ่งนี้อยู่เป็นนิจ

หลังจากเห็นภาพอันล้ำค่าแห่งการดูแลเอาใจใส่ประชากรของพระองค์
พระเจ้ก็ทรงเริ่มถามคำถามชุดหนึ่งเหมือนกับที่ทรงถามโยบ คำถามเหล่านี้
สอดคล้องกับพระเมตตาอันล้นเหลือของพระองค์อย่างไร? ทั้งสองคำถามนี้
เราให้ยำเกรงพระเจ้า

พระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง พระเจ้าผู้เสด็จมาใกล้ประชากรของ

พระองค์ด้วยพระเมตตาและด้วยการให้อภัย

คือพระเจ้าผู้ที่เราควรยำเกรง ใครดวงน้ำทั้งหลายด้วยอุ้งมือ
ของตน และวัดฟ้าสวรรค์ด้วยคืบเดียว? (ข้อ 12)

สำหรับพระองค์ ประชาชาติทั้งหมดก็เหมือนไม่มีอะไรเลย

พระองค์ทรงนับเขาเป็นยิ่งกว่าศูนย์และความว่างเปล่า (ข้อ 17)

ท่อนที่กล่าวซ้ำสองครั้งในคำพยากรณ์นี้สรุปถึงความยำเกรงพระเจ้า

ท่านทั้งหลายจะเปรียบพระเจ้าเหมือนกับใคร
หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร? (ข้อ 18)

แม้ว่าคำเหล่านี้ดูเหมือนจะยกมาจากข้อความของโยบ แต่ก็มีความแตกต่างที่สำคัญมากระหว่างทั้งสอง ในกรณีของโยบ พระเจ้ากำลังตรัสเป็นการส่วนตัว ในพระธรรมอิสยาห์ พระเจ้ากำลังตรัสกับคนทั้งโลก พระองค์ถึงกับตรัสไปถึงหมู่เกาะที่อยู่ห่างไกลเลยทีเดียว (41:1) พระเจ้ามิได้ตั้งพระทัยที่จะเป็นพระเจ้าของชนชาติอิสราเอลเพียงชนชาติเดียวเท่านั้น เพราะพระสิริของพระองค์ยิ่งใหญ่เกินกว่าที่จะจำกัดไว้เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง พระสิริของพระองค์ยิ่งใหญ่จนเรียกร้องความสนใจจากมนุษยชาติทั้งหมด (40:5) พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่เหนือสิ่งใดจริง ๆ

จุดสูงสุดของเรื่อง คือพระคริสต์ผู้ที่ไม่อาจมีใครต้านทานได้

เรื่องราวเกี่ยวกับพระสิริอันรุ่งโรจน์ของพระเจ้าที่แพร่กระจายไปทั่วโลกเริ่มต้นขึ้นที่อิสยาห์บทที่ 52 และ 53 แต่เมื่อมองอย่างผิวเผิน เรื่องราวนี้กลับไม่ใช่ตอนจบที่เราหวังไว้ เพราะเรื่องนี้สิ้นสุดลงด้วยภาพผู้รับใช้ผู้ทนทุกข์ทรมานที่ช่างอัปลักษณ์

อิสยาห์บทที่ 52 เริ่มต้นได้อย่างสมพระเกียรติที่สุด ผู้คนต่างโห่ร้องยินดี ผู้ถูกจองจำกำลังได้รับการปลดปล่อย ภูเขาที่ถูกรอบ ๆ เยรูซาเล็มนั้นนั่งดงาม และคนทั้งโลกจะเห็นความรอดของพระเจ้า พวกเขา กำลังเฉลิมฉลองเพราะผู้รับใช้ของพระเจ้าองค์นี้จะฟื้นฟูเผ่าต่างๆ ของอิสราเอลขึ้นมาอีกครั้ง

นี่แน่ะ ผู้รับใช้ของเราจะทำการอย่างมีปัญญา เขาจะสูงเด่น
และเป็นที่เกียติ และเขาจะสูงยิ่งนัก (ข้อ 13)

แต่แล้วเรื่องราวก็หักมุมไปอย่างกระทันหัน กลายเป็นสิ่งที่เกือบจะน่าสะพรึงกลัว

ด้วยคนจำนวนมากตกตะลึงเพราะท่าน

(หน้าตาของท่านเสียโฉมมากเหลือที่จะเหมือนคน

และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากเหลือที่จะเหมือนมนุษย์)

ท่านจะทำให้ประชาชาติมากมายตกตะลึง

บรรดาพระราชจะบิดพระโอษฐ์เพราะท่าน (ข้อ 14-15)

พระสิริจะสำแดงออกมาผ่านทาง การทนทุกข์และความตาย แต่ไม่ใช่การทนทุกข์และความตายของเราเอง เพราะข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ชี้ไปที่ผู้รับใช้ที่จะเป็นตัวแทนของพวกเรา การถูกยกชูสูงสุดจะเกิดขึ้นผ่านการที่พระเจ้าทรงบดขยี้ผู้รับใช้นั้น (53:10) และทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นเพื่อเรา

เขาเองแบกบาปของคนจำนวนมาก

และเข้อ่อนน้อมเพื่อพวกคนทรยศ (ข้อ 12)

นี่คือจุดสูงสุดของความบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่เผยแผ่ในพันธสัญญาเดิม หากคุณไม่รู้ สักตกตะลึงจนอ้าปากค้างเมื่ออ่านพระคัมภีร์ตอนนี้

ขอให้ลองอ่านใหม่อีกครั้ง อ่านและจงยำเกรงพระเจ้า ความยำเกรงเช่นนี้ไม่ใช่ สิ่งที่ผลักดันให้ห่างจากพระเจ้า หรือทำให้คุณรู้สึกละอายใจ แต่กลับดึงดูดคุณ ให้เข้าใกล้พระองค์ และปรารถนาที่จะรู้จักพระองค์ เมื่อความยำเกรงพระเจ้าเติบโต เต็มที่ในใจคุณ พระคริสต์ก็จะเป็นผู้ที่คุณไม่อาจต้านทานได้

คุณพบว่าตัวเองกำลังมีท่าที “ซ่อนตัวจากพระเจ้า” หรือไม่? หรือว่าคุณไม่ได้ อยู่ในเส้นทางไหนกับพระเจ้าเลย ไม่ว่าจะเป็นการซ่อนตัวหรือทางที่เข้าใกล้ พระองค์? หากเป็นเช่นนั้น พระเยซูตรัสว่า “จงมา...จงมา.....จงมา” (อสย. 55:1) พระองค์ทรงเชื้อเชิญให้คุณเข้ามาใกล้ พระองค์ทรงเชื้อเชิญให้คุณรู้จักพระองค์ในฐานะผู้ทรงพระสิริรุ่งโรจน์ที่แท้จริง หากคำเชื้อเชิญนั้นไม่ทำให้คุณรู้สึกหวั่นไหว โปรดจำไว้ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงตรัสว่า “จงมา” เพียงครั้งเดียว แต่พระองค์ตรัสซ้ำ กับคุณอีก พระองค์ไม่อาจแสดงคำเชิญของพระองค์ด้วยความรักใคร่ลึกซึ้งได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว

พระพิโรธของพระเจ้า

พระเยซูผู้รับใช้ที่อัสยาห์พูดถึงนั้นถูกบดขยี้เพื่อเรา เพราะฉะนั้น หากเราเชื่อ และหันหลังให้กับบาปของเรา เราก็จะไม่ถูกบดขยี้ เราได้รับการช่วยกู้ให้พ้นจากภัยพิบัติแห่งความตายแล้ว แต่เมื่อเวลาผ่านไปเราอาจจะลืมว่าเราได้รับการช่วย กู้มาอย่างไร ความทรงจำนั้นก็อาจเลือนหายไป ดังนั้น เราจึงสารภาพบาปในวันนี้ เพื่อเป็นวิธีหนึ่งในการจดจำว่าพระองค์คือผู้ช่วยให้รอดของเรา เราจำเป็นต้องพึ่ง พระองค์และการอภัยของพระองค์อยู่เสมอ บางทีเราอาจจะตระหนักขึ้นมาได้ว่าเรา ต่างหากที่ควรถูกบดขยี้ด้วยพระพิโรธของพระเจ้า แต่เรากลับได้เห็นไม้กางเขนเป็น

ความอยู่ดีธรรมที่สุด เพราะผู้ที่สมบูรณ์ปราศจากบาปถูกบดขยี้แทนเรา บางทีเราอาจสังเกตเห็นได้ว่านรกเองก็สอนเราเกี่ยวกับความยำเกรงพระเจ้า

เรารู้จักพระเจ้า เรามีจิตสำนึกที่บอกให้เราารู้เสมอว่าอะไรถูกอะไรผิด เรารู้ว่าเราไม่ได้ทำตามมาตรฐานพระสิริของพระเจ้า แต่การคิดถึงนรกนั้นน่ากลัวเกินกว่าที่จะเผชิญหน้า เราไม่ลืมใช้ไม่ว่าเราชอบอยู่กับการคิดถึงภาพลักษณ์ที่ต่ำต้อยของตัวเองมากกว่าการที่ต้องเปลือยเปล่าต่อหน้าพระเจ้า เราเข้าช่องในการหลีกเลี่ยงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ในทำนองเดียวกัน มีฤทธิ์อำนาจทางจิตวิญญาณที่ทรงพลังที่นำเราให้ลดความสยดสยองของนรกลง

พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ช่วยเราให้รอดพ้นจากนรก และทรงเป็นผู้พูดถึงเรื่องนรกนี้มากที่สุดเช่นกัน ลองใคร่ครวญมัทธิว 10:28 “อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงสามารถทำลายทั้งจิตวิญญาณและกายในนรกได้” จอห์น คาลวินกล่าวว่า ข้อความนี้ทำให้มนุษย์ต้องขมลุกชู

นี่คือความจริงเกี่ยวกับนรก เมื่อคนหนึ่งเสียชีวิตโดยที่ไม่ได้เชื่อในพระเยซู คนนั้นจะไม่มีทางที่จะหลุดพ้นจากความตายนิรันดร์ได้ (มธ. 25:46) พระเยซูทรงเป็นชีวิต นอกเหนือจากพระองค์แล้วไม่มีที่ใดอีกที่มีชีวิต ความรู้เช่นนี้ทำให้อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “เพราะฉะนั้น ในเมื่อเรารู้ว่าเรารู้จักเกรงกลัวองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย” (2 คร. 5:11)¹

เป็นไปได้อย่างไรที่เราได้รับชีวิตในพระเยซูแล้ว? เราคือผู้ที่เปลือยเปล่าต่อหน้าพระเจ้า เราสมควรจะอยู่ห่างจากพระเจ้าชั่วนิรันดร์ แต่โดยความเชื่อ เรากลับได้รับพรจากพระบิดา การปล่อยคนหนึ่งออกจากคุกเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การมอบทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดเท่าที่มนุษย์จะจินตนาการได้ให้กับบุคคลนั้นก็เป็นอย่างอื่น นั่นคือสิ่งที่พระเจ้าของเราทรงกระทำ เราเป็นผู้รับ “พระราชอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก” (มธ. 25:34)

โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา ข้าพระองค์ทั้งหลายตอบสนองพระองค์ด้วยความรักของพระองค์ ไม่ใช่ด้วยความกลัวและความเศร้าโศกอย่างโลก แต่ด้วยความเคารพยำเกรงซึ่งนำเราไปสู่การกลับใจและความชื่นชมยินดีที่ได้ไว้วางใจและเชื่อฟังพระองค์

1 หนังสือที่มีประโยชน์คือหนังสือของ Robert A. Peterson, *Hell on Trial: The Case for Eternal Punishment* (Phillipsburg, NJ: P&R Publishing, 1995).

อัศจรรย์ใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า

มีหัวข้อและตอนในพระคัมภีร์มากมาย ที่ชี้ให้เราเห็นถึงความยำเกรงพระเจ้า แต่อย่างไรก็ดี พระกิตติคุณมาระโกเป็นพระธรรมแห่งความอัศจรรย์ใจ พระธรรมเล่มนี้กล่าวอย่างต่อเนื่องว่า พระเยซูทรงทำให้ผู้ที่เห็นพระราชกิจของพระองค์อัศจรรย์ใจ ความอัศจรรย์ใจนี้ไม่ได้ทำให้คนที่ได้เห็นเชื่อฟังด้วยความเคารพยำเกรงเสมอไป แต่เป็นวิธีของมาระโกในการสอนเราว่าพระเยซูคือองค์บริสุทธิ์คือพระเจ้าในร่างกายมนุษย์

สาระสำคัญพื้นฐานของพระธรรมมาระโกคือ พระเยซูทำให้ผู้คนอัศจรรย์ใจ ทั้งคำสอนและการทำอัศจรรย์ของพระองค์ มาระโกเริ่มต้นสาระสำคัญนี้ทันที “คนทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสอนของพระองค์” (มาระโก 1:22) พระกิตติคุณมาระโกดำเนินต่อไปเพื่อแสดงให้เห็นถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือวิญญาณชั่ว (1:27) จากนั้นเมื่อพระเยซูบอกคนง่อยว่าบาปของเขาได้รับการอภัยแล้วและเขาสามารถเดินได้ ทุกคนก็อัศจรรย์ใจและสรรเสริญพระเจ้า (2:12)

ความยำเกรงต่อพระผู้สร้าง

เรื่องราวแห่งความอัศจรรย์ใจต่อมานำเหล่าสาวกกลับไปยังเรื่องราวของการสร้างโลกและพระวจนะของพระเจ้า ฟุ้งชนติดตามพระเยซูมากขึ้นเรื่อย ๆ ถึงขั้นที่เรือกลายเป็นหนึ่งในสถานที่เพียงไม่กี่แห่งที่พระเยซูจะสามารถพักผ่อนได้ “ให้พวกเราข้ามไปฝั่งโน้นเถิด” พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวก (4:35) หลังจากที่พวกเขาพายเรือออกจากฝั่งไปไกลแล้ว ก็เกิดพายุรุนแรงจนทำให้เรือเกือบจะล่ม คลื่นใหญ่ถาโถมเข้ามาลูกแล้วลูกเล่าและเรือก็เต็มไปด้วยน้ำ การที่พระเยซูทรงสามารถกลับไหลท่ามกลางเหตุการณ์เช่นนี้ได้ นั่นดูเหมือนจะเป็นเรื่องเหนือมนุษย์ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เหล่าสาวกประหลาดใจ เมื่อเหล่าสาวกปลุกพระองค์ให้ตื่นได้ในที่สุด พระเยซูตรัสกับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างว่า “จงสงบเงียบ!” (4:39) ในทันใดนั้นพืนน้ำที่ปั่นป่วนอย่างบ้าคลั่งก่อนหน้านี้ก็กลับสงบนิ่งและราบเรียบเหมือนกระจก

ก่อนหน้านี้ เหล่าสาวกได้เห็นและได้ยินสิ่งต่าง ๆ มากมาย พวกเขาได้เห็นการรักษาโรคให้หายได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจหลายครั้ง และได้ยินคำสอนที่สร้างความยำเกรงให้กับฝูงชนได้มากพอ ๆ กับการอัศจรรย์เหล่านั้นทำ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่มาระโกพูดถึงการตอบสนองของเหล่าสาวกเอง

“พวกเขาเกรงกลัวอย่างยิ่ง” มาระโกกล่าว (4:41) เหล่าสาวกสามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องสูญเสียเรือไป แต่พวกเขากลับไม่รู้สึกลังเลใจหรือมีความสุขเลย พวกเขากลับหวาดกลัวอย่างถึงที่สุด

ช่างเป็นปฏิกิริยาที่ยอดเยี่ยม เหมาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่กำลังฝึกฝนความ
ยำเกรงพระเจ้า

สตรีผู้มีความเชื่อที่ยำเกรงพระเจ้า

นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น มาระโกต้องการให้เราทราบว่าพระราชกิจทั้งหมดของ
พระเยซูทำให้ผู้คนอัศจรรย์ใจ ผู้คนประหลาดใจเมื่อพระองค์ทรงขับผีร้ายเข้าไป
ในสุกร (5:20) เมื่อบุตรสาวของไยรัสฟื้นคืนชีพ พ่อแม่ของเธอก็ประหลาดใจเป็น
อย่างยิ่ง (5:42) เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนในธรรมศาลา หลายคนที่ได้ยินก็ประหลาดใจ
(6:2) เมื่อพวกฟาริสีพยายามจับผิดพระองค์ และพระเยซูทรงใช้โอกาสนั้นแสดง
พระปัญญาของพระองค์ พยานทั้งหลายก็ประหลาดใจ (12:17) เมื่อพระองค์ทรงเดิน
บนน้ำ เหล่าสาวกก็ประหลาดใจ (6:51) เมื่อพระองค์ทรงรักษาคนหูหนวกและใบ้
ผู้คนก็ประหลาดใจอย่างเหลือล้น (7:37) ฟุ้งจนถึงกับ “ตื่นตะลึงและเต็มไปด้วย
ความพิศวง” เพียงแค่ได้เห็นพระเยซู (9:15) อย่างไรก็ตาม ท่ามกลางเหตุการณ์
เหล่านี้ ไม่มีหลักฐานชัดเจนว่าความอัศจรรย์ใจได้เปลี่ยนไปเป็นความเชื่อในทันที
ยกเว้นกับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งยื่นมือออกไปแตะพระเยซูท่ามกลางฝูงชน เพราะเชื่อว่า
เธอจะหายจากโรคได้ (5:25-34)

มีปริศนามากมายในเหตุการณ์นี้ พระเยซูทรงทราบได้อย่างไรว่า “ฤทธิ์ชาน
ออกจากพระองค์” (5:30) และทำไมผู้หญิงคนนี้จึงคิดว่าการแตะต้องพระเยซูเพียง
อย่างเดียวจะรักษาเธอได้ โดยปกติการรักษาของพระเยซูมักจะมาพร้อมกับคำ
พูดหรือการกระทำที่เฉพาะเจาะจง อะไรทำให้เธอคิดว่าการแตะต้องอย่างลับ ๆ
จะรักษาเธอได้?

เธอบอกว่า “ถ้าฉันได้แตะต้องเพียงฉลองพระองค์เท่านั้น ฉันก็จะหายโรค”
(5:28) ความเชื่อของเธอต่างหากที่ทำให้เธอแตกต่างจากคนอื่น พระเยซูทรงได้รับ
การแตะต้องจากผู้คนนับร้อยนับพัน แต่จนถึงจุดนี้ มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ถูก เลือก
ออกมาเป็นพิเศษว่ามีความเชื่อ ผู้หญิงคนนี้ใช้เงินทั้งหมดที่มีไปกับการรักษา
อาการเจ็บป่วยของเธอ แต่อาการของเธอก็กลับยิ่งแย่ลง ทว่าเมื่อเธอได้ยืมว่า
พระเยซูจะเสด็จมา เธอเชื่อว่าพระองค์จะรักษาเธอได้ นี่คือการความเชื่อที่ยิ่งใหญ่
หลังจากการรักษาหลายสิบครั้ง หญิงคนนี้รู้สึกหมดหวังโดยสิ้นเชิง แน่หนอนว่า
ในอนาคตเธออาจจะฮึดสู้ลุกขึ้นมารักษาอีกครั้ง แต่เธอก็ไม่มั่นใจเลยแม้แต่น้อยว่า
วิธีใหม่ที่เธอลองนั้นจะช่วยเธอได้ เธอได้เรียนรู้แล้วว่าไม่มีอะไรจะช่วยเธอได้ แต่
เมื่อเธอได้ยืมว่าพระเยซูจะเสด็จมา เธอคิดว่า “ถ้าฉันได้แตะต้องเพียงฉลองพระองค์
ฉันก็จะหายโรค” ไม่ใช่ “ฉันอาจจะหายโรค” แต่เป็น “ฉันจะหายโรค” ผู้หญิงคนนี้
มั่นใจเพราะเธอรู้จักพระเยซู

หญิงนิรนามผู้นี้คือครูสอนเรื่องความยำเกรงพระเจ้า เธอเริ่มต้นด้วยการฟังสิ่งที่พระเยซูตรัสและต่อมาเธอได้เห็นสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ โดยไม่ต้องสงสัย เธอรู้สึกอัศจรรย์ใจกับสิ่งที่ได้ยินและได้เห็น แต่ความรู้สึกอัศจรรย์ใจของเธอนั้นทำให้เธอมั่นใจว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า

เมื่อคุณอ่านเรื่องราวเหล่านี้ คุณรู้สึกอัศจรรย์ใจหรือไม่? ขอให้หญิงคนนี้ทำให้คุณเห็นพระบุตรของพระเจ้าในมุมมองใหม่ที่ยิ่งใหญ่มากกว่าเดิม จากนั้นให้เธอสอนคุณเพิ่มเติมว่า “อย่าเพียงยืนอ้าปากค้างอยู่ตรงนั้น แต่จงเชื่อเถิด!” ความเกรงขามเป็นสิ่งที่ดี แต่มันต้องนำเราไปสู่ความเชื่อ และความเชื่อต้องนำไปสู่การกระทำ

“จงลุกขึ้นและอย่ากลัวเลย”

เรายังคงอยู่ในพระธรรมแห่งความอัศจรรย์ใจ มาระโกเล่าอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องราวแห่งความอัศจรรย์ใจในการอยู่ต่อหน้าจำเพาะพระพักตร์พระเยซู ความอัศจรรย์ใจเช่นนี้ทำให้เหล่าพยานถึงกับยืนตะลึงและอ้าปากค้าง เหตุการณ์นั้นคือการจำแลงพระกาย เมื่อพระเยซูทรงให้สาวกสามคนได้เห็นแวบหนึ่งแห่งพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ เปโตรทำได้เพียงแค่นั่งอ้าปากค้างอยู่ตรงนั้น แต่พระเยซูทรงทราบว่ามีสิ่งหนึ่งซึ่งสร้างความเชื่อในชีวิตของเปโตรจะเกิดผลอันยิ่งใหญ่ไม่ช้า พระองค์จึงทรงปล่อยให้เปโตรอยู่กับความรู้สึกอัศจรรย์ใจของตนเองไป

การจำแลงพระกายไม่ใช่เรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นเลยในพระคัมภีร์ ยกตัวอย่างเช่น บิดามารดาของแซมสันก็เห็นเหตุการณ์คล้ายกันนี้ในพระธรรมผู้วินิจฉัยบทที่ 13 และบิดาของแซมสันก็มีปฏิกิริยาเหมือนกับคนอื่น ๆ คือ “เราคงจะตายแน่ ๆ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า” (ข้อ 22) แต่ปฏิกิริยาของเปโตรนั้นพิเศษมาก

เราไม่ทราบสาเหตุใดที่พระเยซูจึงทรงเลือกเพียงแค่เปโตร ยากอบ และยอห์น ให้มาเป็นพยานถึงการจำแลงพระกายของพระองค์ แต่เรารู้ว่าพระเยซูกำลังประทานของประทานที่พวกเขาจะจดจำไปตลอดชีวิตในการทำพันธกิจ เหล่าสาวกได้รับการเตือนว่าผู้ที่ทรงใช้ชีวิตร่วมกับพวกเขาคือพระเจ้าในร่างกายมนุษย์ ของประทานนี้เป็นหลักสูตรขั้นสูงในความยำเกรงพระเจ้า “พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ผลของพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง” [มธ. 17:2] เป็นมันระยับ จนไม่มีช่างฟอกผ้าคนใดในโลกจะฟอกให้ขาวอย่างนั้นได้ [มาระโก 9:3] ในทันใดนั้น โมเสสและเอลียาห์มาปรากฏแก่สาวก และพูดคุยกับพระองค์ [มธ. 17:3] ถึงการจากไปของพระองค์ซึ่งใกล้จะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม [ลูกา 9:31]”

แน่นอนว่าเหล่าสาวกต่างตกใจกลัว พวกเขาต้องตื่นจากหลับใหลเพราะการแสดงพระสิริอันน่าเกรงขามนี้ แต่คำตอบของเปโตรนั้นโดดเด่นกว่าคำตอบใด ๆ ที่เคยมีมาในพระคัมภีร์ เหตุใดเขาจึงอาสาจะทำเพิงสามหลัง หลังหนึ่งสำหรับ

พระเยซู หลังหนึ่งสำหรับโมเสส และหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์ ผมมั่นใจว่าเปโตรมีเหตุผลของเขา แต่มันไม่คุ้มค่าที่จะพยายามทำความเข้าใจ เพราะพระธรรมมาระโกได้ให้เหตุผลที่แท้จริงไว้แล้ว มันเป็นข้อที่แฝงด้วยอารมณ์ขันที่สุดข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ มาระโกอธิบายความงุ่มง่ามของเปโตรว่า “เปโตรไม่รู้ว่าจะพูดอะไร เพราะพวกเขากำลังตกใจกลัว” (มาระโก 9:6) คนส่วนใหญ่จะเงียบเมื่อกำลังประสบกับสิ่งที่น่าเกรงขาม แต่สำหรับเปโตร เขาต้องพูดอะไรสักอย่างออกมา พระเจ้าจึงทรงขัดจังหวะเปโตรด้วยพระกรณาว

เปโตรทุลยังไม่ทันขาดคำก็เกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมพวกเขาไว้ แล้วมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก จงเชื่อฟังท่านเถิด” พวกเขาตกใจและได้ยินก็ขบหน้าลง และกลัวยิ่งนัก พระเยซูจึงเสด็จมาใกล้และทรงสัมผัสตัวพวกเขา ตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย” เมื่อพวกเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นใคร เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว (มธ.17:5-8)

พระเยซู พระผู้เลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ ผู้ทรงรักบริสุทธิ์อย่างน่าเกรงขามเท่ากับฤทธาพยากรณ์ของพระองค์ ได้ทรงตรัสว่า “อย่ากลัวเลย” ถ้อยคำเหล่านี้คุ้นหูสาวกกันดี พวกเขาเคยได้ยินจากเรื่องราวของโมเสสและโยชูวา แต่ครั้งนั้นจะไม่มีวันมีความหมายกับเราไปมากกว่านี้อีกแล้ว เพราะเป็นอีกครั้งหนึ่งที่พระเยซูได้ทรงเชื่อเชิญให้เราเข้าไปใกล้และรู้จักพระองค์

ความยำเกรงพระเจ้าและข่าวประเสริฐ

ทั้งหมดนี้้นำเราไปสู่การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู เป็นเรื่องดีที่เราจะรู้สึกอัศจรรย์ใจกับทุกสิ่งในพระคัมภีร์ แต่นี่คือจุดที่ความรักและความยุติธรรมอันบริสุทธิ์ของพระเจ้ามารวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ ความกลัว (ความเคารพยำเกรง, ความเชื่อ) ของเราจึงควรจะสิ้นสุดที่ข่าวประเสริฐเสมอ

ให้เราลองพิจารณาถึงความรักของพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นเหมือนแกะที่ถูกนำไปสังเวยแทนเรา “คือขณะที่เรายังเป็นคนบาป [ศัตรู] อยู่ นั่น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (โรม 5:8)

จากนั้นก็มาพิจารณาถึงความยุติธรรมอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า บาปไม่อาจจะรอดพ้นการถูกลงโทษได้ พระเยซูทรงถูกทำให้รับบาป “เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2 คร. 5:21)

การสิ้นพระชนม์เช่นนี้นำมาซึ่งความอัศจรรย์ใจ แต่คุณอาจจะรู้สึกประหลาดใจกับคนที่รู้สึกอัศจรรย์ใจด้วย มาระโกกล่าวว่า มีผู้หญิงหลายคนกำลังเฝ้าดูอยู่ แต่มาระโกก็ไม่ได้บอกให้เราทราบว่าพวกผู้หญิงเหล่านั้นตอบสนองอย่างไร อีกทั้งมาระโกไม่ได้กล่าวถึงสาวคนใดเลย มีเพียงแค่ปฏิริยาของคน ๆ เดียวที่มาระโกกล่าวถึง คือนายร้อยชาวโรมัน เราไม่ทราบว่ามีนายร้อยคนนี้ได้เคยเห็นการรับใช้ของพระเยซูมากน้อยเพียงใด เป็นไปได้ที่บางทีนายร้อยคนนี้อาจจะได้เห็นเพียงแค่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เท่านั้น แต่สิ่งที่นายร้อยคนนี้ได้พูดออกมานั้นเป็นสิ่งที่น่าทึ่งอย่างแท้จริง ฟังดูเหมือนความรู้สึกเกรงขามได้นำไปสู่ความเชื่อ “ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ [พระเยซู] เมื่อได้ยินพระองค์ร้องเสียงดังและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์อย่างไร จึงกล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ” (มาระโก 15:39)

พระเยซูทรงกระทำและตรัสสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้ฝูงชนอัศจรรย์ใจ ส่งผลให้หลังจากนั้นไม่นาน เพียงแค่ฝูงชนได้เห็นพระเยซูพวกเขาก็รู้สึกอัศจรรย์ใจแล้ว แต่บางทีสิ่งที่น่าประหลาดใจที่สุดในพระธรรมแห่งความน่าอัศจรรย์ใจนี้อาจจะเป็นคำพูดของนายร้อยคนนี้ก็ว่าได้ ทั้ง ๆ ที่เขาดูเหมือนแค่กำลังจะเป็นพยานถึงการตายของศัตรูสามคนของอาณาจักรโรมันเท่านั้น

ผมได้อ่านเรื่องราวการเสียชีวิตของบุคคลสำคัญทั้งชายและหญิงมากมาย บางคนเผชิญหน้ากับความตายด้วยความโกรธเกรี้ยว ไม่ว่าจะโดยการปลิดชีวิตตนเอง หรือโดยการแสดงท่าทีกบฏต่อพระเจ้าด้วยความโกรธ ในขณะที่บางคนถูกรายล้อมไปด้วยมิตรสหายและผู้ติดตามที่ต่างเป็นพยานถึงการเผชิญหน้ากับความตายด้วยความสุขสงบและสันติของคน ๆ นั้น แต่ผมไม่เคยอ่านเจอว่ามีใครรู้สึกเกรงขามต่อความตายของบุคคลอื่นแบบนี้มาก่อนเลย

เมื่อตอนที่พระเยซูทรงอยู่บนไม้กางเขน พระองค์ไม่ได้เทศนาและไม่ได้ทำการอัศจรรย์ใด ๆ พระองค์เพียงสิ้นพระชนม์ แต่นายร้อยผู้นั้นรู้โดยปราศจากข้อสงสัยใด ๆ ว่าพระเยซูคือพระบุตรของพระเจ้า

จากนั้นมาระโกก็ยืนยันความจริงที่ว่าพระเยซูทรงมีชัยชนะเหนือความตาย ด้วยการกล่าวอย่างสั้น กระชับ จึงทำให้ฟังดูเกือบจะเหมือนเป็นการจบเรื่องอย่างจืดชืด ราวกับมาระโกกำลังกล่าวว่า “แน่นอน เมื่อได้ยินพระเยซูทรงเป็นพยานถึงพระองค์เอง และยืนยันคำพยานของพระองค์ด้วยพระคำรัสและการกระทำของพระองค์ เราจึงรู้ว่าความตายไม่สามารถมีอำนาจเหนือพระองค์ได้ ในท้ายที่สุดพระเยซูทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ผู้ทรงอยู่เหนือความตาย ความตายไม่ได้มีอำนาจเหนือพระองค์” แต่มาระโกอดไม่ได้ที่จะบันทึกการตอบสนองด้วยความอัศจรรย์ใจ

อีกครั้งหนึ่งไว้ เป็นไปได้ว่าพระธรรมมาระโกจะจบลงด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “[มารีย์ชาว มักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลเม] จึงออกจากอุโมงค์แล้วรีบหนีไป เพราะความพิศวงงงงวยและตกใจจนตัวสั่น พวกนางไม่ได้พูดกับใครเพราะกลัว” (มาระโก 16:8) แต่หลังจากนั้นไม่นานความตกใจจนตัวสั่น (ด้วยความหวาดกลัว) และความพิศวงงงงวยของพวกเธอได้แปรเปลี่ยนไปเป็นความยำเกรง (การเชื่อหรือ การมีสการด้วยความเคารพยำเกรง) และความมั่นใจในที่สุด

ตัวอย่างพระคัมภีร์ทั้งหมดในบทนี้ชี้ให้เห็นข้อสรุปเดียวกัน นั่นคือ พระเจ้า สามพระภาคทรงปิตุยินดีที่จะสำแดงความยิ่งใหญ่และความบริสุทธิ์ของพระองค์ แก่เรา และเราไม่ควรพอใจกับความรู้เกี่ยวกับพระองค์ที่เราอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น เราปรารถนาที่จะยำเกรงพระเจ้า ความปรารถนาเช่นนี้จะเป็นที่พอพระทัยเมื่อเรา อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสอนคริสตจักรของพระองค์ให้ยำเกรงพระองค์ เพราะพระคุณของพระองค์ไม่น่าอัศจรรย์สำหรับเราเสมอไป เราเชื่อซึ่งจะทำให้ เกลียดชังความบาปของเรา เรากังวลกับสิ่งที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับบุคลิกภายนอก ของเรามากกว่าการเชื่อฟังพระเจ้าด้วยความเคารพยำเกรง เราปรารถนาที่จะ ขึ้นชมยินดีในความยำเกรงพระองค์ เราปรารถนาที่จะรักษาสິงนี้ไว้ให้เป็นเหมือน สมบัติอันล้ำค่าและส่งต่อให้กับคนรุ่นต่อไป อาเมน”

สำหรับต่อยอดความคิด

กุญแจสำคัญในการเรียนรู้ความยำเกรงพระเจ้าคือการอยู่ในพระคัมภีร์เสมอ เมื่อคุณอ่านพระคัมภีร์ จงอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงเปิดตาและทรงสอนให้คุณรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์

1. ทบทวนพระธรรมสดุดีเรื่องการทรงสร้าง: สดุดีบทที่ 8, 19, 29, 65 และ 104
2. ใคร่ครวญพระธรรมสดุดีเกี่ยวกับการครอบครองอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งของพระเจ้า เช่น สดุดีบทที่ 95-97 และ 99
3. ท่องจำพระธรรมสดุดีบทที่ 139 ซึ่ง แสดงให้เห็นถึงการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าที่กว้างใหญ่และลึกซึ้งมาก จนถึงขนาดที่สามารถครอบคลุมทุกรายละเอียดในชีวิตของเราได้
4. อ่านบทเพลงสรรเสริญ โดยเน้นบทเพลงที่แสดงถึงพระบารมีและความบริสุทธิ์ของพระเจ้า
5. อ่านพระธรรมฮาบากุก ซึ่งคล้ายกับพระธรรมโยบในแง่ที่พระเจ้าทรงตรัสตอบโดยตรงกับมนุษย์ที่มีคำถามเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำอยู่ คำถามทั้งหมดได้รับคำตอบเมื่อฮาบากุกได้รับการสอนให้เรียนรู้เรื่องความยำเกรงพระเจ้า
6. อ่านหนังสือ *ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า* by อาร์ซี สโปลล์
7. ใช้เวลาในการสารภาพบาปกับพระเจ้า โดยสารภาพความจริงว่า เรามักเกรงกลัวผู้คน และขาดความยำเกรงพระเจ้า

บทที่ 7

ตรวจสอบสิ่งที่คุณ คิดว่าจำเป็น (แต่แท้จริง อาจไม่ใช่) ด้วยหลักพระคัมภีร์

เมื่อเราใช้เวลาอยู่ในห้องพระบัลลังก์ของพระเจ้าทุกสิ่งก็จะถูกจัดวางในมุมมองที่ถูกต้องขึ้น ส่งผลให้ความคิดเห็นของผู้อื่นมีความสำคัญน้อยลง จนถึงขนาดที่แม้แต่ความคิดเห็นของเราที่มีต่อตัวเราเองก็จะดูไม่สำคัญมากเท่าไร บางทีนี่อาจจะเป็นสิ่งเดียวที่เราต้องการ การหยุดพักอยู่ในพระนิเวศน์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทุกวันคือยารักษาความกลัวมนุษย์ “บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ จงยำเกรงพระยาห์เวห์ เพราะผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน” (สดด. 34:9)

ถ้าทำเช่นนี้แล้วแต่ยังรู้สึกว่าการต้องการของคุณไม่ได้รับการตอบสนองล่ะ? หรือถ้าคุณรู้สึกว่าตนเองไร้คุณค่าจนเป็นปัญหามันทอนจิตใจล่ะ? ตามที่พระคัมภีร์ได้บอกให้เราเห็นว่าความยำเกรงพระเจ้าเป็นหัวใจสำคัญของการรักษาความกลัวมนุษย์ แต่สิ่งนี้ไม่ใช่เป็นเพียงวิธีเดียว การหลุดพ้นจากความกลัวมนุษย์ต้องอาศัยความรู้ที่สอดคล้องกับพระคัมภีร์เกี่ยวกับ (1) พระเจ้า (2) ผู้อื่น และ (3) ตัวเราเอง

ในบทนี้ เราจะพิจารณาอย่างละเอียดมากขึ้นถึงสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเรา และความต้องการของเรา คำถามสำคัญคือ อัตลักษณ์พื้นฐานที่พระเจ้าประทานให้เราคืออะไร? แนวคิดที่พุดกันอย่างแพร่หลาย คือ เราถูกสร้างมาให้มีความต้องการทางจิตใจ คุณจะพบแนวคิดนี้ได้ในโลกฝ่ายโลกและสื่อคริสเตียน คุณจะได้ยิน

คนพูดถึงแนวคิดนี้ในห้องให้คำปรึกษา อีกทั้งยังเป็นส่วนหนึ่งของบทสนทนาทั่วไปในหมู่คริสเตียนและในสังคม

- “หากสามีของฉันแค่ให้กำลังใจฉันมากกว่านี้ ฉันก็จะ.....”
- “หากภรรยาของผมแค่เคารพผมสักหน่อย ผมก็จะ.....”
- “หากลูก ๆ แค่เชื่อฟังฉันหน่อย ฉันก็จะ.....”
- “หากเขา [หรือเธอ] แค่อสนใจฉันบ้าง ฉันก็จะ.....”
- “หากพ่อแม่แค่ให้ฉันเป็นอิสระมากกว่านี้ ฉันก็จะ.....”

คุณได้ยินฉันไหม? ถ้วยแห่งความรักยังคงรอให้ใครสักคนมาเติมเต็มอยู่เสมอ “เติมฉันให้เต็มด้วย_____ แล้วฉันจะมีความสุข” เรามักจะมองตัวเองว่าเราเป็นคนที่ต้องได้รับบางสิ่งบางอย่างจากใครสักคนก่อน เราถึงจะมีกำลังใจพอที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองได้

มุมมองยอदनียมเกี่ยวกับมนุษย์

เมื่อนำมุมมองต่าง ๆ มาร้อยเรียงเข้าด้วยกันแล้ว มุมมองที่คนทั่วไปมีต่อมนุษย์มักจะเป็นดังนี้

1. อุดลักษณะพื้นฐานของเราก็จะมีลักษณะคล้ายภาชนะที่บรรจุความต้องการทางจิตวิญญาณ ซึ่งในที่นี้คือถ้วยนั่นเอง
2. เรามีรายการความต้องการทางจิตวิญญาณยาวเหยียด แต่โดยส่วนใหญ่ความต้องการเหล่านี้มักจะรวมกลุ่มกันอยู่กับการต้องการพื้นฐานด้านความรักและการมีความหมายกับใครสักคน
3. เมื่อความต้องการเหล่านี้ไม่ได้รับการตอบสนอง เราก็จะในภาวะขาดแคลนและรู้สึกว่างเปล่า
4. เราจึงต้องระมัดระวังว่า เราให้คนอื่นหรือพระเยซูมาเป็นผู้เติมเต็มความต้องการเหล่านี้

ความต้องการคืออะไร?

เมื่อเราพิจารณามุมมองทั้งสี่ข้างต้น จุดเริ่มต้นที่ดีในการถอดรหัสมุมมองของเราที่มีต่อตนเอง คือการทำความเข้าใจกับความต้องการของเราเอง คุณจะบอกได้ไหมว่าสิ่งที่คุณต้องการจริง ๆ คืออะไร? คำตอบของคุณจะเผยให้เห็นแก่นแท้ของมุมมองที่คุณมีต่อตนเอง

สำหรับผมคำตอบนั้นง่ายมาก คือ แน่นอนว่าผมต้องการให้ภรรยารักผม ผมต้องการรู้ลึกว่าผมมีส่วนร่วมและมีคุณค่าในการทำงาน ผมต้องการเงิน เท่านั้นแหละที่ผมคิดออกในตอนนี้อย่างไรก็ตาม แต่พอเวลาผ่านไปอีกสักครู่ ผมคงระบุเพิ่มได้อีกห้าข้อ

คุณจะตอบคำถามนี้อย่างไร? วิธีหนึ่งก็คือ การตอบด้วยการถามกลับว่า “ความต้องการในที่นี้หมายถึงอะไร?” เพราะคำ ๆ นี้มีความหมายได้หลายลำดับ ตัวอย่างเช่น หากคุณหลงทางในทะเลทรายและกำลังจะตายเพราะความกระหาย คุณจะตอบว่า “น้ำ” คือสิ่งที่คุณต้องการมากที่สุด หากคุณอยู่ที่คริสตจักรและศิษยาภิบาลถามคำถามนี้ระหว่างการเทศนาและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาเน้นถามอย่างเจาะจงว่า “จริง ๆ แล้วคุณต้องการอะไรมากที่สุด” คุณคงจะตอบว่า “พระเยซู” แต่ถ้ามีใครถามคำถามนี้กับคุณในขณะที่คุณกำลังดื่มกาแฟสบาย ๆ กับเพื่อน คำตอบก็แล้วแต่ใครจะเดาเอาเลย เพราะมันอาจจะเป็นความเคารพ ความรัก ความเข้าใจ การมีคนที่รับฟัง งานใหม่ ลูก ๆ ที่เชื่อฟัง ความปลอดภัย การควบคุม ความตื่นเต้น และอื่น ๆ อีกมากมาย ทั้งหมดนี้ล้วนจำกัดอยู่ภายใต้จินตนาการและความปรารถนาของมนุษย์

ยินดีต้อนรับสู่คำว่า “ความต้องการ” เราทุกคนต่างก็ใช้คำนี้ แต่คำนี้สื่อถึงความคิดที่อาจจะไม่เกี่ยวข้องกันเลยก็เป็นได้ ยกตัวอย่างเช่น “ฉันต้องการไปพักผ่อน” นี่เป็นวิธีหนึ่งที่แสดงออกถึงความเหนื่อยล้าจากการทำงาน ส่วนการพูดว่า “ผมต้องการให้ภรรยาเคารพผม” สิ่งนี้เผยให้เห็นความเชื่อว่า หากภรรยาไม่ตอบสนองความต้องการทางจิตใจคือการให้เกียรติ ผู้เป็นสามีจะต้องประสบปัญหาทางจิตใจ การพูดว่า “ฉันต้องการน้ำ” เป็นการแสดงถึงความต้องการทางร่างกาย หากไม่ได้รับการตอบสนองมันอาจจะนำไปสู่ปัญหาสุขภาพหรือการเสียชีวิต ส่วนการพูดว่า “ฉันต้องการมีเพศสัมพันธ์” นี่มักจะสะท้อนถึงจิตใจที่เห็นแก่ตัว

บางบริบทก็ไม่ได้มีความหมายอะไรที่ซับซ้อน เช่น ภรรยาบอกกับสามีว่า “เราต้องซื้อนมหนึ่งแกลลอนและขนมปังหนึ่งก้อน” ในขณะที่บางบริบทกลับมีความหมายที่ซับซ้อน เช่น สามีตอบภรรยากลับไปว่า “ผมต้องการให้คุณเลิกยุ่งกับผมสักที”

ในบรรดาการใช้คำว่า “ความต้องการ” ทั้งหมดนี้ สามารถสรุปความหมายออกมาได้สามกลุ่ม ได้แก่ ความต้องการทางจิตวิญญาณ ความต้องการทาง

ร่างกายและความสัมพันธ์ และความต้องการทางจิตใจ คุณจะสังเกตเห็นได้ในบทความต่อไปนี้ว่า ผมจะแยกความต้องการทางจิตวิญญาณออกมา และก็จะพยายามแยกแยะความต้องการที่คิดว่าจำเป็นแบบอื่น ๆ โดยเลือกใช้คำว่า“ความปรารถนา”แทน

ความต้องการพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ (เป็นความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณ)

ความต้องการทางจิตวิญญาณนั้นมีลักษณะเฉพาะตัว ความต้องการเหล่านี้ไม่ได้เป็นแค่ส่วนหนึ่งของความเป็นมนุษย์ของเรา แต่มันคือศูนย์กลางของความ เป็นมนุษย์ หากเราต้องการรู้จักชีวิตที่สมบูรณ์และยั่งยืน เราจำเป็นต้องมีพระเยซู เราต้องการความรักของพระเจ้าที่แสดงออกผ่านการไถ่บาป การให้อภัย และการมีสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า เราถูกหล่อหลอมโดยพระผู้เป็นที่ยรักอันบริสุทธิ์ และถูกสร้างมาเพื่อให้มีเพียงความรักของพระองค์เท่านั้นที่ล้นด้วยชื่อและเต็มเต็มเราได้ เราต้องการสิ่งที่ไม่มีความใคร่ให้เราได้นอกจากพระวิญญาณของพระคริสต์เท่านั้น

ทั้งหมดนี้สามารถอธิบายได้ดังนี้: เราต้องใกล้ชิดพระเจ้า พระราชกิจแห่งการไถ่ทั้งหมดของพระเจ้ามีเป้าหมายเพื่อนำเราเข้าไปใกล้พระองค์ เมื่อเราอยู่ใกล้ชิดพระองค์ เราจะมีชีวิตอยู่ แต่หากเราอยู่ห่างจากพระองค์ เราก็ตาย

ถ้าเราศึกษาคำสอนของพระคัมภีร์ให้ลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับความต้องการของเรา เราจะต้องเพิ่มความจำเป็นในการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าเข้าไปด้วย พระบัญญัติของพระองค์นำทางเราให้เข้าใจว่า จริง ๆ แล้วเราเป็นใคร และอะไรคือสิ่งที่เราต้องการอย่างแท้จริง เราจำเป็นต้องรักพระเจ้าสุดหัวใจ เราจำเป็นต้องรักผู้อื่นเหมือนรักตนเอง เราจำเป็นต้องแสวงหาความยุติธรรมโดยไม่ลำเอียง เราจำเป็นต้องช่วยเหลือผู้ที่ขัดสน เราจำเป็นต้องแสวงหาสันติสุขกับทุกคนเท่าที่ เราจะทำให้ได้ คนมีปัญญาที่กระหายต่อสิ่งจำเป็นเหล่านี้ (มธ. 5:6) และมีเพียงผู้ที่ทำเช่นนั้นเท่านั้นที่จะได้รับการเติมเต็มชั่วนิรันดร์

เราจำเป็นต้องได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและดำเนินชีวิตตามพระวจนะนั้น ชีวิตไม่อาจดำรงอยู่ได้หากเลือกเส้นทางอื่น การเดินทางในถิ่นทุรกันดารของประชากรของเจ้ามีจุดมุ่งหมายเพื่อสอนพวกเขาว่าพระวจนะของพระองค์นั้นสำคัญยิ่งกว่าขนมปัง “[พระเจ้า] ทรงทำให้ท่านถ่อมใจลง ทรงปล่อยท่านให้หิว และทรงเลี้ยงท่านด้วยมานา ซึ่งท่านเองหรือปู่ย่าตายายของท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เพื่อพระองค์จะทรงทำให้ท่านเข้าใจว่า มนุษย์ไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่ด้วยอาหารเพียงสิ่งเดียว แต่มนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระยาห์เวห์” (ฉบบ. 8:3) ด้วยความคิดนี้ ผู้ประพันธ์บทเพลงสดุดีจึงเขียนไว้ว่า

“ข้าพระองค์จะไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์เลย เพราะโดยข้อบังคับเหล่านั้น พระองค์ทรงรักษาชีวิตข้าพระองค์ไว้” (สดด. 119:93)

ทั้งหมดนี้ก็เพื่อจะบอกว่า ความต้องการที่ลึกซึ้งที่สุดของเราคือพระเจ้าเอง ชีวิตที่อยู่กับพระองค์ ในพระนิเวศน์ของพระองค์ตลอดไป คือสิ่งที่เราต้องการมากที่สุดอย่างแท้จริง เราถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้ปรารถนาพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด ความปรารถนาอื่นใดที่นอกเหนือจากการปรารถนาได้รักพระเจ้ามากขึ้นล้วนถือเป็นการนมัสการรูปเคารพ ความปรารถนานั้นจะควบคุมเราและจะไม่มีวันทำให้เราอิ่มใจ ชีวิตที่แท้จริงมีอยู่ในพระเจ้าเท่านั้น

ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระยาห์เวห์
ซึ่งข้าพเจ้าจะเสาะแสวงหา
คือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์
ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของข้าพเจ้า
เพื่อจะดูความงามของพระยาห์เวห์ (สดด. 27:4)

นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีผู้ใดในฟ้าสวรรค์
นอกจากพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ประสงค์สิ่งใดในโลก
(สดด. 73:25)

เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเรา...
จงอ้าปากของเราให้กว้าง แล้วเราจะป้อนเจ้าให้อิ่ม (สดด. 81:10)

จงก้าวไปและปรารถนามากยิ่งขึ้นในพระเจ้า เพราะพระองค์จะประทานพระองค์เองแก่คุณ “เพราะฉะนั้น ถ้าพวกท่านเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้สิ่งดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่พวกที่ขอต่อพระองค์!” (ลูกา 11:13) “คุณจะไม่มีความปรารถนาจากพระเจ้ามากเกินไป” ที่ ซี. เอส. ลูอิส เคยกล่าวไว้อย่างโด่งดัง ซึ่งมีความหมายว่า ความปรารถนาพระเจ้าของเราที่มีต่อพระเจ้านั้นจะน้อยเกินไปเสมอ

ความต้องการชีวิตและความรัก

ความต้องการอื่น ๆ ทั้งหมดล้วนแตกต่างกันออกไป นอกจากนี้เรายังสามารถระบุความต้องการความรักและความต้องการสิ่งที่หล่อเลี้ยงชีวิตได้ด้วยเช่นกัน ความต้องการเหล่านี้เป็นความปรารถนาตามธรรมชาติที่พระเจ้าทรงประทาน

ให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ทรงประสงค์ให้เราควบคุมได้ และให้มีความสำคัญน้อยกว่าความต้องการพระเยซู

แต่ข้าพเจ้าทุบตีร่างกายและควบคุมมันไว้ (1 คร. 9:27)

“ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้” แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งนั้นเป็นประโยชน์ “ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้”

แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย (1 คร. 6:12)

ความต้องการทางด้านร่างกายนั้นตรงไปตรงมา เราต้องการอาหาร น้ำ และที่อยู่อาศัย มิฉะนั้นเราจะเสียชีวิต พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งชีวิต และความปรารถนาสำหรับชีวิตของเรานั้นดี นี่คือการใช้คำว่า “จำเป็นต้องมี” ในความหมายที่พบได้ทั่วไปในพระคัมภีร์ พระเยซูทรงเตือนเรว่าอย่ากังวลว่าเราจะกินอะไร ต้มอะไร หรือสวมใส่อะไร เพราะ “แต่พระเจ้าบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งทั้งปวงนี้” (มธ. 6:32)

เมื่อพูดถึงอาหารและที่พักอาศัย สิ่งที่สามารถเสริมเข้าไปได้คือเราปรารถนาชีวิตที่ปราศจากความเจ็บปวด ความเจ็บปวดและความอ่อนแอคือการบุกรุกของความตาย และมันรบกวนการดำเนินชีวิต หลายคนมีชีวิตอยู่กับความเจ็บปวดเรื้อรัง ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีชีวิตที่มีคุณค่าและอึดเมีใจ แต่ความปรารถนาที่จะมีวันที่ปราศจากความเจ็บปวดแม้เพียงแค่สักวันหนึ่งนั้น ก็ยังเป็นความปรารถนาที่ดีที่เชื่อมโยงชีวิตของพวกเขากับพระเจ้าแห่งชีวิต

ความปรารถนาตามธรรมชาติของเราในการทำงานก็เชื่อมโยงกับความปรารถนาที่จะมีชีวิตนี้เช่นกัน หากปราศจากการทำงาน เราจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้เว้นเสียแต่ว่ามีคนอื่นดูแลเราอยู่ การทำงานและการพักผ่อนเป็นความปรารถนาที่ดี เพราะมันหล่อเลี้ยงชีวิต “งานที่สำเร็จลุล่วงด้วยดี” นำมาซึ่งความพึงพอใจ เพราะเป็นการสนับสนุนต่อการดำรงชีวิต

อย่างไรก็ตาม เราไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่ออาหาร เพื่อทำงาน หรือเพื่อชีวิตที่ปราศจากความเจ็บปวด หากสิ่งเหล่านี้เข้ามาแทนที่พระเจ้า พวกมันก็จะกลายเป็นสิ่งเสียดสีและกลายเป็นการกราบไหว้รูปเคารพ แต่สิ่งเหล่านี้ก็ยังเป็นความปรารถนาสำคัญ และเช่นเดียวกับความปรารถนาอื่น ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เราเป็นผู้ควบคุมมัน มากกว่าที่มันจะควบคุมเรา

“ฉันต้องการมีเพศสัมพันธ์” ก็เป็นไปตามรูปแบบเดียวกัน มันสามารถเป็นความปรารถนาอันแรงกล้าที่เชื่อมโยงกับการดำรงชีวิตและความรัก แต่การมีเพศสัมพันธ์มีจุดมุ่งหมายเพื่อเติบโต “ภายใต้” พระเจ้าโดยมีขอบเขตที่ชัดเจน เมื่อการมี

เพศสัมพันธ์ไม่อยู่ภายใต้พระเจ้าอีกต่อไป และถูกเบียดออกมาจากหมวดหมู่ของความปรารถนาให้ไปเข้าสู่โหมดของความจำเป็นต้องมี มันจะทำให้เรากลายเป็นทาสและด้วยค่าเราให้เป็นน้อยกว่ามนุษย์ เมื่อเราบังคับสั่งจากร่างกายว่าต้องการมีเพศสัมพันธ์และทำตามคำสั่งนั้นโดยปราศจากการยับยั้งจิตใจ เราไม่ต่างอะไรจากสัตว์ เพราะแทนที่จะฝึกฝนร่างกายของเราในลักษณะที่ให้ร่างกายรับใช้และทำตามคำสั่งของเรา เรากลับตกเป็นทาสของมัน ทุกสิ่งที่เราปรารถนาบนโลกนี้ล้วนมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สอดคล้องกับขอบเขตที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์

ความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่นี้มาควบคู่กับความปรารถนาที่จะได้รับความรักและมิตรภาพ พระเจ้าทรงเป็นความรัก และต้นกำเนิดของเราในพระองค์สะท้อนให้เห็นถึงความสนใจอย่างลึกซึ้งในความรักของเรา เราปรารถนาที่จะใกล้ชิดกับผู้อื่น เราอยากมีเพื่อนคู่คิดและได้รับมิตรภาพ “สิ่งที่น่าปรารถนาในตัวมนุษย์คือความจงรักภักดี” (สภษ. 19:22) เราปรารถนาสันติสุขและความยุติธรรมที่คำนึงถึงความปรารถนาเหล่านี้ เราโหยหาสิ่งเหล่านี้ เมื่อความปรารถนาเหล่านี้ได้รับการเติมให้เต็ม เราก็รู้สึกยินดี แต่เมื่อถูกขัดขวาง เราก็เจ็บปวดโศกเศร้า และพระเจ้าทรงตอบสนองด้วยพระกรุณา การไม่ได้รับการเติมเต็มในความปรารถนาเหล่านี้ทำให้รู้สึกราวกับตายไปแล้ว

แล้วเราก็จะนึกขึ้นได้ว่า ความปรารถนาเหล่านี้จะไม่มันได้รับการเติมให้เต็มด้วยสิ่งที่เป็นการทรงสร้างของพระเจ้า ซึ่งนั่นก็รวมถึงมนุษย์คนอื่นด้วย ความปรารถนาเหล่านั้น ไม่ว่าจะดีเพียงใดก็ตาม ต้องได้รับการดูแลและควบคุมให้อยู่ภายใต้ “ความรู้” (สภษ. 19:2) หรือภายใต้การรู้จักบังคับตนเอง ความปรารถนาเหล่านี้ก็จะเติบโตเกิดผลภายในขอบเขตที่เหมาะสม เมื่อคำนึงถึงสิ่งนี้ ความโศกเศร้าจากความรักที่สูญเสียไปจึงไม่ใช่คำตอบสุดท้าย แต่กลับเป็นโอกาสที่จะได้หยั่งรากลึกยิ่งขึ้นในความรักของพระเจ้าผู้ไม่เคยละทิ้งหรือทอดทิ้งเรา นอกจากนี้ ยังดึงความสนใจของเราไปยังความสัมพันธ์ที่มีค่าในชีวิต เรามีความสุขกับสิ่งเหล่านี้ได้ แต่เราจะไม่วางใจและพึ่งพาสิ่งเหล่านี้ เพราะเราถูกสร้างมาเพื่อพักสงบในพระคริสต์เพียงผู้เดียวและรักพระองค์มากกว่ารักมนุษย์คนใดทั้งสิ้น

ความต้องการทางจิตใจ

ตอนนี้เริ่มซับซ้อนขึ้นเล็กน้อย ขอบเขตของความต้องการทางจิตเจ้านั้นไม่ได้มีกรอบที่ชัดเจนตายตัว ความต้องการทางจิตใจบางอย่างอาจจะทับซ้อนกับความปรารถนาตามธรรมชาติที่พระเจ้าประทานให้เราเพื่อการดำรงชีวิตอยู่และเพื่อที่จะรักคนอื่น ในขณะที่บางอย่างมักจะเอนเอียงไปในแนวทางที่มีตัวเราเองเป็น

ศูนย์กลาง เช่น การเป็นคนที่สำคัญและมีความหมาย การได้รับความเคารพจากคนอื่น ๆ เป็นต้น

ความต้องการเหล่านี้มักจะรวมกลุ่มกันเป็นความปรารถนาที่จะได้รับความรัก เราได้กล่าวถึงรูปแบบทั่วไปของความต้องการนี้แล้วในบทที่ 4: คือเรามี “ความต้องการเป็นที่รัก ซึ่งเป็นความต้องการที่พระเจ้าทรงประทานให้กับเรา เป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์ทุกคนมาตั้งแต่แรกเกิด ความต้องการนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องและจำเป็นต้องได้รับการเติมเต็มตั้งแต่เกิดจนตาย หากเด็ก ๆ ไม่ได้ได้รับความรักอย่างเพียงพอ หากความต้องการขั้นพื้นฐานนี้ไม่ได้รับการเติมเต็ม เด็กคนนั้นก็จะต้องแบกรับบาดแผลนี้ไปตลอดชีวิต”¹ เนื่องจากเรากำลังพูดถึงเรื่องอัตลักษณ์ของมนุษย์ และคำตอบนี้จะกำหนดเส้นทางชีวิตของเรา เพราะฉะนั้นเราจึงควรพิจารณาสมมติฐานพื้นฐานข้อนี้อย่างรอบคอบ

ที่กล่าวมานี้ มีประเด็นที่ควรใส่ใจคือ มีความแตกต่างระหว่างเด็กและผู้ใหญ่ในเรื่องความต้องการความรัก เราทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าเด็กทารกต้องการการดูแลเอาใจใส่ เช่น การกอดและการแสดงออกถึงความรักอื่น ๆ และคำพูดที่เปี่ยมด้วยความรักเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็กเล็ก เราจะไม่ส่งเสริมให้เด็กทารกและเด็กเล็กวางใจในพระคริสต์มากกว่าที่พวกเขาจะวางใจในตัวเราซึ่งเป็นพ่อแม่ แต่ความต้องการของทารกและเด็กเล็กไม่เหมือนกับความต้องการของผู้ใหญ่ ซึ่งมาพร้อมกับความปรารถนาตามธรรมชาติ ความเจ็บปวดในอดีต และมีแนวโน้มที่จะยกมนุษย์คนหนึ่งขึ้นเป็นพระเจ้า คนที่เราหวังว่าจะตอบสนองในสิ่งที่เราต้องการได้

ความกังวลหลักเกี่ยวกับความต้องการทางจิตใจ ก็คือ รายการความต้องการที่โลกมองแบบฆราวาส (ไม่อิงพระเจ้า) และไม่ได้มาพร้อมกับคำเตือนใด ๆ เลย เมื่อพระเจ้าถูกแยกออกจากความต้องการหรือความปรารถนา มันจะส่งผลให้สิ่งเหล่านั้นครอบงำเรา เนื่องจากมันเป็นสิ่งที่มีอยู่จริงและกลายเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เพราะมันก้าวขึ้นมาแทนที่พระเจ้า ระบบของโลกที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับศาสนาจะจัดอันดับความต้องการสิ่งใด ๆ ก็ได้บนโลกใบนี้ของเราให้อยู่สูงกว่าความต้องการพระเจ้า และมันก็ไม่บอกด้วยว่า ถ้าความต้องการเหล่านี้ถูกปล่อยออกมามากเกินไป มันจะไม่ใช้แค่ความต้องการตามธรรมชาติ แต่จะกลายเป็นปัญหาของมนุษย์เองมากกว่า

ที่นี่ เรามาลองพิจารณาความต้องการทางจิตใจให้ลึกมากขึ้น ว่าเมื่อถูกจัดวางไว้ในโลกที่มีพระเจ้าอยู่ด้วยแล้ว ก็ดูเหมือนจะเป็นก้าวที่ถูกทางอย่างแท้จริง

1 Robert Hemfelt, Frank Minirth, and Paul Meier, *Love Is a Choice: Recovery for Codependent Relationships* (Nashville: Nelson), 34.

ประสบการณ์ในการค้นหาข้อพระคัมภีร์มายืนยัน

การใช้ความต้องการทางจิตใจของคริสเตียนได้รับการสนับสนุนจากประเด็นสำคัญสองประการในพระคัมภีร์ คือ มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ประกอบด้วยร่างกาย-จิตใจ-จิตวิญญาณ และมนุษย์ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระเจ้า เพราะสิ่งที่เราเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้าจะเป็นตัวกำหนดวิถีชีวิตของเรา ดังนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องพิจารณาสิ่งเหล่านี้ให้ถี่ถ้วน

มนุษย์ในฐานะสิ่งมีชีวิตที่มีสามองค์ประกอบ

ทฤษฎีแบบสามส่วนของมนุษย์ ซึ่งมีมุมมองว่า มนุษย์ประกอบด้วย ร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ นี่เป็นศาสนศาสตร์ขั้นแรกๆ ที่ถูกนำมาใช้เพื่อรองรับแนวคิดเรื่องความต้องการทางจิตใจ โดยอธิบายว่า ความต้องการแต่ละประเภทที่มีอยู่ของมนุษย์เอง ความคิดที่คนทั่วไปเชื่อกันก็คือ ร่างกายมีความต้องการทางกายภาพ ส่วนจิตใจ (หรือ psyche ในภาษากรีก) นั้นมีความต้องการทางจิตใจ และจิตวิญญาณมีความต้องการทางฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นคนที่มีความต้องการทางร่างกายจึงไปพบแพทย์ คนที่มีความต้องการทางจิตใจก็ไปพบนักจิตวิทยาหรือที่ปรึกษา และคนที่มีความต้องการทางจิตวิญญาณก็ไปพบศิษยาภิบาล

แนวคิดนี้ทำให้ “ความต้องการทางจิตใจ” อาจจะถูกมองว่าเหมือนว่าจะสอดคล้องตามพระคัมภีร์

เพราะกล่าวว่ามีต้นกำเนิดและอาศัยอยู่ในจิตใจ แต่โปรดสังเกตว่า จิตใจไม่จำเป็นต้องถูกวางไว้เบื้องจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเลย เช่น แพทย์ไม่จำเป็นต้องรู้จักพระเยซูเพื่อดูแลร่างกายของเรา ในมุมมองนี้ ผู้ที่ดูแลจิตใจของเราก็ไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณใด ๆ สิ่งนี้อาจจะฟังดูไม่น่าตกใจมากนัก จนกว่าคุณจะค้นพบว่า เกือบทุกสิ่งที่คุณเหมือนยากลำบากและสำคัญในชีวิตประจำวันล้วนเกิดจากความต้องการของจิตใจ ซึ่งรวมถึงความปรารถนาในความรักและความสัมพันธ์ การกระทำที่ส่งผลเสียต่อตัวเองและความคิดที่ไม่ถูกต้อง อารมณ์ที่กดดัน บาดแผลและความเจ็บปวดจากอดีต และการตกเป็นเหยื่อ เป็นต้น ส่วนความต้องการทางจิตวิญญาณที่เหลือ ก็จะถูกลดทอนให้เป็นเพียงความหวังสำหรับชีวิตหลังความตายและการสำนึกผิดในบาปที่ร้ายแรงมากเป็นพิเศษเท่านั้น หน้าที่ของศิษยาภิบาลคือการจัดการกับสิ่งเหล่านี้

สมมติว่ามีคริสเตียนที่ยึดถือ ทฤษฎีแบบสามส่วนของมนุษย์ ซึ่งเชื่อว่าพระคัมภีร์กล่าวถึงทั้งจิตวิญญาณและจิตใจ และมุ่งมั่นที่จะนำพระเจ้ามาสู่ทั้งสองส่วน ดังนั้นก็จะทำให้เรามีข่าวประเสริฐสองแบบ แบบแรกจะนำคนที่เคยห่างจากพระเจ้ากลับมา

ใกล้ชิดพระองค์โดยทางพระโลหิตของพระเยซู ในขณะที่อีกแบบหนึ่งจะไม่พูดถึงการที่พระคริสต์ถูกตรึงกางเขนเพื่อเรา ชาวประเสริฐในรูปแบบนี้จะไม่มีความคล้ายคลึงกับความรักของพ่อแม่ที่ให้ความมั่นคงและความอบอุ่นแก่ลูกอันเป็นที่รัก เพื่อให้ลูกของตนสามารถดำเนินชีวิตในโลกนี้ได้ด้วยตัวเอง พระบิดาของเราทรงส่งเราออกไปเผชิญโลกด้วยความเชื่อมั่นในความรักของพระองค์ แต่ความรักนั้นมั่นคงนี้อยู่ในพระคริสต์ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์และทรงพระชนม์อยู่ ซึ่งเราผูกพันอยู่กับพระองค์โดยพระวิญญาณ นี่คือพระราชกิจทั้งหมดของพระเยซู ทฤษฎีแบบสามส่วนของมนุษย์บอกจิตวิญญาณของเราว่าพระเยซูทรงมีคุณค่า และบอกจิตใจของเราว่าเรามีคุณค่า ดังนั้น ศาสนศาสตร์ของเราจึงมีผลต่อชีวิตจริง

แนวคิดทางศาสนศาสตร์ที่แพร่หลายกว่าไม่ได้แบ่งแยกอย่างชัดเจนระหว่างจิตวิญญาณและจิตใจ แทนที่จะแบ่งว่ามนุษย์ประกอบด้วยสามส่วน แนวคิดนี้กลับมองว่ามนุษย์ประกอบด้วยสององค์ประกอบ คือ วัตถุ (ร่างกาย) และสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุ (จิตวิญญาณ) โดยที่วัตถุและสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดแม้ว่าจะแยกออกจากกันเมื่อเสียชีวิตแล้วก็ตาม

จากมุมมองนี้ คำว่าจิตวิญญาณและจิตใจจึงใช้แทนกันได้ ยกตัวอย่างเช่น มัทธิว 10:28 ชี้ให้เห็นว่าบุคคลมีสององค์ประกอบหลักคือวัตถุและสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุ โดยกล่าวว่า “อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถฆ่าจิตวิญญาณได้”

1 โครินธ์ 7:34 ก็บ่งชี้เช่นกันว่าเรามีองค์ประกอบหลักสองประการคือวัตถุและสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุ แต่ทั้งสองถูกเรียกว่า “ร่างกายและจิตวิญญาณ” แทนที่จะเป็น “ร่างกายและจิตใจ” (ดูยกอบ 2:26 ประกอบด้วย)² พระคัมภีร์ใช้คำว่าจิตใจวิญญาณหัวใจ และคำอื่น ๆ เพื่อระบุตัวตนที่แท้จริงของคุณ ซึ่งได้แก่ เจตนา ความคิด สิ่งที่หลงใหล ความปรารถนา บาป และความทุกข์ แต่ไม่ว่าจะกำลังกล่าวถึงสิ่งใดก็ตาม เดียวที่มีเหมือนกัน คือ “คุณจะหันเข้าหาพระเจ้าหรือหันหลังให้พระเจ้า? คุณจะติดตามพระองค์หรือทำตามความปรารถนาของตัวเอง? คุณจะพักสงบในพระเยซูในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นผู้นำคุณกลับมาหาพระเจ้าโดยผ่านทางพระโลหิตของพระองค์หรือไม่?” พระเยซูของคัมภีร์ได้ทรงนำสิ่งสร้างใหม่เข้ามา ซึ่งพระองค์กำลังทำให้ทุกสิ่งถูกต้อง และความยุติธรรมของพระองค์จะครอบครองสูงสุดอยู่เหนือทุกสรรพสิ่ง

2 สิบรูป 4:12 และ 1 เธสะโลนิกา 5:23 กล่าวถึงจิตวิญญาณ จิตใจ และร่างกาย ดังนั้นจึงมักจะเป็นข้อที่ถูกอ้างถึงบ่อยที่สุดสำหรับทฤษฎีแบบสามส่วนของมนุษย์ แต่อย่างไรก็ตาม การใช้คำว่า จิตใจ จิตวิญญาณ และหัวใจ เป็นวิธีเชิงบทกวีทั่วไปที่เน้นย้ำถึงตัวตนทั้งหมดของมนุษย์ ตัวอย่างเช่น มาระโก 12:30 ระบุว่าเราต้อง “รักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดความคิดของท่าน และด้วยสุดกำลังของท่าน” คำเหล่านี้ใช้เพื่อแสดงถึงความสมบูรณ์ของการรักพระเจ้า เป็นวิธีเน้นย้ำอย่างน่าทึ่งว่าการรักพระเจ้าคือ การที่คน ๆ หนึ่งจะตอบสนองต่อพระเจ้าด้วยทั้งหมดทุกส่วนทั้งร่างกาย จิตใจและจิตวิญญาณ

พระฉายของพระเจ้าในมนุษย์

อีกมุมมองหนึ่งที่มักถูกใช้เป็นพื้นฐานในพระคัมภีร์สำหรับแนวคิดเรื่องความต้องการทางจิตใจ คือ พระฉายของพระเจ้าในมนุษย์

พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์
ตามพระฉายาของเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น
และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง (ปฐมก. 1:27)

คริสเตียนส่วนใหญ่เชื่อว่า พระฉายของพระเจ้าในมนุษย์นั้น ทำให้มีความคล้ายคลึงกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ทฤษฎีความต้องการทางจิตใจตั้งสมมติฐานว่าทั้งพระเจ้าและมนุษย์ต่างมีความปรารถนาอย่างลึกซึ้งอันแรงกล้าในความสัมพันธ์ (หรือในความรัก) ความปรารถนาอันแรงกล้านี้ถูกนิยามว่าเป็นประสบการณ์ส่วนตัวที่ลึกซึ้งกว่าอารมณ์และความรู้สึก มันคือความหลงใหล หากเราถูกปฏิเสธความสัมพันธ์เช่นนี้ เราก็จะรู้สึกว่างเปล่าและไม่ได้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงสร้างเราขึ้นมา³

รายละเอียดตรงนี้สำคัญมาก หากเราเข้าใจมุมมองนี้จะชี้ถึงคุณลักษณะที่สำคัญ และมีความหมายของทั้งพระเจ้าและของมวลมนุษยชาติ แต่ถ้าเข้าใจว่าพระเจ้ายกย่องความสัมพันธ์แบบมนุษย์ นี่คือการเข้าใจผิด

เป็นความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงดำรงอยู่ในความสัมพันธ์อันลึกซึ้งและเปี่ยมด้วยความปิติยินดีในพระองค์เอง คือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ นอกจากนี้ ยังเป็นความจริงอีกด้วยว่า ความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรานั้นยิ่งใหญ่ มากจนพระองค์ทรงสร้างเราขึ้นเพื่อพระองค์เอง และชีวิตที่ครบบริบูรณ์ จะรับรู้ได้ก็ต่อเมื่อเราถูกนำไปสู่ความรักแบบตรีเอกานุภาพของพระองค์ เพื่อที่เราจะรู้จักความรักของพระองค์และรักพระองค์

3 แลร์รี แครบบ์ ใช้ภาษาลักษณะนี้ในหนังสือ *Understanding People: Why We Long for Relationship* (Grand Rapids: Zondervan, 1987) และ *Inside Out* (Colorado Springs: NavPress, 1988) ตัวอย่างเช่น แก่นแท้ของการเป็นภาพสะท้อนพระฉายของพระเจ้าคือ “เราทุกคนโหยหาสิ่งที่พระเจ้าทรงออกแบบเรามาเพื่อให้เพลินเพลินและชื่นบาน นั่นคือ ความสัมพันธ์ที่ปราศจากความตึงเครียดที่เต็มเปี่ยมไปด้วยการยอมรับกันอย่างแท้จริงและเปี่ยมด้วยความรัก รวมถึงโอกาสที่จะสร้างความแตกต่างให้กับผู้อื่น” (*Inside Out*, 53) ในความเข้าใจของเขาเกี่ยวกับพระเจ้าคือ พระเจ้าเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง สิ่งนี้ช่วยปกป้องการถกเถียงของแครบบ์เกี่ยวกับความปรารถนาของมนุษย์ แต่เขายังไม่ชัดเจนนักเมื่อเขียนเกี่ยวกับผลกระทบของบาปที่มีต่อความปรารถนาเหล่านั้น

เป็นความจริงที่เราถูกหล่อหลอมขึ้นมาด้วยความรัก และความรักก็เป็นสิ่งที่สอดคล้องกับธรรมชาติแท้จริงของเรา ความรักของพระเจ้าสอดคล้องกับความปรารถนาที่แท้จริงของเรา ความรักที่มีต่อพระเจ้าสอดคล้องกับความปรารถนาที่แท้จริงของเราเช่นกัน ความรักที่ได้รับจากผู้อื่นก็คือชีวิตอย่างที่ควรจะเป็น เป็นความชื่นชมยินดี และความรักที่มีต่อผู้อื่นก็ฝังแน่นอยู่ในความเป็นมนุษย์ของเราทุกคน หากปราศจากความรัก เราก็คงเหี่ยวเฉาลง

อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ลืมว่าความรักถูกทำลายลงเพราะบาปของเรา มุมมองความต้องการทางจิตใจแบบคริสเตียนตระหนักและรับรู้ถึงปัญหาบาปของเรา แต่พวกเขามักจะจัดเรื่องของบาปไว้ในส่วนของจิตวิญญาณ ด้วยเหตุผลนี้เองที่ความบาปจึงแทบจะไม่ถูกนำมาพูดคุยในเรื่องความต้องการของมนุษย์ ตัวอย่างเช่น ความบาปทำให้เรามีสภาพธรรมชาติที่เฉยเมยต่อความรักที่พระเจ้ามีต่อเราไปโดยปริยาย และความบาปทำให้เราปรารถนาความรักจากสิ่งที่ถูกสร้างมากกว่า พระผู้สร้างเสียอีก

ความบาปทำให้เราตระหนักน้อยลงว่าทุก ๆ รายละเอียดในชีวิตเราล้วนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า ผลที่ตามมาคือ ชีวิตหันเหเข้าหาตัวเอง และทั้งหมดกลายเป็นเพียงเรื่องของตัวเราเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นอัตลักษณ์ ความสำคัญ คุณค่า และชื่อเสียงของเรา ทั้งหมดกลายเป็นว่า เราจะได้รับความรักจากคนอื่นมากเท่าไรมากกว่าการคิดว่าเราจะให้ความรักกับคนอื่นได้มากเท่าไร คำถามพื้นฐานของการดำรงอยู่ของมนุษย์ จึงกลายเป็นว่า “ฉันจะรับมือกับความปรารถนาของฉันอย่างไร?” ตัวเราเองและความปรารถนาของเรากลายเป็นศูนย์กลางของโลกของเรา และนั่นเป็นวิถีการดำเนินชีวิตที่ไม่ยั่งยืน ลองมองดูเด็ก ๆ ที่เชื่อว่าความปรารถนาของตนและการได้รับตามสิ่งที่ปรารถนานั้นคือสิ่งที่ดีที่สุด เด็ก ๆ จะได้รับความพึงพอใจเพียงชั่วคราวเมื่อได้สิ่งที่ต้องการ แต่ความพึงพอใจนั้นไม่เพียงพอที่จะจำจูนพวกเขาไว้ได้ เมื่อเวลาผ่านไปไม่นาน เด็กจะกลับรู้สึกว่างเปล่าและต้องการสิ่งอื่น ๆ อีก

ข่าวประเสริฐของพระเยซูไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เรารู้สึกดีกับตัวเอง แต่มีไว้เพื่อให้เราถ่อมใจและทำให้เราเป็นคนใหม่ ยกตัวอย่างเช่น ในพระธรรมอิสยาห์บทที่ 6 การประทับอยู่ของพระเจ้าได้ทำลายมุมมองที่อิสยาห์มีต่อตนเองเป็นสิ่งแรก จากนั้นพระเจ้าทรงชำระเขาให้บริสุทธิ์และปลดปล่อยเขาจากตนเอง และจากความปรารถนาที่เป็นบาปของเขา หลังจากการชำระและการปลดปล่อยเชิงสัญลักษณ์นี้ อิสยาห์ก็เป็นอิสระคิดถึงตัวเองน้อยลงและหันกลับไปคิดถึงพระเจ้ามากขึ้น

พระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์เพื่อที่เราจะเห็นคุณค่าในตัวเองมากขึ้น แม้ว่าชีวิตในพระคริสต์จะเป็นชีวิตที่เต็มเปี่ยมและครบบริบูรณ์ก็ตาม แต่พระเยซูทรง

สิ้นพระชนม์เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการไถ่มนุษย์ออกจากคำสาปแช่งของบาป แน่นอนว่าไม้กางเขนมีประโยชน์มากมาย รวมถึงความจริงที่ว่าเราจะไม่ถูกขับไล่ออกจากพระพักตร์พระเจ้าอีกต่อไป และสามารถใกล้ชิดกับพระองค์ผู้บริสุทธิ์ได้ อีกทั้งไม้กางเขนนั้นจัดการกับปัญหาบาปของเราด้วยซึ่งเป็นปัญหาทางความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณเพราะไม้กางเขนเป็นเพียงหนทางเดียวที่จะทำให้เราสามารถกลับไปมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้าได้อีกครั้ง ความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณนำเราไปสู่พระเจ้า ขณะที่ความต้องการทางจิตใจจำเป็นต้องได้รับการตอบสนองเพื่อที่เราจะได้พอใจในตนเอง

ทฤษฎีใดก็ตามเกี่ยวกับมนุษย์ที่มองข้ามว่าความบาปเป็นปัญหาที่ซ่อนอยู่ลึกที่สุด มักมองพระเยซูว่าเป็นเพียงผู้ที่ตอบสนองความต้องการของเรา มากกว่าที่จะเป็นผู้ช่วยเราให้รอดและเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และแน่นอนว่าแนวคิดเช่นนี้ย่อมไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาได้ ความเชื่อเช่นนี้จะจบลงด้วยความว่างเปล่า

การกล่าวว่าพระเจ้าต้องการมนุษย์ ดังนั้นเราจึงต้องการมนุษย์นั้น เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง นี่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าจะไม่สมบูรณ์หากปราศจากการมีความสัมพันธ์กับเรา ดังนั้น เราจึงเป็นผู้ที่เติมพระองค์ให้เต็ม แต่ความจริงก็คือพระเจ้าทรงรักเรา เพราะความพอพระทัยอันสูงสุดของพระองค์ และเพื่อพระสิริของพระองค์เอง พระสิริของพระองค์ยิ่งใหญ่ยิ่งขึ้นเมื่อเราตระหนักว่าพระองค์ไม่จำเป็นต้องรักเราเลย

ศาสนศาสตร์นี้ให้อำนาจสามิที่จะเชื่อว่าพระเจ้าทรงสร้างเขาให้มาพร้อมกับความต้องการความรักและการได้รับความเคารพ และภรรยาของเขามีหน้าที่ที่จะต้องเป็นผู้ที่เติมเต็มความต้องการนั้น ซึ่งพระเจ้าจะทรงบัญชาเธอเอง ด้วยเหตุนี้ สามิจึงเชื่อว่าเขาควรได้รับความเคารพ และเขามีสิทธิ์ที่จะโกรธเมื่อภรรยาของเขาไม่เติมเต็มความต้องการนี้

เมื่อเรา “ปรารถนา” ที่จะได้รับความเคารพแต่ไม่ได้รับ เราย่อมรู้สึกเจ็บปวด หากเรารู้สึกว่า “จำเป็น” ต้องได้รับความเคารพแต่ไม่ได้รับ เราจะถึงขั้นพังทลาย หรือโกรธแค้น

ความปรารถนาที่ไม่ถูกควบคุมจะโตขึ้นเสมอ นี่คือคุณลักษณะที่แน่นอนอย่างหนึ่งของธรรมชาติความเป็นมนุษย์ และความปรารถนาใด ๆ ที่เกินกว่าความปรารถนาในพระคริสต์หรือหน้าที่ของความรัก ความปรารถนาเหล่านั้นจะค่อย ๆ กลายเป็นสิ่งที่ครอบงำชีวิตเรา หรือเป็นรูปเคารพซึ่งจะมีอำนาจเหนือเรา

พระบัญญัติของพระเจ้าที่ให้เรารักซึ่งกันและกัน รับฟังซึ่งกันและกัน แลกภาระของกันและกัน และล้างเท้ากันและกัน ไม่ได้หมายความว่าเรามีความต้องการทางจิตใจสำหรับสิ่งเหล่านี้ เปาโลเตือนคริสตจักรให้ “ถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว” (ฟป.

2:3) เราคงไม่พูดว่าพระเจ้าทรงประทานพระบัญญัตินี้ เพราะเราปรารถนาที่จะสำคัญว่าผู้อื่น บางทีเราอาจจะกล่าวได้ว่าเราต้องให้ในสิ่งที่พระองค์บัญชา ในขณะที่เดียวกัน เปาโลกำลังชี้ให้เห็นถึงความปรารถนาของเราที่อยากจะเป็นคนสำคัญว่าผู้อื่น และเปาโลต้องการให้เราต่อสู้กับสิ่งนี้ พระคัมภีร์พูดถึงการปฏิเสธตนเองมากกว่าการรู้สึกดีกับตนเอง

การถูกสร้างขึ้นตามพระฉายของพระเจ้าถือเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ แต่เกียรตินั้นขึ้นอยู่กับการเชื่อมโยงกับพระเจ้าผู้ซึ่งทรงได้รับเกียรติเหนือทุกสิ่ง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าโดยทั่วไปแล้วเรามักจะรู้สึกไม่เพียงพอ และปรารถนาจะเป็นอะไรที่มากกว่าที่ตัวเองกำลังเป็นอยู่ในปัจจุบัน แต่คำตอบไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเรารู้สึกโอเคกับตัวเองไหมหรือเรายอมรับตัวเองหรือไม่

ความต้องการทางจิตใจมาจากไหน?

แล้วเราจะเข้าใจความต้องการเหล่านี้ตามพระคัมภีร์ได้อย่างไร? แนวทางของพระคัมภีร์กำลังปรากฏชัดขึ้น ความปรารถนาบางอย่างสะท้อนให้เห็นว่าเรามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าแห่งชีวิตและความรัก เราจึงปรารถนาทั้งสองสิ่งนี้ แต่ความซับซ้อนเกิดขึ้นหลังจากมนุษย์ล้มลงในความบาป

ในการล้มลงสู่ความบาปของอาดัม มนุษยชาติเริ่มท้องวลที่ยังคงดั่งก้องเข้าไปข้ามาจนกว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมา อาดัมกล่าวว่า “ข้าอยากได้” “ข้ารักความปรารถนาของตนเองมากกว่ารักพระเจ้า” “ข้าต้องการเป็นเหมือนพระเจ้ามากกว่าอยู่ได้อำนาจของพระองค์” ถ้อยคำนี้เป็นที่รู้จักกันในอีกชื่อว่า ความโลภ ความใคร่ และการบูชารูปเคารพ

คำของอาดัมที่ว่า “ข้าอยากได้” คือการแสดงความต้องการทางจิตใจออกมาเป็นครั้งแรก นี่ไม่ได้หมายความว่าความรู้สึกขึ้นบานและยินดีเมื่อเป็นที่ถูกรักเป็นความบาปที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิด ไม่ใช่แน่นอน เพราะเราถูกล่อหลอมโดยผู้ยิ่งใหญ่ที่ทรงรักเรา เราจึงควรยินดีในการรักและการถูกรัก เราคงปราศจากความเป็นมนุษย์หากเราไม่ยินดีและขึ้นบานในความรัก และเราคงปราศจากความเป็นมนุษย์เช่นกันหากเราไม่รู้สึกเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเมื่อถูกผู้อื่นปฏิเสธหรือทำบาปต่อเรา ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เราปรารถนาความรักหรือไม่ แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าเราปรารถนาความรักมากเพียงใด เราปรารถนาความรักเพื่อจุดประสงค์ใด เราปรารถนามันมากกว่าที่เราปรารถนาพระเจ้าหรือไม่ และเราปรารถนามันเพื่อเสริมให้เราารู้สึกว่าตนเองมีคุณค่ามากขึ้นไหม? พระเจ้าทรงดำรงอยู่เพื่อเรา หรือเราดำรงอยู่เพื่อพระองค์?

ความโหยหามีหลายอย่างที่เหมือนกับความใคร่ มันอาจจะเริ่มต้นด้วยเป้าประสงค์ที่ดี (ความปรารถนาที่จะได้รับความรัก) แต่ลงเอยด้วยการทำให้เราตกเป็นทาส การยกระดับความปรารถนาต่อความรัก การมีอิทธิพลเหนือคนอื่น และความพึงพอใจอื่น ๆ ใ้ไปจนถึงจุดที่มันกลายเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมี หรือกลายเป็นความโหยหา มันคือการยกชูความปรารถนานั้นขึ้นสู่จุดสูงสุดอย่างบาป จนกลายเป็นความปรารถนาที่ครอบงำเรา เป็นเสียงตะโกนออกมาว่า “ฉันอยากได้” และ “ฉันต้องมีสิ่งนี้!” เพราะ “ฉันจำเป็นต้องได้สิ่งนี้!”

ลองนึกถึงช่วงเวลาที่คุณรู้สึกว่าคุณถูกคนอื่นควบคุม ช่วงเวลาที่พวกเขา “ทำให้คุณ” โกรธหรือหุดหู่ใจ คุณจะเดิมประโยคต่อไปนี้อย่างไร?

- ฉันจำเป็นต้องมี _____
- ฉันโหยหา _____
- ฉันอยากได้ _____ แต่ฉันจะไม่ได้มัน!
- ฉันเรียกร้องที่จะ _____!
- ฉันยืนกรานที่จะ _____!
- ฉันมีชีวิตต่อไปไม่ได้ถ้าขาด _____!

นี่คือสิ่งที่อธิบายว่า ทำไมบางครั้งพระคริสต์จึงไม่เพียงพอสำหรับเรา หากเรายืนอยู่ต่อหน้าเบื้องพระพักตร์ของพระเยซูคุณด้วยที่รอการเติมให้เต็มเพื่อสนองความปรารถนาที่ไม่มีวันสิ้นสุดของเรา เราจะไม่วันทีรู้สึกอึดอัดใจได้เลย เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้? ประการแรก เพราะต้นหาของมนุษย์โดยธรรมชาติแล้วไม่มีวันที่จะเติมให้เต็มได้ ไม่มีสิ่งใดเลยที่ทำให้มันรู้สึกเพียงพอได้ ประการที่สอง เพราะพระเยซูไม่ได้ทรงตั้งพระทัยที่จะสนองความปรารถนาอันเห็นแก่ตัวของเรา แต่ในทางตรงกันข้ามพระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะทำลายด้วยแห่งความต้องการทางจิตใจนั้น

มีภาพยนตร์คริสเตียนเรื่องหนึ่งที่เล่าถึงวัยรุ่นคนหนึ่ง ซึ่งถูกชักชวนให้มาหาพระคริสต์ด้วยคำสัญญาว่า จะมีผลการเรียนที่ดีขึ้นหลังจากกลับใจใหม่ วางใจในพระคริสต์แล้วเกรดจะดีขึ้น- ฟังดูดีนะ! คราวนี้แค่เพิ่มสิ่งจูงใจอื่น ๆ เข้าไปอีกเล็กน้อย เช่น เงินทอง การได้ออกเดทกับคนที่เราชอบ และรถยนต์คันใหม่ เท่านั้นวัยรุ่นทุกคนก็อยากจะมาเชื่อพระเจ้าแน่นอน แต่การกล่าวเช่นนี้ไม่ได้เป็นเพียงแค่การดึงดูด ความใคร่และความอยากของมนุษย์หรือหกหรือ แทนที่จะเสนอการปลดปล่อยออกจากอำนาจของความบาปและการให้อภัย แม้แต่การประกาศข่าวประเสริฐของชาวอิสราเอลก็ไม่เคยบอกชนชาติอื่นที่นับถือรูปเคารพให้หันมา

นมัสการพระเจ้าเพียงพระองค์เดียวเพราะพระยาห์เวห์สัญญาว่าจะประทานพืชผลที่ดีกว่ารูปเคารพของพวกเขา แต่ชนชาติที่ไม่นับถือพระเจ้ากลับถูกเรียกให้ละทิ้งรูปเคารพของตน เพราะการบูชารูปเคารพเป็นสิ่งที่ขัดขวางและต่อต้านพระเจ้า

ดังนั้น การพึ่งพาพระคริสต์เพื่อสนองความต้องการทางจิตใจที่เราตระหนักว่าเราจำเป็นต้องมี คือ การพยายามทำให้ความใคร่และความอยากของเราสอดคล้องกับคริสตศาสนา เรากำลังทูลขอพระเจ้าให้ประทานสิ่งที่เราปรารถนา เพื่อให้เรารู้สึกดีกับตัวเองมากขึ้น หรือเพื่อให้เรามีความสุขในชีวิตมากขึ้น

สิ่งนี้เตือนเราว่าอัตลักษณ์หนึ่งที่เราแต่ละคนมีคือการเป็นคนบาป การเป็นคนบาปไม่ใช่ตัวตนหลักของผู้เชื่ออีกต่อไป แต่มันเป็นตัวตนที่ยังคงอยู่ในเรากลัวันหนึ่งเราจะเป็นเจ้าของที่งดงามอย่างสมบูรณ์ แต่จนกว่าจะถึงวันนั้น เรายังคงเป็นคนบาปที่ยังทำบาปอยู่

คำว่า “ฉันอยากมี/อยากได้” นี้มีให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง มันถูกชักจูงเป็นเนื้อแท้ของชีวิตเรา จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของตัวเรา ตัวอย่างเช่น คุณปราศจากบาปใหม่ขณะที่นอนหลับ? ขอให้ผมอธิบายให้เจาะจงยิ่งขึ้น คุณไม่ได้ทำบาปเลยใช่ไหมหากนอนโดยไม่ฝัน? คำตอบตามพระคัมภีร์คือ “ไม่” มันเหมือนกับการถามผมว่า “ตอนที่คุณนอนหลับ คุณยังเป็นเอ็ดดอย์ไหม?” คำว่า “คนบาป” เป็นคำที่ใช้อธิบายทุกคนในปัจจุบัน รวมถึงผู้ที่วางใจในพระคริสต์ด้วย แน่นอนว่าผู้ที่เรียกพระเยซูว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้ว ซึ่งหมายความว่าพวกเขาไม่มีความผิดอีกต่อไป นอกจากนี้ พวกเขายังได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกด้วย จึงทำให้ผู้เชื่อกลายเป็นทาสของพระคริสต์แทนที่จะเป็นทาสของบาป แต่เราทุกคนก็ยังเป็นคนบาป ความสมบูรณ์แบบนั้นรอเราอยู่ในนิรันดร์กาล

ในฐานะที่เราคนบาปที่ยังทำบาปอยู่ เราเป็นหนี้พระเจ้าองค์บริสุทธิ์ เราติดค้างพระองค์ในเรื่องที่ไม่สามารถถวายความจงรักภักดี พระสิริ คำสรรเสริญ และพระเกียรติแด่พระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์ เรากลับไม่ได้จ่ายหนี้คืนให้กับพระเจ้าเลย เพราะเราอยู่ในสถานะที่ขัดสนอย่างที่สุด ดังนั้น หนึ่งในความต้องการที่ลึกที่สุดของเรา คือการได้รับการอภัยจากพระเจ้า “ขอทรงยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์” เราอธิษฐาน (มธ. 6:12) และในพระคริสต์พระเจ้าได้ทรงยกหนี้ให้เราแล้ว

ตอนนี้เราเป็นหนี้พระเจ้าอย่างแท้จริง แต่ไม่ใช่หนี้ที่ทำให้เราละอายใจ ครั้งหนึ่งเราเคยเป็นหนี้พระเจ้าเพราะบาปของเรา ครั้งหนึ่งเราเคยมีชีวิตอยู่ในความละอายใจ แต่บัดนี้ เราเป็นหนี้พระเจ้าเพราะเราได้รับการอภัยจากพระองค์ และมันทำให้ใจของเราเปี่ยมล้นด้วยความรู้สึกขอบพระคุณ ถึงกระนั้น หนี้ก็ยังไม่ใช่หนี้ทั้งหมดในปัจจุบันของเรา พระบิดาบนสวรรค์ของเรายังทรงทำให้เราเป็นบุตรและทายาทพระองค์ประทานครอบครัวใหม่และอัตลักษณ์ใหม่แก่เรา ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งเหล่านี้

เป็นเพียงมดจ๋าที่รับประกันสิ่งที่ยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้สำหรับเรา พระองค์ทรงให้เราประทับในสวรรค์สถาน ณ บัลลังก์ของพระเจ้าเอง และประทานสิทธิพิเศษให้เราได้อยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดย์

พระเจ้าทรงยกยอให้เรารู้แล้ว แต่พระองค์ไม่ได้ทรงปล่อยให้เรากอดอยู่ในสภาพขอทานที่ปราศจากหนี้ พระองค์ทรงทำให้เรามั่งคั่งด้วย นั่นคือหนี้ที่นำพาเราไปสู่ความชื่นชมยินดี และแน่นอนว่าพระองค์ไม่เคยทรงขอให้เราขอใช้คืน เพราะเมื่อพระองค์เพียงผู้เดียวเท่านั้นเป็นผู้ทรงประทานทุกสิ่งที่เป็นต่อชีวิตแก่เรา การสำแดงความรักและฤทธานุภาพของพระองค์นี้จะเป็นการถวายเกียรติแด่พระองค์ แต่เมื่อเราพยายามพิสูจน์คุณค่าของเรา เราก็กลายเป็นพวกเครื่องกฏเกณฑ์ ที่แสวงหาเกียรติเล็กเกียรติน้อยให้กับตัวเอง

ตอนนี้ผมเข้าใจแล้วว่า อะไรที่พันนาการผมไว้ในความกลัวมนุษย์ แม้ผมจะรู้จักข่าวประเสริฐเป็นอย่างดีแล้วก็ตาม ผมไม่เพียงแต่ต้องเติบโตในความยำเกรงพระเจ้าเท่านั้น แต่ผมยังต้องกลับใจใหม่ด้วย ความต้องการ ความปรารถนา หรือความใคร่ของผมนั้นใหญ่โตยิ่งนัก มันใหญ่จนถึงขนาดที่ผมพยายามดึงทั้งพระเจ้าและคนอื่น ๆ มาช่วยกันเติมมันให้เต็ม ผมกลัวมนุษย์เพราะมนุษย์ดูใหญ่โต แต่ความปรารถนาของผมนั้นใหญ่กว่าอีก พระเจ้ากลับดูเล็กน้อย

เหตุผลหลักที่ทำให้ความรู้สึกกว้างเปล่าแพร่บาดออกไปก็คือ ไม่ใช่เป็นเพราะพระเจ้า แต่ตัวเราเองต่างหากที่ได้สร้างความปรารถนาของเราขึ้นมาเอง และให้คำกับมันมากจนมันทวีคูณออกมาให้เห็นในหลากหลายรูปแบบ⁴

สำหรับต่อยอดความคิด

บทนี้ได้เปิดเผยจุดเชื่อมโยงที่ขาดหายไปในวิธีที่เรามักจะใช้เพื่อรับมือกับการถูกควบคุมโดยผู้อื่น นั่นคือ เรามักลืมนึกไปว่าเราต้องกลับใจจากความปรารถนาที่มีตัวเราเองเป็นศูนย์กลาง หากปราศจากการกลับใจใหม่แล้ว ความปรารถนาของเรายังคงเป็นจุดศูนย์กลาง แทนที่ศูนย์กลางที่แท้จริงคือพระสิริของพระเจ้า

ขอให้ใช้เวลาใคร่ครวญถึงสิ่งที่คุณต้องการ จากความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของคุณ ว่ามีความปรารถนาที่มีแต่ตัวคุณเองเป็นศูนย์กลางแอบแฝงอยู่หรือไม่

4 ดันหาความใคร่ไม่ใช่เหตุผลเดียวของความรู้สึกกว้างเปล่า อีกคำอธิบายหนึ่งของความรู้สึกกว้างเปล่าเกิดจากความจริงที่ว่า เรากำลังอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยความบาป ซึ่งเราถูกคนอื่นทำผิดบาปต่อเรา และเราอยู่ในโลกที่ตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่ง ยกตัวอย่างเช่น หากคู่สมรสของคุณเสียชีวิต คุณย่อมรู้สึกกว้างเปล่า และคุณควรจะรู้สึกเช่นนั้น เมื่อบางสิ่งที่สวยงามถูกพรากไปจากชีวิต มันก่อให้เกิดความรู้สึกสูญเสียอย่างใหญ่หลวง อย่างไรก็ตาม ความรู้สึกกว้างเปล่านั้นเป็นผลมาจากคำสาปแช่งและความตายที่ฝังแน่นอยู่ในจิตใจของเรา ไม่ใช่ผลจากการถูกสร้างขึ้นพร้อมกับความต้องการทางจิตใจ

บทที่ 8

รู้จักความต้องการ ที่แท้จริงของคุณ

ตอนนี้ให้เรามาทบทวนคำถามที่ว่า “เราเป็นใคร?” กันอีกครั้ง เราได้พิจารณากันไปแล้วว่าความต้องการบางอย่างที่เราารู้สึกนั้น แท้จริงไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของพระฉายของพระเจ้าในตัวเรา แต่เรายังไม่ได้พูดถึงว่าพระฉายของพระเจ้าในตัวเราคืออะไรอะไรคือทางเลือกในพระคัมภีร์ที่ตรงข้ามกับมุมมองที่บอกว่ามนุษย์เป็นเพียงถ้วยที่ว่างเปล่า?

ด้วยเหตุที่พระฉายของพระเจ้าในมนุษย์เกี่ยวข้องกับความเป็นเหมือนหรือความคล้ายคลึงของเรากับพระเจ้า (ปฐก. 1:26; 5:3) ดังนั้น เราจึงควรเริ่มต้นที่ “พระเจ้าคือผู้ใด?” หลักคำสอนใด ๆ ที่เกี่ยวกับพระฉายของพระเจ้าควรจะช่วยให้เราสามารถเชื่อมโยงความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและความรู้เกี่ยวกับตัวเราเองให้เข้ากันได้อย่างง่ายดายเสมอ และหลังจากที่เราเข้าใจพระเจ้าอย่างถูกต้องแล้วเท่านั้น เราถึงจะเริ่มถามว่า “มนุษย์คือผู้ใด”

พระเจ้าคือผู้ใด และ “ความต้องการ” ของพระองค์คืออะไร?

พระเจ้าและพระราชาณาจักรของพระองค์ พุดง่าย ๆ ก็คือ เกี่ยวกับพระเจ้า พระเจ้าตรีเอกานุภาพ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ความต้องการของพระเจ้าตรีเอกานุภาพคืออะไร? พระเจ้าไม่มีความต้องการใด ๆ เลย พระองค์ทรงเต็มเปี่ยม

ในพระองค์เองอย่างบริบูรณ์ พระบิดาทรงรักพระบุตร พระบุตรทรงปีติยินดีในพระบิดา และทรงไม่ปรารถนาสิ่งอื่นใดนอกจากพระประสงค์ของพระบิดาเท่านั้น ความพอพระทัยสูงสุดของพระเจ้าคือพระองค์เอง¹ สิ่งนี้อาจจะฟังดูแปลกในตอนแรก แต่เราคาดหวังได้อย่างไรว่าพระเจ้าจะหลงใหลสิ่งที่ต่ำกว่าพระองค์เองอันบริสุทธิ์และสมบูรณ์แบบ? หากพระเจ้าหลงใหลกับสิ่งอื่น นั่นถือเป็นการนมัสการรูปเคารพ พระองค์จะทรงเชิดชูสิ่งที่ถูกสร้างให้สูงส่งเหนือพระผู้สร้างได้อย่างไร เป้าหมายของพระเจ้าคือการเชิดชูพระองค์เองและพระสิริของพระองค์ พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะเชิดชูพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ “เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์ และเพื่อพระองค์ ขอพระเกียรติจึงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ อาเมน” (รม. 11:36)

โปรดสังเกตว่ามีความแตกต่างเกิดขึ้นแล้วระหว่างมุมมองนี้กับจิตวิทยาความต้องการ จิตวิทยาความต้องการอธิบายว่าเหตุผลตามธรรมชาติที่จะสรรเสริญพระเจ้า เพราะพระองค์ได้เติมเต็มความปรารถนาส่วนตัวของเรา และทำให้เราเห็นคุณค่าในตนเอง แต่ปัญหาหนึ่งคือ หากในวันพรุ่งนี้เรารู้สึกล้มเหลว เราจะยังสามารถสรรเสริญพระเจ้าได้หรือไม่? จากมุมมองของพระคัมภีร์ พระเจ้าสมควรได้รับคำสรรเสริญเสมอไม่ว่าในกรณีใด ๆ ก็ตาม เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าจุดศูนย์กลางตามธรรมชาติสำหรับความคิดของเราจึงไม่ใช่ความโหยหาหลัก ๆ ในจิตใจของเราเอง แต่เป็น “พระเจ้าผู้เต็มด้วยพระสิริ” อันยิ่งใหญ่เหลือที่จะประมาณได้ต่างหาก (กิจการ 7:2) ผู้ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลผู้ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสรรพสิ่ง เมื่อเราสามารถมองเห็นและเข้าใจอย่างถูกต้อง พระสิรินี้จะครอบครองเรา ชาวอิสราเอลไม่ได้ร้องเพลงสรรเสริญเพราะความโหยหาทางจิตใจของพวกเขาได้รับการเติมเต็ม แต่พวกเขายกย่องพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงถูกยกชูอยู่แล้ว “ข้าแต่พระยาห์เวห์ในบรรดาพระต่าง ๆ องค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า องค์ไหนจะเหมือนพระองค์ผู้ทรงงามสง่าในความบริสุทธิ์ และน่าเกรงขามด้วยพระสิริและทรงทำการอัศจรรย์” (อพย. 15:11) เมื่อพวกเขาสรรเสริญเช่นนั้นความต้องการที่แท้จริงของพวกเขาที่ได้รับการเติมให้เต็ม

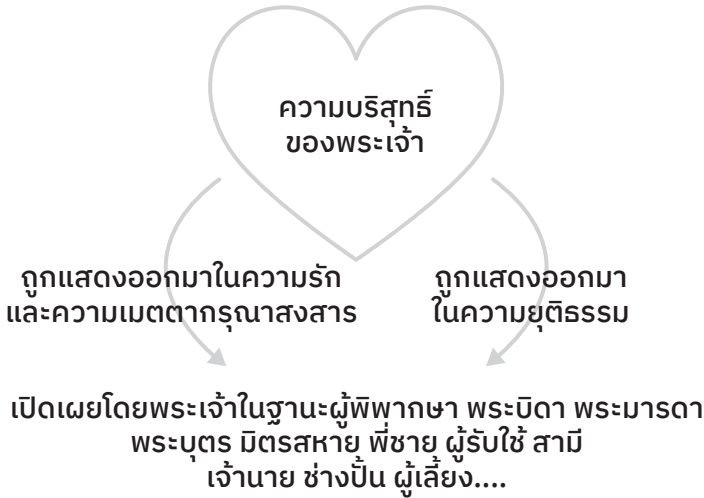
พระสิริ พระเกียรติ พระรัศมีภาพ ความมั่งคั่ง ความรุ่งโรจน์ พระบารมี ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นคำที่ใช้แทนกันได้เพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ความบริสุทธิ์ คือคำที่รวบรวมสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกันไว้ด้วยกัน

เราได้กล่าวถึงไปแล้วว่าความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ถูกแสดงออกมาผ่านความรักและความยุติธรรมของพระองค์ คราวนี้เราจะพูดถึงอีกชั้นหนึ่ง ความรักและ

1 การอภิปรายที่มีประโยชน์เกี่ยวกับหัวข้อนี้สามารถพบได้ในบทความของ John Piper's *The Pleasures of God: Meditations on God's Delight in Being God* (Colorado Springs: Multnomah, 2000).

ความยุติธรรมของพระเจ้าถูกแสดงออกผ่านภาพหรือสัญลักษณ์ที่ชัดเจนมากมายที่เราสามารถเลียนแบบได้ เช่น องค์บริสุทธิทรงเป็นเจ้าบ่าวผู้เปี่ยมด้วยความรัก ผู้ซึ่งคาดหวังเจ้าสาวที่ปราศจากมลทิน พระองค์ทรงเชิญทุกคนมาร่วมงานฉลองที่พระองค์ประทาน แต่ทรงคาดหวังให้ผู้เข้าร่วมสวมใส่เสื้อผ้าที่พระองค์ประทานให้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก ผู้ไถ่ถอนด้วยความยุติธรรม (อสย. 1:27) พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น แต่พระบุตรของพระองค์เองกลับกลายเป็นผู้แตกต่างและตัวแทนของประชากรที่ไร้เกียรติของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพระบิดา เป็นดั่งแม่ที่ปลอบโยน พระบุตรผู้ยอมเชื่อฟังด้วยหัวใจ ผู้รับใช้ผู้ทุกขุทรมาน มิตรสหาย ผู้เลี้ยงแกะ แพทย์ผู้ประเสริฐ ผู้สร้างความหมายแก่ชีวิต พระผู้สร้างและช่างปั้น พระองค์ทรงเป็นศิลาและบ่อมปรกการแท้จริงแล้วพระฉายหรือภาพของพระเจ้ามีอยู่ทุกหนทุกแห่งในพระคัมภีร์ และแต่ละภาพก็เป็นการแสดงออกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

ภาพเหล่านี้ที่พระเจ้าประทานให้เราเกี่ยวกับพระองค์เองนั้น ไม่ใช่เป็นเพียงแค่วิธีที่พระองค์ใช้ปรับให้เข้ากับภาษามนุษย์เท่านั้น พระเจ้าไม่ได้ทรงใช้ความเข้าใจที่เรามีในหัวของเราว่า คนใช้นั้นมีลักษณะเป็นอย่างไรเพื่อให้เราสามารถเข้าใจพระเจ้าได้ว่ามันคือสิ่งใด เมื่อพระองค์กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นเหมือนผู้รับใช้ มันไม่ใช่อะไรทำนองนี้เลย พระเจ้าทรงเป็นผู้นั้นที่เป็นทั้งคนรับใช้ เป็นสามี เป็นพ่อ เป็นพี่ชาย และเป็นมิตรสหาย สิ่งใดก็ตามในโลกที่ถูกสร้างขึ้นที่มีความคล้ายคลึงกับคำอธิบายเหล่านี้เกี่ยวกับพระเจ้าล้วนเป็นผลมาจากการที่พระสิริของพระเจ้าได้แพร่กระจายไปสู่สรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างทั้งสิ้น เมื่อใดก็ตามที่คุณเห็นภาพเหล่านี้ในผู้อื่น แม้จะบิดเบี้ยวไปบ้าง แต่มันก็ยังเป็นภาพสะท้อนอันเลือนรางของภาพต้นแบบ ผมเป็นพ่อเพราะพระเจ้าทรงเป็นพระบิดา ผมเป็นคนงานเพราะพระเจ้าทรงเป็นต้นฉบับของคนงาน

รูปที่ 1 พระเจ้าของเรา คือองค์บริสุทธิ์

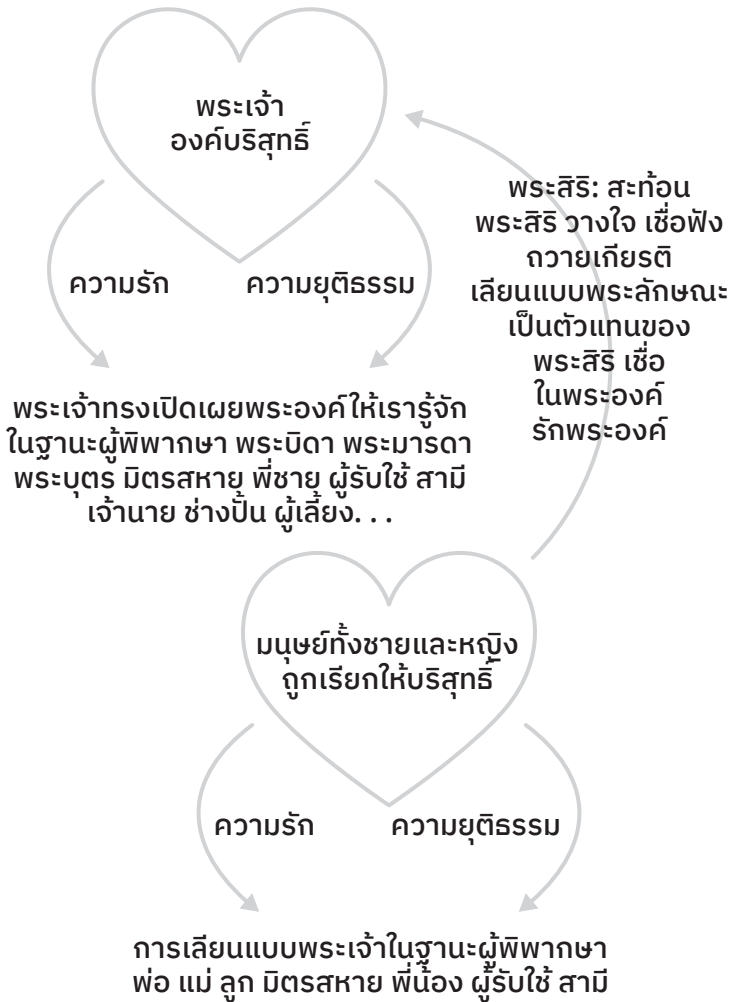
ภาพทั้งหมดเหล่านี้พื้นฐานเป็นหนึ่งเดียวเมื่อเราเป็นพยานถึงพระสิริหรือความบริสุทธิ์ในพระเยซูคริสต์ ซึ่งเป็นภาพสูงสุดแห่งพระสิริของพระเจ้า (ฮบ. 1:3) “เราได้เห็นพระสิริของพระองค์ คือพระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14) พระเยซูถูกเรียกว่า “องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” (มาระโก 1:24; ยอห์น 6:69) ความปรารถนาของพระองค์ คือพระสิริของพระบิดา ดังที่เราเห็นได้ก่อนการถูกตรึงกางเขน พระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์รับพระเกียรติ” (ยอห์น 12:28) ในคำอธิษฐานก่อนที่พระองค์จะถูกจับกุม พระเยซูทรงขอ “พระบิดาผู้บริสุทธิ์” (ยอห์น 17:11) และ “พระบิดาผู้ทรงธรรม” (ยอห์น 17:25) ขอให้พระบิดาทรงสำแดงพระสิริแก่พระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ถวายพระสิรินั้นกลับคืนแด่พระบิดา ความปรารถนาที่ลึกซึ้งที่สุดในพระทัยของพระเยซูคือพระสิริของพระบิดาผู้ทรงบริสุทธิ์ และความปรารถนานี้แสดงออกผ่านความรักและความยุติธรรมของพระเยซู นี่คือพระผู้เดียวที่คุณต้องพึ่งสายตาไปยังพระองค์ ขณะที่คุณมุ่งดำเนินชีวิตในฐานะผู้สะท้อนพระฉายของพระเจ้าองค์สูงสุด

เราเป็นใคร

เมื่อเรามีความเข้าใจพระเจ้าเป็นพื้นฐานแล้ว คำถามที่ว่า “มนุษย์คือใคร?” ก็จะเข้าใจได้ง่ายขึ้น มนุษย์มีความคล้ายคลึงกับพระผู้สร้างอย่างไร? เป้าประสงค์แห่งการแสดงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าคือพระองค์เอง พระเจ้าทรงปรารถนาให้ความบริสุทธิ์อันเปี่ยมด้วยพระสิริของพระองค์ปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดินโลก ดังนั้นคำอธิษฐานของเราควรเป็น “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” มนุษย์จะมีความคล้ายคลึงกับพระเจ้ามากที่สุดเมื่อพระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางแห่งความรักของเรา มนุษย์ควรชื่นชมยินดีในพระเจ้าเช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงชื่นชมยินดีในพระองค์เอง เราจึงมีพันธกิจที่จะทำให้พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักและเป็นที่เคารพสักการะไปทั่วโลก เราจะประกาศการมาถึงของอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ดังที่คำตอบแรกของคำสอนแบบถามตอบของเวสต์มินสเตอร์กล่าวไว้ว่า “เป้าหมายสูงสุดของมนุษย์ คือการถวายพระสิริแด่พระเจ้าและชื่นบานในพระองค์ [หรือชื่นชมยินดีในพระองค์] ตลอดไป” (รูปที่ 2)

จากนั้น เราจึงมองหาอัตลักษณ์ที่เราใช้ในการดำเนินชีวิตที่เชื่อมโยงกับพระเจ้า มองหาคำว่า “คุณคือ...”

ดังนั้น พระฉายของพระเจ้าในมนุษย์ไม่ได้หมายถึงเพียงถ้วยแห่งความรักหรือจิตใจที่มีแกนกลางของความโหยหาที่ไม่สามารถเติมเต็มด้วยสิ่งใดนอกจากพระเจ้า แต่ถูกต้องกว่านั้นคือภาพของโมเสส เพราะเขาสะท้อนพระสิริของพระเจ้าอย่างแท้จริง (อพย. 34:29-32) แฉกเช่นดวงจันทร์ที่สะท้อนแสงอาทิตย์ คุณคือกระจกเงา ผิวหน้าของโมเสสทอแสงเพราะเขาถูกรับเชิญให้เข้าเฝ้าพระเจ้า และทั้งได้เห็นพระสิริอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า และในเวลาเดียวกันก็ได้รับการปกป้องจากพระองค์

รูปที่ 2 มนุษย์ (และคริสตจักร): ผู้สะท้อนพระสิริของพระเจ้า

แม้จะดูน่าอัศจรรย์ แต่พระเจ้าได้ทรงสร้างเราให้เป็นผู้สะท้อนพระฉายของพระเจ้าที่ได้รับการกลับคืนดีกับพระองค์และมีสง่าราศีมากกว่าโมเสสเสียอีก พระสิริของพระเจ้านั้นเลื่อนหายไปจากโมเสส แต่พระสิริของพระเจ้าจะไม่มัวจางหายไปจากเรา โดยความเชื่อ เราจึงมีพระสิริของพระวิญญาณที่สถิตอยู่ภายในเรา ผลก็คือ เราสามารถเติบโตและทอแสงมากยิ่งขึ้น “แต่เราทุกคนไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว

และมองดูพระรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วเราก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์โดยมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป เหมือนอย่างศักดิ์ศรีที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระวิญญาณ” (2 คร. 3:18)

นั่นหมายความว่าแก่นแท้ของการเป็นพระฉายาของพระเจ้า คือการชื่นชมยินดีในการได้อยู่ต่อหน้าจำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และได้อยู่ในความรักมั่นคงของพระองค์ การรักพระองค์เหนือสิ่งอื่นใด และดำเนินชีวิตเพื่อพระสิริของพระองค์ มากกว่าเพื่อตัวเราเอง ดังนั้น คำถามพื้นฐานที่สุดของการดำรงอยู่ของมนุษย์คือ “ฉันจะถวายพระสิริแด่พระเจ้าได้อย่างไร?” ไม่ใช่คำถามที่ถามว่า “พระเจ้าจะทรงสนองความปรารถนาทางจิตใจของฉันได้อย่างไร?” ความแตกต่างนี้ก่อให้เกิดแรงดึงดูดที่แตกต่างกันอย่างมากในหัวใจของเรา สิ่งหนึ่งดึงเราออกจากตัวเองและให้เข้าไปสู่พระเจ้าอย่างต่อเนื่อง ในขณะที่อีกสิ่งหนึ่งดึงเราเข้าสู่ภายในและจดจ่ออยู่กับเพียงแค่ตัวเราเอง

ยิ่งไปกว่านั้น พระฉายาของพระเจ้ามิใช่เป็นเพียงสิ่งที่ว่างเปล่าอยู่ภายในเรา เป็นแกนกลางกลวง ๆ ที่ไม่ทำอะไรและถูกทำลายได้ง่าย แต่เป็นการสะท้อนพระฉายาของพระเจ้าในฐานะการนำพระสิริมาสู่พระองค์นั้นปรากฏออกมาในวิถีชีวิตของเรา วิธีที่เราดำเนินชีวิตนั้นไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นว่าหัวใจของเราย่างทำงานอยู่เสมอเท่านั้น แต่มันยังแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เรามีชีวิตอยู่เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้าหรือเพื่อตัวเราเอง ในความหมายนี้ พระฉายาของพระเจ้าในมนุษย์เป็นคำกริยามันไม่ใช่แค่สิ่งที่เราเป็น แต่มันคือสิ่งที่เรากระทำ ความเชื่อซึ่งเป็นสิ่งที่เราสะท้อนพระฉายาของพระเจ้า จะถูกแสดงผ่านวิถีที่เราดำเนินชีวิต เช่นเดียวกับคำอีกหลายคำที่มีความหมายเดียวกับคำนี้ เช่น การเลียนแบบพระเจ้า (อฟ. 5:1) การเป็นตัวแทนของพระองค์ (2 คร. 5:20) การเป็นเสมือนกระจกที่สะท้อนพระสิริของพระองค์ (อพย. 34:29-35) การรักพระองค์ และการดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระองค์

ท้ายที่สุดแล้ว การดำเนินชีวิตสะท้อนพระฉายาของพระเจ้าแสดงออกผ่านการเชื่อฟังอย่างเรียบง่าย แต่มีผลสืบเนื่องถึงนิรันดร์ การเป็นผู้สะท้อนพระฉายาของพระเจ้าคือการรักพระองค์และรักเพื่อนบ้านของคุณ และคุณจะพบผู้ที่สะท้อนพระฉายาของพระเจ้าในทุกหนทุกแห่ง เช่น:

- การร่วมประชุมกับประชากรของพระเจ้า เพื่อถวายพระสิริแด่พระองค์
- การอธิษฐานเผื่อกันและเผื่อโลก เพื่อถวายพระสิริแด่พระองค์
- การฟังคูสมรสด้วยใจนอบน้อม แทนการปกป้องตัวเอง เพื่อถวายพระสิริแด่พระองค์

- การไปทำงาน เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า
- การมีความชื่นชมยินดีในชีวิตสมรส เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า
- การเลี้ยงดูบุตร เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า

ความเข้าใจในความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและแผนการของเราในฐานะผู้สะท้อนพระฉายของพระเจ้านี้ ก่อให้เกิดทางเลือกมากมายนอกเหนือจากถ้วยแห่งความรักที่ได้นำเสนอไปแล้ว มีอีกสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือ ทั้งหมดเกิดขึ้น “เพราะพระคริสต์” หรือ “เพื่อพระสิริของพระเจ้า” ลองมาดูตัวอย่างกัน

เราคือปุโรหิต

ดังที่เราเห็นไปแล้วว่า เราคือโมเสสในยุคปัจจุบัน ที่ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ใบหน้าของเราจึงทอแสงแห่งการประทับอยู่ด้วยของพระเยซู นี่เป็นอีกวิธีหนึ่งในการกล่าวหาเราคือปุโรหิตของพระเจ้า ประชากรของพระเจ้าคือ “พงศ์พันธุ์ที่ทรงเลือกสรร เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นประชากรอันเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า” (1 เปโตร 2:9) นี่คืออัตลักษณ์หรือพระฉายที่พระเจ้าทรงประทานให้เรา เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่สำหรับเรา เราจึงเป็นปุโรหิตด้วยเช่นกันเมื่อเราเลียนแบบพระองค์

เนื่องจากนี่คือตัวตนของคุณ ดังนั้น คุณจึงควรทราบรากฐานทางประวัติศาสตร์ของคุณด้วย ปุโรหิตในสมัยก่อนจะถูกเรียกโดยพระเจ้าให้มาเป็นตัวแทนของพระองค์ ในลักษณะเฉพาะเจาะจง โดยการรับใช้ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าในพลับพลา แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ เช่นเดียวกับอาดัมและเอวา ปุโรหิตนั้นเปลี่ยนเป้าหมายจิตวิญญาณและรู้สึกอับอายต่อพระพักตร์พระเจ้า พวกเขาจำเป็นต้องได้รับการปกคลุมของพระเจ้าเพื่อปรนนิบัติรับใช้ต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงสร้างอาภรณ์ให้พวกเขาซึ่งแทบจะไม่ต่างอะไรไปจากเสื้อคลุมของกษัตริย์ อาภรณ์เหล่านี้ทำให้ผู้สวมใส่มี “เกียรติและความสง่างาม” (อพย. 28:2)

เครื่องแต่งกายของปุโรหิตยังมาพร้อมเครื่องประดับที่งดงามอีกหลายชิ้น ตัวอย่างเช่น เอลิโศ เป็นผ้าผืนงามที่มีการสลักชื่อของสิบสองเผ่า เพื่อเตือนใจว่าเราไม่ได้ยืนเพียงลำพังต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า แต่เราเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับคริสเตียนคนอื่น ๆ ทับทรวง เป็นอาภรณ์ที่ประดิษฐ์อย่างประณีต ใช้ในการตัดสินใจฝ่ายวิญญาณ เพื่อเตือนเราว่า การตัดสินใจทั้งหมดของเราควรตั้งอยู่บนพระวจนะของพระเจ้า รายละเอียดสุดท้ายและอาจจะเป็นสิ่งสำคัญที่สุดเพราะมันใช้คลุมศีรษะนั่นคือ ผ้าโพกศีรษะ ลองสังเกตดูดี ๆ และคุณจะสังเกตเห็นว่า มันเป็นเครื่องแต่งกายของกษัตริย์และถูกทำขึ้นเพื่อราชวงศ์ จากนั้น สังเกตแผ่นทองคำบริสุทธิ์

ที่จารึกข้อความผูกไว้บนผ้าโพกศีรษะ มีข้อความว่า “บริสุทธิ์แต่พระยาห์เวห์” (อพย. 28:36) นี่คือนิยามของเสื้อประจำตำแหน่งปุโรหิตและชีวิตของเราด้วย ปุโรหิตเป็นของพระเจ้า เป็นตัวแทนของพระเจ้า จะต้องบริสุทธิ์เหมือนที่พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ และมีชีวิตอยู่เพื่อถวายพระสิริแด่พระองค์

โดยทางพระคริสต์ อาภรณ์เหล่านี้มีไว้ให้ทุกคนแล้ว และถูกมอบให้เราฟรี ๆ แต่เราต้องสวมใส่ เพราะเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการถวายพระสิริแด่พระเจ้า หากคุณสังเกตดี ๆ คุณจะเห็นได้ว่าเสื้อคลุมตำแหน่งปุโรหิตเหล่านี้ เปรียบเสมือนชุดแต่งงานอันงดงาม ซึ่งประชากรของพระเจ้าจะสวมใส่ในวันแห่งการบรรลึงความสมบูรณ์

เราคือคริสเตียน

ปุโรหิตยุคใหม่สามารถเรียกได้อีกชื่อว่าคริสเตียนนั่นเอง นี่อาจจะเป็นอัตลักษณ์ที่ชัดเจนที่สุดของผู้เชื่อ เป็นอีกวิธีหนึ่งในการกล่าวว่า โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ เราเป็นครอบครัวของพระเจ้า ซึ่งมันอาจจะฟังดูไม่น่าตื่นเต้นเท่าไรในยุคสมัยที่ชื่อของเราไม่ได้มีความสำคัญมากนัก แต่ในสมัยนั้นในพระคัมภีร์ ชื่อคือสิ่งที่นิยามตัวตนของบุคคลกันเลยทีเดียว

และแน่นอนคำว่าคริสเตียนนั้นนิยามตัวตนของเรา เราได้รับพระนามของพระคริสต์ เราเป็นคู่หมั้นของพระองค์ บัดนี้ภารกิจของเราคือการทำให้พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จัก เราเป็นผู้ประกาศและทูตของพระคริสต์ ผู้วิงวอนให้คนทั้งหลายคืนดีกับพระเจ้า (2 คร. 5:20) เราคือผู้ที่ได้รับชื่อใหม่ผ่านการรับเป็นบุตร ยิ่งไปกว่านั้น ไม่ว่ามันจะทำให้เรารู้สึกดีเพียงใดกับการได้รู้ว่าเราถูกพระเจ้ารับเป็นบุตร แต่การถูกรับเป็นบุตรของพระเจ้า จุดมุ่งหมายหลักไม่ใช่เพื่อทำให้ผู้ถูกอุปการะรู้สึกดี ในพันธสัญญาใหม่ การรับเป็นบุตรบุญธรรมนำพระสิริมาสู่ผู้ที่รับ ไม่ใช่แก่ผู้ที่ถูกรับ การที่เราถูกพระเจ้ารับเป็นบุตร ก็เพื่อนำพระสิริมาสู่พระเจ้า

ภาพอื่น ๆ ของประชากรของพระเจ้า

พระเจ้าทรงประทานคำนิยามอื่นใดแก่เราอีกบ้าง? ภาพสะท้อนใดก็ตามที่พระเจ้าทรงประทานเกี่ยวกับพระองค์เองล้วนเป็นอัตลักษณ์ที่เป็นไปได้สำหรับเรา ตัวอย่างเช่น เมื่อความบริสุทธิ์ของพระเจ้าปรากฏในความรักแบบบิดาและการติสอนบุตร เราสามารถเลียนแบบพระองค์และแสดงออกในฐานะความเป็นพ่อได้เช่นกัน หรือเมื่อความบริสุทธิ์ของพระองค์ปรากฏในการทรงงาน เราก็ควรเลียนแบบพระองค์ พระเจ้าทรงรับใช้เรา ดังนั้นเราจึงควรเลียนแบบพระองค์และรับใช้ผู้อื่น ฉะนั้น พ่อที่เป็นคริสเตียนที่สละเวลาเล่นฟุตบอลกับลูก ๆ ของตนก็กำลังสะท้อน

ถึงพระเจ้าผู้ซึ่งใช้เวลาอยู่กับประชากรของพระองค์ เด็กที่จัดโต๊ะอาหารหรือล้างจาน ด้วยการเชื่อฟังพระคริสต์ ก็สะท้อนถึงพระเจ้าผู้ทรงเป็นผู้รับใช้และถวายพระสิริแด่พระองค์ หรือคนงานที่ทำงานธรรมดา ๆ ด้วยความปรารถนาที่จะรับใช้พระคริสต์ ก็สะท้อนถึงพระบุตรผู้ได้ทำงานเพื่อเรา

ต่อไปนี้เป็นเพียงตัวอย่างบางแง่มุมที่เราจะสามารถเลียนแบบพระเจ้าของเราได้

- ในฐานะสามี (อสย. 54:5)
- ในฐานะมิตรสหาย (ยอห์น 15:14)
- ในฐานะผู้รับใช้ (รม. 1:1)
- ในฐานะเพื่อนร่วมงาน (1 คร. 3:9)
- ในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ผู้เผยพระวจนะ คิชยาภิบาล และครู (อฟ. 4:11)
- ในฐานะนักรบ (อฟ. 6:10-18)
- ในฐานะศิลาที่มีชีวิต (1 เปโตร 2:5)
- ในฐานะบุตร (1 ยอห์น 3:1)
- ในฐานะเจ้าสาว (วิวรณ์ 21:2)

อัตลักษณ์ทั้งหมดเหล่านี้เป็นหนทางที่เรานำพระสิริมาสู่พระองค์

แท้จริงแล้วเราต้องการอะไรกันแน่?

ดังนั้น นอกจากพระคริสต์และการได้รับการอภัยบาปแล้ว เรายังต้องการสิ่งอื่นใดอีกไหม? เราต้องการความสัมพันธ์อื่นใดอีกหรือไม่? คำตอบขึ้นอยู่กับว่า สำหรับคุณแล้วคำว่าต้องการหรือจำเป็นต้องมึ้นหมายถึงอะไร หากเรากำลังพูดถึงความต้องการทางจิตใจที่แยกออกจากพระเยซู และความพึงพอใจที่ได้มันก็เพื่อจุดประสงค์ในการรักษาคุณค่าในตนเองของเราเท่านั้น คำตอบคือไม่ เราไม่ต้องการความสัมพันธ์อื่นใดอีก เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ถูกสร้างให้เป็นส่วนหนึ่งในความเป็นมนุษย์ของเรา เราไม่จำเป็นต้องมีความสัมพันธ์ไม่ว่าจะกับพระเจ้าหรือกับคนอื่น ๆ เพื่อเติมเต็มความปรารถนาที่จะเป็นคนสำคัญและได้รับความรัก เพราะนั่นก็เหมือนกับกรกล่าวว่ ฉันต้องการพระเจ้าเพียงเพื่อจะทำให้รู้สึกดีกับตัวเอง

แล้วที่พระคัมภีร์สั่งให้เรารักซึ่งกันและกันล่ะ? นั่นหมายความว่าเราต้องการความรักไม่ใช่หรือ? คำตอบคือไม่จำเป็นเสมอไป เพราะความหมายที่แท้จริงคือ เรา

ต้องรักมากกว่าที่จะถูกเติมให้เต็มด้วยความรัก (รวมไปถึงการเป็นคนมีความหมาย มีความสำคัญ และอื่น ๆ ในชีวิต) เพียงเพื่อชดเชยช่องว่างทางจิตใจของเราเอง ผู้ที่ไม่ยอมมอบความรักจะเหี่ยวเฉาและว่างเปล่า ชีวิตค่อย ๆ ร่วงโรยไป ความจริงก็คือ เราถูกสร้างขึ้นมาด้วยความรัก และบัดนี้ได้รับการคำจูนด้วยความรักที่อดทน นานของพระเจ้า เราจึงถวายพระสิริแด่พระเจ้าโดยการเลียนแบบความรักอันมั่นคงของพระองค์ เรารักไม่ใช่เพราะมนุษย์มีความบกพร่องทางจิตใจ แต่เรารักเพราะพระเจ้าได้ทรงรักเราก่อน

ดังนั้น พระฉายของพระเจ้าในเราไม่ได้เกี่ยวกับความต้องการทางจิตใจ แต่เกี่ยวกับของประทานอันล้ำเหลือที่พระเจ้าประทานแก่ประชากรของพระองค์

อย่างไรก็ตาม แท้จริงแล้ว เราต้องการผู้อื่นด้วย ความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสร้างอาดัมและเอวา บ่งชี้ว่าพระฉายของพระเจ้าในมนุษย์นั้นไม่อาจจะสมบูรณ์ได้ในบุคคลใดบุคคลเดียวที่ไม่ใช่พระเจ้า การสะท้อนพระฉายของพระเจ้าไม่สามารถทำได้โดยลำพังแต่ต้องกระทำร่วมกัน พระสิริของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่เกินกว่าจะสะท้อนออกมาได้อย่างชัดเจนในสิ่งมีชีวิตใดเพียงสิ่งเดียว พระฉายของพระเจ้าคือสิ่งที่เราแบ่งปันร่วมกัน พระเจ้าทรงสร้างเราให้เป็นชนชาติที่ต้องพึ่งพาอาศัยกัน และต้องการซึ่งกันและกันเพื่อที่เราจะสะท้อนถึงพระองค์ได้อย่างรุ่งโรจน์ที่สุด

หากเรามีข้อสงสัยเกี่ยวกับความต้องการที่แท้จริงของเรา เราสามารถตรวจสอบได้จากคำอธิษฐานบางส่วนในพระคัมภีร์ได้ ในท้ายที่สุดแล้ว คำอธิษฐานก็คือเสียงเรียกจากจิตใจที่ขัดสน คำอธิษฐานอันล้ำหวังที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์นี้เองทำให้เรามองเห็นสิ่งที่เราต้องการอย่างแท้จริง และทำให้เราค้นพบสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานให้แก่ผู้ที่ขัดสนเช่นกัน

ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลายผู้สถิตในสวรรค์

ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ

ขอให้แผ่นดินของพระองค์มาตั้งอยู่

ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์

ในสวรรค์เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก

ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวกข้าพระองค์ในวันนี้

และขอทรงยกบาปผิดของพวกข้าพระองค์

เหมือนพวกข้าพระองค์ยกโทษบรรดาคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์

และขออย่าทรงนำพวกข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง

แต่ขอให้พวกข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย (มธ. 6:9-13)

คำขอแรกในคำอธิษฐานของพระเยซูคือขอให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เคารพสักการะ หมายความว่าขอให้พระนามนั้นบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ นี่คือการต้องการสูงสุดของเรา และยังเป็นความต้องการสูงสุดของโลกด้วย คำอธิษฐานไม่ได้กล่าวถึงความต้องการทางจิตใจเลย ทั้งไม่ได้กล่าวถึงความสุขส่วนตัวบนโลกใบนี้ด้วย! คำอธิษฐานได้พูดถึงความต้องการต่าง ๆ ของเรา ความต้องการเหล่านั้นเป็นความต้องการทางร่างกายและฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ความต้องการเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งสำคัญสูงสุด ความต้องการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษยชาติทั้งหมดคือ การที่พระเจ้าจะได้รับการยอมรับและได้รับการเคารพบูชาในฐานะองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล

ไม่นานก่อนที่พระเยซูจะสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระบิดา สำหรับพระเยซู การอธิษฐานเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงทำเป็นกิจวัตร แต่การอธิษฐานครั้งนี้มีความพิเศษเฉพาะตัว ประการแรก มีการบันทึกไว้ ในบรรดาคำอธิษฐานมากมายที่พระเยซูทรงอธิษฐานตลอดทั้งคืน นี่เป็นคำอธิษฐานที่เราได้รับสิทธิพิเศษให้ได้ยิน ประการที่สอง เนื่องจากคำอธิษฐานนี้เกิดขึ้นเพียงไม่นานก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ นี่จึงต้องเป็นหนึ่งในคำอธิษฐานที่สิ้นหวังที่สุดที่พระเยซูทรงอธิษฐานด้วยเหตุนี้ จึงทำให้เราเข้าใจว่าอะไรสำคัญสำหรับพระองค์ เราจะได้รู้ว่าพระองค์ปรารถนาสิ่งใดอย่างแท้จริง

คำอธิษฐานในยอห์นบทที่ 17 เป็นไปตามแบบอย่างการอธิษฐานในมัทธิว 6 ได้แก่ “ข้าแต่พระบิดา ถึงเวลาแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติเพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขา [ผู้ที่เชื่อในพระเยซู] ออกไปจากโลก แต่ขอให้ปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากมารร้าย ขอทรงแยกพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริง” (ยอห์น 17:1, 15, 17) มีคำร้องขอที่สำคัญสองประการคือ (1) ขอถวายเกียรติแด่พระเจ้า และ (2) ขอให้ประชากรของพระเจ้าเติบโตขึ้นในการเชื่อฟังพระเจ้า ทั้งสองสิ่งนี้คือความต้องการหลักของพระเยซู และยังเป็นความต้องการหลักของเราด้วย

หนึ่งในคำอธิษฐานที่รู้จักกันดีที่สุดในบรรดาจดหมายฝากคือ คำอธิษฐานของเปาโลในเอเฟซัสบทที่ 3

เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดา (คำว่า บิดา ของทุกตระกูลในสวรรค์ก็ดี บนแผ่นดินโลกก็ดี มาจากคำว่าพระบิดานี้) ข้าพเจ้าทูลขอให้ประทานความเข้มแข็งภายในจิตใจด้วยฤทธานุภาพที่มาจากพระวิญญาณของพระองค์แก่พวกท่าน ตามพระสิริอันอุดมของพระองค์ ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ ให้ท่านได้หยั่งราก

และตั้งมั่นอยู่ในความรัก ข้าพเจ้าทูลขอให้ท่านสามารถเข้าใจร่วมกับ
ธรรมิกชนทั้งหมดถึงความกว้าง ความยาว ความสูง และความลึกคือให้
ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อพวกท่านจะได้รับ
ความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม (ข้อ 14-19)

นี่คือการกลับมาของถ้วยแห่งความรักใช่หรือไม่? เปาโลกำลังอธิษฐานขอให้ถ้วย
แห่งความรักของเราถูกเติมเต็มหรือ?

มีสองสิ่งที่ควรจำเกี่ยวกับข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ ประการแรก เปาโลใช้คำอุปมา
อุปไมยในรูปแบบของถ้วย แต่มันไม่ใช่ถ้วยแห่งความต้องการทางจิตใจ หากเป็น
ถ้วยแห่งความต้องการฝ่ายจิตวิญญาณ แม้ว่าถ้วยแห่งความต้องการทางจิตใจ
จะถูกทุบทำลาย แต่หนึ่งในตัวตนที่เหลืออยู่ของเราคือถ้วย อย่างไรก็ตาม ถ้วยนี้
ไม่ใช่ถ้วยที่กล่าวว่า “พระเยซู โปรดทำให้ข้าพระองค์มีความสุข” หรือ “พระเยซู
โปรดทำให้ข้าพระองค์รู้สึกดีขึ้นเกี่ยวกับตัวเอง” แต่มันเป็นถ้วยที่กล่าวเพียงว่า
“ข้าพระองค์ต้องการพระเยซู ข้าพระองค์เป็นขอทานทางฝ่ายจิตวิญญาณที่ไม่
สามารถอธิษฐาน เชื้อฟุ้ง หรือแม้แต่มีชีวิตทางกายได้หากปราศจากความรักของ
พระคริสต์ ข้าพระองค์ตายแล้วหากปราศจากพระคริสต์ และข้าพระองค์ต้องการ
พระคุณของพระองค์ทุกขณะ” เพื่อความต้องการเช่นนี้ พระเยซูทรงเทความรักของ
พระองค์ลงมาอย่างล้นพ้นจนเป็นไปไม่ได้ที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งจะรับไว้ได้ทั้งหมด

สิ่งนี้้นำเราไปสู่ประเด็นที่สอง ก็คือ คำอธิษฐานที่งดงามในพระธรรมเอเฟซัส
นี้มิใช่สำหรับพวกเรา คำว่า “ท่าน” ที่เปาโลกำลังอธิษฐานถึงนั้น คือ “คุณ” ที่เป็น
พหูพจน์ หรือได้แก่ “พวกคุณทั้งหลาย” เปาโลกำลังพูดกับพระกายของพระคริสต์ใน
เมืองเอเฟซัสว่า ความรู้ที่ท่านอธิษฐานขอนั้นถูกเก็บไว้ “ร่วมกับธรรมิกชนทั้งปวง”
และผลของความรู้ นั่นคือเรา “บรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและ
ในความรู้อันถึงพระบุตรของพระเจ้า” (อฟ. 4:13) เราสะท้อนพระคริสต์ได้อย่างชัดเจน
ที่สุดเมื่อมีความเป็นหนึ่งเดียวกันในหมู่ประชากรของพระเจ้า (อฟ. 2:19-22)
ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเมื่อเราเป็นถ้วยตามที่หลักจิตวิทยา
ได้กล่าวไว้ แต่จะเกิดขึ้นได้เมื่อเราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า

แน่นอนว่า นี่ถือว่าแต่ละคนต้องรู้จักความรักของพระคริสต์ แต่บุคคลเดียวกัน
นั้นต้องตระหนักว่าพวกเขาไม่ได้ประกอบกันเป็นพระกายของพระคริสต์ด้วยตัวของ
พวกเขาเอง จำเป็นต้องมีทั้งคริสตจักรรวมกันจึงจะเป็นเงาใส ๆ ของพระสิริของ
พระเจ้าได้ นี่คือการสำคัญที่ปรากฏอยู่ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม

ตามสิ่งที่กล่าวถึงในพระธรรมเอเฟซัส สิ่งสำคัญที่สุดที่เราต้องการจริง ๆ คือ
อะไรกันแน่? เราจำเป็นต้องเป็นพระกายที่เปี่ยมด้วยพระสิริของพระเจ้า มุ่งมั่นใน

ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของคริสตจักร ท่วมท้นด้วยความรักของพระเจ้า และ สัตย์ซื่อในการดำเนินชีวิตร่วมกันด้วยการเชื่อฟังพระองค์แม้ท่ามกลางความทุกข์ยาก อีกทั้งเรายังต้องพึ่งพาผู้อื่นให้น้อยลง แต่รักผู้อื่นให้มากขึ้น

ทั้งหมดนี้ก็ย้อนกลับมาที่จุดเริ่มต้น คือ “เราเป็นใคร?” และคำตอบที่เราได้ทำให้เรามองไปที่พระเยซู ซึ่งไม่มีทางอื่นใดอีกแล้ว ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับตนเองบังคับให้เราต้องมองไปที่พระเยซูโดยปริยาย ในท้ายที่สุดแล้ว เราจะเปี่ยมล้นด้วยพระคริสต์และสะท้อนพระสิริของพระองค์ออกมาดุจกระจกเงา เพื่อที่เราจะเป็นภาพสะท้อนที่แท้จริงของความบริสุทธิ์ของพระเจ้า เราจำเป็นต้องมองไปที่พระเยซู ซึ่งเป็นพระฉายาที่แท้จริงของพระเจ้า เราเป็นบุตรที่ปรารถนาที่จะเป็นเหมือนพระบิดาของเรา ดังนั้นเราจึงเฝ้าดูพระบิดาผู้ซึ่งยังทรงทำพระราชกิจของพระองค์อยู่ และเราเลียนแบบความบริสุทธิ์ของพระองค์

สำหรับต่อยอดความคิด

บทนี้อธิบายมุมมองตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับว่าเราคือใครให้ชัดเจนขึ้น โดยเน้นที่พระฉายาของพระเจ้าในตัวเรา สำหรับคุณเองมีคำจำกัดความที่กระชับแล้วหรือยัง? การถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าหมายความว่าเราเป็นเหมือนพระเจ้าในทุกวิถีทางเท่าที่สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างจะสามารถเป็นเหมือนพระองค์ได้ *เพื่อสรรเสริญพระคุณอันรุ่งโรจน์ของพระองค์* (อฟ. 1:6, 12, 14) นี่บ่งชี้ว่าพระเจ้าทรงประทานของประทานแก่เราเพื่อให้รับใช้คนอื่น มากกว่าที่จะประทานความต้องการเพื่อให้คนอื่นมารับใช้เรา มุมมองอื่น ๆ ล้วนไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ และท้ายที่สุดจะนำเราไปสู่ความทนทุกข์มากกว่าความชื่นชมยินดี

1. คุณจะนำคำอธิษฐานที่ว่า “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” มาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันของเราได้อย่างไร? คุณจะทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เคารพสักการะในที่ทำงาน ในครอบครัว ในการพักผ่อน และในคริสตจักรของคุณได้อย่างไร?
2. ขอให้เริ่มต้นอ่านคำอธิษฐานบางตอนในพระคัมภีร์ โดยใช้มุมมองว่า “นี่คือสิ่งที่ฉันต้องการจริง ๆ”

บทที่ 9

ขึ้นบานในพระเจ้า ผู้ทรงเต็มเต็มคุณ

เราได้เห็นแล้วว่า คำว่าตณหาเป็นคำที่ถูกต้องเหมาะสมมากที่จะใช้เรียก “ความต้องการ” มากมายของเรา และสิ่งที่ตณหาปรารถนาเรียกว่ารูปเคารพ แต่เมื่อด้วยแห่ง “ความอยากได้” ของเราแตกสลายไป เราก็ก็นเหลือเพียงอัตลักษณ์ต่าง ๆ ที่พระเจ้าประทานให้แก่เรา ได้แก่ การเป็นบุโรหิต การเป็นทูต การเป็นบุตรของพระเจ้า และการเป็นคริสเตียน นอกจากนี้มันยังช่วยให้เราเห็นด้วยว่า เราเป็นภาชนะที่ว่างเปล่า ถ่อมใจ และขัดสน เราเป็นถ้วยที่ว่างเปล่า จิตวิญญาณต้องการได้รับการอภัยโทษบาป การปกป้องจากความอับอาย การปกป้องจากผู้กดขี่ และการยอมรับเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า ความว่างเปล่าของเรากล่าวว่า “ฉันปรารถนาพระเยซู” มันเป็นความว่างเปล่าที่ต้องการความรักของพระเจ้า และต้องเป็นความรักของพระเจ้าเพียงอย่างเดียวเท่านั้นที่จะเติมเต็มได้

ดังนั้น เราจึงสารภาพบาปต่อพระเจ้าในจุดที่ความปรารถนาของเราได้กลายเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่เราจำเป็นต้องมี และหันกลับมาพึ่งพระองค์อีกครั้ง

เมื่อเราพึ่ง พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์เองว่า ทรงเป็นผู้ที่ยินดีต้อนรับเราเสมอ ไม่มีคำว่า “ก็เราบอกเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ” ไม่มีการลงโทษให้เราต้องเข้าสู่ห้องขังเดี่ยวฝ่ายจิตวิญญาณ แต่กลับตรงกันข้าม พระเจ้าทรงชื่นชมยินดีที่เราได้หันกลับมาหาพระองค์อย่างสุดใจยิ่งกว่าเดิม พระเจ้าทรงสัญญาว่า “การละเมิดทุกอย่างซึ่งเขาได้ทำไปแล้วนั้นจะไม่ถูกจดจำไว้เพื่อเอาโทษเขา” (อสค. 18:22) ขอให้เราหยุดสักครู่ คุณเคยคิดบ้างไหมว่า “พระเจ้าจะทรงโปรดยกโทษการละเมิดทุกอย่างที่คุณได้ทำไปแล้วอย่างไร?” (ไม่ว่าการละเมิดนั้นคืออะไรก็ตาม) คุณคิดว่าพระเจ้าทรง

เต็มพระทัยที่จะยกโทษให้คุณไหม? คุณคิดว่าพระสัญญาของพระเจ้ามีไว้สำหรับใครก็ได้ที่ไม่ได้ทำผิดบาปอย่างที่คุณทำหรือเปล่า? คำตอบของคุณอาจมีนัยสำคัญของลัทธิเคร่งศาสนาแฝงอยู่ คือคิดว่าเป็นเพราะคุณยังทำไม่พอ แต่ความจริงก็คือบาปของคุณนั้นไม่ว่าจะเลวร้ายสักเพียงใดก็ตาม มันไม่เกินฤทธิ์อำนาจของพระโลหิตของพระเยซู และไม่มีวันยิ่งใหญ่กว่าความพอพระทัยของพระเจ้าที่จะยกโทษบาปให้คุณ ดังนั้น ขอให้สารภาพบาปด้วยเสรีภาพและด้วยใจขอบพระคุณว่า “พระบิดา ความปรารถนาของข้าพระองค์อาจจะสำคัญต่อข้าพระองค์มากกว่าการได้รู้จักและได้ไถ่ล้างใจพระองค์”

และยังมีมากกว่านั้นอีก พระเจ้าทรงรู้จักเรา ทั้งความอับอาย ความกลัว และการถูกปฏิเสธในชีวิตนี้ของเรา สิ่งเหล่านี้จะไม่สามารถมีอำนาจเหนือเราอีกต่อไป แต่มันจะยังคงสร้างความเจ็บปวดให้กับเราได้อยู่ ในการอยู่ในความทุกข์ทรมานเหล่านี้เองที่พระเจ้าทรงประทานพรให้เราอย่างท่วมท้นยิ่งกว่าเดิม

- พระองค์ทรงลบล้างความละอายและการถูกทำให้อับอายของเรา
- พระองค์ทรงยอมรับผู้ที่ถูกปฏิเสธ
- พระองค์ทรงปกป้องผู้ที่ถูกคุกคาม

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าทรงเติมเต็มเรา พระองค์ทรงเทความรักของพระองค์ลงในจิตใจของเราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่เรา (รม. 5:5)

เนื่องจากเราถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าผู้ทรงเป็นความรัก เราจะไม่มีวันพอใจได้เลยหากเราไม่รู้จักความรักนั้นอย่างลึกซึ้ง สิ่งสำคัญที่สุดที่เราต้องการคือความรักของพระเยซู

เรื่องราวความรักของโฮเซยา

หนึ่งในการสำแดงอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเราพบได้ในพระธรรมโฮเซยาในพันธสัญญาเดิม พระธรรมเล่มนี้เป็นเรื่องราวความรักสองเรื่องที่ดำเนินคู่ขนานกันไป เรื่องราวที่สำคัญที่สุดคือเกี่ยวกับพระเจ้าและความรักที่พระองค์มีต่อประชากรของพระองค์ การเปรียบเทียบในโลกนี้คือเรื่องราวของโฮเซยาและโกเมอร์ โฮเซยาและโกเมอร์ชี้ให้เราเห็นถึงการบलोบยอนของพระเจ้าและความรักที่พระองค์มอบให้กับผู้ที่ถูกทำให้อับอาย ถูกคุกคาม และถูกปฏิเสธ

แต่เรื่องราวของโฮเซยาทำให้เรามีคำถามมากมาย คำถามแรกคือ ทำไมพระเจ้าจึงบอกให้โฮเซยาแต่งงานกับโกเมอร์ ผู้หญิงที่ดูเหมือนว่าน่าจะเป็นโสเภณีและไม่ได้คิดที่จะเลิกสิ่งนี้แม้หลังจากแต่งงานกับโฮเซยาแล้วก็ตาม?

ในพวกเราคงไม่มีใครสักคนที่นึกภาพออกว่าจะยอมแต่งงานกับผู้หญิงอย่างโกเมอร์ได้เลย เธอไม่ได้มีเสน่ห์ดึงดูดใจแม้แต่หน่อยตั้งแต่ต้นจนจบ แต่การแต่งงานกับเธอกลับเป็นวิธีที่โฮเซยาได้มองเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงแต่งงานกับคนอย่างโกเมอร์จริง ๆ

พระเจ้ากำลังตรัสกับโฮเซยา สื่อโดยนัยว่า “เจ้าและเราจะมอบหัวใจของเราให้กับคนที่ปฏิเสธเราอย่างสิ้นเชิง เราจะมอบหัวใจ พลังงาน เวลา และเงินทองทั้งหมดของเราเพื่อแสวงหาสิ่งเหล่านี้ การทำเช่นนั้นจะทำให้เจ้า โฮเซยา เข้าใจความรักมั่นคงของเรามากขึ้นที่มีต่อเจ้าและต่อประชากรของเจ้า เจ้าเห็นไหม เราเองคือสามี ชีวิตของเจ้าจะเกี่ยวกับความรักของเรา ความเจ็บปวดของเจ้าจะสะท้อนถึงความเจ็บปวดของเรา และความสัจซื่อของเจ้าจะเป็นเพียงแบบจำลองของความสัจซื่อของเรา”

นี่คือการแต่งตั้งโฮเซยาให้เข้าสู่การรับใช้ ขณะที่อิสยาห์ถูกนำเข้าไปอยู่ต่อหน้าพระบัลลังก์เพื่อเป็นพยานถึงพระบารมีและความบริสุทธิ์ขององค์ผู้บริสุทธิ์นั้น โฮเซยากลับได้พบกับโกเมอร์ ณ ที่นั่งของคนบาป และได้เห็นความรักอันหาที่สุดมิได้ขององค์ผู้บริสุทธิ์ ความรักนั้นคือแก่นสารของโฮเซยาถึงอิสราเอล

เมื่อพระยาห์เวห์ตรัสทางโฮเซยาเป็นครั้งแรกนั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับโฮเซยาว่า “ไปซี ไปรับหญิงเจ้าชู้มาเป็นภรรยาและเกิดลูกชู้กับนาง เพราะว่าแผ่นดินนี้เล่นชู้อย่างยิ่ง โดยการละทิ้งพระยาห์เวห์” ดังนั้นท่านจึงไปรับโกเมอร์บุตรสาวดิลอิมมาเป็นภรรยา แล้วนางก็มีครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่ท่าน (โฮเซยา 1:2-3)

ความเจ็บปวดจากการถูกปฏิเสธและการถูกทรยศเริ่มต้นขึ้นกับโฮเซยาอย่างรวดเร็ว อย่างน้อยที่สุดก็เมื่อลูกคนที่สองของพวกเขาเกิดขึ้นมา โกเมอร์ก็กลายเป็นโสเภณีโดยสมบูรณ์แล้ว ลูกคนที่สองของโกเมอร์ชื่อ โลธะมาห์ แปลว่าไม่ทรงเมตตา โอกาสเป็นไปได้สูงว่าลูกสาวคนนี้จะไม่ใช่ลูกของโฮเซยาด้วยซ้ำ สำหรับลูกคนที่สามนั้นไม่ต้องสงสัยเลย ชื่อของเขา โลอัมมี แปลว่า ไม่ใช่ชนชาติของเรา ถึงตอนนี้ โกเมอร์ก็ได้ใช้ชีวิตตามอำเภอใจของตนเอง

เมื่อเราอ่านเรื่องการแต่งงานที่ดูเหมือนเป็นการสมรสเพียงในนามนี้ จิตใจของเราก็ข้ามจากเรื่องราวของโฮเซยาและความทุกข์ยากแสนสาหัสของเขา ไปสู่

ความอดทนอันศักดิ์สิทธิ์และความสัตย์ซื่ออันไม่สิ้นสุดของพระเจ้าที่มีต่อเรา เราควรเริ่มคิดว่า พระเจ้าทรงขอให้ฉันเป็นเจ้าสาวของพระองค์ได้อย่างไรกัน? ไม่ต้องสงสัยเลยว่าจิตใจของโฮเซยาเองก็คงกระโจนจากสถานการณ์ของเขาไปสู่ความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นถึงความรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเช่นเดียวกัน

แต่ปัญหาของโฮเซยายังไม่จบสิ้น เพราะหลังจากทำให้ทั้งโฮเซยาและตนเองเสื่อมเสียชื่อเสียงแล้ว โโกเมอร์ก็สละทิ้งภาพลักษณ์ของการเป็นภรรยาและทิ้งโฮเซยาไปด้วย เธอหลงไปกับกิเลสตัณหา เธอคิดว่าตัวเองน่าจะได้อะไรที่ดีกว่า เธอกล่าวว่า “ฉันจะตามคนรักของฉันไป ผู้ให้อาหารและน้ำ ขนแกะและบ้าน ทั้งน้ำมันและเครื่องดื่มแก่นฉัน” (โฮเซยา 2:5)

เมื่อโกเมอร์จากไป โฮเซยาก็ตัดเตรียมเสบียงอาหารให้ เพราะเขารู้ว่าเหล่าคนรักของโกเมอร์นั้นไม่สนใจเธอเลย หากมีโอกาสพวกเขาจะปล่อยให้เธอตายด้วยความอดอยาก ดังนั้น โฮเซยาจึงยังจะจัดหาเสบียงให้โกเมอร์อยู่ดีถึงแม้ว่าเขารู้ดีว่าโกเมอร์จะเอาสิ่งของเหล่านั้นไปให้บรรดาชายชู้ของเธอก็ตาม สำหรับโกเมอร์ โฮเซยาแทบจะถูกกลืนเลือนไปหมดแล้ว แต่ทั้งโฮเซยาและพระเจ้าตรัสว่า “เราเป็นผู้ให้ข้าว เหล้าองุ่น และน้ำมัน และได้ให้เงินและทองมากมายแก่นาง” (โฮเซยา 2:8)

แม้จะได้รับการสนับสนุนจากโฮเซยา แต่โกเมอร์ก็ถูกเหล่าชายชู้ทอดทิ้งในที่สุด เราทำได้เพียงคาดเดาว่าพวกผู้ชายเหล่านั้นใช้ความรุนแรงกับเธออย่างไรบ้าง ทั้งการถูกข่มขืน การถูกบังคับให้ค้าประเวณี และการทุบตี เธอถูกปฏิบัติราวกับขยะ สิ่งเดียวที่เหลือให้เธอคือการเป็นทาส

บัดนี้โกเมอร์หมดสิ้นทุกสิ่งแล้ว การล่วงประเวณีทั้งหลายได้พาเธอไปเกือบถึงปากหลุมศพ เธอกลายเป็นคนจรจัดไร้ซึ่งความหวัง ความอับอาย ความกลัว และการถูกปฏิเสธได้กัดตบเธออย่างไม่เคยมีมาก่อน เธอยืนอยู่ในตลาดค้าทาส เปลือยกายเพื่อให้ผู้ซื้อตรวจสอบร่างกาย ใครกันจะเป็นคนต่อไปที่จะทำทารุณกรรมกับเธออีก?

พระยาเวห์ตรัสกับข้าพเจ้า [โฮเซยา] “จงไปอีกครั้ง ไปรักกับหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รักของชู้และเป็นหญิงล่วงประเวณี เหมือนที่พระยาเวห์ทรงรักพงศ์พันธุ์อิสราเอล” (โฮเซยา 3:1)

การประมูลไม่เคยได้ราคาสูง เห็นได้ชัดว่าไม่มีใครประทับใจกับสินค้าเลย โโกเมอร์ถูกขายให้กับโฮเซยาในราคาของทาสธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น หลังจากจ่ายเงินแล้ว โฮเซยาก็ไปหาโกเมอร์และทำบางอย่างที่ทำให้ชาวเมืองกระซิบกระซาบกัน: เขาคลุมร่างเปลือยเปล่าของเธอไว้ บางทีตอนนั้นโกเมอร์อาจจะยังจำโฮเซยาไม่ได้

ด้วยซ้ำ แต่นั่นก็ไม่ใช่สำคัญ ตามพระบัญชาของพระเจ้า โสเซยาปฏิบัติต่อเธอในฐานะภรรยาของเขาทันที เขายืนยันพันธสัญญาการแต่งงานของเขา与她อีกครั้ง เขาพูดว่า “ฉันเป็นของเธอ และเธอเป็นของฉัน ฉันเป็นของเธอคนเดียว เธอเป็นของฉัน ไม่ใช่ของใครอื่น”

หากไม่นับรวมข่าวประเสริฐของพระคริสต์ นี่คือการแสดงความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เคยถูกเล่าขานมา คุณเคยเห็นความรักแบบนี้บ้างไหม? ผมเคยเห็นเงาเล็กๆ ของมันนิดหน่อย มันมีให้เห็นอยู่ทั่วคริสตจักร แต่ไม่มีสิ่งใดที่เทียบเท่ากับเรื่องราวของโสเซยาและเรื่องราวจากสวรรค์ที่อยู่เบื้องหลังได้อย่างแท้จริง นี่คือการรักอันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ โกเมอร์ยึดติดอยู่กับความปรารถนาของตนเอง เธอมองหามันจากทุกหนทุกแห่งเพื่อเติมเต็มมัน โสเซยากลับมั่งมันที่จะเป็นภรรยาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นสามี โสเซยารู้ว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะสนองตัณหาของภรรยาได้ แต่เขาก็ยังคงแสวงหาเธอ วิงวอนให้เธอละทิ้งความปรารถนาของตนเองและแสวงหาความพึงพอใจในความรักแห่งชีวิตสมรส ในที่สุดเขาก็ได้เธอลกลับมา เขาได้ซื้อเธอกลับมา

โสเซยารู้สึกอย่างไรกับเรื่องนี้? เราไม่อาจทราบได้จริง ๆ มันคงต้องเป็นชีวิตที่เจ็บปวด เต็มไปด้วยความอับอายและความเศร้าโศก แต่โสเซยาไม่ได้นำเสนอมุมมองส่วนตัวของเธอ สิ่งที่เขาบันทึกไว้คือเขายอมจำนนต่อพระเจ้าและเชื่อฟังพระองค์

เรื่องราวความรักของพระเจ้า

เรื่องนี้เป็นอย่างไรสำหรับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ของเรา? ตรงกันข้ามกับโสเซยา พระเจ้าทรงประทานความเข้าใจลึกซึ้งในพระทัยของพระองค์แก่เรา ซึ่งสามารถพบเห็นได้ในโสเซยาบทที่ 11 แต่ก่อนที่จะพิจารณาพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ ลองพิจารณาดูว่า เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนที่ใครจะเปิดเผยความรู้สึกลึกซึ้งที่สุดของตนต่อสาธารณะชนในขณะที่เขาไม่สมหวังในความรัก มันช่างน่าอับอายจริง ๆ ใช่ไหม ที่คนอื่นรู้ว่าคุณคือผู้ไล่ตามที่เปี่ยมด้วยความรักที่แม้แต่ผู้ถูกไล่ตามก็ยังนึกไม่ออกว่าคุณคือใคร? คุณรู้สึกเหมือนเป็นคนโง่ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองต่อเราในตอนหนึ่งที่สะท้อนใจที่สุดในพระคัมภีร์

ข้อพระคัมภีร์ในตอนต่อไปนี้ โปรดจำไว้ว่าเราเองคือเอฟราอิม เราคืออิสราเอล

โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะให้เจ้าแก่ผู้อื่นได้อย่างไร

โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะมอบเจ้าแก่ผู้อื่นได้อย่างไร

เราจะให้เจ้าเหมือนเมืองอัทมาห์ได้อย่างไร

เราจะทำให้เจ้าเหมือนเมืองเศโบอิมได้อย่างไร

จิตใจของเราปั่นป่วนอยู่ภายใน ความเอ็นดูของเราก็คุกรุ่นขึ้น

เราจะไม่จัดการด้วยความกริ้วอันร้อนแรง เราจะไม่ทำลาย

เอฟราอิมอีก

เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเจ้า

เราจะไม่มาด้วยความโกรธ (โฮเซยา 11:8-9)

พระเจ้าทรงเริ่มต้นด้วยการตั้งคำถามว่า “เราจะให้เจ้าแก่ผู้อื่นได้อย่างไร?” จากนั้นพระองค์ก็ทรงประทานคำตอบทันทีว่า “เราจะมอบเจ้าแก่ผู้อื่นไม่ได้! เป็นไปไม่ได้ เจ้าเป็นของเรา” พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะไม่ทรงปฏิบัติต่อประชากรที่กบฏของพระองค์ในแบบที่พระองค์ทรงปฏิบัติต่อสองเมืองพี่น้องคือเมืองโลโดมและโกโมราห์ โดยปล่อยให้เมืองเหล่านั้นถูกทำลาย (ฉธบ. 29:23)

ทีนี้ลองสังเกตคำว่า “เปลี่ยนไป” ซึ่งเป็นคำที่พระเจ้าทรงใช้อธิบายพระทัยของพระองค์เองว่า “จิตใจที่อยู่ภายในเราก็ตกเปลี่ยนไป” (TNCV) คำนี้ไม่ค่อยถูกใช้ในพระคัมภีร์เพื่ออธิบายประสบการณ์ทางอารมณ์ของผู้ใด ตรงกันข้าม คำนี้มักถูกใช้เพื่ออธิบายถึงการโค่นล้มและการทำลายเมืองมากกว่า ดังนั้น เมื่อนำมาใช้เพื่ออธิบายอารมณ์ จึงมีความหมายที่สื่อถึงความปั่นป่วนสะเทือนลึกถึงข้างในอย่างรุนแรง พระเจ้าตรัสว่า ภายในของพระองค์กำลังปั่นป่วนเพื่อประชากรของพระองค์ ฉบบ THA-ERV กล่าวว่า “เราเปลี่ยนใจแล้ว ความรู้สึกสงสารทำให้เราใจอ่อน” นี่ไม่ใช่การที่พระเจ้ากำลังพูดถึงความเจ็บปวดจากการถูกทรยศเท่านั้น แต่เป็นการที่พระเจ้าทรงสำแดงทรงพระเมตตาอันแรงกล้าที่พระองค์ทรงมีต่อประชากรของพระองค์ ซึ่งเผยให้เห็นถึงความปรารถนาอันลึกซึ้งของพระเจ้าที่จะนำผู้คนของพระองค์กลับคืนสู่พระองค์อีกครั้ง

เรื่องนี้อาจจะฟังดูดีเกินกว่าที่จะเป็นความจริง บางครั้งผมก็ยังรู้สึกทึ่งว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้ผมเล็ดรอดผ่านประตูอาณาจักรของพระองค์มาอย่างหวุดหวิด ส่วนคนที่จริงจัง ๆ นั้น พวกเขาได้อยู่ข้างในกันอยู่แล้ว ผมได้เข้ามาก็เพราะพระเจ้าทรงจำเป็นต้องปล่อยให้ผมเข้ามา ผมประกาศความเชื่อในพระเยซูในฐานะพระเจ้าผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์และพระคริสต์ ดังนั้นพระเจ้าจึงไม่มีทางเลือก

แต่แท้จริงแล้ว พระเจ้าทรงมีทางเลือก และพระองค์ทรงเลือกที่จะรักเราด้วยความรักที่ลึกซึ้งและสัตย์ซื่อ ในบางครั้งเหตุผลที่ทำให้ผมสงสัยก็คือ ผมคิดว่า

พระเจ้าทรงเป็นเหมือนเรา หรือเหมือนผม ถ้าโกเมอร์เป็นภรรยาผม สัญชาตญาณของผมก็คือปล่อยเธอไปและโง่งงใจ ผมคงอยากตัดใจและหลีกเลี่ยงความอับอายจากการไล่ตามคนที่ไม่ใช่ดีต่อผม แต่ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้จากโฮเซยาบอกว่าพระเจ้าไม่เหมือนผม พระเจ้าคือพระเจ้า พระองค์ไม่ใช่มนุษย์ “ถ้าเราไม่มีความสัตย์จริง พระองค์ก็ยิ่งทรงไว้ซึ่งความสัตย์จริง เพราะพระองค์จะไม่ทรงเป็นพระองค์เองไม่ได้” (2 ทธ. 2:13) ยิ่งไปกว่านั้น ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไม่ใช่ความสัตย์ซื่อแบบเย็นชาแข็งกระด้าง แต่เป็นความสัตย์ซื่อแบบใจอ่อนโยนและเปี่ยมไปด้วยความรัก มันเป็นความสัตย์ซื่อที่อดแน่นมากจนพระเจ้าทรงบรรยายว่ามันเหมือนกับการฝึกกระชากภายในพระทัยพระองค์เอง

จากตรงนี้ คุณจะสามารเข้าใจได้ว่าในสถานการณ์เดียวกันการใช้มุมมองของมนุษย์ตัดสินสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำนั้นผิดพลาดมากเพียงไร สิ่งที่เป็นเพียงแค่ของชั่วคราวและความบาปนั้นไม่มีวันที่จะใช้เป็นมาตรฐานสำหรับความบริสุทธิ์ได้ หากเราตัดสินจากประสบการณ์ของเราเอง เราจะคิดว่าพระเจ้าจะเบื่อหน่ายและทิ้งเราไปเปลี่ยนเปล้าอยู่ในตลาดทาส แต่พระเจ้าตรัสกับเราว่า “เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะไม่มาด้วยความโกรธ”

อะไรที่ยับยั้งพระพิโรธของพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาจากการที่พระเจ้าทรงเป็นความรักอันบริสุทธิ์และความยุติธรรมอันบริสุทธิ์? เหตุผลที่พระองค์ไม่ได้เสด็จมาด้วยพระพิโรธก็คือ ความยุติธรรมอันบริสุทธิ์ของพระองค์ได้คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วว่า พระเยซูจะทรงเสด็จมาเป็นทาสแทนเรา พระองค์จะทรงรับเอาความอับอายและการถูกปฏิเสธซึ่งเราควรได้รับ และแทนที่สิ่งนั้น พระองค์ได้ทรงยกโทษและทำให้เราถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมอย่างสมบูรณ์ ยิ่งกว่านั้น พระองค์จะทรงทำให้เรามีศักดิ์ศรีด้วย (รม. 8:30) พระองค์จะทรงยกชูเรา

พระเจ้าทรงมองการทรงสร้างของพระองค์จากมุมมองของวันแห่งความสมบูรณ์ จากมุมมองนั้น พระองค์ทรงเห็นว่าโกเมอร์ของพระองค์จะเป็นอย่างไรในที่สุดแล้ว เธอจะเป็นเจ้าสาวที่เปล่งประกาย ได้รับเกียรติและได้รับการยกย่อง เธอผู้ซึ่งปราศจากตำหนิจะถูกนำไปอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าอันรุ่งโรจน์ และพระองค์จะทรงต้อนรับเธอด้วยความยินดีอย่างยิ่งใหญ่ (ยูดา 1:24) หากพระเจ้าทรงตั้งพระทัยจริงในการแสวงหาภรรยาที่ล่วงประเวณีของพระองค์ คุณมั่นใจได้เลยว่าจะมีการเฉลิมฉลอง เสียงหัวเราะ และความยินดีอย่างยิ่งใหญ่ เมื่อภรรยาของพระองค์ได้รับเกียรติและอยู่ในพระพักตร์ของพระองค์ตลอดไป

จากนี้จะไม่คล้อยคลึงกับพิธิสมรสที่สวยงามที่สุดที่คุณเคยเห็นมา แต่เนื่องจากเป็นพิธิสมรสที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น มันจึงแตกต่างจากที่คุณเคยเห็น ความแตกต่างอย่างหนึ่งคือจุดศูนย์กลางของพิธิสมรส ในพิธิสมรสแบบตะวันตกดั้งเดิม

เจ้าสาวคือผู้ที่ได้รับเกียรติ ทุกคนในพิธีต่างพูดถึงความงามของเจ้าสาว สายตาทุกคู่จับจ้องไปที่เธอเสมอ แต่ในพิธีสรวรค์นิรันดร์นี้ สายตาของเราจะจับจ้องไปที่อีกผู้หนึ่ง เจ้าสาวจะได้รับการยกย่อง ได้รับเกียรติ และได้รับพระสิริ แต่ความงามทั้งหมดของเธอยกย่องพระเจ้าตรีเอกานุภาพยิ่งกว่า เพราะพระองค์คือผู้ที่ออกตามหาตามติดด้วยความรักมั่นคง ซื่อเอามาและเปลี่ยนแปลงเธอ ความงามใด ๆ ที่ได้ปรากฏในเจ้าสาวล้วนเป็นเพียงเงาสสะท้อนถึงความงามที่ยิ่งใหญ่กว่าของเจ้าบ่าว

คุณรู้สึกอึ้งเมมใจแล้วหรือยัง? นี่คือนสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่ผู้ที่รู้จักพระคริสต์ผ่านทางความเชื่อ

1. **ผู้ที่มีความละเอียดจะได้รับการคลุมปกป้อง** พวกเขาไม่ต้องซ่อนตัวจากพระพักตร์ของพระเจ้าหรือจากผู้อื่นอีกต่อไป พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “จงมาเถิด จงมา”
2. **ผู้ที่ถูกปฏิเสธจะได้รับการยอมรับ** พวกเขาได้รับการยอมรับอย่างลึกซึ้งจากพระเจ้า พร้อมด้วยความสุขยินดีและการร้องเพลงเหนือพวกเขา
3. **ผู้ที่ถูกข่มเหงจะได้รับการปลอบประโลม** พวกเขาได้รับการปลอบประโลม เพราะพวกเขารู้ว่าสามีของพวกเขา คือ จอมกษัตริย์ผู้ทรงครอบครองสูงสุดเหนือแผ่นดินโลก จะมีความทุกข์ทรมานในชีวิตนี้หรือไม่? มีแน่นอน พระองค์จะทรงอนุญาตให้ความทุกข์ทรมานมาถึงเจ้าสาวของพระองค์ แต่พระพรจะมีน้ำหนักรมากกว่าความเจ็บปวด พระพรของการเป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้นนั้นยิ่งใหญ่กว่าความยากลำบากของไฟแห่งการขัดเกลา และความเจ็บปวดนั้นจะสิ้นสุดลงในไม่ช้า

พระเจ้าของเราจะไม่ทรงเรียกเราว่าผู้รับใช้อีกต่อไป โดยทางพระเยซู พระองค์ทรงเรียกเราว่ามีมิตรสหาย บุตร และเจ้าสาวของพระองค์ โดยทางพระวิญญาณของพระองค์ พระองค์ทรงประทานของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เราจะสามารถแสวงหาได้ นั่นคือ พระองค์ประทานพระองค์เองแก่เรา พระองค์ตรัสว่า “เราอยู่กับเจ้า” (ดู ยอห์น 14:27-28) พระองค์ตรัสกับเราอีกว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” ดังนั้นเราจึงสามารถกล่าวได้อย่างมั่นใจว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว ใครจะทำอะไรกับข้าพเจ้าได้เล่า’” (ฮบ. 13:5-6)

ผมรู้จักผู้ชายคนหนึ่งที่ดีตลสินใจทันที ในวันที่ภรรยาทิ้งเขาไปว่า เขาจะไม่ไว้ใจใครอีกต่อไป เขาจะไม่มันเปิดเผยตัวตนของเขา เขาจะไม่สนิทสนมกับใครหรือปล่อยให้ใครสนิทสนมกับเขาอีก แน่แน่นอนว่าเขาตระหนักดีว่าภรรยาของเขายังคงควบคุมเขาอยู่ แต่เขาคิดว่าอย่างน้อยวิธีที่เขาเลือกก็น่าจะเจ็บปวดน้อยกว่า

เมื่อพิจารณาถึงโฮเซยา การตัดสินใจทำเช่นชายคนนั้นไม่ใช่ทางเลือกสำหรับคริสเตียนอีกต่อไป ความรักของพระเจ้าเป็นความรักที่มีราคาแพง และไม่เคยเลือกเส้นทางที่ง่ายหรือเส้นทางที่หลีกเลี่ยงความสัมพันธ์ แต่กลับเป็นความรักที่คิดหาหนทางที่จะเข้าใกล้ผู้อื่นอย่างไร และคิดหาวิธีที่สร้างสรรค์เพื่อสร้างความประหลาดใจให้พวกเขาด้วยความรัก

เส้นทางแห่งความรักของพระเจ้าไม่ได้ปราศจากความทุกข์ อันที่จริง ผู้ที่รักมากกว่าย่อมทุกข์มากกว่า แต่เส้นทางแห่งความรักของพระเจ้าเป็นเส้นทางที่ทำให้เราเต็มล้น จนถ้วยของเราไม่อาจจะบรรจุสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้เราได้ ดังนั้น จึงเป็นธรรมชาติที่การปลอบโยนที่เราได้รับจากพระคริสต์จะหลั่งไหลเข้าสู่ชีวิตของผู้อื่นด้วย (2 คร. 1:3-7) เป้าหมายของเราคือการรักผู้อื่นมากกว่าที่เราจะพึงพาพวกเขา เราเป็นเหยือกที่มีน้ำล้น ไม่ใช่ถ้วยที่แตกร้าว

สำหรับต่อยอดความคิด

หลายคนถามว่า “ฉันจะรู้จักความรักของพระเจ้าได้อย่างไร? ฉันอยากรู้ แต่มันดูห่างไกลเหลือเกิน” คำตอบคือ จงกลับใจจากการแสวงหาพระเจ้าเพียงเพื่อที่คุณจะได้รู้สึกดีกับตัวเองมากขึ้น จากนั้น จงคิดถึงพระเยซูขณะที่คุณศึกษาเรื่องราวของโฮเซยา ขอให้พระเจ้าทรงสอนคุณเกี่ยวกับความรักของพระองค์เพื่อที่คุณจะได้รู้จักความรักนั้นและได้เรียนรู้ที่จะมอบให้กับคนอื่น ขอให้ผู้อื่นอธิษฐานเผื่อคุณในขณะที่คุณอ่าน เพราะพระเจ้าทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงสอนคุณเอง

บทที่ 10

จงรักศัตรูและ เพื่อนบ้านของคุณ

จนถึงตอนนี้ เราได้พิจารณากันไปแล้วถึงความยำเกรงพระเจ้า อีกทั้งเรายังได้พิจารณาจิตใจของเราเองอีกด้วย รวมถึงเราได้เรียนรู้ว่าการสารภาพบาปนั้นจะช่วยเปลี่ยนแปลงเราเพื่อให้เราได้รับการเติมเต็มอย่างยั่งยืนและถาวร ตอนนี้ให้เรามาทำความเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับผู้อื่น พวกเขาเป็นใครกัน? “มนุษย์มีไว้เพื่ออะไร?” เพื่อนของผมคนหนึ่งเคยถามไว้ พวกเขามีอัตลักษณ์แบบใด? เรานิยามผู้อื่นไว้อย่างไร? และพระเจ้าทรงนิยามมนุษย์ไว้อย่างไร?

ลองสังเกตอัตลักษณ์ทั่วไปบางอย่างที่เรามักกำหนดให้กับคนอื่น ๆ เช่น

- มนุษย์เป็นเพียงวัตถุ ที่เราควบคุมพวกเขาเพื่อให้ตัวเราเองได้รับการยอมรับและมีชื่อเสียง
- มนุษย์เป็นเหมือนเหล่าเทพเจ้า ที่สามารถประกาศให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์หรือเป็นมลทินได้
- มนุษย์คือผู้ก่อการร้ายที่อาจจะโจมตีตัวตนและคุณค่าของเราได้ทุกเมื่อ
- มนุษย์คือเผด็จการที่ทุกคำพูดกลายเป็นคือกฎหมาย พวกเขาควบคุมทุกอย่างในชีวิตของเราได้อย่างสมบูรณ์

ในหนังสือขายดีของสก็อตต์ เพคชื่อ บทเรียนชีวิตที่จิตแพทย์อยากบอก (The Road Less Traveled) กล่าวไว้ว่าเราสามารถทำให้ผู้อื่นกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่ให้อภัยและแหล่งอาหารแก่สิ่งมีชีวิตอื่นได้ ซึ่งมันไม่ใช่ภาพเปรียบเทียบที่สวยงามนัก เพราะเขากล่าวว่า ผู้อื่นเปรียบเหมือนลำไส้ ส่วนเราเป็นเพียงพยาธิที่อาศัยอยู่ในนั้น

“ฉันไม่อยากมีชีวิตอยู่ ฉันอยู่ไม่ได้หากปราศจากสามี [หรือภรรยา หรือแฟนสาว หรือแฟนหนุ่ม] ฉันรักเขา [หรือเธอ] มากเหลือเกิน” และเมื่อผมตอบกลับอย่างที่ผมจะตอบเสมอว่า ‘คุณเข้าใจผิด คุณไม่ได้รักสามี [หรือภรรยา หรือแฟนสาว หรือแฟนหนุ่ม] ของคุณหรอก’ ผู้ที่มาขอรับคำปรึกษากับผมก็จะตอบกลับมากว่า ‘คุณหมายความว่ายัง?’ เป็นคำถามที่แสดงถึงความโกรธ ‘ก็ฉันเพิ่งบอกคุณไปว่าฉันอยู่ไม่ได้หากปราศจากเขา [หรือเธอ]’ ผมก็พยายามอธิบายให้เขาเข้าใจคือ ‘สิ่งที่คุณเพิ่งบรรยายออกมาคือการพึ่งพาเกาะกินเหมือนภาวะปรสิตร ไม่ใช่ความรัก’¹

พระคัมภีร์สรุปความเข้าใจผิดหลากหลายรูปแบบเหล่านี้ไว้ว่า: คนอื่น ๆ คือรูปเคารพอันเป็นที่รักยิ่งของเรา เราบูชาพวกเขา หวังว่าพวกเขาจะดูแลเรา หวังว่าพวกเขาจะให้สิ่งที่เรารู้สึกว่าเราจำเป็นต้องมี แต่สิ่งที่เราต้องการจริง ๆ คือ สิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ นั่นคือ มุมมองที่สอดคล้องของพระคัมภีร์ต่อผู้อื่น เมื่อเข้าใจสิ่งนี้แล้ว แทนที่เราจะต้องการผู้คนมาเติมเต็มความปรารถนาของเรา เราก็จะสามารถรักผู้อื่นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าและทำตามพระประสงค์ที่เราถูกสร้างขึ้นได้มา

สำหรับผม การเข้าใจสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับผู้คนนั้นไม่ยากนัก ทุกคนรู้ว่าเราควรจะรักพวกเขา แต่การนำความรู้นี้ไปประยุกต์ใช้นั้นยาก การรักผู้อื่นทำให้ชีวิตของเราเสียดวงสายน้อยลง นั่นหมายความว่าเราต้องละทิ้งกิจวัตรประจำวันของตัวเองในเช้าวันเสาร์เพื่อไปช่วยเหลือเพื่อนบ้าน หรือไม่ก็หมายความว่าเรารู้สึกเจ็บปวดมากขึ้นเมื่อมีคนย้ายไปอยู่ที่อื่น หรืออาจจะรวมถึงการหมายความว่าคนอื่นจะมาพักที่บ้านของเรา ในขณะที่เราไม่อยากถูกรายล้อมด้วยใครเลยนอกจากครอบครัวที่ใกล้ชิดเท่านั้น

สิ่งเหล่านี้ไม่เหมือนกับพระวจนะของพระเจ้าหรือไม่? พอเราคิดว่าเราได้ปรับพระวจนะให้เข้ากับวิถีชีวิตที่เราสบายใจแล้ว พระวจนะนั้นกลับรบกวนทุกสิ่ง พระองค์ทรงบอกให้เรารักผู้อื่นในลักษณะเดียวกับที่พระเจ้าทรงรักเรา

ศัตรู

อัตลักษณ์หนึ่งที่คนอื่นมี แม้ไม่ได้ก่อให้เกิดความรักและเกิดชุมชนอย่างแท้จริง แต่ถึงกระนั้นก็เป็นอัตลักษณ์ที่พวกเขามีอยู่จริงคือ พวกเขาสามารถเป็นศัตรูของเราได้ พวกเขาคอยต่อต้านเราได้อย่างสม่ำเสมอ สามารถวางแผนทำร้ายเราได้ และมุ่งมั่นที่จะทำให้เราอับอายและเสื่อมเสียเกียรติ บางครั้งศัตรูเหล่านี้ก็คือเพื่อนหรือคนในครอบครัวของเราเอง

1 M. Scott Peck, บทเรียนชีวิตที่จิตแพทย์อยากบอก (*The Road Less Traveled*): A New Psychology of Love, Traditional Values and Spiritual Growth (New York: Simon & Schuster, 1978), 98. Brackets in original.

เพราะมิใช่ศัตรูที่เยาะเย้ยข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงจะทนได้
มิใช่ผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า ผู้ที่ยกตัวข่มข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงจะซ่อนตัวจากเขาได้
แต่เป็นท่าน ผู้เท่าเทียมกับข้าพเจ้า
เป็นเพื่อนสนิทของข้าพเจ้า เป็นมิตรรู้จักมักคุ้นกับข้าพเจ้า
เราเคยสนทนาปราศรัยกันอย่างชื่นใจ
เราเคยเดินท่ามกลางฝูงชนในพระนิเวศของพระเจ้า
(สดด. 55:12-14)

ข้อความนี้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนที่สุดถึงยูดาสผู้ซึ่งเป็นศัตรูของพระเยซู แต่ก็ยังมีผู้คนมากมายที่เลียนแบบยูดาส เช่น บางคนมีสามีหรือภรรยาที่เป็นศัตรู บางคนมีพี่น้องหรือเพื่อนที่เป็นศัตรู ในขณะที่บางคนมีลูกหรือพ่อแม่เป็นศัตรู และบางคนอาจจะมีเพื่อนร่วมงานหรือเพื่อนที่คริสตจักรเป็นศัตรู เป็นต้น ถ้าให้เขียนออกมาทั้งหมด คงจะมีรายชื่อที่ยาวเหยียด

พระเจ้าทรงตอบสนองต่อศัตรูของเรา

ตัวอย่างในพระคัมภีร์เกี่ยวกับศัตรูที่แท้จริงพบได้ในพระธรรมเอสเธอร์ หากจะมีใครสักคนในพระคัมภีร์ที่เหมือนกับฮัตเลอร์ คนนั้นก็คือฮามาน ผู้หลงตัวเองและมุ่งมั่นที่จะกำจัดชาวฮีบรูทั้งหมด (อสธ. บทที่ 3-5) ในตอนแรก ความอิจฉาริษยาของฮามานมุ่งเป้าไปที่โมรเดคัยชาวยิวเพียงผู้เดียว แต่ในไม่ช้าฮามานก็ขยายความเกลียดชังของเขาไปสู่ชนชาติอิสราเอลทั้งหมด

ตามแบบอย่างของดาเนียล โมรเดคัยไม่ยอมก้มหัวให้ผู้อื่น เพราะการทำเช่นนั้นย่อมเป็นการดูหมิ่นพระเจ้าเที่ยงแท้ แต่ปัญหาคือ ฮามาน ผู้มีอำนาจรองจากกษัตริย์อาหุเชร์ส กลับหลงตัวเองและต้องการทำให้ตัวเองยิ่งใหญ่ขึ้นกว่าเดิม เขาจึงเรียกร้องให้โมรเดคัยก้มหัวให้เขาเช่นเดียวกับที่คนอื่นทำ

เมื่อการไม่ยอมก้มหัวทำความเคียดแค้นของโมรเดคัยถูกรายงานให้ฮามานทราบ ฮามานก็โกรธจัดและวางแผนทันทีที่จะทำมากกว่าแค่ฆ่าโมรเดคัย “แต่เห็นว่าเป็นการเสียเกียรติที่จะจับกุมโมรเดคัยคนเดียว เพราะพวกเขาแจ้งให้ทราบเรื่องชนชาติของโมรเดคัย

ฮามานจึงหาทางทำลายคนยิวทั้งหมด คือชนชาติของโมรเดคัย ทว่าราชอาณาจักรของอาหุเชร์ส” (อสธ. 3:6)

นี่คือศัตรูตัวจริง แม้แต่เอสเธอร์ก็พูดเช่นนั้น เอสเธอร์คือผู้หญิงที่เต็มไปด้วยความเมตตาและความสุภาพอ่อนโยน ดังนั้นหากเธอพูดอะไรที่ไม่เหมาะสมต่อบุคคลใด คุณก็จะรู้ได้ในทันทีว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ทรยศจริง ๆ “คู่อริและศัตรูคือฮามาน คนชั่วช้าผู้นี้” เธอกล่าวกับกษัตริย์ (เอสธ. 7:6)

พวกเราส่วนใหญ่ไม่เคยมีศัตรูอย่างฮามาน คนที่เราคิดว่าเป็นศัตรูคือคนที่อาจดูหมิ่นหรือทำบาปต่อเราสักครั้งสองครั้ง การที่จะมีคนมาทำลายล้างเราให้สิ้นซากนั้นหาได้ยาก แต่มันยังมีคนแบบฮามานอยู่ในโลกนี้ เราจะทำอย่างไรกับพวกเขาดี?

ประการแรก เราควรจะรู้ว่าพระเจ้าทรงได้ยินเสียงของผู้ที่ถูกกดขี่ พระองค์ทรงส่งสารพวกเขา และผู้กดขี่ก็ปลุกเร้าความโกรธของพระองค์ ประการที่สอง พระเจ้าทรงอวยพรผู้ที่ตกเป็นเหยื่อด้วยความรู้ที่ว่าพระองค์ยิ่งใหญ่กว่าศัตรูทั้งหลายของเรา ดังที่พระธรรมสุภาษิตสอนไว้ว่าในที่สุดแล้วพระเจ้าจะไม่ยอมให้ศัตรูได้ชัยชนะไป

แต่คนเหล่านี้หมอบคอยเอาเลือดตนเอง

พวกเขาชุ่มทำร้ายชีวิตตัวเอง

ทางของทุกคนที่ทำการด้วยความทารุณโหดร้าย ก็อย่างนี้แหละ

มันย่อมคร่าเอาชีวิตเจ้าของนั่นเอง (1:18-19; ดูเพิ่มเติม 12:7;
16:25; 24:16)

แต่ปีเดือนของคนอธรรมจะสั้นเข้า (10:27)

เมื่อความโอหังมาถึง ความอับยาก็มาด้วย (11:2; ดูเพิ่มเติม 13:21;
16:5, 18; 18:12)

เมื่อคนอธรรมตาย ความมุ่งหวังของเขาก็มลายไป

และความไฝฝั่นของผู้มีอิทธิพลก็สลาย (11:7; ดูเพิ่มเติม 14:11)

คนที่โมโหจนเสียจะต้องได้รับโทษ เพราะถ้าเจ้าช่วยเขาแล้ว

ก็ต้องช่วยเขาอีก (19:9; ดูเพิ่มเติม 21:28)

อย่าฉุนเฉียวเพราะคนทำบาป

และอย่าอิจฉาคนอธรรม เพราะคนชั่วไม่มีอนาคต

ประทีปของคนอธรรมจะถูกดับเสีย (24:19-20)

ข้อเหล่านี้ในพระธรรมสุภาสิตได้บรรยายเรื่องราวของฮามานได้อย่างเหมาะสม ไม่นานหลังจากที่กษัตริย์ทรงเห็นชอบตามคำขอของฮามานที่จะทำให้ลายล้างชาวยิว ฮามานก็ถูกทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงเพราะถูกบังคับให้แสดงเกียรติอย่างยิ่งใหญ่ต่อโมรเดคัย หลังจากนั้นไม่นาน ตะแลงแกงที่ฮามานสร้างขึ้นให้โมรเดคัยก็ถูกนำมาใช้กับฮามานเอง ในที่สุด ทรัพย์สินทั้งหมดของเขาก็ถูกยกให้โมรเดคัย

พระเจ้าตรัสว่าคำนิยามที่ดีที่สุดสำหรับบางคนคือศัตรู เมื่อเราเผชิญหน้ากับพวกเขา การตอบสนองที่เหมาะสมอย่างแรกของเราคือการวางใจในพระเจ้า มากกว่าที่จะกลัวมนุษย์ เราวางใจว่าพระเจ้าคือองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ไม่ใช่ศัตรูของเรา เพราะในท้ายที่สุดแล้ว ศัตรูจะไม่ดำรงอยู่ต่อไป

อย่าวางใจในเจ้านาย

ในมนุษย์ซึ่งไม่สามารถช่วยได้

เมื่อลมหายใจของเขาพรากไป เขาก็กลับเป็นดิน

ในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็สูญสิ้นไป (สดด. 146:3-4)

อย่ากลัวการเยาะเย้ยของมนุษย์

และอย่าวิตกต่อการถากถางของเขา

เพราะว่าตัวแมลงจะกินเขาเหมือนกินเสื้อผ้า

และตัวหนอนจะกินเขาเหมือนกินขนแกะ (อสย. 51:7-8)

นี่ไม่ได้หมายความว่าเราจะคิดอย่างพอใจว่า “เจ้าจะได้รับการตอบแทนอย่างสามสม” พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าเราไม่ควรเปรมปรีดิ์เมื่อศัตรูของเราล้มลง (สภข. 24:17) แต่หมายความว่าศัตรูจะตายไปในที่สุด พวกเขาคือเนื้อหนังที่เสื่อมสลายไป กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาเหมือนกับเราที่ต้องตาย แต่เรื่องไม่ได้จบเพียงเท่านี้ คำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับศัตรูยังบ่งชี้ว่ามรดกแห่งความชั่วร้ายของพวกเขาจะสิ้นสุดลง อาณาจักรแห่งสวรรค์จะมีอำนาจเหนือมัน อำนาจชั่วร้ายจะไม่คงอยู่ต่อไป

อย่างไรก็ดี พระสัญญานี้อาจไม่ได้หมายความว่าอย่างที่เราคิด หากเราตีความผ่านเลนส์แห่งความปรารถนาส่วนตัวของเรา มันคงหมายความว่า มีการแก้แค้นให้กับตัวเราเอง เราจะได้เห็นศัตรูของเราถูกล้มล้าง แต่พระสัญญาของพระเจ้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นเลย ศัตรูบางคนมีอำนาจยืนยาวสืบต่อกันหลายชั่วอายุคน ความหมายที่แท้จริงก็คือ ศัตรูจะไม่สามารถหยุดยั้งการเติบโตของอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งก็คือคริสตจักรได้ ตัวอย่างเช่น อัลซีเรียไม่สามารถขัดขวางแผนการของ

พระเจ้าได้ ปัจจุบันอัลซีเรียสได้สูญสลายไปแล้ว แต่คริสตจักรของพระเจ้าได้แผ่ขยายไปทั่วโลก (ดูสดด. 126)

พระสัญญานี้จะนำดินแดนคืนต่อเมื่อเราคิดถึงภาพรวมมากกว่ามองในเชิงส่วนตัว อิสยาห์ไม่ได้มีชีวิตอยู่จนทันเห็นความล่มสลายของอัลซีเรีย แต่คำพยากรณ์ที่กล่าวโทษอัลซีเรียนั้นเป็นสิ่งที่ปลอบประโลมใจเขาอย่างมาก อิสยาห์รู้ว่าเขาจะไม่เห็นจุดจบของการปกครองของอัลซีเรีย แต่เขาสามารถชื่นชมยินดีที่ประชากรของพระเจ้าจะเจริญรุ่งเรืองขึ้นและพระเจ้าจะทรงได้รับการยกย่องสูงสุด

การปลอบประโลมจากพระเยซูในพระธรรมสดุดี

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับศัตรูและไม่แน่ใจว่าจะรู้สึกอย่างไรหรือจะพูดอะไรดี เราสามารถหันไปพึ่งพระธรรมสดุดีได้ เพราะเราจะได้รับสิ่งที่ต้องการอย่างแท้จริง สิ่งที่พระธรรมสดุดีทำคือ ชี้นำเราให้ทวนกระแสสัญชาตญาณตามธรรมชาติของเรา เมื่อเรามีความโน้มเอียงที่จะจัดการปัญหาด้วยตนเอง พระธรรมสดุดีสอนให้เราวางใจในพระเจ้า เมื่อเราพยายามปกป้องตัวเองจากความเจ็บปวด พระธรรมสดุดีสอนให้เราวางใจในพระเจ้า เมื่อเราถูกล่อลวงให้สาบานว่าเราจะไม่เข้าใกล้ใครอีก พระธรรมสดุดีสอนให้เราวางใจในพระเจ้า แทนที่จะดับความหวัง พระธรรมสดุดีสอนให้เราวางใจในพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ เราจึงเต็มล้นด้วยความคาดหวังอันยินดี บริดาสำหรับการมาถึงของอาณาจักรของพระเจ้า เราสามารถกล่าวได้ว่า พระธรรมสดุดีช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของเราให้ดีขึ้น

พระธรรมสดุดีมักจะพรรณนาถึงความทุกข์ทรมานของเราอย่างแม่นยำ จนทำให้เรารู้สึกว่าพระธรรมเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นมาเพื่อเราโดยเฉพาะ ซึ่งก็จริงอยู่ พระธรรมสดุดีถูกเขียนขึ้นเพื่อเรา แต่ก็ยังเขียนขึ้นเพื่อจุดประสงค์อื่นอีกด้วย เมื่อผู้ประพันธ์บทเพลงสดุดีอย่างเช่นกษัตริย์ดาวิด ได้บรรยายถึงความทุกข์ทรมานจากศัตรู เขาตั้งใจจะเขียนอะไรที่เป็นมากกว่าเพียงแค่อดีตชีวิตประวัติ เพื่อช่วยชี้นำคนรุ่นหลังให้ได้เข้าใจและเรียนรู้ พระธรรมสดุดีควรค่าแก่การรวมอยู่ในพระคัมภีร์ เพราะดาวิดเป็นตัวแทนของกษัตริย์ผู้รับอำนาจมาจากสวรรค์ ดาวิดขอให้มีการพิพากษาศัตรูของเขา เพราะพวกเขาเป็นศัตรูของพระเจ้าเที่ยงแท้ พันธกิจของดาวิดคือพระสิริของพระเจ้า ไม่ใช่การแก้แค้นส่วนตัวของเขาเอง

กล่าวให้เจาะจงยิ่งขึ้น กษัตริย์ดาวิดตรัสแทนกษัตริย์ผู้ที่ทรงยิ่งใหญ่กว่า คือพระเยซูจอมกษัตริย์ ศัตรูที่ท่านกล่าวถึงคือศัตรูของพระเยซู ความทุกข์ทรมานที่ท่านกล่าวถึงคือศัตรูของพระเมสสิยาห์ นั่นหมายความว่าเราควรอ่านสดุดีแต่ละบทอย่างน้อยสองครั้ง ครั้งแรกเราสามารถให้พระธรรมสดุดีนั้นพูดแทนเรา ครั้งที่

สอง เราฟังพระธรรมสดุดีราวกับฟังเสียงของพระเยซู อีกครั้งหนึ่ง สิ่งนี้ทวนใจเราให้ยำเกรงพระเจ้า เมื่อเราพบว่าความเจ็บปวดของพระเยซูนั้นยิ่งใหญ่กว่าความเจ็บปวดของเราเอง

สิ่งนี้ไม่ได้ลดทอนความเจ็บปวดจากการถูกข่มเหงและการถูกข่มขู่ แต่เป็นการดึงความสนใจของเราออกไปสู่ภายนอก ห่างไกลจากทั้งตัวเราเองและศัตรู นั่นหมายความว่าเมื่อเราเผชิญหน้ากับศัตรู คำอธิษฐานของเราสามารถก้าวข้ามความวุ่นวายส่วนตัวของเราได้ แน่ใจว่าเราควรอธิษฐานขอการปลดปล่อย และบางครั้งเราก็แสวงหาการปกป้องและการหลบหลีกศัตรู แต่พระธรรมสดุดีกระตุ้นให้เราอธิษฐานให้หนักแน่นยิ่งขึ้น แม้เมื่อเราเผชิญกับภัยคุกคามแบบฮามาน พระธรรมสดุดีสอนให้เราอธิษฐานขอให้พระนามของพระเยซูได้รับการยกย่อง เราใช้พระธรรมสดุดีอธิษฐานขอให้อาณาจักรของพระเจ้าเจริญรุ่งเรืองและเอาชนะศัตรูของความสว่างทั้งปวง โดยเฉพาะอย่างยิ่งซาตาน

หากศัตรูของคุณทิว จงเอาอาหารให้เขาเกิด

เหตุผลหนึ่งที่สำคัญที่สุดที่เราต้องมองไปที่พระเยซูเมื่อเราต้องเผชิญหน้ากับศัตรู คือการทำให้พระดำรัสต่อไปของพระเจ้าดูน่าตกใจน้อยลง พระเจ้าอาจนิยามบางคนว่าเป็นศัตรู แต่พระองค์ตรัสว่าเราควรปฏิบัติต่อศัตรูของเราเหมือนกับที่ปฏิบัติต่อมิตรสหายของเรา เพราะครั้งหนึ่งเราก็เคยเป็นศัตรูกับพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงปฏิบัติกับเราเหมือนเป็นมิตรของพระองค์ ตอนนี้ เราจึงต้องใคร่ครวญว่าเราจะสะท้อนพระลักษณะนั้นออกมาได้อย่างไร คนเหล่านี้ไม่ใช่ศัตรูที่พยายามจะฆ่าเรา แต่พวกเขาคือศัตรูที่ถูกละและไม่ให้เกียรติเรา เมื่อมีโอกาสนั้น พวกเขาอาจจะพยายามเอาเปรียบเรา หน้าที่ของเราคือไตร่ตรองดูว่าจะรับใช้พวกเขาอย่างไร เพื่อให้พวกเขาเห็นพระเยซู และกลับใจจากบาปของตน “ถ้าศัตรูของท่านทิว จงให้อาหารเขา รับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำ ก็จงให้น้ำเขาดื่ม” (รม. 12:20)

ข้อความต่อไปคือ “การทำเช่นนั้น [การเลี้ยงดูศัตรูของท่าน] ท่านจะสมถันที่ลูกโพลงไว้บนศีรษะของเขา” (รม. 12:20 TNCV) นัยยะของการแก้แค้นนี้อาจจะทำให้การกิจในการรักศัตรูนั้นง่ายขึ้นเล็กน้อย แต่จงระวังในเรื่องนี้ ไม่มีบัญญัติใดในพระคัมภีร์ที่แปดเปื้อนด้วยความคิดที่จะแก้แค้น เจตนาของพระคัมภีร์ข้อนี้คือเจตนาอันบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ จุดประสงค์ของท่านที่ลูกโซนคือการนำผู้กระทำผิดมาสู่การกลับใจใหม่และหันกลับมาเชื่อพระเจ้า สำหรับหลายคน สิ่งนี้เกินขอบเขตของความรักของพวกเขา ความคิดที่จะแสดงความเมตตาชั่วคราวทางโลกแก่ผู้กระทำผิดนั้นเป็นอย่างหนึ่ง แต่ความคิดที่ว่าผู้กระทำผิดจะได้รับการอภัยและยอมรับใน

ฐานะบุตรของพระเจ้าบางครั้งก็มากเกินไปที่จะรับได้ สิ่งนี้เตือนเราว่า เราต้องการพระเยซูและฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระองค์อย่างแท้จริง มิฉะนั้น ความรักและความเมตตาของเราจะถูกสงวนไว้เฉพาะผู้ที่รักเราและปฏิบัติต่อเราอย่างดีเท่านั้น

รักศัตรูของคุณ

พระเจ้าทรงเรียกเราให้ปฏิบัติกับศัตรูเช่นเดียวกับที่เราปฏิบัติกับเพื่อนและครอบครัว เป็นไปไม่ได้ใช่ไหม? แน่แน่นอนเป็นไปไม่ได้ แต่มันจะเป็นไปได้เมื่อเรามีความยำเกรงพระเจ้า เมื่อเรารู้ว่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าศัตรูของเรา เมื่อเรารู้ว่าพระเจ้าทรงเที่ยงธรรม และเมื่อเรารู้ว่าพระเจ้าทรงรักเราแม้ขณะที่เรายังเป็นศัตรูของพระองค์อยู่ ในตอนนั้นเอง เราจึงเป็นอิสระที่จะเป็นเพียงผู้รับใช้ที่เรียบง่าย ผู้ที่พร้อมจะเลียนแบบและเชื่อฟังพระบิดา พระองค์ทรงอวยพรทุกคนชอบธรรมและคนอธรรมด้วยฝนและอาหาร ดังนั้นเราจึงพิจารณาว่าจะอวยพรศัตรูของเราอย่างไร (มธ. 5:45)

การที่จะรักแบบนี้ได้ เราจำเป็นต้องมีทั้งกำลังใจที่มาจากพระเจ้าและวิจารณญาณในการแยกแยะความจริง เราต้องการกำลังใจที่มาจากพระเจ้า เพราะเราไม่สามารถรักในแบบที่พระคริสต์ทรงรักเราได้ อีกทั้งเราจำเป็นต้องมีวิจารณญาณในการแยกแยะด้วย เพราะบางครั้งเป็นเรื่องยากที่จะรู้ว่าความรักควรแสดงออกในรูปแบบใด ดังนั้นทุกครั้งที่เราคิดว่าต้องเผชิญกับศัตรูจริง ๆ เราควรขอความช่วยเหลือจากคริสตจักรเพื่อหาวิธีแสดงความรักที่มีต่อพวกเขา

เช่น กรณีผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกสามีหย่าร้างไปควรจะให้สิ่งที่สามีต้องการตามข้อตกลงในการจัดการทรัพย์สินหลังการหย่าร้างหรือไม่? เธอไม่ควรจะปฏิบัติกับสามีในแบบที่เธออยากให้เขาปฏิบัติกับเธอหรือไม่? สามีบุญสำนึกจะบอกว่า “ไม่ะอย่าให้อะไรกับคนชั่วคนนี้” แต่ขอให้ตัดคำว่า “คนชั่ว” ออกไป นี่เป็นวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์หรือไม่? บางทีอาจจะใช่ ความรักในกรณีนี้หมายถึงการให้อภัยศัตรูของเธอ ไม่ใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น และไม่โจมตีเขาด้วยวาจาเพื่อแก้แค้น แต่นอกจากนี้ความรักก็ต้องใช้วิจารณญาณแยกแยะด้วยซึ่งเป็นอะไรที่มากกว่าความไร้เดียงสา หากสามีของเธอข่มขู่และเรียกร้องสิ่งที่ไม่ยุติธรรม ผู้เป็นภรรยาไม่ควรเรียกร้องความยุติธรรม และคริสตจักรก็ควรจะเป็นอยู่เคียงข้างเธอ

ความรักต่อศัตรูคือจุดสูงสุดของการเชื่อฟังพระเจ้าของคริสเตียน ดังที่คำเทศนาบนภูเขาได้กล่าวไว้ การรักคนที่รักคุณนั้นเป็นเรื่องง่าย แต่การรักคนที่ทำร้ายคุณนั้นต้องอาศัยการงานอันทรงฤทธิ์านุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์

มีอีกสิ่งหนึ่งที่คุณควรรู้เกี่ยวกับการรักศรัทธาของคุณ เมื่อพิจารณาจากพระธรรมโฮเซยา สิ่งนี้ไม่น่าจะเป็นเรื่องน่าประหลาดใจเลย มองเห็น ๆ แล้ว การรักศรัทธาอาจจะดูเหมือนเป็นการลงโทษตัวเองหรือเป็นสิ่งที่โง่เขลา มันขัดแย้งกับคำแนะนำของโลกนี้ที่บอกให้คุณเดินออกมาจากคนที่ทำลายความภาคภูมิใจในตนเองของคุณ แต่ถ้าพระเจ้าตรัสเช่นนั้น มันจะต้องเป็นสิ่งที่ดีอย่างแน่นอน เพราะในการเชื่อฟังนั้น ย่อมมีพระพรเสมอ แม้พระพรนั้นอาจจะไม่ใช่การคืนดีกับศรัทธาหรือไม่ใช่การที่ศรัทธากลับใจ แต่พระพรนั้นอาจเป็นสิทธิพิเศษให้เราไม่ต้องตกอยู่ใต้อำนาจการควบคุมของศรัทธาอีกต่อไป หรืออาจเป็นความชื่นชมยินดีอย่างแท้จริงที่ได้เป็นเหมือนพระเยซูมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร พระพรย่อมมีเสมอในการเชื่อฟัง

เพื่อนบ้านและคนต่างชาติ

กลุ่มที่สองที่เราควรพิจารณาคือผู้ที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรที่มองเห็นได้ ในพันธสัญญาเดิม คนเหล่านี้ถูกเรียกว่าคนต่างชาติหรือคนต่างด้าว ในพันธสัญญาใหม่ พวกเขาถูกเรียกว่าเพื่อนบ้าน

อิสราเอลในพันธสัญญาเดิมมีกฎหมายที่ชัดเจนมากซึ่งคุ้มครองคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ในดินแดนนั้น โฮโลมอน ได้อธิษฐานด้วยการดลใจจากพระเจ้าว่า พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานของชาวต่างชาติทั้งหมด “เพื่อมวลประชาชาติในโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์และยำเกรงพระองค์” (1 พงศกัศัตร์ย 8:43) คนต่างด้าวจะไม่ถูกกดขี่ข่มเหงรังแก (อพย. 22:21) หรือถูกพรากจากความยุติธรรม (มลค. 3:5) แต่กลับกัน พวกเขาจะได้รับที่ดิน (เอเสเคียล 47:22) และได้รับความรัก (ฉธบ. 10:19) พระธรรมระบุเป็นกึ่งเล่าเรื่องเกี่ยวกับชาวต่างชาติหญิงชาวโมอับ ซึ่งในที่สุดได้มาเป็นส่วนหนึ่งของเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดและพระเยซูคริสต์ด้วย

ทั้งหมดนี้เป็นการเลียนแบบความรักของพระเจ้าที่มีต่อชนชาติอิสราเอล ซึ่งเคยเป็นคนต่างด้าวมาก่อน (อพย. 22:21; 23:9; ลนต. 19:34) อันที่จริง พวกเขาเป็นคนต่างด้าวมาโดยตลอด “แผ่นดินนี้เป็นของเรา” พระเจ้าตรัส “พวกเจ้าเป็นเพียงคนต่างด้าวและผู้เช่าอาศัยทำกินของเรา” (ลนต. 25:23) ในฐานะคนต่างด้าวที่ได้รับพรจากพระเจ้า พวกเขาจึงถูกเรียกให้ปฏิบัติต่อผู้อื่นเช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อพวกเขา

ในพันธสัญญาใหม่ก็เต็มไปด้วยพระบัญญัติที่ให้รักพระเจ้าและเพื่อนบ้าน (มธ. 22:39; ยากอบ 2:8) การอธิบายพระบัญญัตินี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น คือเรื่องราวของพระเยซูเกี่ยวกับชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลูกา 10:25-37) ในเรื่องนี้ พระเยซูทรง

ขยายความคิดทั่วไปที่ชาวอียิปต์ต่อคำว่าเพื่อนบ้านให้กว้างขึ้นจนไปถึงเรื่องราวเกี่ยวกับศัตรูสองกลุ่ม คือชาวอียิปต์และชาวสะมาเรีย ชาวอียิปต์มองว่าชาวสะมาเรียเป็นชนชั้นที่ต่ำต้อยทางศีลธรรม แต่พระเยชูทรงยกย่องชายชาวสะมาเรียให้เป็นวีรบุรุษในเรื่องราวของพระองค์ พระองค์ไม่อาจจะทรงอธิบายประเด็นของพระองค์ให้ทรงพลังได้ยิ่งไปกว่านี้อีกแล้ว

เรื่องนี้คล้ายคลึงกับการสนทนาในครอบครัวของผมในอดีตมาก ผมกับภรรยา มีลูกสาวสองคน ตอนเด็ก ๆ พวกเขาเป็นเด็กที่เสียงดังข้างเจรจาตอนอยู่กับเรา แต่ดูเหมือนพวกเขาจะกลายเป็นคนหูหนวกและเป็นใบ้ในตอนที่อยู่กับเพื่อนบ้านหรือกับคนที่พวกเขาไม่ค่อยรู้จัก

ลองเดาว่าลูกสาวของเราตอบอย่างไรเมื่อเรากล่าวถึงสิ่งที่เขานี้ “ไม่สุภาพ” เขาก็จะตอบกลับมว่า เขาทำเช่นนั้นเพราะเขารู้สึก “อาย”

จริงอยู่ที่โดยธรรมชาติแล้วเด็กบางคนอาจจะขี้อายมากกว่าคนอื่น แต่ความขี้อายอาจจะมีความกลัวมนุษย์ในเวอร์ชันเด็กก็เป็นได้ เพราะพวกเขาถูกคนอื่นควบคุม

วิธีที่ดีที่สุดสำหรับเซอรีและผม ก็คือการพูดคุยกับลูกสาวของเราเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้พระบัญญัติของพระเยซูในการรักเพื่อนบ้าน เราคุยกันว่าพระเยชูทรงต้อนรับเราอย่างไร จากนั้นเราก็มารู้จักครุ่นกันว่าจะ “ปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างไรที่พวกเขาต้องการให้พวกเขาปฏิบัติต่อท่าน”(มธ. 7:12)ได้อย่างไร เราพูดติดตลกกับพวกเขาเกี่ยวกับความลำบากใจแบบเฉียบพลันที่พวกเขาสร้างขึ้น เมื่อพบปะกับคนใหม่ ๆ และเราได้เล่นบทบาทสมมติกับพวกเขาว่ามีทางเลือกอะไรบ้างที่พวกเขาสามารถทำได้แทนการนิ่งเฉยไม่พูดไม่จา เราแนะนำพวกเขาว่าการถามคำตอบคำ หรือการตอบสั้น ๆ เช่น อ้อ นั้นถือว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎของครอบครัวเรา

ความเปลี่ยนแปลงเป็นไปอย่างเชื่องช้า ลูก ๆ ของเราก็ดูไม่ต่างอะไรจากเราเลย พวกเขาเรียนรู้ผ่านการทำซ้ำ ๆ การฝึกฝนและการอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน การถูกชำระให้บริสุทธิ์ก็เหมือนกับการเดินไปอย่างช้า ๆ ด้วยท่าทางที่งุ่มง่าม มากกว่ากระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและง่ายเหมือนอดีตนี้ แต่ด้วยพระคุณของพระเจ้า เราก็ค่อย ๆ เติบโตขึ้น

แน่นอนว่า หากลูกสาวของเราอยากจะมีสถานการณเพื่อเอาคืนพวกเราด้วยเช่นกัน พวกเขาก็แค่พูดว่า “ที่พ่อกับแม่ยังกลัวเวลาต้องประกาศข่าวประเสริฐเลย แล้วจะมาว่าที่พวกหนูกลัวได้อย่างไรกัน” ความกลัวมนุษย์ไม่ได้ให้เกียรติใครเลยในผู้ใหญ่มั่นอาจจะถูกเรียกว่าการผูกติดคุณค่าของเราไว้กับใครบางคน ในวัยรุ่นอาจจะเรียกว่าแรงกดดันจากเพื่อนฝูง และในเด็กอาจจะถูกเรียกว่าความขี้อาย แต่

ทั้งหมดนี้ล้วนเผยให้เห็นถึงหัวใจที่บุชารูปเคารพเหมือนกันไม่ว่าจะอยู่ในวัยใดก็ตาม เพื่อหลีกเลี่ยงกับดักนี้ ผมจำเป็นต้องให้ลูก ๆ ของผมอธิษฐานเพื่อผมและเตือนผมในแบบเดียวกับที่พวกเขาต้องการให้พ่อและแม่อธิษฐานเพื่อพวกเขา

มาถึง ณ ตอนนี ใบสั่งยาสำหรับนักประกาศที่ซั๊กก็ได้อีกแล้ว เมื่อเราเข้าใจถึงความลึกซึ้งของปัญหา เราก็สามารถเริ่มต้นกระบวนการเปลี่ยนแปลงของเราได้ด้วยการแสวงหาความยำเกรงพระเจ้า การพูดถึงพระเยซูจะเป็นเรื่องง่ายขึ้นมาก เมื่อชีวิตของพระองค์ทำให้เรารู้สึกยำเกรงอยู่เสมอ จากนั้นเราก็กลับใจจากความกลัวที่จะถูกผู้อื่นปฏิเสธ นั่นไม่ใช่เหตุผลสำคัญที่ทำให้เรารู้สึกกลัวหรือ? เรามัสนักการบูชาการยอมรับและการเป็นที่ชื่นชอบของทุกคน เมื่อเรารู้สึกถึงการถูกปฏิเสธแม้เพียงเล็กน้อย เราก็จะรู้สึกแตกสลาย

ในท้ายที่สุดนี้ เราต้องจดจำสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับผู้อื่นไว้ว่า เราต้องปรารถนาพวกเขาให้น้อยลงแต่รักพวกเขาให้มากขึ้น เราไม่ต้องการพวกเขาเพิ่มเติมด้วยแห่งความรักของเรา แต่เราเป็นหนี้พวกเขา เราเป็นหนี้ความรัก ซึ่งเราสามารถชำระได้เพียงเล็กน้อยโดยการขึ้นนำพวกเขาให้รู้จักความรักของพระเยซู

สำหรับต่อยอดความคิด

พระบัญชาที่พระเจ้าสั่งให้เรารักศรัตรและเพื่อนบ้านของเรานั้น เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ในการรู้จักพระเจ้าและรู้จักตนเอง หากเราเคยเป็นศัตรูของพระเจ้า และพระเจ้าทรงเสด็จเข้ามาใกล้เราและคืนดีกับเราแล้ว เราจะทำอะไรได้นอกจากปฏิบัติกับผู้อื่นเช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงปฏิบัติกับเรา? เมื่อเราเลียนแบบพระเยซูในลักษณะนี้ เราจะเป็นเกลียวและเป็นแสงสว่างในยุคของเรา

1. ขอให้เลือกศรัตรและเพื่อนบ้านของคุณอย่างละคน แล้วเริ่มอธิษฐานเพื่อพวกเขา
2. มองหาโอกาสสร้างความประหลาดใจด้วยความรักให้กับคนที่ยังไม่ได้รู้จักกับพระเจ้า

บทที่ 11

จงรักพี่น้องของคุณ

พระเยซูทรงระบุว่า ทุกคนคือเพื่อนบ้านของเรา และเราต้องแสดงพระคุณและความเมตตาต่อทุกคน เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงพระกรุณาและพระเมตตาต่อเรา แต่ถึงกระนั้น ผู้ที่อยู่ในพระกายของพระคริสต์ก็เป็นเสมือนครอบครัวของเราในแบบพิเศษ พวกเขาคือผู้ที่จะใช้ชีวิตนิรันดร์ร่วมกับเรา และเราจำเป็นต้องร่วมมือกับพวกเขาเพื่อเป็นตัวแทนของพระคริสต์

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส ให้เราทำดีต่อทุกคน และเฉพาะอย่างยิ่ง ต่อคนที่เป็นสมาชิกของครอบครัวแห่งความเชื่อ” (กท. 6:10) สิ่งนี้ไม่ได้ลดทอนความห่วงใยที่เรามีต่อเพื่อนบ้านและศัตรู มากไปกว่าความห่วงใยพิเศษเช่นนี้เป็นผลตามธรรมชาติของการเป็นครอบครัวในความหมายที่สนิทลึกซึ้งที่สุด

อย่างไรก็ตาม ความรักและความเป็นหนึ่งเดียวกันเช่นนี้ไม่ได้มาโดยปราศจากการต่อสู้ ศัตรูกลุ่มเดียวกันที่ต่อต้านความยำเกรงพระเจ้า ได้แก่ โลกนี้ เนื้อหนัง และมาร ก็ต่อต้านคำสอนที่ให้เรารักและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับพี่น้องผู้เชื่อคนอื่น ๆ เช่นกัน คงจะดีหากเราจับตามดูศัตรูเหล่านี้ไว้ขณะที่เราพูดถึงคริสตจักรในฐานะครอบครัว

จำไว้ว่า ประการแรก เนื้อหนังมีแนวโน้มบาปที่มุ่งแต่ผลประโยชน์ส่วนตัว มันมุ่งมั่นกับคำถามที่ว่า “ฉันจะได้อะไรจากมัน” ประการที่สอง ซาตานเป็นจอมโกหก และเป็นผู้ก่อให้เกิดความแตกแยก สังเกตว่าคำสอนที่ชัดเจนที่สุดในพระคัมภีร์เกี่ยวกับสงครามฝ่ายวิญญาณ (อฟ. 6:10-20) พบได้ในพระธรรมที่เน้นย้ำถึงความ เป็นหนึ่งเดียวกัน เพราะกลยุทธ์ที่โดดเด่นที่สุดของซาตาน คือการทำลายและก่อให้เกิดความแตกแยก และประการที่สาม โลกยกย่องแนวโน้มเหล่านี้

ขอให้ผมเปิดเผยศัตรูมืดเหล่านี้ให้มากขึ้น

“ผมอยากให้คุณลืมเรื่องสถาบันต่าง ๆ ไป” นักประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่งกล่าว “ข่าวประเสริฐไม่ได้เกี่ยวกับคริสตจักร แต่เกี่ยวกับการตัดสินใจที่คุณทำต่อหน้าพระเยซูเท่านั้น ไม่ใช่ต่อหน้าคนอื่น”

เขาพูดถูกที่ว่าแต่ละคนต้อง “กลับใจใหม่และรับบัพติศมา” (กิจการ 2:38) และบางคนมีมุมมองที่ผิดเพี้ยนเกี่ยวกับคริสตจักร ดังนั้นผมจึงเข้าใจว่าได้ที่ผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนนั้นไม่ต้องการให้อคติเหล่านั้นมาบดบังประเด็นทางจิตวิญญาณ แต่การทรงเรียกให้วางใจและเชื่อฟังเป็นการทรงเรียกที่กว้างกว่าแค่ระหว่าง “พระเยซูและเรา” เท่านั้น พระสัญญาของพระเจ้าคือ “เพราะว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของพวกท่านด้วย และแก่ทุกคนที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกให้มาเฝ้า” (กิจการ 2:39) และผู้กลับใจใหม่แต่ละคนได้รับการเรียกให้มาหาพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นศีรษะของประชากรหนึ่ง เมื่อผู้คนกลับใจใหม่ในพระธรรมกิจการ ก็เป็นที่เข้าใจกันโดยปริยายว่า พวกเขาจะเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนในท้องถิ่นเพราะคงไม่มีทางอื่นใด พวกเขาได้รับการนำเข้าสู่ชุมชนแห่งการเป็นขึ้นจากความตาย ซึ่งเป็นชุมชนของพระวิญญาณ

วัฒนธรรมอเมริกันให้ความสำคัญกับความเป็นปัจเจกบุคคลมากกว่าส่วนรวม คนอเมริกันมักใช้คำว่า การพึ่งพาตนเองในความหมายที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง เป็นวลีที่นักแปลมักจะมีปัญหากับการแปลคำนี้ คำที่ใกล้เคียงที่สุดกับคำนี้น่าจะเป็นคำว่าไม่ขึ้นอยู่กับใคร ซึ่งเป็นคำทางการเมืองและทางสังคม ไม่ใช่คำที่ใช้กับบุคคล บางประเทศในแถบเอเชีย วลีนี้ไม่มีความหมายหรืออาจถูกมองเป็นความผิดปกติทางจิตใจเสียด้วยซ้ำ ตามธรรมเนียมของชาวเอเชียส่วนใหญ่แล้ว บุคคลไม่ควรพึ่งพาตนเอง แต่ควรพึ่งพาซึ่งกันและกัน

คุณยังจำตัวอย่างของหญิงคริสเตียนที่กล่าวว่าพระเจ้าบอกให้เธอแต่งงานกับชายที่ไม่ใช่คริสเตียนได้ไหม? แม้นั้นอาจจะเป็นตัวอย่างที่สุดโต่งเกินไปหน่อย แต่เราจะขอคำแนะนำจากศิษยาภิบาล ผู้อาวุโส และคนอื่น ๆ ในคริสตจักรบ่อยแค่ไหน เมื่อเราคิดถึงเรื่องการแต่งงาน การเปลี่ยนงาน หรือการตัดสินใจเรื่องอื่น ๆ ที่สำคัญ?

เรื่องนี้เกี่ยวข้องโดยตรงกับความกลัวมนุษย์ เมื่อเราคิดว่าตัวเองโดดเดี่ยวและแยกตัวออกมา เราจะมีแนวโน้มที่จะกลัวคนอื่นเสมอ ความโดดเดี่ยวและความกลัวมนุษย์จึงเป็นเพื่อนสนิทกัน แต่เมื่อเราเข้าใจอย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงเรียกเราให้มีส่วนร่วมในครอบครัวที่ใหญ่ขึ้น นั่นคือคริสตจักร เราก็เป็นอิสระ คริสตจักรจะเริ่มรู้สึกเหมือนเป็นครอบครัวที่ขึ้นอยู่กับเราในห้องนั่งเล่นมากขึ้น สิ่งที่ดียิ่งไป

กว่านั้น คือ เราจะรู้สึกเป็นเหมือนครอบครัวที่นั้งอยู่ด้วยกันตรงแทบพระบาทของพระเยซู นั่งล้อมรอบพระที่นั่ง เมื่อมีครอบครัวแล้ว จะไม่มีความรู้สึกสำนึกผิด ไม่มีความอับอาย ไม่มีความกลัว

คุณอาจจะไม่ได้มาจากครอบครัวที่มั่นคง บ้านอาจเป็นที่ที่คุณมักจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ และมันทำให้คุณสงสัยอยู่เสมอว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร หากเป็นเช่นนั้น อย่าปล่อยให้ประสบการณ์ของคุณมาทำลายความเข้าใจในสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับครอบครัว คุณต้องเชื่อว่าผู้ที่อยู่ในพระกายของพระคริสต์คือครอบครัวของคุณ เราได้รับการทรงเรียกให้เป็นประชากรของพระเจ้า พร้อมกันนั้นเรายังเป็นผู้เชื่อที่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวกับพระองค์ด้วย บทเรียนนี้ไม่ได้ง่ายกว่าสำหรับผู้ที่มาจากรอบครัวที่อบอุ่นเสมอไป เพราะบทเรียนนี้เรียนรู้ได้ด้วยความเชื่อ ไม่ใช่เพียงแค่จากประสบการณ์ที่ผ่านมา

ลองสังเกตผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นหากเราละเลยความสำคัญของชุมชนตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ หากเราทำให้พระคัมภีร์กลายเป็นเรื่องส่วนตัว โดยเปลี่ยนจาก “พวกเรา” เป็น “ตัวเราคนเดียว” เราจะพบกับปัญหาดังต่อไปนี้:

- เราจะต้องออกไปทั่วโลกและสร้างสาวก (มธ. 28:19)
- เราจะต้องอธิษฐานไม่หยุดหย่อน (1 ธส. 5:17)
- เราจะต้องสอนบรรดาผู้ชายที่อายุโลกว่า ผู้ชายที่อายุน้อยกว่า และผู้หญิงที่อายุน้อยกว่า (ทิตัส 2:1-8)

และไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ในช่วงเวลาว่างของวัน เราต้องทำงานและหาเงินให้พอที่จะเลี้ยงตัวเองและเลี้ยงครอบครัว!

แต่เพราะพระคุณพระเจ้าที่ทรงมอบพระบัญชาเหล่านี้ให้กับคริสตจักร เพราะมีเพียงในระดับหมู่คณะเท่านั้นที่เราสามารถประกาศข่าวประเสริฐไปทั่วโลกได้ การเป็นมิชชันนารีต้องอาศัยผู้สนับสนุนทางการเงิน คณะกรรมการงานมิชชัน มีมิตรสหาย และคริสตจักรที่อธิษฐานอย่างซื่อสัตย์ รวมถึงคนอื่น ๆ อีกมากมายในพระกายของพระคริสต์เพื่อที่จะออกไปสร้างสาวกได้ และเพื่อทำตามพระบัญชาในการอธิษฐานอย่างไม่หยุดยั้ง เราจำเป็นต้องมีคริสตจักร เพราะเราจำเป็นต้องนอนพัก และต้องไปทำงาน การอธิษฐานตลอดเวลาจึงสามารถทำได้โดยคริสตจักรทั่วโลกเท่านั้น

พระฉายของพระเจ้าในหมู่ประชากรของพระองค์

รากฐานของคำสอนของพระเจ้าเกี่ยวกับความเป็นหนึ่งเดียว ความรัก และครอบครัวนั้นย้อนกลับไปถึงพระฉายของพระเจ้าในมนุษย์ การเป็นพระฉายของพระเจ้าหมายถึงการเลียนแบบและเป็นตัวแทนของพระเจ้าเพื่อพระสิริของพระองค์ หมายความว่าเราต้องเป็นเหมือนพระเจ้าในทุกวิถีทางที่สรรพสิ่งจะสามารถเลียนแบบพระผู้สร้างได้ การที่จะเลียนแบบพระสิริอันยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้แม้เพียงเล็กน้อย จำเป็นต้องอาศัยกลุ่มคนจำนวนมาก เพราะทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างนั้นล้วนมีข้อจำกัด ในขณะที่พระสิริของพระเจ้าไม่มีขีดจำกัด บทที่ 8 ได้สรุปแง่มุมบางประการของพระสิรินี้ และได้แสดงให้เห็นวิธีการเลียนแบบพระเจ้าบางประการ แต่มีวิธีการหนึ่งที่ถูกลืมข้ามไป นั่นคือ “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เท่านั้นทรงเป็นพระเจ้าของเรา” (ฉธบ. 6:4)

หากมีเทพเจ้าหลายองค์ การแบ่งแยกและการแบ่งพรรคแบ่งฝ่ายย่อมเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ในหมู่ผู้ที่ศรัทธา เช่น “ฉันอยู่ฝ่ายเทพซูล” หรือ “ฉันอยู่ฝ่ายเทพเมอร์คิวรี” แต่พระเจ้าของเราเป็นหนึ่งเดียว และประชากรของพระองค์เลียนแบบพระองค์และนำพระสิริมาสู่พระองค์เมื่อพวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน

เอกลักษณ์ที่โดดเด่นที่สุดของชาวอิสราเอลคืออะไร? นั่นก็คือ “ข้าพเจ้าเป็นชาวอิสราเอล เป็นชนชาติหนึ่งของพระเจ้า” หากลองพยายามหาคำว่า “พระเจ้า และฉัน” ในพระธรรมของโมเสสทั้งห้าเล่ม เราจะไม่พบคำเหล่านี้เลย พันธสัญญาของพระเจ้ายึดไว้กับชนชาติหนึ่ง “จงฟังเถิด อิสราเอล” พระยาห์เวห์ตรัส

จงเดินรอบศิโยน ไปให้รอบเกิด

จงนับหอคอยของศิโยน

จงพิจารณาเชิงเทินของศิโยนให้ดี

จงตรวจตราป้อมของศิโยน

เพื่อท่านจะได้บอกคนรุ่นหลังว่า

นี่คือพระเจ้า

ทรงเป็นพระเจ้าของเราเป็นนิรันดร์นิรันดร์

พระองค์จะทรงนำเราจนถึงที่สุด (สดด. 48:12-14)

ชาวอิสราเอลในพันธสัญญาเดิมมีเทศกาลที่เฉลิมฉลองร่วมกันเป็นกลุ่ม มีการเฉลิมฉลองเทศกาลปัสกากับครอบครัวต่าง ๆ ในชุมชน และมีวันชำระบาปที่ทำ

ร่วมกันทั้งชนชาติเป็นประจำทุกปี (ลนต. 16) พระเจ้าทรงบัญชาให้ชาวอิสราเอล พุดคุยเกี่ยวกับพระองค์และเกี่ยวกับธรรมเนียมบัญญัติของพระองค์กับให้ลูกหลานและ ให้กันและกันฟัง (ฉบ. 6) พระสัญญาของพระเจ้าเป็นพระสัญญาที่มีต่อประชากร ของพระองค์เช่นเดียวกับที่ทรงเป็นพระสัญญาที่มีต่อแต่ละบุคคลด้วย เช่นเดียวกัน คำสาปแช่งสำหรับการไม่เชื่อฟังของใครคนหนึ่งมักจะกลายเป็นคำสาปแช่ง ต่อประชากรของพระเจ้าด้วย

เมื่ออาคานทำบาปโดยการยกยอกสิ่งของที่ปล้นสะดมได้จากเมืองเยรีโค “อิสราเอลก็ผิดสัญญา” (ยชว. 7:1) พระเจ้าตรัสว่าอิสราเอลทำบาป โทษของการ ไม่เชื่อฟังตกอยู่กับประชากรทั้งหมดเมื่อกองทัพถูกชาวเมืองอัยติแตกพ่าย เพื่อ จัดการกับบาปนี้ อิสราเอลทั้งหมดจะต้องถวายตัวบริสุทธิต่อพระพักตร์พระเจ้า แน่แน่นอนว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าแต่ละคนต้องรับผิดชอบต่อบาปของ ตนเอง แต่ก็มี ความหมายด้วยว่า ร่างกายทั้งหมดถูกปนเปื้อนเมื่อสมาชิกคนใด คนหนึ่งทำบาป

ดาเนียลตระหนักดีว่าแม้ในยามที่ถูกจับไปเป็นเชลย เขาก็ยังคงผูกพันกับ ประชากรของพระเจ้าอย่างไม่สามารถแยกออกจากกันได้ สิ่งทีกล่าวถึงชนชาติ อิสราเอลก็สามารถกล่าวถึงตัวเขาเองได้เช่นกัน เขารู้สึกอับอายจากการถูกจับไป เป็นเชลย และรู้สึกหนักอึ้งถึงบาปของชนชาติอิสราเอลด้วย

“ข้าแต่องค์เจ้านาย พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงขาม ผู้ทรงรักษาพันธ สัญญาและความรักมั่นคงต่อผู้ที่รักพระองค์และปฏิบัติตามพระบัญญัติ ของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาป และได้ทำผิด ได้ก่อการ อธรรมและการกบฏ ได้หันจากพระบัญญัติและกฎหมายของพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ได้ฟังบรรดาผู้เผยพระวจนะผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าแต่ พระยาห์เวห์ ความอับอายควรแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย แก่พระราชา เจ้านาย และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทำบาป ต่อพระองค์ (ดนล. 9:4-6, 8)

ผมจำได้ว่าตอนที่ผมเรียนอยู่ชั้น ป. 4 เราต้องเขียนจดหมายโดยห้ามใช้คำว่า “ผม” แม้แต่ครั้งเดียว จนถึงตอนนี้ ผมก็ยังไม่แน่ใจว่าจุดประสงค์ของแบบฝึกหัดนี้ คืออะไร บางครั้งผมอดคิดไม่ได้ว่าเพราะเราเป็นนักเรียนที่เกเร คุณครูจึงใช้แบบ ฝึกหัดนี้เพื่อชี้ให้เห็นถึงความเห็นแก่ตัวของเรา แต่ผมรู้ว่า พวกเราทุกคนคิดว่ามัน แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเขียนตามที่ครูสั่ง

แบบฝึกหัดที่คล้ายคลึงกันนี้สำหรับคริสเตียนก็คือ การอธิษฐานโดยไม่ขอเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวโดยตรง สำหรับผม การอธิษฐานแบบนี้ยากพอ ๆ กับการเขียนจดหมายโดยไม่ใช้คำว่าผมเลย ปกติแล้วเวลาที่ผมอธิษฐาน ผมมักจะนึกถึงวงกลมซ้อนกัน วงข้างในสุดคือครอบครัวของผม วงถัดมาคือญาติของผม วงถัดออกมาอีกคือคริสตจักรของผม วงต่อ ๆ ไปคือพันธกิจ และอื่น ๆ อีกมากมาย บ่อยครั้งที่ผมรู้สึกเหนื่อยล้าตั้งแต่ก่อนที่จะออกจากวงที่สองเสียอีก

คุณอาจจะตั้งเป้าที่จะอธิษฐานให้ “ใหญ่ขึ้น” ซึ่งเป็นวิธีเยียวยาความกลัวมนุษย์ได้อย่างดีเยี่ยม ลองอธิษฐานย้อนกลับจากวงนอกสู่วงใน โดยการอธิษฐานเพื่อโลกและคริสตจักรโดยรวมก่อนที่จะเข้าใกล้คนใกล้ตัวมากขึ้น อธิษฐานจากพระคัมภีร์ อธิษฐานด้วยพระธรรมสดุดี ซึ่งพระธรรมสดุดีมีไว้สำหรับการภาวนาส่วนตัวและเพื่อการนมัสการร่วมกัน แต่ในความเป็นจริงแล้ว พระธรรมสดุดีจะงดงามและเหมาะสมที่สุดเมื่อใช้อธิษฐานร่วมกันในที่ประชุม

พระธรรมสดุดีบทที่ 133 เป็นตัวอย่างของบทสดุดีที่เน้นการรวมกันอย่างชัดเจน โดยทั้งบทมีเพียงสามข้อเท่านั้น และพระธรรมสดุดีตอนนี้ก็ได้พรรณนาถึงพระพรที่ล้นเกินจะกักเก็บเอาไว้ได้ นั่นคือ การเสด็จลงมา การเสด็จลงมา และการเสด็จลงมา ภาพเช่นนี้สงวนไว้สำหรับพระพรอันยิ่งใหญ่ที่สุด เพื่อบรรยายถึงหนึ่งในพระพรที่พระเจ้าทรงประทานแก่ประชากรของพระองค์ นั่นคือพระพรแห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ดูเถิด เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใด
ที่พี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว
เหมือนน้ำนมประเสริฐอยู่บนศิระ
ไหลลงมาบนหมวดเครา
บนหมวดเคราของอาโรน
ไหลลงมาบนคอเสื้อของท่าน
เหมือนน้ำค้างของภูเขาเฮอร์โมน
ซึ่งตกลงบนเทือกเขาศิโยน
เพราะว่าพระยาห์เวห์ทรงบัญชาพระพรที่นั่น
คือชีวิตยืนยาวเป็นนิรันดร์

ภาพแรกคือภาพการสถาปนาอาโรนเป็นมหาปุโรหิต วันนั้นเป็นวันอันยิ่งใหญ่ เป็นวันแห่งการเฉลิมฉลองที่ยิ่งใหญ่ เป็นการยืนยันพันธสัญญาของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงตรัสผ่านพิธีสถาปนาอาโรนว่า พระองค์จะ

ประทับอยู่กับประชากรของพระองค์ และประชากรของพระองค์จะเข้าถึงพระองค์ได้ โดยผ่านทางบุโรหิต ดังที่เราเห็นในการสถาปนา น้ำมันซึ่งเพียงแค่ว่าลงบนศีรษะก็ไหลรินลงมาปกคลุมอาโรน น้ำมันแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ ไม้อาจจะกักเก็บไว้ได้ มันไหลลงมาเรื่อย ๆ อย่างต่อเนื่อง ในทำนองเดียวกัน ภูเขาเฮอริโมนเป็นภูเขาที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคนี้ และศิโยนก็เป็นเพียงเนินเขาเล็ก ๆ เท่านั้น หากน้ำค้างแห่งเฮอริโมนตกลงบนศิโยน มันจะเป็นห้วงน้ำแห่งพระพรอันอุดมผลในพื้นที่แห่งแสง

สดุดีบทนี้จึงเป็นคำอธิษฐานที่สำคัญสำหรับประชากรของพระเจ้า เมื่อเราเกรงกลัวผู้อื่นและแยกตัวหรือปกป้องตนเองจากประชากรของพระเจ้า เราก็แยกตัวและปกป้องตนเองจากส่วนสำคัญของการเยียวยาของพระเจ้า นั่นคือความรักและการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับประชากรของพระองค์ พระธรรมสดุดีตัวอย่างเช่น สดุดีบทที่ 133 เตือนใจเราให้อธิษฐานขอการเยียวยาจากพระเจ้า บทนี้เตือนใจเราว่าพรอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของเรากับโลกนี้คือการได้อยู่ร่วมกับประชากรของพระเจ้า ไม่ใช่การที่จะกลัวหรือแยกตัวออกมาจากพวกเขา

ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความรัก: คือความสำคัญลำดับแรกในพระคัมภีร์

สิ่งที่อยู่ในใจของอัครทูตเปาโลมากที่สุดเมื่อเขาเขียนจดหมายถึงคริสตจักรต่าง ๆ น่าจะเป็นภาพเหล่านี้ในพันธสัญญาเดิม ตัวอย่างเช่น ในจดหมายถึงเปาโลเขียนถึงชาวเอเฟซัส เราแทบจะได้ยินเสียงของเปาโลกล่าวออกมาเป็นคำพูดว่า “เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใดที่พี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน”

แต่ถึงกระนั้น เปาโลก็มีสิ่งหนึ่งที่อยู่ในใจมากกว่าความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ในหมู่ผู้ที่มีเชื้อสายฮีบรูโดยกำเนิดเสียอีก เปาโลกำลังพูดถึงเอกภาพที่บรรดาผู้เผยพระวจนะเองแทบจะจินตนาการไม่ออก คือภาพของคริสตจักร: ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ ศัตรูคู่อาฆาต ทั้งคนที่สะอาดและที่เปื้อนมลทิน ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่ “เพื่อว่าพวกภูตผีที่ครอบครองและพวกภูตผีที่มีอำนาจในสวรรค์สถานจะได้รู้จักพระปัญญาอันมากล้นหลายด้านของพระเจ้าโดยทางคริสตจักรในเวลานี้” (อฟ. 3:10) กล่าวอีกนัยหนึ่ง วิสัยทัศน์ของเปาโลเกี่ยวกับคริสตจักรก็คือ การที่คริสตจักรจะเป็นคำตรัสอันยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าต่อทั้งโลกและต่อเหล่าทูตสวรรค์

คริสตจักรกำลังถูกเฝ้าติดตามและศึกษาโดยฤทธิ์อำนาจฝ่ายวิญญาณ และผ่านทางคริสตจักรนี้เองที่ความมั่งคั่งอันยิ่งใหญ่แห่งพระปัญญาของพระเจ้ากำลังถูกประกาศออกมา จุดสูงสุดของพระปัญญานี้คืออะไร? นั่นคือ การที่พระเจ้าทรง

สำแดงพระสิริของพระองค์ด้วยการนำกลุ่มคนหลากหลายมาสู่พระองค์เองและรวมกันเป็นหนึ่งเดียวในพระคริสต์

เพื่อนำเราไปสู่ความเป็นหนึ่งเดียวกัน พระเจ้าได้ทรงประทานของประทานให้กับพระกายของพระองค์ ซึ่งของประทานเหล่านั้นคือบุคคลอื่น ๆ ในพระกายนั้นเอง ผ่านคนเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นอัครทูต ผู้เผยพระวจนะ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ คิษยาภิบาล ครูบาอาจารย์ และบุคคลอื่น ๆ อีกมากมาย พระเจ้าทรงสร้างคริสตจักรขึ้น “จนกว่าเราทุกคนจะบรรลือถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า” (อฟ. 4:13)

กล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เราต้องการพี่น้องคนอื่น ๆ ในพระคริสต์ เราต้องได้รับการสอนและได้รับการเลี้ยงดูฝ่ายจิตวิญญาณ และเราต้องสอนและดูแลคนอื่นเช่นกัน เราต้องการคำแนะนำจากพี่น้องในพระคริสต์ของเราทุกวัน และพวกเขาก็ต้องการคำแนะนำจากเราด้วยเช่นกัน เราจำเป็นต้องมีพี่น้องในพระกายถามคำถามที่เราไม่อยากจะตอบ แม้ว่าบางครั้งเราหวังว่าพวกเขาจะไม่มาอยู่กับเรากก็ตาม แม้แต่อัครทูตเปาโลก็ต้องการสิ่งเหล่านี้: “เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่าน...หมายความว่าเราได้มีการหนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย” (รม. 1:11-12)

ซค สวินดอลล์ คิษยาภิบาลและนักเขียน เป็นตัวแทนของผู้คนมากมายในคริสตจักรที่รู้ว่า พวกเขาไม่สามารถเติบโตในพระคุณได้หากถูกแยกออกจากผู้เชื่อคนอื่น ๆ เขาตระหนักว่าความรู้สึกปลอดภัยที่เกิดจากการปกปิดตัวเองและการที่ไม่อยากดูอ่อนแอสิ้นหวังต่อหน้าคนอื่นนั้น แท้จริงแล้วคือคำสาปที่พระเจ้าทรงปรารถนาจะปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากมัน เมื่อซคอยู่กับเหล่าคิษยาภิบาลเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ พวกเขา มักท้าทายกันด้วยคำถามเจ็ดข้อนี้:

1. สัปดาห์ที่ผ่านมา คุณได้อยู่กับผู้ที่เหน็ดเหนื่อยที่โหดร้ายแห่งที่อาจจะดูเป็นการไม่เหมาะสมไหม?
2. คุณมีชื่อเสียงที่ดีทางด้านการเงินหรือไม่?
3. คุณได้คู่สื่อกองานจารหรือไม?
4. คุณใช้เวลาศึกษาพระคัมภีร์และอธิษฐานอย่างเพียงพอหรือไม่?
5. คุณให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกในการใช้เวลากับครอบครัวของคุณหรือไม่?
6. คุณได้ทำตามพันธกิจแห่งการทรงเรียกของคุณแล้วหรือยัง?
7. คุณพึงพอใจกับชีวิตหรือไม่?¹

1 Quoted in Charles Colson with Ellen Santilli Vaughn, *The Body: Being Light in Darkness* (Nashville: Thomas Nelson, 1996), 108-9.

สำหรับคำถามเหล่านี้ ผมขอเสริมอย่างน้อยหนึ่งประโยคว่า “หลังจากที่ผมได้ถามคำถามเหล่านี้กับคุณแล้ว ผมขอเล่าให้คุณฟังว่าคุณเป็นพรแก่ผมอย่างไร ผมขอเล่าให้คุณฟังว่าคุณได้ชี้ทางให้ผมรู้จักพระคริสต์อย่างไร”

ในฐานะผู้ให้คำปรึกษา ผมได้พูดคุยกับผู้ที่ต้องการทราบว่าคุณเขามีของประทานฝ่ายวิญญาณอะไร พวกเขาโดยหวังว่าจะได้รับการทดสอบหรือการวินิจฉัยบางอย่างที่จะระบุของประทานของพวกเขาได้อย่างแม่นยำ แต่คำถามที่แท้จริงคือ “ฉันจะเติบโตในความรักและในการรับใช้พระกายของพระคริสต์ได้อย่างไร?” ของประทานคือ วิถีตามธรรมชาติที่เรารักและรับใช้ในลักษณะที่ทำให้ผู้คนเข้มแข็งขึ้นในพระคริสต์ ขอยกคำพูดของออกัสตินที่กล่าวว่า หากคุณต้องการทราบของประทานที่พระเจ้าประทานให้ ก่อนอื่นจงรู้ไว้ว่าจุดประสงค์ของของประทานฝ่ายวิญญาณคือการนำพระคริสต์มาสู่ผู้อื่นและสร้างความสามัคคีในคริสตจักร จากนั้นจงรักพระเจ้าและทำในสิ่งที่คุณอยากทำ

แต่การทำให้การใช้ของประทานท่ามกลางพระกายให้เกิดผลนั้นยังมีอะไรมากกว่านั้น หากมีครูสอนชั้นรวีคนหนึ่งช่วยให้เราเข้าใจข้อพระคัมภีร์บางตอนมากขึ้น เราก็จะบอกบุคคลนั้นและให้กำลังใจเขาหรือเธอในของประทานที่เขาหรือเธอมี หากผู้นำนมัสการช่วยให้จิตใจของคุณนมัสการพระเจ้า เราขอขอบพระคุณพวกเขาสำหรับพรที่พวกเขาประทานให้เราอย่างเฉพาะเจาะจง ไม่มีใครควรต้องถามว่าของประทานของตนคืออะไร เพราะเราต่างหากที่ควรจะเป็นคนบอกว่าพวกเขามีของประทานอะไรในขณะที่พวกเขากำลังรับใช้เรา

คุณสังเกตเห็นการรักขาของพระเจ้าจากความกลัวมนุษย์ว่า มีทิศทางตามธรรมชาติที่หลักเราให้ออกไปจากตัวเอง แต่มุ่งไปสู่การรักพระเจ้าและรักเพื่อนมนุษย์ไหม? แม้ว่าจะรวมถึงการทบทวนตนเองตามแนวทางพระคัมภีร์ แต่จุดประสงค์ของการสำรวจตนเองนี้คือความรัก พระวณะของพระเจ้ากระตุ้นเราให้รักพระเจ้าและรักผู้อื่นอยู่เสมอ เมื่อเราดำเนินตามเส้นทางนี้ เราจะพบว่าเราไม่ได้ถูกรอบงำด้วยความกลัวมนุษย์อีกต่อไป

แต่เส้นทางนี้ไม่ใกล้เคียงกับคำว่าง่ายเลย ก่อนที่พระเยซูจะเสด็จกลับมา เราควรเตรียมตัวรับมือกับอุปสรรคใหญ่ ๆ ดังเช่นที่อัครทูตเปาโลพบในคริสตจักรเมืองโครินธ์

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้ปรองดองกัน อย่ามีความแตกแยกในพวกท่าน แต่ขอให้เป็น้ำหนึ่งใจเดียวกันในความคิดและความเห็น (1 คร. 1:10)

เพราะว่าท่านทั้งหลายยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะเมื่อยังอิจฉากัน และ
ขัดเคืองใจกัน พวกท่านก็อยู่ฝ่ายเนื้อหนังและประพฤติอย่างคนทั่วไป
ไม่ใช่หรือ.... คนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล” และอีกคนหนึ่ง
กล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอโพลโล” (3:3-4)

ความแตกแยกเหล่านี้ได้ปรากฏขึ้นอย่างชัดเจนแม้แต่ในช่วงที่ชาวโครินธ์
ร่วมทำพิธีมหาสนิทด้วยกัน มันไม่ได้ถึงขั้นชกต่อยกันก่อนรับศีลมหาสนิท แต่สิ่งที่
เปาโลกังวลจริง ๆ คือความวุ่นวายที่เกิดขึ้นเมื่อสมาชิกในคริสตจักรทำตัวแปลกแยก
และเห็นแก่ตัว แทนที่จะเป็นหนึ่งเดียวกัน แก่นเรื่องที่ปรากฏซ้ำ ๆ ในหนังสือ
ผู้วินิจฉัยนั้นสอดคล้องกันกับเรื่องนี้มาก นั่นคือ “ทุกคนทำตามที่ตนเองเห็นชอบ”
(วนฉ. 17:6) มิได้จะถูกต้องหรือว่าร้ายพวกวัยรุ่นทุกคนนะ แต่ภาพที่เกิดขึ้นในขณะนั้น
มันเหมือนกับการรับประทานอาหารเย็นกับครอบครัวร่วมกับเด็กหนุ่มวัยรุ่นที่หิว
จนตายและเห็นแก่ตัว ด้วยเหตุนี้ อัครทูตเปาโลจึงให้คำสั่งเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับ
พิธีมหาสนิท ท่านบอกเราว่าเราต้องสำรวจตนเองก่อนเข้าร่วมโต๊ะศีลมหาสนิท
(1 คร. 11:28)

เมื่อมีคนบอกให้สำรวจตนเองก่อนพิธีศีลมหาสนิท หลายคนนึกถึงบาปส่วน
ตัวที่เพิ่งทำไป และใช้เวลาสำรวจตนเองเพื่อสำรวจบาปเหล่านั้น ซึ่งแน่นอนว่า
นั่นเป็นสิ่งที่ดี แต่ถึงอย่างนั้น พระคัมภีร์ตอนนี้ยังบอกอะไรบางอย่างที่มากกว่า
นั้น สิ่งที่เปาโลกำลังกระตุ้นเตือนให้เราพิจารณาคือ “ตระหนักถึงพระกาย” (1 คร.
11:29) เราควรมุ่งเน้นไปที่บาปที่ทำร้ายผู้อื่น เราพิจารณาว่าเราคิดกัน และมี
สันติสุขกับผู้อื่นหรือไม่

นี่หมายความว่าเราควรจำไว้ว่าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เราจึงได้
กลับคืนดีกับพระเจ้าและคืนดีกับซึ่งกันและกัน พระองค์ทรงทำให้เราเป็นหนึ่งเดียว
และเราตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะแสวงหาความเป็นหนึ่งเดียวกันในความรัก พิธี
มหาสนิทเป็นช่วงเวลาอันดีสำหรับการอธิษฐานและวางแผนเพื่อความเป็นหนึ่ง
เดียวกับพี่น้องของเรา เป็นเวลาที่จะแสวงหาวิธีใหม่ ๆ ในการแสดงความเมตตา
ความกรุณา และการให้อภัย

คำเตือนสติของอัครสาวกเปาโลยังหมายความว่า เราสำรวจบาปที่ทำให้
ประชากรของพระเจ้าแตกแยก เราได้นินทาหรือใส่ร้ายใครหรือไม่? เราได้หลีก
เลี่ยงที่จะพบปะกับพี่น้องในพระคริสต์หรือไม่? เราเคยโกรธใครอย่างไม่ชอบธรรม
หรือไม่? พระเยซูเองทรงให้คำสั่งเฉพาะเจาะจงสำหรับการแสวงหาความเป็น
หนึ่งเดียวกันนี้

เพราะฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พิน้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา และกลับไปคืนดีกับพิน้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน (มธ. 5:23-24)

และเมื่อพวกท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าพวกท่านมีเรื่องกับใคร จงยกโทษให้คนนั้น เพื่อว่าพระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ จะทรงยกโทษความผิดของพวกท่านด้วย (มาระโก 11:25)

อัครทูตเปาโลกล่าวสิ่งเดียวกันในจดหมายฝากที่ท่านส่งไปถึงเมืองเอเฟซัสว่า

เราต่างเป็นอวัยวะของกันและกัน จะโกรธก็โกรธได้ แต่อย่าทำบาป อย่าให้ถึงตะวันตกแล้วยังโกรธอยู่ (อฟ. 4:25-26)

มีเพียงเฉพาะคริสตจักรที่รวมเป็นหนึ่งเดียวด้วยความรักเท่านั้นจึงจะสามารถแสดงพระสิริของพระเจ้าได้อย่างแท้จริง ทั้งต่อพลังอำนาจฝ่ายวิญญาณและฝ่ายโลก และมีเพียงเฉพาะคริสตจักรที่รวมเป็นหนึ่งเดียวเท่านั้น จึงจะสามารถยับยั้งต่อต้านความพยายามของซาตานที่จะทำให้เกิดความแตกแยกระหว่างพระกายได้ พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า หากคุณได้มีส่วนที่ทำให้พระกายขาดความเป็นหนึ่งเดียว จงแก้ไขเสียเดี๋ยวนี้ การฟื้นฟูควรเริ่มต้นที่พิธีมหาสนิท

อีกนัยหนึ่งของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันนี้คือ เป็นการรับรองว่าชีวิตของคริสเตียนจะเปี่ยมด้วยความยินดีที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม แต่ก็มีความโศกเศร้าที่ยิ่งใหญ่กว่าด้วยเช่นกัน ชีวิตจะเปี่ยมด้วยความยินดีอย่างยิ่งใหญ่ เพราะพระคริสต์ทรงคืนพระชนม์ เราได้รับชุมชนแห่งความเชื่อ และเมื่อพระวิญญาณทรงรวมเราให้เป็นหนึ่งเดียวกัน เราก็มีความชื่นชมยินดีกับพิน้องชายหญิงคนอื่น ๆ ที่กำลังชื่นชมยินดีด้วย แต่ชีวิตของคริสเตียนก็ยังเต็มไปด้วยความโศกเศร้าที่มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม เพราะเราทุกข์ทรมานด้วยเช่นกันเมื่อคนอื่น ๆ ในพระกายทุกข์ทรมาน เช่นเดียวกับการที่เราได้รับผลกระทบเมื่อมีสมาชิกในครอบครัวคนใดคนหนึ่งทุกข์ทรมาน ดังนั้น เราก็ถูกเรียกให้รู้สึกเจ็บปวดเมื่อพิน้องฝ่ายวิญญาณของเราทนทุกข์ ยิ่งกว่านั้น เมื่อเราบาดเจ็บจากการที่ถูกพิน้องในพระคริสต์ทำร้ายจิตใจ มันจะเจ็บปวดยิ่งกว่า เพราะพวกเขาคือครอบครัวของเรา แต่อย่างไรก็ดี บาดแผลเช่นนี้จะไม่ทำให้ถึงกับเป็น

อัมพาตฝ่ายจิตวิญญาณ ด้วยพระคุณของพระเจ้า เราจะเติบโตในความเชื่อผ่านบาดแผลนั้น และพร้อมที่จะตั้งคำถามว่า “หน้าที่ของฉันต่อพี่น้องคนนี่คืออะไร?”

แน่นอนว่า หน้าที่ของเราคือรักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้าน

คำอธิษฐานของพระเยซู เพื่อความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของเรา

ความรักมีตัวอย่างให้เห็นอยู่ในพระคัมภีร์ แต่ไม่ได้ระบุรายละเอียดไว้อย่างเฉพาะเจาะจงสำหรับแต่ละสถานการณ์ ความรักถูกนำมาประยุกต์ใช้ด้วยวิจรรณญาณและสติปัญญา ไม่ใช่สูตรสำเร็จตายตัวหรือคำพูดที่ท่องจำตามบท นั้นหมายความว่าเราต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่นและจากพระเจ้า นี่คือเหตุผลที่พระเยซูทรงอธิษฐานเพื่อเรา คำอธิษฐานของพระเยซูในยอห์นบทที่ 17 ได้ช่วยให้เราเข้าใจถึงสิ่งที่เราต้องการแล้วบางส่วน เราจำเป็นต้องถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า และเราจำเป็นต้องเติบโตในความบริสุทธิ์ของเรา นั่นคือการเชื่อฟังพระบิดา อีกประเด็นหนึ่งที่เป็นแก่นสำคัญของคำอธิษฐานของพระเยซูคือความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาบรรดาคนที่พระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนอย่างข้าพระองค์กับพระองค์ (ข้อ 11)

“ข้าพระองค์ไม่ได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อทุกคนที่วางใจในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (ข้อ 20-21)

เพื่อพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักพวกเขาเหมือนอย่างที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ (ข้อ 23)

ข้าพระองค์ทำให้พวกเขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะทำให้เขารู้จักเพื่อความรักที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์นั้นจะอยู่ในเขา และข้าพระองค์อยู่ในเขา (ข้อ 26)

ในเมื่อพระเยซูและพระบิดาทรงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังนั้น เราจึงต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพี่น้องของเราด้วยเช่นกัน นี่เป็นทั้งสิ่งมหัศจรรย์และน่าทึ่งเกรงไปพร้อมกัน ในแง่หนึ่ง ชุมชนที่แท้จริงตามพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่าเป็นพระพรอันยิ่งใหญ่ เป็นส่วนหนึ่งของการเยียวยาความกลัวมนุษย์ และในนั้นเราสามารถเข้าถึงบางสิ่งที่โลกกำลังโหยหาปรารถนาอยู่ แต่ในอีกแง่หนึ่ง นั้นหมายความว่าเราต้องก้าวไปหาผู้อื่นด้วยความรัก ตรงจุดนี้เองที่อาจทำให้เราท้อแท้ เพราะมนุษย์นั้นทำให้ชีวิตเรายุ่งเหยิงได้เสมอ ทุกอย่างจะดูเรียบง่ายสบายใจกว่าเมื่อเราสามารถอยู่ในโลกใบเล็ก ๆ ที่ปลอดภัยของตัวเอง และเพียงพอใจกับการเป็นคนดีและถวายเงินช่วยเหลือ แต่เมื่อเราเข้าใจคำสอนของพระคัมภีร์แล้ว ความเฉยเมยหรือการมีตัวเองเป็นศูนย์กลางเช่นนี้ก็เป็นไปไม่ได้

เพราะความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความรักนั้น หมายความว่าเราต้อง

- รู้จักแยกแยะว่าเมื่อใดควรตักเตือนเรื่องบาป และเมื่อใดควรมองข้าม (สภ. 17:9; 19:11; มธ.18:15)
- กล้าที่จะอ่อนแอต่อหน้าผู้อื่น (โฮเซยา)
- เต็มใจเสียสละ (ยอห์น 15:12-13)
- พิจารณาวิธีให้เกียรติผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ (รม. 12:10)
- แบ่งปันกับพี่น้องที่ขัดสน (รม. 12:13; 1 ยอห์น 3:17)
- คบหากับผู้ที่มีฐานะต่ำกว่าหรืออยู่ในระดับที่ต่ำกว่า (รม. 12:16)
- อดทนกับทุกคน (1 คร. 13:4)
- สาราพบาปต่อกันและกัน (ยากอบ 5:16)

ความรักที่สอดคล้องกับสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้จะไม่มีวันอืดอาด หากปราศจากการเติบโต (1 เปโตร 1:22) ความรักเช่นนี้จะช่วยพัฒนาคุณลักษณะเพื่อการเติบโต จะขอให้คนอื่นอธิษฐานเพื่อเราเพื่อที่เราจะเติบโตขึ้นและคิดได้ในมุมกว้าง แต่ไม่ใช่กว้างในแง่ของความยิ่งใหญ่ตระการตา แต่ยิ่งใหญ่ในแง่ของสิ่งที่เหนือความคาดหมายของมนุษย์ ความรักที่สอดคล้องตามพระคัมภีร์ไม่ใช่ความรักที่โอ้อวดเพื่อดึงดูดความสนใจ แต่ควรมีเจตนาที่ยิ่งใหญ่ เราต้องการให้ทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างได้เป็นพยาน เราต้องการให้มนุษย์ทุกคน รวมถึงญาติที่ครอบครองและมีอำนาจได้รู้โดยความรักของเราว่า เราเป็นสาวกของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่ (ยอห์น 13:35)

เรา (ทุกคน) คือพลับพลาของพระเจ้า

ทั้งหมดนี้หมายความว่าเรามีอีกตัวตนหนึ่ง เราคือพลับพลาของพระเจ้า คือพระวิหารของพระองค์ ในพันธสัญญาเดิม พลับพลาคือ ที่พำนักของพระเจ้าบนโลกใบนี้ สถานที่นั้นเองที่พระองค์ประทับท่ามกลางประชากรของพระองค์ ส่วนที่บริสุทธิ์ที่สุดของพลับพลาคือหีบพันธสัญญา ซึ่งเป็นที่ประทับของพระเจ้า หีบนี้สร้างความเกรงขามแม้แต่กองทัพของศัตรู ตัวอย่างเช่น หลังจากที่ชาวฟิลิสเตียยึดหีบพันธสัญญาได้ไม่นาน พวกเขาก็รีบนำหีบออกจากดินแดนของตน เพราะรูปเคารพของพวกเขาคือดาโกนล้มลงแล้วซ้ำเล่าต่อหน้าหีบนี้ หีบนี้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์มาก เมื่อชาวเบเซเมชแอบมองดูข้างในหีบ พระเจ้าก็ทรงประหารพวกเขา ชาวเบเซเมชที่เหลือต่างกล่าวว่า “ใครจะสามารถยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์นี้ได้” (1 ซมอ. 6:20) ในทำนองเดียวกัน อูสซาก็ถูกสังหารทันที เมื่อเขาพยายามค้ำยันหีบของพระเจ้าที่กำลังโคลงเคลง (2 ซมอ. 6:6-7)

ที่นี่ลองเปลี่ยนมาอ่านพันธสัญญาใหม่กันบ้าง “ท่านทั้งหลายรู้แล้วไม่ใช่หรือว่าพวกท่าน [พหุพจน์] เป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในพวกท่าน?” (1 คร. 3:16) อัครทูตเปาโลกำลังกล่าวว่าเราเป็นพลับพลาของพระเจ้า คริสตจักรคือพลับพลา นี่เป็นหนึ่งในข้อล้าลึกที่ซ่อนอยู่ในพันธสัญญาเดิม และถูกเปิดเผยในพันธสัญญาใหม่ เรา—รวมกัน—มีพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในภายในเรา นี่คือข้อล้าลึกอันรุ่งโรจน์และมั่งคั่ง: “พระคริสต์สถิตในพวกท่าน อันเป็นความหวังที่จะได้รับศักดิ์ศรี” (คส. 1:27)

หนี้ของเราที่มีต่อศัตรู เพื่อนบ้าน และพระกายของพระคริสต์

ใครกันคือผู้อื่นที่เรากล่าวถึง? พวกเขามีอัตลักษณ์สามแบบที่แตกต่างกัน คือศัตรู เพื่อนบ้าน และครอบครัวในพระคริสต์ หน้าที่ของเราที่มีต่อพวกเขาคืออะไร? หน้าที่ของเราคือรักพวกเขา ความรักอาจจะแสดงออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่ม แต่หน้าที่ของเราสรุปได้ว่าเป็นการรักพวกเขา เรารักศัตรูด้วยการทำให้พวกเขาประหลาดใจด้วยการที่เราใช้พวกเขา เรารักเพื่อนบ้านโดยการปฏิบัติกับพวกเขาเหมือนเป็นครอบครัว และเรารักพระกายของพระคริสต์ ซึ่งเป็นพี่น้องฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงของเรา ในลักษณะที่ทำให้โลกและภูตผีที่ครอบครองและมีอำนาจตะลึงงันในความเป็นหนึ่งเดียวของเรา

ถ้าจะพูดให้ชัดเจนเกี่ยวกับหน้าที่ของเราก็คือ เราเป็นหนี้ศัตรู เพื่อนบ้าน และมิตรสหายของเรา ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไร และไม่ว่าสิ่งที่เราให้แก่พวกเขาจะไม่สมดุลเมื่อเทียบกับสิ่งที่พวกเขาให้แก่เราเพียงใด เราก็คงเป็นหนี้พวกเขา “อย่าเป็นหนี้ใครเลย นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่น ก็ได้ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติครบถ้วนแล้ว ทั้งพระบัญญัติอื่น ๆ ก็รวมอยู่ในข้อนี้ คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” (รม. 13:8-9)

ความรักเช่นนี้จะทำให้เราเจ็บปวดหรือไม่? แน่نون ไม่ต้องสงสัยเลย ซี. เอส. ลูอิส ระบุว่า หากเขาต้องการอะไรที่ง่ายดายและปราศจากความเจ็บปวด เขาคงจะเลือกดื่มไวน์ลักขวิดแทนที่จะเลือกพระเยซู ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความรักที่สอดคล้องกับสิ่งที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ทำให้เราอ่อนแอลงกว่าที่เคยเป็น แต่ไม่ใช่ความอ่อนแออันร้ายแรงที่มาพร้อมกับความต้องการทางจิตใจที่จำเป็นต้องให้ผู้อื่นมาเติมเต็ม คริสเตียนควรต้องการคนอื่นน้อยลงแต่รักมากขึ้น

การเป็นหนี้แห่งความรักเช่นนี้จะทำให้เราถูกหลอกใช้โดยผู้ที่ต้องการใช้เราเพื่อจุดประสงค์ที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าของพวกเขาหรือไม่? คงไม่หรอก หรืออย่างน้อยก็คงไม่นาน

มีศิษยาภิบาลวัยกลางคนคนหนึ่งถูกแพทย์ดักเตือนอย่างอ่อนโยนว่าเขาทำงานมากเกินไป แพทย์กล่าวว่าศิษยาภิบาลต้องการการพักผ่อน ไม่เช่นนั้นเขาจะต้องลงเอยด้วยการเจ็บป่วย แน่نونว่าศิษยาภิบาลคนนี้ไม่มีเวลาพัก เขายุ่งอยู่กับการดูแลสมาชิกคริสตจักรและดูแลภรรยาที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ รวมถึงเขาต้องดูแลลูกสาวอีกสองคนด้วย

ภรรยาของเขาป่วยด้วยโรคลึกลับมาห้าปีแล้ว จนเธอไม่สามารถขับรถหรือออกไปไหนมาไหนคนเดียวได้อีกต่อไป นั่นหมายความว่าศิษยาภิบาลต้องพาเธอไปทุกที่ แม้การไปซื้อของและการไปพบแพทย์ตามนัดก็กินเวลาไปกว่าหนึ่งชั่วโมงแล้วในแต่ละวัน

นอกจากนี้ ศิษยาภิบาลคนนี้ยังต้องสอนอีกสองวิชาที่วิทยาลัยพระคริสตธรรมท้องถิ่นด้วยเพราะเขาต้องการเงินเพิ่ม ลูกสาวคนเล็กของเขาเพิ่งซื้อรถและเขาต้องจ่ายค่าประกัน ลูกสาวอีกคนกำลังเรียนมหาวิทยาลัย เขาต้องจ่ายค่าเล่าเรียนทั้งหมด และลูกสาวทั้งสองยังไม่มั่งคั่ง

ด้วยสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ ศิษยาภิบาลจะลาพักจากหน้าที่ได้อย่างไร? เขาเป็นที่ต้องการของคริสตจักรและครอบครัวของเขา

หรือเขาแค่รู้สึกว่าการจำเป็นที่ต้องเป็นที่ต้องการของคนอื่น? ศิษยาภิบาลเข้าใจถึงความยำเกรงพระเจ้า แต่เขาไม่เข้าใจตัวเอง เขาไม่เคยคิดเลยว่าการเสียสละตนเอง

ของเขานั้นเป็นตอบสนองความต้องการของตัวเองมากกว่าตอบสนองความต้องการของครอบครัว ผลที่ตามมาคือ เขามองไม่เห็นวิธีแสดงความรักที่ดีกว่า

เมื่อเขาพิจารณาสถานการณ์ของตนเองอย่างรอบคอบมากขึ้น เขาเริ่มเห็นว่า “การเป็นคนดี” นั้นไม่เหมือนกับการรักคนอื่น “การเป็นคนดี” คือ การถูกมองว่าเป็นสามีและพ่อที่เอาใจใส่และเสียสละ “การเป็นคนดี” คือ การเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพ่อของเขาเองที่ไม่สนใจครอบครัวและห่างเหินกับลูก ๆ แต่ “การเป็นคนดี” กำลังทำลายครอบครัวของเขา เพราะเขาสามารถถูกปั่นหัวให้ทำอะไรก็ได้

ศิษยาภิบาลเริ่มค่อย ๆ เริ่มเห็นความเห็นแก่ตัวที่ซ่อนอยู่ในสิ่งต่าง ๆ ที่เขาทำ เขาเริ่มตระหนักได้ว่าความรักนั้นยิ่งใหญ่กว่าเพียงแค่การพูดว่าตกลง เขาขอให้อภรรยาและลูก ๆ ให้อภัยเขาและอธิษฐานเพื่อเขา เพราะเขาต้องการที่จะเติบโตในการรักพวกเขาอย่างสุดหัวใจ อย่างที่คุณพอจะเดาออก ครอบครัวของเขาค่อนข้างสับสน เพราะที่ผ่านมาศิษยาภิบาลคนนี้ก็เคยขอให้ครอบครัวของเขาให้อภัยเขาหลายต่อหลายครั้งแล้ว ครั้งนี้นั้นก็คงไม่ต่างอะไรจากครั้งก่อน ๆ สักเท่าไรหรอก

แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อน ๆ ที่ผ่านมา ด้วยคำแนะนำจากเพื่อนสนิทที่มีปัญญาที่มาจากพระเจ้า ศิษยาภิบาลผู้นี้จึงเริ่มคิดอย่างชัดเจนมากขึ้นเกี่ยวกับวิธีที่จะรักครอบครัวของเขา หลังจากนั้นไม่กี่สัปดาห์ เขาได้นั่งลงกับครอบครัวและนำเสนอแผนการของเขา

เขาบอกลูกสาวคนเล็กว่าเขาจะหยุดจ่ายค่าประกันรถยนต์ให้เธอในอีกสามเดือน เขาบอกลูกสาวที่เรียนมหาวิทยาลัยว่าในปีการศึกษาหน้าเขาจะสามารถจ่ายค่าเล่าเรียนให้เธอได้เพียงบางส่วนเท่านั้น สิ่งนี้ทำให้ครอบครัวมีเวลาเก้าเดือนในการจัดการเรื่องเงินร่วมกัน และหลังจากที่ได้ปรึกษาแพทย์ของภรรยาแล้ว เขาบอกภรรยาว่าเขาจะไม่ขับรถไปส่งเธอตามนัดอีกต่อไป เธอจะต้องขับรถเอง ซึ่งแพทย์ก็รู้สึกตื่นเต้นกับการตัดสินใจของเขา ศิษยาภิบาลยังบอกครอบครัวของเขาด้วยว่า เขาได้ขอลาหยุดงานในวิทยาลัยพระคริสตธรรมเป็นเวลาหนึ่งปี โดยจะเริ่มหลังจากที่เขาสอนในภาคเรียนถัดไปเสร็จเรียบร้อยแล้ว

และแล้ว บททดสอบที่แท้จริงก็มาถึง ครอบครัวของเขาไม่คิดว่าเขาเป็นคนดีเลย! พวกเขาโกรธและบอกว่าเขาไม่สนใจครอบครัวอีกต่อไปแล้ว ในการโต้เถียงกัน ครอบครัวของเขาไม่ได้รู้ตัวหรือตระหนักเลยว่า ครอบครัวกำลังพยายามหลอกล่อให้ศิษยาภิบาลคนนี้ติดกับรูปเคารพที่เขาชื่นชอบ ศิษยาภิบาลรับฟังสิ่งที่ครอบครัวพูดและพิจารณาด้วยการอธิษฐานและแสวงหาคำแนะนำ แต่เขาเชื่อว่าการตัดสินใจของเขานั้นทำด้วยปัญญาและเขาจะยึดมั่นกับการตัดสินใจนี้

หลังจากผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากมาหลายเดือน ครอบครัวก็เริ่มกลับมามั่นคงเติบโตอีกครั้ง ลูกสาวของเขาตัดสินใจงานทำ แอ้มพวกเธอยังมีความสุข

กับงานที่ทำมากด้วย ภรรยาของเขาเริ่มช้ำอายน้อยลง และอาการหลายอย่างของเธอก็ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเธอเริ่มขยับร่างกายและทำกิจกรรมด้วยตัวเอง ศิษยาภิบาลคนนี้สารภาพกับสมาชิกคริสตจักรว่า เขาทำผิดกับคริสตจักรโดยการรับงานในคริสตจักรมากเกินไป เพราะการทำเช่นนั้นทำให้ของประทานของคนอื่นในพระกายถูกจำกัด สมาชิกคริสตจักรตอบสนองด้วยความเต็มใจที่จะใช้ของประทานของตนเพื่อรับใช้ซึ่งกันและกัน

คนที่พยายามทำให้คนรอบข้างพอใจเสมอ อาจเข้าใจผิดว่า “การเป็นคนดี” คือความรัก เมื่อพวกเขาทำเช่นนั้น พวกเขาก็มักจะถูกผู้อื่นบงการและครอบงำ ส่งผลให้ในที่สุดภาวะหมดไฟก็จะตามมาอย่างแน่นอน อีกทั้งคนที่พยายามทำให้คนรอบข้างพอใจเสมอก็อาจจะเข้าใจผิดด้วยว่า การตอบตกลงคือการแสดงความรักเช่นกัน แต่การตอบตกลงกับทุกสิ่งนั้นไม่ใช่การกระทำด้วยปัญญาเท่าใดนัก นี่อาจจะไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุดสำหรับเราในการขอใช้หนี้แห่งความรัก การตอบตกลงในงานหนึ่งอาจจะทำให้เราพลาดงานอื่นที่สำคัญกว่า หรืออาจจะหมายความว่าเรากำลังทำในสิ่งที่คนอื่นน่าจะทำได้ดีกว่า การยอมทำทุกอย่างแทนคนอื่นอาจทำให้พวกเขายึดติดกับพฤติกรรมบาปของตนเองมากขึ้น หรืออาจหมายความว่าเรามองคริสตจักรอย่างเห็นแก่ตัวมากกว่าที่จะมองโดยรวมว่าเป็นพระกายของพระคริสต์ โดยคิดว่า “หากฉันไม่ทำ ก็จะไม่มีการทำ”

ดังนั้น การพูดว่าตกลง การเป็นคนดี และการฝึกฝน “การเสียสละตนเอง” จึงไม่จำเป็นต้องเท่ากับการแสดงความรักเสมอไป เพราะสิ่งเหล่านี้อาจจะเป็นวิธีที่เราใช้สร้างความหมายและอัตลักษณ์ส่วนตัวของเราเอง มากกว่าจะเป็นการแสดงออกเชิงสร้างสรรค์ของความรักที่เรามีต่อผู้อื่น

ด้วยข้อควรระวังเหล่านี้เกี่ยวกับการเป็นผู้เลียนแบบความรัก ผมจึงอยากจะทำกล่าวเสริมถึงการเสียสละและความเหนื่อยล้า ในหนังสือทุก ๆ เล่มหรือในบทความที่ผมเคยอ่านเกี่ยวกับการเป็นหนี้แห่งความรัก ผมมักจะพบอีกสิบบทความเกี่ยวกับการดูแลตัวเอง อาการหมดไฟดูเหมือนจะเป็นหนึ่งในความกลัวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา ในชีวิตของผมเอง ผมพบว่าบางครั้งเป้าหมายของผมคือการปกป้องตัวเองจาก “ความเครียด” มากกว่าการรักผู้อื่น จริงอยู่ที่เราทุกคนควรมีวิสัยทางร่างกายในการดูแลร่างกายของเรา และเราต้องจัดลำดับความสำคัญในชีวิตอย่างมีสติปัญญาและสอดคล้องกับพระคัมภีร์ แต่เราสามารถถกจากหน้าผาแห่งการดูแลตัวเองได้ง่ายพอ ๆ กับที่เราถกจากหน้าผาแห่งการเป็นคนดีและการพยายามทำให้คนรอบตัวพอใจอยู่เสมอ

เมื่อเราดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้า ชีวิตของเรา也将มีความเอจจริงเอจจมากขึ้น เราจะกระตือรือร้นที่จะเชื่อฟัง เราจะไม่เฉยเมยต่อผู้อื่นอีกต่อไป และ

เราจะปรารถนาให้คริสตจักรส่องสว่างและโดดเด่นในโลก ความปรารถนาเช่นนี้อาจจะทำให้เราอ่อนดึกและมีบางอย่างที่เราไม่อยากทำ เพราะความรักไม่ใช่ทางออกที่ง่ายดาย

มีเอกลักษณ์ในความเป็นเอกภาพ

มีการเปลี่ยนแปลงพิเศษเกิดขึ้นเมื่อคริสเตียนเริ่มคิดถึงตัวเองน้อยลงและมุ่งสู่ความเป็นเอกภาพในพระกายของพระคริสต์ แทนที่สมาชิกในคริสตจักรจะเหมือนกันหมด พวกเขากลับมีเอกลักษณ์มากขึ้น ซึ่งความเป็นเอกภาพนั้นไม่ได้หมายถึงความเหมือนกัน

หากคุณขอให้ผมอธิบายว่าแอนดีเป็นใคร ผมคงจะบอกว่า “น่าเบื่อ” เขาเป็นเพื่อน และเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรของผม แล้วก็เป็นคนที่ไม่ทำอะไรโดดเด่นเลย เมื่อเขามาขอคำปรึกษาจากผม ผมบอกได้เลยว่าผมไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาที่จะได้พบเขา อันที่จริงผมถึงกับคิดที่จะปฏิเสธด้วยซ้ำ แต่เพราะไม่กี่ปีก่อนหน้านี้ ผมได้ให้คำมั่นสัญญาว่าจะช่วยเหลือผู้คนในคริสตจักรของผมให้มากขึ้น ผมจึงตอบตกลงไปอย่างไม่เต็มใจนัก

ปัญหาของเขาเป็นปัญหาทั่วไป แอนดีบอกผมว่า “ผมแค่รู้สึกไม่ดีกับตัวเอง ผมอยากชอบตัวเองให้มากกว่านี้” โอ้ ไม่นะ ผมคิด แม้แต่ปัญหาที่เขาอยากแก้ไขก็ยังไม่ช่วยด้วยหรือนี่

ตอนที่เราพบกันครั้งแรก แอนดีคาดหวังว่าผมจะถามคำถามทั่วไปเกี่ยวกับพ่อแม่และความเจ็บปวดของเขา บางทีผมน่าจะถามคำถามพวกนั้น แต่ผมกลับไม่เต็มใจที่จะถาม ผมจึงเสนอให้เราศึกษาพระคัมภีร์ด้วยกันแทน

ผมจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเราศึกษาเรื่องอะไรกัน แต่ผมจำได้ว่ามันเป็นความเพลิดเพลินยินดี เราทั้งคู่มีความสุขมาก เราอธิษฐานเพื่อคนในคริสตจักรหลายคน และอธิษฐานขอให้เรานำพระคัมภีร์ที่เราเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตของเรา นั่นหมายความว่าเราอธิษฐานกันเยอะมาก เพราะในแต่ละสัปดาห์ ผมได้เรียนรู้อะไรบางอย่างจากแอนดีและเขาเองก็ได้เรียนรู้จากผม มีสัปดาห์หนึ่งที่เขารู้สึกผิดที่ขาดความรักต่อพี่น้อง และเขาขอให้เราอธิษฐานเพื่อเพราะเขาจะไปขอให้พี่น้องเหล่านั้นยกโทษให้ ผมเริ่มตั้งตารอช่วงเวลาที่เราจะได้พบกัน

แล้ววันหนึ่งผมก็เพิ่งเข้าใจว่า *ผู้ชายคนนี้เป็นคนที่ใช้ชีวิตชีวามาก* ผมคิด เขาเป็น *คนน่าสนใจ!* จริงอยู่ที่มันอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างเกิดขึ้นกับตัวผม แต่ผมรู้ว่ามันมีอะไรมากกว่านั้น แอนดีและคำถามของเขาเปลี่ยนไป เดิมทีเขาถามว่า

“ผมจะรู้สึกดีขึ้นเกี่ยวกับตัวเองได้อย่างไร?” ตอนนี้เขากำลังถามว่า “ผมจะรักผู้คนในคริสตจักรและรักโลกนี้ได้อย่างไร?” ยิ่งเขานำคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับความรักและความเป็นเอกภาพมาใช้มากเท่าไร ความเป็นเอกลักษณ์ของเขาก็ยิ่งชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น ทันใดนั้น ผมก็มองเห็นของประทานในตัวเขาที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

ขณะที่เวลาที่เรพบกันประจำสัปดาห์กำลังจะหมดลง ผมก็พูดอะไรบางอย่างที่ทำให้แม้แต่ตัวผมเองก็ยังตกใจ “แอนดี้” ผมพูด “คุณดูงดงามมาก” เมื่อคำพูดนี้หลุดออกมาจากปากของผม ผมมั่นใจว่าตัวผมเองกลับรู้สึกประหลาดใจมากกว่า แอนดี้เสียอีก คำพูดนี้ต้องอธิบายเล็กน้อย

“ผมหวังว่านี่จะฟังดูไม่จืดจางนะ แต่ที่ผ่านมามีช่วงเวลาที่ผมอยากจะบอกว่าคุณน่าเบื่อแบบสุด ๆ เลยล่ะ”

แอนดี้หัวเราะ

“แต่มีบางอย่างเกิดขึ้นกับคุณ ผมได้เห็นพระคริสต์ในตัวคุณตลอดสี่เดือนที่ผ่านมาในแบบที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ผมเห็นในคำอธิษฐานของคุณที่อธิษฐานเพื่อผม และในกลยุทธ์ที่คุณมีในการรักผู้อื่น คุณเคยถามผมว่า ‘ผมจะรู้สึกดีขึ้นกับตัวเองได้อย่างไร?’ แต่ตอนนี้คำถามของคุณคือ ‘ผมจะรักพระคริสต์และรักเพื่อนบ้านได้อย่างไร?’”

เขาพยักหน้า เขาเองก็เห็นพระราชกิจของพระเจ้าในชีวิตของเขาด้วยเช่นกัน

สำหรับต่อยอดความคิด

บทนี้จะทบทวนส่วนสำคัญของการเยียวยาความกลัวมนุษย์ นั่นคือ เราต้องรักผู้อื่นให้มากขึ้นและต้องการผู้อื่น (เพื่อสนองความต้องการทางจิตใจของเรา) ให้น้อยลงเช่นเดียวกัน ความรักต่อพระเจ้าก็จะขจัดความหวาดกลัวพระเจ้าได้ ความรักต่อมนุษย์ก็ขจัดความกลัวที่ว่าเราอาจจะถูกพวกเขาทำให้อับอาย ทำร้ายร่างกาย หรือปฏิเสธเราได้เช่นกัน

ครอบครัว ชุมชน และความเป็นเอกภาพ คือหลักที่สำคัญ

1. คริสตจักรของคุณจะส่งเสริมชุมชนได้อย่างไร? คุณจะส่งเสริมชุมชนได้อย่างไร?
2. ทบทวนคำอธิษฐานของดาเนียลในพระธรรมดาเนียลบทที่ 9 และคำอธิษฐานของเนหะมีย์ในพระธรรมเนหะมีย์บทที่ 1:4-11 คุณสามารถอธิษฐานคนเดียวหรือร่วมกับผู้อื่นก็ได้ ไม่ว่าจะอธิษฐานแบบใด คำอธิษฐานเหล่านี้จะช่วยเตือนคุณว่า คุณจะผูกพันกับประชากรของพระเจ้าตลอดไป
3. คุณจะให้เกียรติผู้อื่นในพระกายของพระคริสต์ได้อย่างไร? (รม. 12:10)
4. นึกถึงผู้คนที่ชี้แนะคุณให้ไปสู่พระคริสต์มากขึ้นในช่วงที่ผ่านมาไม่นานนี้ เขียนโน้ตถึงพวกเขาคนใดคนหนึ่ง

บทสรุป

“จงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติ ของพระองค์”

ศิษยาภิบาลท่านหนึ่งในศตวรรษที่ 18 กำลังคร่ำครวญถึงการแพร่ระบาดของความกลัวมนุษย์ในคริสตจักรของเขา เขากล่าวว่าทุกคนต่างกังวลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้อื่นมากกว่าความคิดเห็นของพระเจ้า ก่อนที่ผู้คนในคริสตจักรของเขาจะทำอะไร คำถามแรกของพวกเขาคือ “คนอื่นจะคิดอย่างไร?” ศิษยาภิบาลจึงตัดสินใจเทศนาเกี่ยวกับปัญหานี้อย่างต่อเนื่องหลายสัปดาห์ และเขาได้ให้คำตอบไว้ว่า “จงยำเกรงพระเจ้าและรู้หน้าที่ของตน”

คำตอบของเขาประกอบด้วยคำตอบที่เกี่ยวข้องกันสองข้อคือ ความยำเกรงพระเจ้าเป็นรากฐานสำคัญ หากปราศจากสิ่งนี้ ความกลัวมนุษย์ก็จะเจริญงอกงามอย่างไรก็ดี ศิษยาภิบาลได้สังเกตเห็นอีกเห็นว่า มีผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าอยู่แล้วบางคนในคริสตจักรก็ยังสะดุดกับความกลัวมนุษย์ เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าหน้าที่ของตนเอง นั่นคือ พวกเขาไม่สามารถแยกแยะได้ว่าการเชื่อฟังพระเจ้าของพวกเขาควรมีลักษณะอย่างไร พวกเขาไม่รู้ว่าจะนำความยำเกรงพระเจ้าไปประยุกต์ใช้ได้อย่างไร ด้วยเหตุนี้ ศิษยาภิบาลผู้นี้จึงอุทิศตนในการเทศนาเกี่ยวกับพระบัญญัติข้อต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระบัญญัติที่ให้เรารักซึ่งกันและกัน

ท้ายที่สุด ศิษยาภิบาลก็มาถึงสูตรพระคัมภีร์ที่ชัดเจนยิ่งว่า “จบเรื่องแล้ว ได้ฟังกันทั้งสิ้นแล้ว จงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะสิ่งนี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งปวง” (ปญจ. 12:13)

ผมเชื่อว่า ไม่นานศิษยาภิบาลผู้ที่ยึดมั่นในทางของพระเจ้าผู้นี้ คงได้พบกับคนในคริสตจักรของท่าน ที่มีลักษณะคล้ายกับบางคนที่ผมเคยรู้จัก

วัยรุ่นคนหนึ่ง

ทีมเป็นนักฟุตบอลระดับมัธยมปลายที่โด่งดังและเป็นรองกัปตันทีมในที่สุดท้ายของการศึกษาของทีม เขาเหลือการแข่งขันอีกไม่กี่ครั้งก่อนที่จะจบการศึกษา นอกจากนี้เขาเริ่มเติบโตขึ้นในความยำเกรงพระเจ้าอีกด้วย

แล้วทีมควรทำอะไรเมื่อโค้ชฟุตบอลประกาศการฝึกซ้อมพิเศษในช่วงสุดสัปดาห์ซึ่งเขามีแผนจะเดินทางกับครอบครัวของเขา? เขาไม่รู้แน่ชัดว่าจะทำอะไร แต่เขารู้คำถามที่ถูกต้องคือ “พระเจ้าต้องการให้เขาทำอะไร? หน้าที่ของเขาคืออะไร?” หลังจากโค้ชประกาศ เขาก็ไปหาโค้ชและแจ้งปัญหาที่เกิดขึ้น

สำหรับโค้ช แน่นอนว่าการตัดสินใจนั้นชัดเจนอยู่แล้ว “เธอมีปัญหาอะไร? ทีมต้องการเธอ ถ้าเธอไม่ไปซ้อม เธอก็จะถูกพักการแข่งขันในนัดหน้า”

สำหรับนักเรียนมัธยมปลาย คำพูดเหล่านี้อาจจะปลุกความกลัวของมนุษย์ได้อย่างง่ายดาย แต่ทีมสนใจในสิ่งที่ถูกต้องและดีที่สุดมากกว่า เขาจึงเลือกที่จะพูดคุยกับพ่อแม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ และร่วมกันขอคำปรึกษาจากผู้ปกครองคนหนึ่งในคริสตจักร จากนั้นเขาก็ตัดสินใจว่าจะเดินทางกับครอบครัวตามกำหนดการที่วางไว้

เขาตระหนักดีถึงปฏิกิริยาที่เขาจะได้รับจากโค้ช และแน่นอนว่าเขาได้รับสิ่งนั้น โค้ชแทบไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ได้ยิน เขาตะโกนโหวกเหวกโวยวายด้วยความโกรธพยายามให้ทีมเปลี่ยนใจ แต่ก็ไม่เป็นผล โค้ชจึงหยิบยกเรื่องนั้นขึ้นมาพูดในการประชุมทีม โดยหวังว่าแรงกดดันจากเพื่อนร่วมทีมจะทำให้ทีมเปลี่ยนใจ แต่ทีมก็อธิบายการตัดสินใจของเขาอย่างสุภาพให้กับทีม ที่ส่วนใหญ่แล้วก็เข้าใจเขา

สำหรับทีม การตัดสินใจของเขานั้นเรียบง่ายว่า “เขาควรกลัวพระเจ้าหรือมนุษย์ดี?” และคำตอบก็ชัดเจน: “จงยำเกรงพระเจ้าและพิจารณาหน้าที่ของตนเอง”

เรื่องราวคงจะดูน่าสนใจยิ่งขึ้น หากผมสามารถเสริมเข้าไปได้อีก หลังจากนั้นโค้ชสำนึกผิดกับการตัดสินใจที่ให้ทีมเป็นตัวสำรองและเพื่อนร่วมทีมก็กลับใจมาเชื่อพระเจ้า ในที่สุดทีมได้รับทุนการศึกษาเพื่อการเรียนฟุตบอล และมีการสร้างภาพยนตร์เกี่ยวกับชีวิตของเขา

แต่สิ่งเหล่านี้มันไม่ได้เกิดขึ้น เพราะเรื่องราวที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นคือ ทีมถูกสั่งให้เป็นตัวสำรอง และเรื่องทั้งหมดก็มีเพียงเท่านี้ แต่นี่คือเรื่องราวของความกล้าหาญที่ดึงดูดความสนใจของพวกญาติที่ครอบครองและที่มีอำนาจ ทีมถูกวางไว้

ตรงทางแยก ต้องเผชิญหน้ากับการตัดสินใจว่าจะกลัวใคร และเขาไม่เคยลังเลเลย เขาต้องการทำในสิ่งที่ถูกต้องมากกว่าที่จะทำเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากผู้อื่น อิทธิพลของเขาที่มีต่อพลังอำนาจฝ่ายวิญญาณ ต่อเพื่อน และต่อตัวผมตอนนี้ มีคุณค่ามากกว่าการได้สร้างผลงานเพิ่มในสนามแข่งเพียงเล็กน้อยเสียอีก

นักบวชคนหนึ่ง

มาร์ติน ลูเธอร์ เคยมีช่วงเวลาแห่งความลังเลใจ แต่เขามั่นคงเสมอที่จะเลือก ยำเกรงพระเจ้ามากกว่ามนุษย์ มาร์ติน ลูเธอร์ เกิดที่ประเทศเยอรมนีในปี ค.ศ. 1483 เป็นนักปราชญ์ศาสนจักรที่ทรงอิทธิพลและเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวา แต่เหนือกว่าความสำเร็จทั้งปวง สิ่งที่โดดเด่นที่สุดคือ ความยำเกรงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา การเติบโตในความยำเกรงนี้ปรากฏชัดผ่านเหตุการณ์สามครั้งที่แตกต่างกัน

เหตุการณ์แรกเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม ค.ศ. 1505 ขณะที่ลูเธอร์ยังเป็น นักศึกษาอายุ 21 ปี ที่มหาวิทยาลัยเออร์เฟิร์ต ก่อนหน้านั้น ลูเธอร์วางแผนที่จะเรียน จบปริญญา และศึกษาต่อด้านกฎหมายตามความปรารถนาของบิดา แต่ขณะที่ เขากำลังกลับบ้านไปเยี่ยมพ่อแม่ เขาก็ถูกพายุฝนฟ้าคะนองโหมกระหน่ำ ฟ้าผ่าใกล้ เข้ามามากจนทำให้ลูเธอร์คิดว่าตนคงไม่รอดชีวิตจึงร้องตะโกนออกมาว่า “ท่าน นักบุญแอนน์ ช่วยข้าพเจ้าด้วย! หากข้าพเจ้ารอดไปได้ ข้าพเจ้าจะเป็นนักบวช”

ถึงแม้ว่าเขาจะกล่าวคำสาบานออกไปโดยไม่ได้ไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนไว้ก่อน แต่ ลูเธอร์ก็ถือคำสาบานนั้นอย่างจริงจัง เขาเชื่อว่าคำสาบานของเขาเป็นส่วนหนึ่งของ เสียงเรียกจากสวรรค์ที่เขาไม่อาจขัดขืนได้ เพราะฉะนั้น หลังจากนั้นไม่กี่สัปดาห์ ต่อมา ลูเธอร์จึงตัดสินใจเข้าบวชในอารามคำของคณะนักบวชออกัสตินในเมือง เออร์เฟิร์ต ถึงแม้จะเป็นสิ่งที่ขัดกับความปรารถนาของพ่อก็ตาม (ซึ่งเป็นสิ่งที่ลูเธอร์ เคยหวังมาตลอดว่าจะทำให้พ่อของเขาพอใจ)

ณ จุดนี้ ความยำเกรงพระเจ้าของลูเธอร์ยังไม่เติบโตเต็มที่ ความยำเกรงนี้ แทบจะเป็นความหวาดกลัวต่อพระเจ้าผู้น่าสะพรึงกลัวทั้งหมด และยังปะปนกับความกลัวจากตำนานเล่าขานเกี่ยวกับเหล่าสิ่งมีชีวิตตัวเล็ก ๆ ที่ชั่วร้ายที่เชื่อกันว่า อาศัยอยู่ในป่า แต่สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่ามาร์ติน ลูเธอร์สัมผัสได้ถึงองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ และเขายำเกรงพระเจ้าผู้บริสุทธิ์มากกว่ากลัวว่าบิดาจะไม่พอใจหรือความลำบาก ที่ต้องทนในอารามเสียอีก

วิกฤติครั้งที่สองเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1507 ลูเธอร์ได้มีโอกาasเป็นผู้ประกอบพิธี มิสซาเป็นครั้งแรก วันที่ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว แต่ต้องถูกเลื่อนออกไปเพื่อให้บิดา

ของลูเธอร์สามารถมาร่วมได้ ทำให้ช่วงเวลานี้มีความสำคัญสำหรับลูเธอร์มากขึ้นเป็นอย่างยิ่ง

พิธีมิสซา¹ (และในปัจจุบันนี้ก็ยังคงเป็นเช่นนั้น) ถือเป็นการแสดงที่จำลองเหตุการณ์การตรึงพระเยซูบนไม้กางเขน ซึ่งบาทหลวงจะเปลี่ยนขนมปังและเหล้าองุ่นให้กลายเป็นพระกายและพระโลหิตจริงของพระคริสต์ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ บาทหลวงกำลังยืนอยู่ใกล้กับองค์ผู้บริสุทธิ์ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ อีกทั้งยังมีแนวทางปฏิบัติมากมายสำหรับบาทหลวงซึ่งใช้เป็นมาตรการด้านความปลอดภัย และในอดีตที่ผ่านมาเคยมีการประกอบพิธีมิสซามาแล้วหลายพันครั้ง แต่สิ่งเหล่านี้กลับไม่ได้ทำให้ลูเธอร์รู้สึกสบายใจ พระเจ้ายังคงเป็นผู้ทรงนำสะพรั่งกล้วถึงแม้จะมีบางแง่มุมที่พระเจ้า ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาจนชวนให้เข้าไปใกล้ แต่สำหรับลูเธอร์แล้ว พระเจ้าก็ยังคงเป็นผู้ที่ควรหลีกเลี่ยงมากกว่าเข้าไปใกล้

ดังนั้น ลูเธอร์จึงแทบพูดไม่ออกเมื่อเริ่มพิธีด้วยคำพูดของเขาเอง เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าตกตะลึงและหวาดกลัวอย่างยิ่งที่สุด ข้าพเจ้าคิดในใจว่า ‘ข้าพเจ้าควรใช้ภาษาเช่นไรเมื่อต้องกล่าวถึงพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ เพราะเพียงแคื่อยืนต่อหน้าพระราชอาชญาที่เป็นมนุษย์ ทุกคนยังต้องตัวสั่นเทา? ข้าพเจ้าเป็นใครเล่า ที่ข้าพเจ้าจะเงยหน้าขึ้นและยกมือขึ้นถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ทูตสวรรค์ล้อมรอบพระองค์เพียงแค่ว่าข้าพเจ้าพักพระพักตร์ แผ่นดินก็สั่นสะเทือน และข้าพเจ้าผู้เป็นดังคนแคระผู้นำเวทนาจะกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าต้องการสิ่งนี้ ข้าพเจ้าขอสิ่งนั้น’ ได้อย่างไร? เพราะข้าพเจ้าเป็นพวงรุ้งและซี่เก้าที่เต็มไปด้วยบาป และข้าพเจ้ากำลังกราบทูลต่อพระเจ้าเพียงแต่ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์และเป็นความจริง”¹

แต่ในที่สุดลูเธอร์ก็สามารถทำพิธีได้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

เราเห็นความก้าวหน้าอยู่บ้าง ลูเธอร์กำลังดำเนินรอยตามประเพณีอันยิ่งใหญ่ของอิสยาห์และคนอื่น ๆ ที่รู้สึกยำเกรงต่อการประทับอยู่ของพระเจ้า กษัตริย์ดาวิดผู้ซึ่งรู้จักความรักของพระเจ้า ทรงยำเกรงพระเจ้ามากจนถึงขนาดที่เขาชี้ให้เห็นว่าแม้แต่การอธิษฐานก็ยังต้องใช้ความกล้าหาญ (2 ซมอ. 7:27) แต่สำหรับลูเธอร์แล้ว เขายังไม่สามารถเชื่อมโยงความยุติธรรมของพระเจ้าและความรักของพระองค์ได้อย่างชัดเจนนัก

เพื่อให้เกิดสะพานเชื่อมระหว่างความยุติธรรมและความรัก ลูเธอร์จึงพยายามทำงานให้หนักขึ้น เช่นเดียวกับคนส่วนใหญ่ เขาคิดว่าเขาต้องทำบางสิ่งเพื่อให้ได้รับความรักจากพระเจ้า ดังนั้น เขาจึงแสวงหาความบริสุทธิ์ส่วนตัวด้วยความขยันหมั่นเพียรที่ไม่มีใครสามารถเทียบได้ เขาพยายามทำทุกวิถีทาง ไม่ว่า

1 Quoted in Roland Bainton, *Here I Stand: A Life of Martin Luther* (New York: New American Library, 1950), 30.

จะเป็นการอดอาหารสามวัน การสวดภาวนาบทเช้าโม่ง การนอนในที่หนาวเย็น โดยไม่มีผ้าห่ม และการอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง จนถึงจุดที่เกือบจะเสียชีวิต แต่สันติสุขกลับไม่เกิดขึ้น

กระนั้น พระเจ้าทรงกระทำการในชีวิตของนักบวชคนนี้ ลูเทอร์เป็นนักปราชญ์ ผู้ชาญฉลาดที่ศึกษาภาษาต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ รวมถึงศึกษาพระคัมภีร์เองด้วย ในปี ค.ศ. 1509 เขาจบการศึกษาในระดับปริญญาตรีสาขาการศึกษาพระคัมภีร์ และในปี ค.ศ. 1512 เขาก็จบการศึกษาในระดับปริญญาเอกสาขาศาสนศาสตร์ การศึกษาเหล่านี้เตรียมเขาให้พร้อมสำหรับการแต่งตั้งเป็นศาสตราจารย์ด้านพระคัมภีร์ที่เมืองวิตเทนเบิร์ก มีหน้าที่รับผิดชอบในการบรรยายตีความพระคัมภีร์อย่างละเอียด ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เขามีความพึงพอใจมาก เหมือนอย่างสำนวนที่พูดกันว่า “เหมือนหมูได้กลิ้งอยู่ในโคลน”

ในปี ค.ศ. 1513-1515 ลูเทอร์สอนพระธรรมสดุดี ในปี ค.ศ. 1515-16 สอนพระธรรมโรม ในปี ค.ศ. 1516-17 สอนพระธรรมกาลาเทีย และในปี ค.ศ. 1517-18 สอนพระธรรมฮีบรู ขาวประเสริฐเริ่มชัดเจนขึ้นสำหรับเขา เขาเห็นพระคริสต์ในฐานะพระผู้ทรงเมตตาสูงสุดในพระธรรมสดุดี จากนั้นเมื่อเขาศึกษาพระธรรมโรม ทุกอย่างก็ชัดเจนขึ้น คือ การที่เขาได้รู้ว่า “มนุษย์จะถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยผ่านทางความเชื่อเท่านั้น” สิ่งนี้กลายเป็นบทสรุปของลูเธอร์เกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในการช่วยให้รอดในพระคริสต์ ในที่สุดลูเธอร์ก็ได้รับรู้ถึงพระเจ้าในฐานะผู้ทรงยุติธรรมและทรงพระเมตตาสูงสุด

เขากล่าวไว้ว่า

ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเข้าใจจดหมายฝากของเปาโลที่เขียนถึงชาวกรุงโรมและไม่มีสิ่งใดขัดขวางข้าพเจ้าได้ นอกจากวลีหนึ่งที่กล่าวว่า “ความยุติธรรมของพระเจ้า” เพราะข้าพเจ้าตีความวลีนี้ว่า หมายถึงเป็นความยุติธรรมของพระเจ้าผู้ทรงยุติธรรมและพระองค์จะทรงลงโทษผู้ไม่ชอบธรรมอย่างยุติธรรม ซึ่งสถานการณ์ของข้าพเจ้าคือ แม้ข้าพเจ้าเป็นนักบวชที่ไร้ตำหนิ แต่ข้าพเจ้าก็ยังยืนอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าในฐานะคนบาปที่มีจิตสำนึกหม่นหมอง และไม่มั่นใจว่าคุณงามความดีของข้าพเจ้าจะทำให้พระเจ้าพอใจ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ได้รับพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมและทรงพิโรธ แต่กลับเกลียดชังและบ่นพึมพำด้วยความไม่พอใจในพระองค์ กระนั้น ข้าพเจ้าก็ยังคงยึดมั่นในเปาโลผู้เป็นที่รักและปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะเข้าใจความหมายของท่าน

ทั้งกลางวันและกลางคืน ข้าพเจ้าครุ่นคิดไม่หยุด จนกระทั่งได้เห็นความเชื่อมโยงระหว่างความชอบธรรมของพระเจ้ากับคำกล่าวที่ว่า “คนชอบธรรมจะดำรงชีวิตด้วยความเชื่อ” จากนั้นข้าพเจ้าก็ได้เข้าใจว่าความชอบธรรมของพระเจ้าหมายถึง ความชอบธรรมที่พระองค์ประทานแก่เราโดยพระคุณและพระเมตตาอันบริสุทธิ พระเจ้าทรงได้ทำให้เรากลายเป็นผู้ชอบธรรมด้วยความเชื่อ และเมื่อได้เข้าใจเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงรู้สึกว่ามันได้เกิดใหม่และเดินผ่านประตูที่เปิดสู่สวรรค์ นี่คือการมองเห็นพระเจ้าด้วยความเชื่อ เพื่อให้พวกท่านได้เห็นพระทัยของพระบิดาที่เป็นมิตรกับเราและปราศจากความโกรธหรือความอธรรม ผู้ใดที่เห็นพระเจ้าในฐานะพระเจ้าผู้ทรงพิโรธนั้น ยังไม่ได้มองเห็นพระองค์อย่างถูกต้อง แต่มองเพียงผ่านม่านราวกับมีเมฆดำบังบังใบหน้าของพระองค์ไว้²

ความยำเกรงพระเจ้าที่เข้มแข็ง ได้ถูกหล่อเลี้ยงขึ้นในใจลูเธอร์ จากการศึกษาและใคร่ครวญพระคัมภีร์ ซึ่งในไม่ช้ามันก็ถูกทดสอบ

การลุกขึ้นคัดค้านของลูเธอร์ต่อเรื่องการขายใบไถ่บาปนั้น ทำให้เขาเป็นที่รู้จักมากที่สุด ในสมัยของเขา คริสตจักรมักจะระดมทุนโดยการขายสิ่งที่ถูกมองว่าเป็นพระคุณจากพระเจ้า หากคุณถวายเงินเมื่อมีการเสนอขายใบไถ่บาป คุณก็สามารถปลดปล่อยญาติพี่น้องและตัวคุณเองจากนรกได้ ระบบนี้จะผลิตหลักการแห่งการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วยความเชื่ออย่างร้ายแรง จนถึงขนาดที่ลูเธอร์รู้สึกว่ามันจำเป็นต้องทำอะไรบางอย่าง และเขาก็ทำเช่นนั้นจริง ๆ โดยการตีประกาศ 95 ข้อไว้ที่ประตูของโบสถ์ปราสาทวิทเทนเบิร์ก

ประกาศเหล่านี้ รวมถึงสิ่งพิมพ์อีกหลายสิบฉบับที่ตามมา ทำให้ลูเธอร์ขัดแย้งกับคริสตจักรโรมันคาทอลิกอย่างรุนแรง จนทำให้เขาต้องอยู่ในอันตรายตลอดเวลา ศัตรูของเขาอาจลอบสังหารเขา หรือไม่ก็เขาอาจจะถูกคริสตจักรจับเผาไฟ ในฐานะคนนอกரிตักก็เป็นได้ ไม่ว่าจะเป็นด้วยวิธีใดก็ตาม ลูเธอร์เชื่อว่าความตายเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะไม่ว่าอย่างไรหนังสือของเขาก็ถูกเผาอย่างเปิดเผยในกรุงโรมอยู่แล้ว แต่คำขู่เหล่านี้ก็ไม่ได้หยุดยั้งลูเธอร์จากการเขียนจุลสารเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนสิ่งที่เขาเข้าใจว่าเป็นพระคำของพระเจ้า

การพิจารณาคดีของศาสนจักรไม่ได้เปิดโอกาสให้ลูเธอร์โต้แย้งกับผู้ที่กำลังหาเขาเลย แต่ในทางตรงกันข้าม ลูเธอร์กลับถูกโจมตีและถูกเรียกร้องให้เพิกถอนข้อเขียนของตนและยอมจำนนต่อศาสนจักรด้วยความถ่อมใจ ลูเธอร์ได้ “เพิกถอน” อยู่ครั้งหนึ่ง โดยเขากล่าวประชดว่า “ข้าพเจ้ายอมรับว่า ข้าพเจ้าผิด

2 Quoted in Bainton, 50

ที่เคยพูดว่า ‘ไปใต้บาบนั้น’ เป็น ‘การหลอกลวงผู้เชื่อโดยผู้ที่อ้างตนว่าเคร่งศาสนา’ ข้าพเจ้าขอเพิกถอนสิ่งนี้และขอกว่าใหม่ว่า ‘ไปใต้บาบนั้นเป็นการฉ้อโกงและเป็นการหลอกลวงอันเลวทรามที่สุดของพระสันตะปาปาผู้ชั่วร้ายที่สุด ซึ่งใช้หลอกลวงทั้งวิญญาณและทำลายทรัพย์สินของผู้ที่เชื่อในพระเจ้า” การเลียดสีเช่นนี้ก่อให้เกิดมิตรและศัตรูเพิ่มขึ้นพร้อมกันมากมาย

ในที่สุด คำอุทธรณ์สุดท้ายของลูเออร์ได้นำไปสู่การประชุมกับสภาอันทรวงเกียรติ เมืองเวิร์มส์ หลังจากคำตัดสินที่ให้ลูเออร์เพิกถอนสิ่งที่ตนได้กล่าวไปนั้น ได้ถูกกลับคำและคืนคำหลายครั้ง ในวันที่ 16 เมษายน ค.ศ. 1521 ลูเออร์เดินทางมาถึงเมืองเวิร์มส์ และพบว่าการอภิปรายที่คาดหวังไว้นั้นเป็นเพียงการพิจารณาคดีต่อสาธารณชน ลูเออร์ไม่ได้รับโอกาสในการบรรยายถึงข้อสรุปของเขา หลังจากหนังสือของลูเออร์ได้ถูกนำออกมาแสดง เจ้าหน้าที่ก็ถามคำถามที่เรียบง่ายว่า “ท่านประสงค์ที่จะปกป้องหนังสือทุกเล่ม หรือจะปฏิเสธบางส่วน?”

คำตอบของลูเออร์นั้นน่าฉงน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาจากงานเขียนอันเปี่ยมด้วยความกล้าหาญของเขา บางทีเขาอาจรู้สึกหวาดกลัวต่อกลุ่มบุคคลผู้ทรงอิทธิพลที่สุดเท่าที่เคยมีมาในพื้นที่นั้น “การพูดน้อยเกินไปหรือมากเกินไปจะเป็นอันตราย” เขาตอบด้วยเสียงที่แทบไม่ได้ยิน “ข้าพเจ้าขอรับรองท่าน โปรดให้เวลาข้าพเจ้าได้คิดทบทวน”

ดูเหมือนว่าเขากำลังลังเลอยู่ระหว่างความกล้าหาญกับความยำเกรงพระเจ้า แต่แล้วก็มีความบางอย่างเกิดขึ้นภายในหอกโมงเย็นของวันรุ่งขึ้น ลูเออร์แสดงให้เห็นถึงความกล้าหาญอันเป็นเอกลักษณ์ในงานเขียนของเขา ความกล้าหาญเช่นนี้ไม่ใช่ความมั่นใจในตนเอง แต่มันคือความเชื่อมั่นในพระวจนะของพระเจ้า เพราะเขาเป็นคนที่ดีดำเนินชีวิตอย่างถ่อมใจต่อพระพักตร์พระเจ้า

ในสิ่งที่ลูเออร์กล่าว เขาได้ปกป้องงานเขียนของเขาและบอกกับคนที่มีอำนาจพอที่จะสั่งประหารเขาได้ว่า “ข้าพเจ้าต้องดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้า” เขาจบความเห็นของเขาด้วยการกล่าวว่า “มนิธรรมของข้าพเจ้าอยู่ใต้อำนาจของพระวจนะของพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถและจะไม่เพิกถอนสิ่งใด เพราะการฝ่าฝืนมนิธรรมนั้นไม่ถูกต้องและไม่ปลอดภัย ขอพระเจ้าช่วยข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าทำสิ่งอื่นใดนอกเหนือจากนี้ไม่ได้ นอกจากเจ้ายินห์ยัตอยู่ ณ ตรงนี้ อาเมน”

ลูเออร์แสดงให้เห็นว่าเป็นไปได้ที่จะยำเกรงพระเจ้าในขณะที่กำลังรู้สึกหวาดกลัวต่อภัยคุกคามทางร่างกายที่เป็นอันตรายถึงชีวิต แต่ในท้ายที่สุดแล้ว เขากำลังปรากฏตัวต่อหน้าศาลอันทรวงเกียรติซึ่งมีทั้งอำนาจทางจิตวิญญาณและทางการเมืองอย่างมหาศาล ไม่น่าแปลกใจที่เขาจะรู้สึกหวาดกลัว แต่ท่ามกลาง

ความกลัวนั้น เขากลับเลือกที่จะวางใจและเชื่อฟังพระเจ้า นั่นคือความยำเกรงพระเจ้าในรูปแบบที่สง่างามที่สุด

ผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรูและมิตรสหายของเขา

แบบอย่างของลูเธอร์ต้องเป็นบุคคลในพระธรรมดาเนียล ได้แก่ ดาเนียล ชัตร็ค เมซาค และอาเบดเนโก นอกจากพระเยซูเองแล้ว ไม่มีผู้ใดที่เป็นแบบอย่างแห่งการยำเกรงพระเจ้าได้ยิ่งใหญ่กว่าพระองค์อีกแล้ว ทั้งดาเนียล ชัตร็ค เมซาค และอาเบดเนโกได้ก้าวขึ้นสู่ความยิ่งใหญ่ในช่วงเวลาที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นช่วงเลวร้ายที่สุดสำหรับชนชาติอิสราเอลที่เหลืออยู่ อาณาจักรเหนือได้ล่มสลายลง และบาบิโลนได้รุกรานยูดาห์และสถาปนากษัตริย์หุ่นเชิดขึ้นมาแทน ในช่วงเริ่มต้นของการยึดครองบาบิโลน พวกเขาได้นำราชวงศ์ยูดาห์ที่เก่งกาจและโดดเด่นที่สุดไปปรับใช้ในราชสำนักของเนบูคัดเนสซาร์ ในบรรดาคนเหล่านี้มีดาเนียลและมิตรสหายของเขาอยู่ด้วย

เราไม่อาจรู้แน่ชัดว่าดาเนียลเรียนรู้ถึงความยำเกรงพระเจ้าได้อย่างไร เยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่ครองราชย์ในช่วงที่ถูกบาบิโลนยึดครอง เขาเป็นคนชั่วร้าย เยโฮยาคิมขึ้นครองราชย์ต่อจากกษัตริย์องค์ก่อนหน้าที่ชั่วร้ายเช่นกัน แม้จะครองราชย์อยู่ช่วงสั้น ๆ อย่างไรก็ดี 14 ปีก่อนการตกเป็นเชลยของบาบิโลน โยสิยาห์ได้ครองราชย์ และเขาได้้นำการฟื้นฟูมาสู่อาณาจักร เป็นไปได้ว่าดาเนียลและเพื่อนทั้งสามของเขาได้รับการเลี้ยงดูขึ้นมาในจิตวิญญาณของโยสิยาห์

ความอันตรายของการอ่านพระธรรมดาเนียลคือ ความคุ้นเคยของเราที่มีกับเรื่องราวเหล่านี้และเรามองว่าสำหรับสี่คนนี้ การยำเกรงพระเจ้าดูเหมือนเป็นสิ่งที่ง่ายดายมาก สิ่งนี้ทำให้สิ่งที่บันทึกไว้ในพระธรรมเล่มนี้ฟังดูธรรมดามาก ตัวอย่างเช่น พระธรรมเล่มนี้เริ่มต้นด้วยการที่ดาเนียลปฏิเสธที่จะกินอาหารที่กษัตริย์จัดไว้ให้ เพราะการกินอาหารเช่นนั้นจะทำให้ดาเนียลเป็นมลทินตามบัญญัติของโมเสส และดาเนียลเลือกที่จะปฏิบัติตามบัญญัตินั้น สำหรับดาเนียลแล้ว หน้าที่ของเขานั้นชัดเจนและไม่ลังเล

แต่ดาเนียลอาจจะถูกตัดสินประหารชีวิตได้ง่าย ๆ เพียงเพราะไม่ยอมกินอาหารชั้นสูงของกษัตริย์ ดาเนียลเป็นเชลยชาวฮีบรู และเนบูคัดเนสซาร์คงไม่ยอมให้ใครก่อความวุ่นวาย เมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์เช่นนี้ ผมคาดว่าหลายคนคงจะพยายามเลี่ยงการปฏิบัติตามบัญญัติ โดยให้เหตุผลว่าบัญญัติบางข้อสำคัญกว่าบางข้อ

ผมมั่นใจว่าพวกฟาริสีสามารถตีความใหม่เพื่อบิดเบือนบทบัญญัตินี้ให้ชอบธรรมต่อมโนธรรมของตนเองได้ภายในไม่กี่นาที เหตุใดจึงสร้างประเด็นเรื่องอาหารเป็นมลทินหรืออาหารและเหล้าองุ่นที่ถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าด้วยเล่า? แต่คาเนียลเข้าใจอย่างชัดเจน พระคัมภีร์กล่าวว่า “ท่านจึงขอหัวหน้าชั้นที่ให้อนุญาตเพื่อท่านจะไม่ทำตนเป็นมลทิน” (ดนล 1:8) คำพูดนี้เป็นเพียงการแสดงความรู้สึกเพราะไม่ว่าหัวหน้าชั้นที่จะตอบอย่างไร คาเนียลก็ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติของเขาไว้แล้ว

ความยำเกรงพระเจ้าทำให้ชีวิตเรียบง่ายขึ้น

ราวกับว่าพระธรรมคาเนียลคือหอบันทีก่อกำเนิดแห่งความยำเกรงพระเจ้า บุคคลต่อไปที่ปรากฏคือชาวฮีบรูสามคน คือ ชัดร์ค เมซาค และอาเบดเนโก พวกเขาได้รับคำสั่งให้กราบไหว้รูปปั้นขนาดใหญ่ของเนบูคัดเนสซาร์ คำสั่งนั้นชัดเจนมาก: เมื่อได้ยินเสียงดนตรี จงกราบลงและกราบไหว้รูปปั้นนั้น หากผู้ใดไม่ทำเช่นนั้น ผู้นั้นจะถูกโยนเข้าไปในเตาไฟที่ลุกโชนอยู่ทันที

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงว่า เหล่าข้าราชการบริหารของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เห็นชาวฮีบรูสามคนนี้เพิกเฉยต่อพระราชกฤษฎีกานี้อย่างไร แต่เนื่องจากทั้งสามคนเป็นบุคคลสำคัญพอสมควร ดังนั้น การที่พวกเขาเพิกเฉยต่อพระราชกฤษฎีกานี้จึงเห็นได้ชัดเจน พวกเขาถูกนำตัวเข้าเผ้ากษัตริย์ที่โกรธเกรี้ยวทันที เนบูคัดเนสซาร์ทรงแสดงพระเมตตาอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน โดยให้โอกาสพวกเขากลับใจและทำตามพระประสงค์ของเนบูคัดเนสซาร์ แต่ทั้งสามคนก็ไม่จำเป็นต้องคิดทบทวนเรื่องนี้เลยแม้แต่คืนเดียว

คำตอบของพวกเขาต่อข้อเสนอของกษัตริย์นั้นน่าอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง

“ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระบาททั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องตอบฝ่าพระบาทในเรื่องนี้ ข้าแต่พระราชบิดา ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระบาท ผู้ซึ่งพวกข้าพระบาทปรนนิบัตินั้น พอพระทัยจะช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากเตาไฟที่ลุกอยู่ พระองค์ก็จะทรงช่วยกู้พวกข้าพระบาทให้พ้นจากพระหัตถ์ของฝ่าพระบาท ถึงแม้ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่พระราชบิดา ขอฝ่าพระบาททรงทราบว่า พวกข้าพระบาทจะไม่ปรนนิบัติพระของฝ่าพระบาท หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งฝ่าพระบาทได้ทรงตั้งขึ้น” (ดนล. 3:16-18)

ความจริงที่ว่าพวกเขารอดชีวิตจากเตาไฟที่ลุกโชนนั้น สำหรับผมมันเป็นการจบที่ไม่ใช่จุดเด่นที่สุด การที่พระเจ้าทรงสามารถช่วยคนเหล่านี้มาได้ก็เพียงพอแล้ว พวกเขาเป็นหลักฐานยืนยันถึงฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

เรื่องราวที่โดดเด่นลำดับที่สามของพระธรรมเล่มนี้เกี่ยวกับความกลัวมนุษย์นั้น หวนกลับมาที่ดาเนียลอีกครั้ง ในขณะที่ความเย่อหยิ่งเป็นเหตุผลของพระราชกฤษฎีกาของเนบูคัดเนสซาร์ที่ทำให้ซัดรัก เมซาค และอาเบดเนโกถูกลงโทษ ความอิจฉาริษยาก็เป็นแรงจูงใจเบื้องหลังพระราชกฤษฎีกาที่ส่งผลกระทบต่อดาเนียล ดาเนียลเป็นหนึ่งในบุคคลที่โดดเด่น ดาเนียลเป็นผู้ซึ่งมีของประทานอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงประทานให้ มีความสามารถสูง ชื่อเสียงไร้ที่ติ และมีความยำเกรงพระเจ้าอย่างไม่เสื่อมคลาย การผสมผสานกันนี้เป็นสิ่งที่หาได้ยากยิ่ง ดังนั้นจึงก่อให้เกิดความอิจฉาริษยาในหมู่คนจำนวนมาก ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เหล่าขุนนางและผู้บริหารที่มีตำแหน่งเท่าเทียมกันกับดาเนียลจะต่างพากันอิจฉาริษยาอย่างมาก

แต่พวกเขาจะโค่นล้มดาเนียลได้อย่างไร? คนเหล่านี้คิดในใจว่า “ไม่มีทางที่หาเหตุฟ้องดาเนียลได้ นอกจากเราจะหาเหตุในเรื่องธรรมาบัญญัติแห่งพระเจ้าของเขา” (6:5) เพราะคนเหล่านี้คงไม่สามารถจับดาเนียลได้ด้วยวิธีอื่น

พวกเจ้าเมืองและขุนนางเหล่านี้ บางทีอาจจะเอาแนวทางมาจากบันทึกประวัติศาสตร์ในรัชสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ จึงเสนอให้กษัตริย์ดารีอัสตราภฏหมายและออกคำประกาศที่เพิกถอนไม่ได้ มีผลบังคับใช้เพียงหนึ่งเดือน ห้ามมิให้สวดภาวนาต่อบุคคลหรืออิชฐานกับพระใด ๆ นอกจากกษัตริย์ หากผู้ใดฝ่าฝืนผู้นั้นจะถูกโยนลงไปในถ้ำสิงโต ดารีอัสพอใจกับข้อเสนอนี้ แต่ไม่ทราบถึงผลกระทบที่ตามมาของมันเลย

เช่นเคย ดาเนียลทำให้ทุกสิ่งดูง่ายดาย เขาไม่ได้เสียเวลาคิดเลย แต่กลับยังคงอิชฐานวันละสามครั้งด้วยการคุกเข่าข้างหน้าต่างที่เปิดอยู่ซึ่งหันหน้าไปทางเยรูซาเล็ม โดยการทำเช่นนี้ เขาไม่ได้กำลังพยายามทำให้ตัวเองดูโดดเด่นด้วยการอิชฐานต่อหน้าสาธารณชน แต่ดาเนียลหันหน้าไปทางกรุงเยรูซาเล็มเพราะความรักอันยิ่งใหญ่ที่เขามีต่อประชากรของพระเจ้า และเพราะพระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อเยรูซาเล็ม ดาเนียลอิชฐานขอบพระคุณ และแน่นอนว่าเขาอิชฐานขอให้พระเมสสิยาห์เสด็จมาโดยเร็ว ผู้ซึ่งจะทรงอภัยโทษและปลดปล่อยประชากรของพระองค์

ไม่มีบันทึกถึงสิ่งที่ดาเนียลพูดก่อนที่จะถูกโยนลงไปในถ้ำสิงโต เป็นที่น่าเสียดายเพราะหากได้มีการบันทึกไว้ เรื่องราวคงออกรสอวกาศดีกว่านี้มาก แต่ดาเนียลผู้เขียนพระธรรมเล่มนี้ ไม่ใช่คนที่จะพยายามทำให้คนอื่นหันมาสนใจตัวเขาเอง ผมมั่นใจว่าเขาต้องทนทุกข์ทรมานขณะครุ่นคิดถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น เช่นเดียวกับเพื่อนชาวฮีบรูของเขา เขารู้ว่าพระเจ้าสามารถช่วยเขาได้ แต่เขาก็รู้เช่นกันว่าการช่วยกันเช่นนี้อาจจะไม่เกิดขึ้นก็ได้

ดาเนียลไม่ได้สนใจที่จะหันความสนใจของคนอื่นมาที่ตนเอง แต่กลับต้องการให้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงยิ่งใหญ่กว่าซาตีย์ ทรงยิ่งใหญ่กว่าเบลสเฟลิ่งที่ลุกโชน และทรงยิ่งใหญ่กว่าสิงโตที่หิวโหยเสียอีก พระองค์ต้องการให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เคารพสักการะไปทั่วโลก และก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ หลังจากที่พระเจ้าทรงช่วยกูดาเนียล ดาโรัสจึงลงโทษบรรดาขุนนางที่ชั่วอิจฉาพร้อมครอบครัวของพวกเขา และทรงออกพระราชกฤษฎีกาอีกฉบับหนึ่งว่า

เราออกกฤษฎีกาว่า ให้คนทั้งหลายในราชอาณาจักรทั้งหมดของเราแล้ว
และยำเกรงพระเจ้าของดาเนียล

เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนมอยู่
ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์
ราชอาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย
และการปกครองของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด
พระองค์ทรงช่วยกู้และช่วยให้พ้นภัย
พระองค์ทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์
ในฟ้าสวรรค์และบนพื้นพิภพ
พระองค์คือพระเจ้าผู้ช่วยดาเนียลให้รอด
จากอำนาจของสิงโต” (ดนล. 6:26-27)

แม่บ้านคนหนึ่ง

เอลิซาเบธเป็นภรรยาและคุณแม่มือกสองวัยยี่สิบเจ็ดปี และเธอกำลังอยู่ในสภาพสิ้นหวังอย่างที่สุด

เธอเติบโตมากับพ่อที่โหดร้ายและขี้เมา อีกทั้งแม่ของเธอยังเพิกเฉยไม่สนใจเมื่อเอลิซาเบธร้องขอความช่วยเหลือ ทำให้เอลิซาเบธรู้สึกไร้ค่าและว่างเปล่า เธอจึงมาหาศิษยาภิบาลเพราะรู้สึกว่าสามีไม่สามารถตอบสนองความต้องการของเธอได้ และด้วยเหตุนี้ เธอจึงรู้สึกทั้งโกรธและซึมเศร้าสลับกันไปมา

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการเติบโตในครอบครัวที่ใช้ความรุนแรงและถูกละเลยนั้น เป็นสิ่งที่น่าเศร้า และเอลิซาเบธจำเป็นต้องเข้าใจสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับคนที่ถูกผู้อื่นทำร้าย ทว่านี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของรากฐานทางพระคัมภีร์ที่เธอต้องการเท่านั้น หากความรู้สึกไร้ค่าและความว่างเปล่าของเอลิซาเบธเผยให้เห็นว่าตัวเธอเองเป็น

เพียงถ่วงแห่งความรักที่มีรอยร้าว ดังนั้น เธอจึงจำเป็นต้องถูกหล่อหลอมให้กลายเป็นภาชนะอีกแบบหนึ่ง

เหตุผลหนึ่งที่คริสเตียนมักจะเห็นด้วยกับแนวคิดจิตวิทยา ก็เพราะมันให้ความสำคัญกับความเจ็บปวดของผู้คนอย่างจริงจัง อย่างไรก็ตาม มุมมองนี้อาจจะทำให้ความเจ็บปวดแฉก โดยชี้ให้เห็นว่าบาปของผู้อื่นไม่เพียงแต่ทำร้ายเราอย่างลึกซึ้ง แต่ยังพรากรสิ่งจำเป็นบางอย่างในชีวิตไป ซึ่งเป็นสิทธิ์ที่เราพึงมี การมีบาดแผลในจิตใจเนื่องจากถูกผู้อื่นทำร้ายนั้นยากลำบากมากพออยู่แล้ว แต่เมื่อเราเชื่อว่าบาปของพวกเขาเป็นการโจมตีอย่างรุนแรงที่เกือบจะทำให้เราสิ้นหวัง จิตวิญญาณของเรา ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นก็จะยิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น หากมีใครมาขโมยเครื่องประดับอันมีค่าของเราไป คงจะเป็นเรื่องที่น่าหนักใจอย่างยิ่ง และหากเครื่องประดับเหล่านั้นเป็นเพียงแหล่งรายได้หลักเพียงแหล่งเดียวในยามเกษียณอายุของเรา เราคงรู้สึกสูญเสียมากยิ่งขึ้น ดังนั้น เราต้องแยกแยะความเจ็บปวดที่แท้จริงออกจากความเจ็บปวดที่ทวีความรุนแรงขึ้นจากต้นเหตุและความปรารถนาของเราเอง ผลลัพธ์ที่ได้คือ เป็นความเศร้าโศกอย่างเที่ยงธรรมตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ศิษยาภิบาลของเอลิซาเบธเริ่มต้นด้วยการพิจารณาถึงพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อผู้ที่ถูกผู้อื่นทำผิดบาปต่อเขา เป้าหมายของเขาคือการทำให้เอลิซาเบธประหลาดใจด้วยความรักอันบริสุทธิ์ที่พระเจ้ามีต่อเธอ ขณะที่เขาอธิบายมุมมองของพระเจ้าที่มีต่อผู้ถูกทำร้าย ศิษยาภิบาลยังขอให้เธอพิจารณาคำถามสามข้อ คำถามแรกคือ “คุณต้องการอะไร?”

หลังจากไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่ง เอลิซาเบธตอบว่า “ฉันต้องการให้สามีฟังฉันและตอบสนองความต้องการทางอารมณ์ของฉัน”

ศิษยาภิบาลตอบว่า “เอลิซาเบธ คุณเคยสังเกตไหมว่าเรามักจะถูกควบคุมโดยสิ่งที่เราต้องการ? นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ของคุณกับสามี ตราบใดที่คุณต้องการให้สามีเติมเต็มอารมณ์ของคุณ คุณก็จะรู้สึกว่าเขาควบคุมคุณ”

คำถามข้อที่สองต่อยอดจากข้อสังเกตนั้น ศิษยาภิบาลขอให้เอลิซาเบธพิจารณาคำถามที่ว่า “อะไรหรือใครควบคุมคุณ?” เขาขอให้เธอตั้งใจเป็นพิเศษต่อเหตุการณ์หรือบุคคลที่ทำให้เธอหดหูหรือโกรธ เมื่อถึงตอนนี้ เอลิซาเบธเข้าใจแล้วว่าศิษยาภิบาลกำลังสื่อถึงอะไร อะไรก็ตามที่เราต้องการมากกว่าพระเยซู สิ่งนั้นจะควบคุมเรา

เอลิซาเบธกลับมาพร้อมกับรายการที่ค่อนข้างยืดเยื้อ ซึ่งรวมถึงสามี ลูก ๆ พ่อแม่ และเพื่อน ๆ ที่คริสตจักร เธอได้จดบันทึกเหตุการณ์ในแต่ละวันที่แสดงให้เห็นว่าเธอถูกควบคุมโดยคนอื่น

จากนั้นก็มาถึงคำถามที่สาม “เราจะเอาความวางใจไว้ของเราไว้ที่ไหนดี?”

ความจริง คำถามทั้งสามข้อนั้นเหมือนกันหมด สิ่งที่เอลิซาเบธต้องการ มันจะควบคุมเธอ เธอถูกควบคุมโดยสิ่งที่เธอไว้วางใจและโดยความกลัว อดีตของเธอเต็มไปด้วยความยุ่งยากและความเจ็บปวด และจำเป็นต้องให้พระคริสต์เข้าไปสัมผัสและเปลี่ยนแปลงในทุกมิติของมัน แต่ปัญหาที่ทำให้ชีวิตของเธอยากลำบากในตอนนี้อยู่ที่เธอเลือกจะบูชา ปัญหานั้นอยู่ภายในตัวเธอ ไม่ใช่ภายนอกตัวเธอ

เอลิซาเบธเริ่มจะจับปัญหาของเธอว่า ที่จริงแล้วเป็นความกลัวมนุษย์ เช่นเดียวกับคริสเตียนหลายคน ผู้คนกลายเป็นสิ่งควบคุมชีวิตของเอลิซาเบธ เธอถือว่าคนอื่น ๆ มีอำนาจเหนือเธอ เธอฝากความหวังไว้กับพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น เช่นเดียวกับความกลัวมนุษย์ทุกกรณี รากลึกแท้จริงคือ ความหมกหมุ่นอยู่กับตนเอง นั่นเอง เธอพึ่งพาผู้อื่นเพราะเชื่อว่าพวกเขาจะมีอำนาจที่จะทำให้สิ่งที่เธอปรารถนาได้ สิ่งที่ต้องการอยากจะได้มาทำให้เธอต้องการผู้คน กล่าวอีกนัยหนึ่ง คนอื่นกลายเป็นผู้ที่อำนาจเหนือเธอ เพราะความปรารถนาในใจเธอมีมากมายเกินไป

เอลิซาเบธเริ่มแยกแยะออกมาว่า ความแตกต่างระหว่างความอับอายจากการถูกคนอื่นทำบาปใส่และความอับอายจากบาปของเธอเอง ในสองสิ่งนี้ เธอเริ่มตระหนักว่าความอับอายจากบาปของเธอเองนั้นร้ายแรงกว่ามาก ไม่ว่าความเจ็บปวดของเธอจะลึกเพียงใด แต่ปัญหาบาปของเธอก็ลึกยิ่งกว่าปัญหาความเจ็บปวดของเธอเสียอีก

เอลิซาเบธเห็นบาปหลายอย่างในชีวิตของเธออย่างชัดเจน แต่สิ่งที่เธอกังวลมากที่สุดคือ ประเด็นใหญ่เรื่องความกลัวมนุษย์ที่ออกมาจากใจของเธอเอง เธอกำลังมีสสารผู้อื่นเพื่อจุดประสงค์ของตนเอง

เมื่อพิจารณาถึงแก่นแท้นี้ เธอรู้คำตอบไม่ใช่การที่เธอหันไปหาพระคริสต์ เพื่อสนองความต้องการของเธอ แต่การทำเช่นนั้นจะทำให้พระเยซูเป็นเพียงแค่เครื่องรางหรือรูปเคารพประจำตัวของเธอ ตรงกันข้าม คำตอบของเธอคือ การดับความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวของเธอ และเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว

ผลที่ตามมาคือ คำถามของเอลิซาเบธเริ่มเปลี่ยนไป เธอไม่ถามอีกต่อไปว่า “ฉันจะหาคุณค่าของตัวเองได้จากที่ไหน?” อีกต่อไป แต่ถามตัวเองว่า “ทำไมฉันถึงต้องกังวลกับตัวเองมากขนาดนี้?” เธอไม่ได้สงสัยว่า “พระเจ้าจะทรงเติมเต็มความต้องการของเธอได้อย่างไร?” แต่เธอกลับอยากรู้ว่า “ฉันจะมองเห็นพระคริสต์ผู้ทรงพระสิริจนลืมความต้องการที่ฉันคิดไปเองว่าต้องมีของตนเองได้อย่างไร?”

เอลิซาเบธพบว่าพระธรรมเยเรมีย์ 17:5-10 มีประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง เยเรมีย์แสดงให้เห็นว่าความกลัวมนุษย์เป็นสาเหตุที่แท้จริงของความว่างเปล่าของเธอ มันคือ

คำสาปแช่งที่ทำให้เหยื่ออึดอัดขัดสนหรือว่างเปล่า อีกทางเลือกหนึ่งคือการวางใจในพระเจ้า เป็นพรที่นำไปสู่ชีวิตและความเต็มบริบูรณ์

เธอเริ่มอธิษฐานโดยใช้คำอธิษฐานของพระเยซู เมื่ออธิษฐานว่า “ขอทรงยกบาปผิดให้ข้าพระองค์ด้วยเถิด” เธอมักจะนึกถึงช่วงเวลาที่มีสามเฝ้ามาแทนที่พระเจ้าในชีวิตของเธอ เธอสารภาพว่าเธอใช้การสมรสเป็นเครื่องตอบสนองความปรารถนาของเธอ เธอสารภาพบาปที่เธอได้มอบหมายให้สามเฝ้าสนองความต้องการทั้งหมดของเธอ ในอดีต ช่วงเวลาแห่งการสารภาพบาปเช่นนี้คงรู้สึกเหมือนบาดแผลที่ตนก่อขึ้นเอง แต่ตอนนี้เมื่อเธอเข้าใจความรักอันบริสุทธิ์ของพระเจ้ามากขึ้นแล้ว ช่วงเวลาเหล่านั้นกลับกลายเป็นการปลดปล่อย

เอลิซาเบธยังเริ่มอธิษฐานเพื่อขอมุมมองเกี่ยวกับพระเจ้าที่กว้างมากขึ้น เธอรู้ว่าการสารภาพบาปเพียงอย่างเดียวไม่ได้ทำให้พระเจ้ายิ่งใหญ่กว่าผู้คนในชีวิตของเธอ ดังนั้นเธอจึงเริ่มค้นหามหาวิทยิ่งใหญ่ของพระเจ้าจากพระคัมภีร์ เธออ่านพระธรรมอิสยาห์บทที่ 6, พระธรรมเอเสเคียลบทที่ 1 และพระธรรมวิวรณ์ เธอเริ่มมองหาพระสิริอันรุ่งโรจน์รอบตัวเธอในแต่ละวัน เธอยังอ่านหนังสือตำนานแห่งนาร์เนียของซี. เอส. ลิวอิสอีกด้วยเพื่อเป็นการระลึกถึงพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเธอมากขึ้น

ขณะที่เธอเก็บสะสมภาพทั้งงดงามของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น เอลิซาเบธก็ยังคงค่อย ๆ เข้าใจตัวตนที่แท้จริงของเธอมากขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยแห่งความรักที่มีรอยร้าวกำลังจะสลายหายไป ถึงแม้ว่ามันจะโผล่ออกมาอีกหลายครั้งก็ตาม มันกำลังถูกแทนที่ด้วยพระฉายาที่พระเจ้าประทานให้ เธอเป็นเพื่อน เป็นผู้มีปัญญา เป็นผู้เผยพระวจนะ เป็นปุโรหิต เป็นกษัตริย์ และเป็นคู่ครอง เธอถึงขนาดบอกกับตัวเองว่าเธอเป็นผู้รับใช้หรือทาสของพระคริสต์ แต่เหนือสิ่งอื่นใด เธอมองเห็นตนเอง ในฐานะคริสเตียนอย่างแท้จริง

แต่คำถามหนึ่งยังคงอยู่ หน้าที่ของเธอต่อผู้อื่นคืออะไร? เอลิซาเบธตอบคำถามนั้นแล้ว เธอไม่ได้พูดรากับว่าผู้อื่นเป็นหนี้เธออีกต่อไป แต่เธอกลับเริ่มคิดหาวิธีที่จะรักอย่างสร้างสรรค์ คำถามของเธอกลายเป็นคำถามที่เรียบง่าย คือ “หน้าที่ของฉันต่อพระเจ้าผู้ทรงรักฉันคืออะไร?”

สำหรับเอลิซาเบธ หน้าที่ของเธอก็มีความหมายหลายอย่าง ในความรัก เธอมองหาท่อนซุงในตาของตนเอง ก่อนที่จะพูดกับสามีเกี่ยวกับผงฝุ่นในตาของเขา จากนั้นเธอก็เล่าให้เขาฟังถึงการกระทำบางอย่างของเขาที่ทำให้เธอเจ็บปวด ความอ่อนโยนและความห่วงใยที่เห็นได้ชัดของเธอก็มีต่อความสัมพันธ์ของพวกเขา ทำให้เขารับฟังคำพูดของเธอได้ง่ายขึ้น พวกเขาเริ่มอธิษฐานร่วมกันถึงวิธีที่พวกเขาจะรักพ่อแม่ของเธอ และพวกเขาก็ขอคำแนะนำจากเพื่อนคนอื่น ๆ ในคริสตจักร

พระพรยังมีคำพูดส่งท้ายให้เรา “เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว” (รม. 5:5) ใช่แล้ว ตอนนี้หัวใจของเราเปรียบเสมือนถ้วยที่พระเจ้าทรงเทความรักลงมาให้ “คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อเรา” (รม. 5:8) เพียงเท่านั้นก็เพียงพอที่จะทำให้คุณมั่นใจได้ว่าทุกอย่างถูกต้อง คุณสามารถพักผ่อนในพระองค์ แล้วเทความรักของพระเจ้าลงบนผู้ที่กระหายฝ่ายวิญญาณได้ และเหล่าจิตวิญญาณจะเรียนรู้ว่านี่คือวิธีที่พระคริสต์และพระองค์ผู้ถูกตรึงกางเขนเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งได้

ผู้ให้คำปรึกษา - ครูบาอาจารย์

หลังจากที่ได้รับการสั่งสอนจากพระวจนะของพระเจ้าและรายล้อมไปด้วยตัวอย่างที่น่าประทับใจมากมาย เช่น ทิม, มาร์ติน ลูเธอร์, และเอลิซาเบธ พวกเขาค่อย ๆ เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเจ้ามากกว่าเกรงกลัวมนุษย์

เมื่อกรรยาตักเตือนผมอย่างถูกต้อง ผมก็สามารถรับฟังและเรียนรู้ได้ ซึ่งโดยปกติมักเป็นเช่นนั้น เมื่อผมรู้สึกตัวเองล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง แทนที่จะหมกมุ่นอยู่กับเรื่องเดิม ๆ สองสามวัน ผมสามารถถามตัวเองได้เร็วขึ้นว่า “หน้าที่ของผมคืออะไร?”

ขอยกภาพก่อนและหลังให้คุณดู ซึ่งผมหวังว่าจะเป็นกำลังใจให้คุณ เรื่องราวที่ผมกล่าวถึงไปในตอนต้น คือเรื่องการจัดสัมมนาแล้วไม่ได้ผลนั้นไม่ใช่เรื่องใหม่สำหรับผมเลย

เมื่อไม่กี่ปีก่อน ผมสอนอยู่ที่ CCEF หลักสูตรนี้มีทั้งช่วงที่ดีและช่วงที่ไม่ดี แต่มีการบรรยายครั้งหนึ่งที่น่าทึ่งมาก แม้แต่ตัวผมเองก็ยังรู้สึกว่ามันน่าเบื่อเลย

คุณเคยไปโรงเรียนประถมตอนที่เสียงกริ่งเลิกเรียนดังขึ้นไหม? ภาพที่เห็นมันเหมือนกับการวิ่งไล่กระต่ายในสเปน เด็ก ๆ ต่างวิ่งออกมาจากอาคารราวกับได้รับการปล่อยตัวจากคุก เมื่อเสียงกริ่งดังขึ้นในช่วงท้ายของชั้นเรียนที่ผมสอนอยู่ มันปลุกนักเรียนบางคนให้ตื่นขึ้น นักเรียนในชั้นของผมในตอนนั้นดูราวกับกลับไปเป็นเด็กประถมอีกครั้ง ผมไม่เคยเห็นห้องเรียนไหนว่างเปล่าเร็วขนาดนี้มาก่อน มันคงทำให้เกิดลมในแบบที่รู้สึกได้เวลารถบรรทุกวิ่งผ่านไป ไม่มีใครถามคำถาม ไม่มีใครมาสวัสดีผม

ผมขับรถกลับบ้าน นั่งลงที่โต๊ะอาหาร และเริ่มมองหาประกาศรับสมัครงานทันที หวังว่าจะหางานที่ผมไม่ต้องเจอหรือพูดคุยกับใครอีก

“ผมนี่มันแย่จริง ๆ “ผมคิด “ผมล้มเหลวไม่เป็นท่าเลย ผมรู้สึกอับอายขายหน้า ผมไม่อยากเจอนักเรียนพวกนั้นอีกเลย”

ขณะที่ผมกำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่และทำหน้าตาราวกับเด็กน้อยที่เพิ่งทำสุนัขหาย (และผมหวังว่าภรรยาจะสังเกตเห็นและจะถามผมว่าเกิดอะไรขึ้น) ในที่สุดภรรยาก็ถามว่าทำไมผมถึงดูเศร้าเช่นนี้ หลังจากฟังเรื่องราวที่น่าสงสารของผม เธอได้ให้คำแนะนำที่ดีแก่ผม

“หยุดพูดเถอะ” เธอกล่าว “หน้าที่ของคุณคือการดูแลนักเรียน”

นั่นไม่ใช่คำแนะนำที่ผมอยากได้ยินสักเท่าใดนัก ผมต้องการความรู้สึกเห็นอกเห็นใจและความรักที่ไม่มีเงื่อนไข ในหัวของผมมีบทไว้เรียบร้อยแล้วให้เธอตอบ ผมอยากให้เธอตอบว่า “ที่รัก ฉันมั่นใจว่าการสอนของคุณในชั้นนั้นดีมาก ถึงแม้ว่าคุณจะไม่ใช่รูปแบบนั้นก็ตาม แต่ไม่ว่าอย่างไร ฉันก็ยังคิดว่าคุณยอดเยี่ยมอยู่ดี” แต่เธอกลับเลือกสิ่งที่เป็นประโยชน์มากกว่า

เธอขอให้ผม “หยุดพูดเถอะ” เพราะนั่นคือสิ่งที่ผมต้องการพอดี มันเป็นคำย่อของ “ฉันรักคุณ และฉันรู้ว่าคุณไม่ได้อยู่นั่นอีกต่อไป ถ้าอย่างนั้นลองถามคำถามนี้ดู: ทำไมคุณถึงรู้สึกเป็นกังวลเกี่ยวกับตัวเองมากนัก?”

คำพูดของเธอทำให้ผมก้าวเข้าสู่เส้นทางใหม่ ผมเริ่มมองความเห็นแก่ตัวและความหยิ่งของผมห่างไกลยิ่งขึ้น ซึ่งสิ่งนี้แอบแฝงอยู่ใต้ความน่าสงสารที่ผมแสดงออกมา มันไม่ได้สวยงามเลย อย่างที่จอห์น คาลวินเคยกล่าวไว้ ผมไม่ใช่ถ้วยแห่งความรัก ผมคือโรงงานผลิตรูปเคารพ ผมอยากบูชาบางสิ่งหรือบางคนที่จะมอบเกียรติให้ผม แน่นอนว่าไม่มากเกินไป แค่มากพอที่จะทำให้ผมรู้สึกดีกับตัวเองก็เท่านั้น ถ้ารูปเคารพที่มานิรूपของนักเรียนจะถามคำถามที่เข้าทำลัทธิสองสามข้อหลังเลิกเรียนและไม่รีบร้อนขนาดนั้น เพียงเท่านั้นก็คงเพียงพอแล้วสำหรับผมแล้วในตอนนั้น

อันที่จริง ถ้วยของผมเต็มเปี่ยมไปด้วยตัวตนของผมเอง มันไม่ได้ว่างเปล่าเลย

สิ่งที่เกิดขึ้นควบคู่ไปกับจิตใจอันแสนหลอกลวงของผม คือ ความเข้าใจที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการให้อภัยของพระเจ้า แท้จริงแล้ว นี่อาจจะเป็นครั้งแรกที่ผมได้ตระหนักว่าการให้อภัยของพระเจ้าที่พระองค์ทรงประทานให้ผมนั้น คือ การให้อภัยที่บริสุทธิ์ มากจนทำให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่น่ายำเกรง ผมรู้สึกทั้งและได้รับพระพรจากความรักที่พระเจ้ามีต่อผมในฐานะคนบาป ด้วยความเชื่อมั่นในความรักอันเปี่ยมล้นของพระองค์ ผมสามารถอธิษฐานอย่างกล้าหาญยิ่งขึ้น ขอให้พระเจ้ายังคงทรงค้นหาและเปิดเผยจิตใจของผมให้เห็นต่อไป

ผมพบว่าความเย่อหยิ่งนั้นฝังลึกอยู่ในจิตใจของผม ภายใต้อำนาจที่ต่อต้านจากความล้มเหลวเล็ก ๆ น้อย ๆ คือความปรารถนาที่อยากจะเป็นคนที่

มีความหมายในชีวิตของใครสักคน ผมปรารถนาที่จะเป็นครูที่ดี ผมอยากได้รับความเคารพจากนักเรียน ผมปรารถนาให้วิชาที่ผมสอนเป็นวิชายอดนิยม “ผมปรารถนา...”

ผมพบว่ามนุษย์นั้นยิ่งใหญ่ แต่ความปรารถนาที่จะยกย่องตัวเองของมนุษย์ยิ่งใหญ่มากกว่า และพระเจ้าก็เล็กน้อยด้วย ผมใส่ใจคำสรรเสริญจากมนุษย์มากกว่าคำสรรเสริญจากพระเจ้า ผมนมัสการมนุษย์ เพราะหวังว่าพวกเขาจะให้พรที่ผมปรารถนาได้ ผมพบว่าผมต้องการนักเรียนในชั้นเรียนเพื่อจุดประสงค์ของผมมากกว่าที่ผมรักพวกเขา เส้นทางที่หลุดพ้นจากความกลัวมนุษย์คือเส้นทางแห่งการสารภาพบาปและการกลับใจ ไม่มีทางเลือกอื่นใดอีกแล้ว

ตอนปัจจุบันนี้ แน่ใจว่าผมยังไม่มีภูมิคุ้มกันต่อความกลัวมนุษย์ ความล้มเหลวและจินตนาการของผมเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้คนคิดเกี่ยวกับผมนั้นไม่เคยอยู่ไกลเกินเอื้อม แต่ทุกอย่างกลับเรียบง่ายขึ้นเรื่อย ๆ หลังจากการล้มเหลวที่ไม่ค่อยน่าประทับใจที่กล่าวถึงในบทนำ ผมได้พูดคุยกับภรรยามากขึ้น

“ผมอยากเรียนรู้จากความสำเร็จของตัวเองมากกว่า แต่ผมมักจะเรียนรู้ได้ดีขึ้นจากช่วงเวลาที่ไม่เป็นไปด้วยดี มันเตือนใจผมว่า ผมไม่ควรพึ่งแค่ประวัติหรือความสามารถของตัวเองเพียงอย่างเดียว แต่ความล้มเหลวเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตคือสิ่งที่ผมต้องการจริง ๆ”

จากนั้นเราก็อธิษฐานเพื่อผู้ที่เคยเข้าร่วมและคริสตจักรที่ให้การสนับสนุนการจัดสัมมนานี้ ผมยังวางแผนที่จะขอไอเดียจากเพื่อนร่วมงานว่า พวกเขาเตรียมการสอนของพวกเขาอย่างไร ซึ่งผมก็ได้ทำไปแล้ว

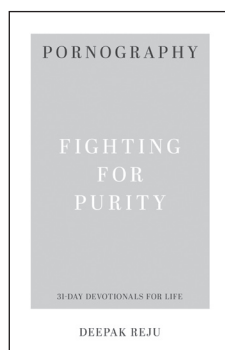
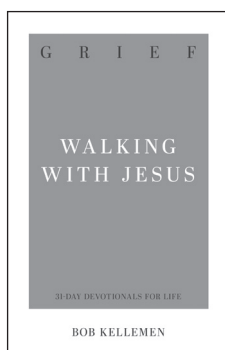
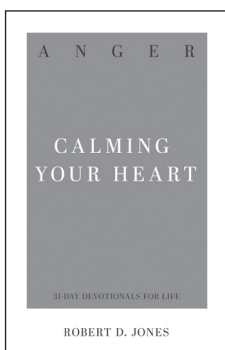
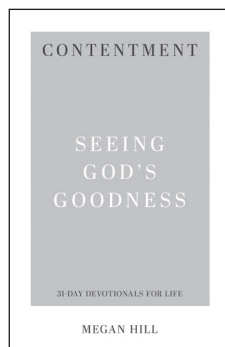
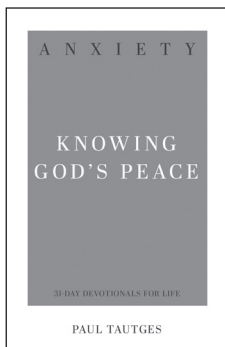
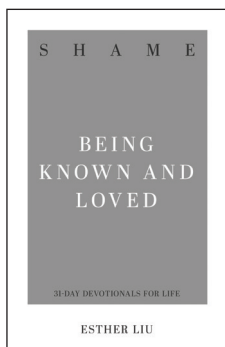
จากนั้น ก็มาถึงสิ่งที่ต้องทำที่อยู่ตรงหน้า หน้าที่ของผมตอนนี้คืออะไร? ในกรณีนี้ ผมกับภรรยาวางแผนไว้ว่าจะใช้เวลาอยู่ด้วยกันสองสามวันหลังจากช่วงที่ยุ่งมาก และหน้าที่ของผมก็คือการชื่นชมเธอและความดีงามของพระเจ้าที่ปรากฏชัดในการสร้างสรรค์ของพระองค์และผู้คนรอบ ๆ ตัว

และผมก็ได้ทำตามนั้นทั้งหมดเลย

เจ็ดขั้นตอนสู่การเอาชนะ ความกลัวมนุษย์

1. ตระหนักว่าความกลัวมนุษย์เป็นแก่นสำคัญทั้งในพระคัมภีร์และในชีวิตของคุณเอง
2. ระบุจุดที่ความกลัวมนุษย์ของคุณทวีความรุนแรงขึ้นจากคนที่อยู่รอบตัวคุณในอดีต
3. ระบุจุดที่ความกลัวมนุษย์ของคุณทวีความรุนแรงขึ้นจากสิ่งที่โลกนี้เชื่อว่าเป็นความจริง
4. เข้าใจและเติบโตขึ้นในความยำเกรงพระเจ้า ผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าจะไม่เกรงกลัวสิ่งอื่นใดอีก
5. ตรวจสอบว่า ณ จุดใดในชีวิตที่ความปรารถนาของคุณเคยยิ่งใหญ่เกินไป เมื่อคุณกลัวมนุษย์ คนรอบตัวคุณซึ่งเป็นมนุษย์จะยิ่งใหญ่ แต่ความปรารถนาของคุณจะยิ่งใหญ่มากกว่าเสมอ ส่งผลให้พระเจ้านั้นเล็กน้อย
6. จงชื่นชมยินดีที่พระเจ้าทรงปกป้องความอับอายของคุณ ทรงปกป้องคุณจากอันตราย และทรงยอมรับคุณ พระองค์ทรงเติมเต็มคุณด้วยความรักของพระองค์
7. ฟังพาผู้อื่นให้น้อยลง จงรักผู้อื่นให้มากขึ้น ด้วยการเชื่อฟังพระคริสต์ และเพื่อเป็นการตอบสนองต่อความรักที่พระองค์มีต่อคุณ จงแสวงหาผู้อื่นด้วยความรัก

From P&R Publishing and the Biblical Counseling Coalition

ในชุดหนังสือ 31 วัน ข้อคิดพระวจนะเพื่อเปลี่ยนชีวิต ที่นักให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์และครูสอนพระคัมภีร์ จะนำคุณผ่านข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์หรือความท้าทายเฉพาะตัว ช่วยให้คุณประยุกต์คำสอนของพระเจ้าในชีวิตประจำวันได้อย่างเป็นรูปธรรมทุกวัน

หนังสือข้อคิดพระวจนะประจำวันชุดนี้ ได้รับการแนะนำโดย แบรด บิกินีย์, เควิน คาร์สัน, มาร์ก เดเวอร์, จอห์น ฟรีแมน, กลอเรีย เฟอร์แมน, เมลิสซ่า ครูเกอร์, มาร์ก ฮอว์, วินสตัน สมิธ, โจนี เออเร็คสัน ทาดา, เอ็ด เวลช์ และคนอื่น ๆ อีกมากมาย

คุณคิดว่าหนังสือเล่มนี้มีประโยชน์หรือไม่?
สามารถเขียนรีวิวออนไลน์หาเราได้
ขอขอบคุณสำหรับทุกความคิดเห็นของคุณ!

หรือเขียนถึง P&R ที่ editorial@prpbooks.com
พร้อมข้อคิดเห็นของคุณ เรายินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะรับฟังจากคุณ

พันธกิจ

เกรชบรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมิทิจพระคุณของแบ็บติสต์ ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรม พระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาให้อิสเทียไนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบอิสเทียไนที่เป็นนวัตกรรมใหม่ เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของ อิสเทียไนได้

ติดต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan

[@gracebannasan](https://line.me/@gracebannasan)

instagram.com/gracebannasan

นานแค่ไหนแล้วที่คุณต้องทนทุกข์ทรมาน กับการใช้ชีวิตที่ขับเคลื่อนด้วยความกลัวมนุษย์

คุณโยหาความรักและการยอมรับจากผู้อื่นหรือไม่ คุณกลัวการถูกปฏิเสธจากคนเหล่านั้นหรือกลัวว่า
จะพวกเขาปฏิบัติไม่ดีใส่คุณใช้หรือเปล่า แม้ว่าเรามากจะไม่รู้ตัว แต่ชีวิตและตัวตนของเราหลายส่วนกลับ
บิดเบี้ยวเพราะความปรารถนาและความกลัวเหล่านี้

เอ็ดเวิร์ด เวลช์ให้คำปรึกษาตามหลักพระคัมภีร์ได้เผชิญหน้ากับการปัญหานี้อย่างตรงไปตรงมาใน
งานเขียนที่เปิดให้เราเห็นมุมมองใหม่อย่างแท้จริง ต้นฉบับหนังสือเล่มนี้ได้รับการฉบับปรับปรุงให้สอดคล้อง
กับสถานการณ์ปัจจุบันและได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น เขาได้เชิญชวนให้เราค้นพบ “ความยำเกรงพระเจ้า” ที่ใน
พระคริสตธรรมเปี่ยมไปด้วยการขอบพระคุณและความรัก รวมถึงการอุทิศตน – ซึ่งปลดปล่อยเราให้ “ต้องการ
ผู้อื่นน้อยลง แต่รักพวกเขาได้มากขึ้น”

“มีหนังสือเพียงแค่มกเล่มที่มีอิทธิพลต่อตัวผม ต่อครอบครัวและต่อคริสตจักรของผมอย่างลึกซึ้งมากกว่า
[หนังสือเล่มนี้] หนังสือเล่มนี้ได้แนะนำแนวคิดที่เป็นความจริงจากพระคัมภีร์ซึ่งจะช่วยให้เปลี่ยนแปลงความคิด
เมื่อก่อนที่เราเคยเข้าใจว่าความสัมพันธ์ของพระเจ้าและมนุษย์นั้นเป็นอย่างไร”

-กิม ชาลลิส บล็อกเกอร์ www.challies.com

“ดร. เอ็ด เวลช์ได้ตรวจสอบจิตวิญญาณของมนุษย์และความบาปที่กักขังเราไว้ และฤทธานภาพของ
ชาวประเสริฐในการปลดปล่อยเรา หนังสือเล่มนี้จะไม่เพียงแค่จุดไฟในใจของเราให้ลุกโชนเท่านั้น แต่จะยัง
สอนคุณถึงวิธีการนำผู้อื่นอีกด้วย....ไม่ว่าคุณจะเป็นพ่อแม่ เป็นศิษยาภิบาล เป็นที่ปรึกษา หรือเป็นเพื่อน
นี่คือหนังสือที่คุณต้องอ่าน”

-เจ ดี กริเออร์ ศิษยาภิบาล The Summit Church เมืองเดอร์แฮม รัฐนอร์ทแคโรไลนา

“หนังสือเล่มนี้ท้าทายความคิดของเราเกี่ยวกับตัวเราเองในการมีปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้าและผู้คนรอบตัวเรา ซึ่ง
เป็นความท้าทายมากยิ่งขึ้นสำหรับผู้รู้สึกไม่มั่นใจในตัวเองเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เอ็ด เวลช์ทำให้เห็นชัดเจน
ถึงความงดงามในการยำเกรงพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และย้ำให้เห็นถึงความว่างเปล่าของการกลัวมนุษย์ พระวาจา
ของพระเจ้าเป็นหัวใจของเรื่องนี้ และพระบุตรของพระเจ้าคือประเด็นหลักที่สำคัญ”

-แคธลิน นิลสัน นักเขียนและผู้บรรยาย

“มีนักเขียนที่ยังมีชีวิตอยู่อีกเพียงไม่กี่คนที่ช่วยผมให้สามารถเชื่อมโยงจุดต่าง ๆ ระหว่างหัวใจและการกระทำ
ของผมได้อย่างลึกซึ้งมากกว่าเอ็ด เวลช์....หนังสือเมื่อมนุษย์อยู่ยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้าของเอ็ด เวลช์ได้ช่วย
ผมไว้ตั้งแต่เมื่อหนังสือออกจำหน่าย..... และความเข้าใจอย่างลึกซึ้งที่ได้จากหนังสือเล่มนี้ไม่เคยหลุดลอย
ไปจากความคิดของผมเลย”

-เดน ออกุลนด ผู้เขียน Gentle and Lowly

เอ็ดเวิร์ด ที. เวลช์ (Edward T. Welch) เป็นผู้ให้คำปรึกษาและอาจารย์ ณ The Christian Counseling
and Educational Foundation: CCEF อีกทั้งยังเป็นนักเขียนผู้มีผลงานมากมายทั้งในรูปแบบหนังสือและ
ในรูปแบบของงานเขียนต่าง ๆ

www.gracebannasan.com

eBook

ISBN 978-6-16-94949-1-1

